

ИЗБРАНА
СВЕТОВНА
ФАНТАСТИКА

Мащабни космически
приключения!

ФАНТАСТИКА

101

КЕВИН ДЖ. АНДЕРСЪН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА БАРД

СКРИТАТА ИМПЕРИЯ

ГАЛАКТИЧЕСКА ЦИВИЛИЗАЦИЯ, ИЗПРАВЕНА ПРЕД НЕИЗБЕЖНА ВОЙНА!

КЕВИН АНДЕРСЪН СКРИТАТА ИМПЕРИЯ

Превод: Крум Бъчваров

chitanka.info

След като колонизират светове в спиралния ръкав, трите клона на човечеството — земният Терански ханзейски съюз, зелените жреци, телепати от Терок, и непокорните, обитаващи космически кораби скитници — се смятат за господари на вселената. Хората си поделят галактиката само с два извънземни вида — единият безобиден, другият изчезнал. Илдирийците са древна добронамерена цивилизация, а кликисците загадъчно са изчезнали.

Когато ксеноархеолозите откриват кликиски метод, който може да превръща газови гиганти в нови животворни слънца, хората незабавно изпитват новата технология. Резултатът е катастрофален, защото привидно необитаемите газови гиганти са родни светове на друг извънземен вид — безкрайно могъщите хидроги. Тези същества пращат армади от големи колкото градове бойни кораби с една-единствена цел: да унищожат и последния човек в галактиката.

Гордите светове на човечеството не разбират жестоките реалности на галактиката и сега са изправени пред собствената си гибел.

„Скритата империя“ е първата книга от научнофантастичния епос „Сага за седемте слънца“, изпълнен с извънземни раси, дворцови интриги, романтика и чудеса с галактически мащаби. В тази поредица не се разказва за технически устройства и уравнения, а се проследяват семейни интриги, любов и трагедии, разкош и великолепие сред съперничещите си раси в една разрастваща се междузвездна империя. Този научнофантастичен епос може да се сравни с фентъзи поредицата на Робърт Джордан „Колелото на времето“ или романите за Шанара на Тери Брукс.

С успеха ми с „Дюн“, „Междузвездни войни“ и „Досиетата Х“ и одобрението на критиката за оригиналните ми романи, аз се подготвям за този проект през цялата си писателска кариера. Комбинирах всичките си любими съставки, за да създам истинско литературно пиршество, като използвах най-хубавите рецепти — от екзотични мезета до месо за основно ястие и възхитителни десерти — и всички съдове от творческата си кухня. Имах свободата да нарисувам тази епична история върху платно с мащабите на Сесил Б. де Мил, разкриващо герои, светове, идеи и удивителни приключения. Клавиатурата ми едва успяваше да догонва развитието на сюжета. Вече съм свършил Книга 2 и повествованието продължава да става все по-сложно и да ми носи удовлетворение като писател. Никога през живота си не съм си прекарвал по-добре!

Всеки том ще излиза редовно и читателите винаги ще знаят кога да очакват следващата част от историята. Поредицата е продадена във Великобритания и Германия. „Уайлдсторм/ДС Комикс“ ще публикува графичен роман преди излизането на самата сага, а „Рикордид Букс“ ще произведат аудиокниги.

Е, още как да проявя ентусиазма си за този проект? Реших лично да подпиша всеки екземпляр от предварителния тираж на „Скритата империя“. Надявам се, че това надзъртане в Книга 1 ще ви хареса — тя е само върхът на айсберга.

Искрено Ваш, Кевин Дж. Андерсън

По време на създаването, написването и редактирането на тази поредица много хора ми помагаша със своите съвети и ентузиазъм. Искам да благодаря конкретно на Бетси Мичъл и Джейми Ливайн от „Уорнър Аспект“ и Джон Джаролд от „Саймън & Шустър — Ю Кей“, Мат Байълър, Робърт Готлиб, Мая Перес и Черил Капитани от „Трайдънт Медия Груп“, Лари Шапиро от „Криейтив Артистс Ейджънси“, Джеф Мариот и Джон Ний от „Уайлдсторм/ДС Комикс“, както и на художниците Стивън Юл и Игор Корди.

Както обикновено, Катрин Сидор от „Уърдфайър Инк.“ положи сто и петдесет процентни усилия да транскрибира моите записи на главите (и да не изостава от мен), а също коригираше текста и правеше общи забележки по него. Даян Джоунс ми помогна с проникателните си въпроси, предложения и спонтанни дискусии. Грегъри Бенфорд ми помогна да проектирам кликския факелен метод. Брайън Хърбърт ме подкрепяше още от самото начало.

И разбира се, жена ми Ребека Мойста ми помогна по безброй начини, и пред, и зад кулисите.

1.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

В безопасна орбита високо над газовия гигант Маргарет гледаше през наблюдателния илюминатор грамадните колкото континенти урагани и облаци долу. Чудеше се за колко време след началото на експеримента ще се възпламени цялата планета.

Ансиър бе пастелна сфера от водород и смесени газове, пет пъти по-голяма от Юпитер. Луните обграждаха газовия гигант като кутрета, които се притискат към майка си. Четирите най-интересни бяха големи тела от лед и скала, наречени Джак, Бен, Джордж и Кристофър по имената на първите четирима велики крале на Теранския ханзейски съюз. Ако днешният опит се окажеше успешен, тези луни щяха да бъдат тераформираны в земни колонии.

Ако кликиският факел не успееше, кариерата на Маргарет Коликос щеше да претърпи провал заедно с него. Но тя щеше да оцелее. Като ксеноархеолози, двамата със съпруга й Луис бяха свикнали да работят в блажена неизвестност.

В подготовка за експеримента техническата наблюдателна платформа гъмжеше от учени, инженери и политически наблюдатели. Макар че Маргарет нямаше нищо общо със самия опит, присъствието й беше задължително. Знаменитост. Трябваше да си направи добра реклама. В края на краищата бе открила сред развалините извънземен уред.

Тя отметна прошарената си кестенява коса зад ушите си, огледа се и видя, че Луис се хили като момче. Бяха женени от десетилетия и никога не бяха работили разделени. От години не го беше виждала в елегантен официален костюм. Сега видя, че възбудата му доставя наслада, и се усмихна.

Лично тя предпочиташе да наблюдава хората, вместо да контактува с тях. Веднъж Луис се бе пошегувал, че жена му се е запалила по археологията на чужди планети, защото нямало

вероятност да завърже разговор с някой от обектите на изследванията си.

С много мръсотия под ноктите и с поразителни открития в досиетата си, Маргарет и Луис Коликос вече бяха преровили множество светове, изоставени от насекомоподобната кликиска раса, в търсене на податки, обясняващи какво се е случило с тяхната изчезнала цивилизация. От извънземната империя бяха останали само призрачни градове и тук-там високи бръмбаровидни роботи, които не пазеха спомен за своите създатели. В зловещите руини на Корибус екипът на Коликос откри и разгада забележителния метод за възпламеняване на планети, който двамата нарекоха „кликиски факел“.

Сега във филтрирания въздух на наблюдателната платформа трептеше вълнение. Поканените видни личности се тълпяха край илюминаторите и разговаряха. Никога в миналото хората не се бяха опитвали сами да си създадат слънце. Последиците и търговските възможности бяха невъобразими.

Председателят Базил Венцеслас забеляза, че Маргарет е сама. Когато покрай него мина дребен робот с поднос скъпо шампанско, могъщият председател на Теранския ханзейски съюз взе две чаши от пресовани полимери и с гордо сияещо лице се приближи към нея.

— Още по-малко от час.

Тя надлежно пое чашата и му достави удоволствие, като отпи една глътка. Тъй като многократно преработеният въздух на наблюдателната платформа притъпяваше обонянието и вкуса, и поевтино шампанско навярно щеше да свърши същата работа.

— Ще се радвам, когато всичко свърши, господин председателю. Предпочитам да прекарвам времето си на пусти светове и да се вслушвам в шепота на отдавна изчезнали цивилизации. Тук е прекалено многолюдно за мен.

В отсрещния край на платформата видя зелен жрец — седеше в мълчаливо усамотение. Смарагдовокожият духовник присъстваше, за да осъществи мигновена телепатична връзка при извънредни обстоятелства. Над наблюдателната платформа се рееше церемониална флотилия от извънземни бойни кораби — седем грамадни съда от слънчевия флот на илдирийците, дружелюбна хуманоидна раса, помогнала на човечеството да се разсели сред звездите. Богато

украшените илдирийски кораби бяха заели позиции, за да проследят грандиозния експеримент.

— Отлично ви разбирам — отвърна председателят. — И аз се опитвам да стоя настрана от центъра на вниманието. — Венцеслас беше известен човек, един от хората, които с всяка година ставаха все по-привлекателни и опитни, сякаш се учеше на любезност и в същото време не забравяше за физическата си форма. Той отпи глътка шампанско, но толкова мъничка, че течността едва навлажни устните му. — Чакането винаги е трудно, нали? Не сте свикнали да работите по строго разписание.

Маргарет му отговори с учтива усмивка.

— Археологията не е бърза работа — за разлика от бизнеса. — Ив същия миг й се прииска да не го е казвала.

Председателят леко чукна чашата си в нейната — като кристална целувка.

— За Ханзейския съюз вие със съпруга си сте капиталовложение, което със сигурност се е изплатило. — Ксеноархеолозите отдавна бяха финансирани от Ханзата, но откритият от двамата с Луис метод за възпламеняване на звезди щеше да струва много повече от всички археологически бюджети, взети заедно.

Докато работеше в прохладната пустота на Корибус и анализираше идеограмите, изрисувани по стените на кликиските руини, Маргарет бе успяла да сравни точните координати на пръснатите из Спиралния ръкав неутронни звезди и пулсари със съставените от Ханзата карти.

Точно тази връзка предизвика лавина от нови открития. Като сравни координатите на неутронните звезди от кликиските рисунки с известния звезден куп, тя изчисли възрастта на картите и така установи, че кликиската раса е изчезнала преди пет хиляди години. Като използва координатите и диаграмите като ключ, както и всички други сведения, събрани при многобройни разкопки, Луис, който имаше инженерни наклонности, разчете кликиските математически знаци и това му позволи да разгадае основните функции на факела.

Сивите очи на председателя станаха твърди, лицето му придоби делово изражение.

— Обещавам ви, Маргарет, че ако кликиският факел наистина действа според очакванията, изберете който обект искате, която

планета решите, и аз лично ще се погрижа да получите всички необходими ви средства.

В отговор на поздравилцата тя чулна чашата си в неговата.

— Ще се възползвам от предложението ви, господин председателю. Всъщност с Луис вече сме избрали обект.

Досега непокътнатият призрачен свят Рейндик Ко, пълен със загадки, девствена територия, не каталогизирани руини... Но първо трябваше да изпълнят задължението си тук и да изтърпят одобрението на публиката, след като възпламенят газовия гигант под тях.

Маргарет се приближи до Луис и застана до него. Хвана го под ръка, докато мъжът ѝ говореше с търпеливия зелен жрец, който чакаше до своята саксия с фиданка на световно дърво. Нямаше търпение експериментът да свърши. За нея пустите древни градове бяха много по-вълнуващи от взривяването на цяла планета.

2.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Базил Венцеслас беше тих и скромн всякога и навсякъде. Усмиваше се, когато трябваше, шегуваше се, когато се очакваше, и складираше подробностите в паметта си. Никога не даваше външен израз на дълбоките си мисли и сложните си планове. От това зависеше Теранският ханзейски съюз.

Запазен възраст мъж, чиято възраст трудно можеше да се определи дори отблизо, той имаше достъп до ефикасни лекарства против стареене и използваше методите за клетъчно възстановяване, които му позволяваха да запази подвижността и здравето си. Елегантен и изискан, той носеше безупречни костюми, които струваха повече от ежегодния приход на много семейства, ала не беше суетен. Макар всички на наблюдателната платформа да знаеха, че той ръководи събитието, председателят гледаше да не привлича вниманието.

Когато една прекалено агресивна медийна чаровница с махагонова кожа го помоли за интервю за кликиския факел, той насочи и нея, и операторския ѝ екип към главния научен ръководител на проекта и изчезна сред гостите. Наблюдаваше. Отбелязваше. Мислеше.

Погледна грамадното кълбо охрани облаци, които придаваха на Ансиър вид на недоразбъркан конфитюр. В тази система нямаше обитаеми планети и газовата смес на гиганта не беше особено подходяща за добив на екти, екзотичния алотроп на водорода, използван в илдирийските космически двигатели. Този безполезен газов гигант беше идеален експериментален обект за неизпробвания кликиски факел.

Научният ръководител Джералд Серизава разпалено говореше за предстоящия опит и медийният екип го бе обсадил. Техниците до него контролираха пултовете. Базил плъзна поглед по тях и сам прецени данните. Всичко вървеше според очакванията.

Доктор Серизава беше абсолютно къосе — председателят не знаеше дали това е резултат на козметично решение, генетично

предразположение или екзотична болест. Строен и енергичен, ученият колкото говореше, толкова и жестикулираше. И час по час се сепваше и стискаше длани пред себе си, за да ги задържи неподвижни.

— Газовите гиганти като Юпитер в родната ни слънчева система са на ръба на гравитационен склон, който може да ги прати в звезден колапс. В ядрото на всяко планетно тяло с маса между тринайсет и сто пъти по-голяма от тази на Юпитер ще се възпламени деутерий и то ще започне да свети.

Серизава настойчиво посочи с показалец репортерката, която преди малко бе поискала интервю от Базил.

— С помощта на този преоткрит метод можем да тласнем газов гигант като Ансиър от ръба, така че в ядрото му да се възпламенят ядрени огньовете и да превърнат тази голяма топка гориво в чисто ново слънце...

— Моля ви, кажете на нашата публика откъде идва увеличаването на масата — прекъсна го жената.

Серизава се усмихна и с удоволствие продължи да обяснява. Базил разтегли устни в едва забележим израз на задоволство и благослови късмета си, че плешивият доктор е толкова ентузиазизиран популяризатор.

— Разбирате ли, кликиският факел свързва двата края на червейна дупка, тунел, *широк десет километра*. — Очевидно слушателите му знаеха нещичко за механиката на червейната дупка и за трудностите при създаване на такъв грамаден пространствено-времеви отвор. — Ние отваряме единия край близо до свръхплътна неутронна звезда и после насочваме другия край към ядрото на Ансиър. Неутронната звезда за миг се пренася в сърцето на планетата. В резултат от огромната прибавена маса газовият гигант колабира, възпламенява се и започва да свети. Тази светлина и топлина, нали разбирате, ще направят най-големите луни обитаеми.

Един от репортерите насочи камерата си към белите проблясъци, които орбитираща около пастелната газова планета. Серизава продължи:

— Уви, новото слънце ще гори само сто хиляди години, но това ни дава предостатъчно време да превърнем четирите луни в продуктивни колонии на Ханзата. Всъщност, от наша гледна точка, цяла вечност.

Базил кимна наум. Типично дребномащабно мислене, но полезно. След като Земята бе елемент от много по-голяма галактическа мрежа обаче, истински далновидните хора трябваше да действат в съвсем различни хронологични граници. Човешката история бе съвсем малка част от картината.

Зачуди се колко души ще разберат обяснението. Това отчасти бе отговорът, разбира се, ала исполинските илдирийски бойни кораби, които стояха на пост, му напомняха за истинските причини за тази екстравагантна демонстрация.

Трябваше да изпробват кликиския факел не защото отчаяно се нуждаеха от жизнено пространство — имаше много повече приемливи светове за колонизиране, отколкото хората някога можеха да заселят. Не, правеха го от политическо високомерие. Ханзата трябваше да докаже, че хората наистина могат да *направят* такова нещо, такъв величествен и екстравагантен жест.

Сто осемдесет и три години преди това Илдирийската империя бе избавила теранските заселнически кораби от безцелните им космически пътешествия. Илдирийците бяха дали на хората своя скоростен космически двигател и бяха приели Земята в растящата си галактическа общност. Хората смятаха Илдирийската империя за доброжелателен съюзник, но от известно време Базил внимателно наблюдаваше извънземните.

Древната цивилизация беше в застой — богата на ритуали и история, ала на съвсем малко нови идеи. Хората бяха онези, които усъвършенстваха илдирийския космически двигател. Ентусиазирани колонизатори и предприемачи — дори космическата циганска измет на скитническите кланове — бързо бяха запълнили старите илдирийски обществени и търговски ниши и човекът само за няколко поколения бе утвърдил положението си.

Ханзата с шеметна скорост растеше, докато нейните трмави извънземни благодетели чезнеха. Базил беше убеден, че хората скоро ще завладеят боледуващата Империя. След демонстрацията на кликиския факел илдирийците щяха да бъдат впечатлени от теранските способности — и щяха да изгубят желание да изпитат човешкия нрав. До този момент извънземната империя не бе проявила никакви признаци на агресивност, но председателят не вярваше напълно на алтруистичните мотиви на потайните илдирийски съседи. Беше най-

добре да им напомнят за човешките технически способности, при това по изключително фин начин.

По време на предстартовото броене Базил отиде да си вземе втора чаша шампанско.

3.

АДАР КОРИ'НХ

Адар Кори'нх, върховният адмирал на илдирийския слънчев флот, наблюдаваше безумието на човеците от командния център на своя главен кораб.

Въпреки че резултатът от този безсмислен опит имаше важно значение за бъдещите отношения между Илдирийската империя и Теранския ханзейски съюз, адарът бе довел само септа, група от седем бойни кораба. Магът-император му беше заповядал да не проявява прекалено голям интерес към събитието. Никой илдириец не биваше твърде много да се впечатлява от каквито и да било действия на тези парвенюта.

Въпреки това беше въпрос на гордост Кори'нх да ремонтира корабите, да изрисува знаците на корпусите им и да прибави зашеметяващи светещи ивици като първични обозначения. Корабите му приличаха на пъстри дълбокоморски същества, готвещи се за предбрачен танц. Слънчевият флот разбираше от грандиозни зрелища и военни спектакли много повече от хората.

Председателят на Ханзата го бе поканил на наблюдателната платформа, откъдето можеше да проследи изкуственото възпламеняване на газовия гигант. Адарът обаче беше предпочел да остане тук, в командния център. Засега. Щом започнеше самият експеримент, той щеше да се появи с политически допустимо закъснение.

Кори'нх бе теснолик хибрид между благородник и воин, подобно на всички висши офицери в слънчевия флот. Лицето му беше гладко, с хуманоидни черти, защото по-висшите раси приличаха на единствения човешки род. Въпреки физическите си прилики обаче илдирийците принципно се различаваха от теранците, особено по сърцата и умовете си.

Кожата на Кори'нх имаше сивкав оттенък. Главата му бе гладка, освен буйната качулка, свита назад по темето му, символ на високия му

ранг. Адарската униформа се състоеше само от една дреха — дълга туника от многопластови сиви и сини люспи, стегната с колан на кръста.

За да подчертае, че не отдава голямо значение на тази мисия, той не си беше сложил многобройните военни отличия, но хората изобщо нямаше да забележат този тънък намек. Кори'нх наблюдаваше припените научни действия със смесица от снизходителен присмех и загриженост.

Въпреки че през последните два века многократно бяха помагали на младата раса, илдирийците все още смятаха хората за нетърпеливи и невъзпитани. Културни деца, осиновени повереници. Навярно расата им имаше нужда от богоподобен всемогъщ ръководител като мага-император. Златната ера на Илдирийската империя вече продължаваше хилядолетия. Хората можеха да научат много от по-старата раса, ако си направеха труда да внимават, вместо да се инатят и да повтарят нейните грешки.

Кори'нх не разбираше защо тази безразсъдна и свръхамбициозна раса гори от нетърпение да създаде нови светове за тераформиране и заселване. Защо им бе да се главоболят с взривяването на ново слънце от газова планета? Защо им бе да правят няколко скалисти луни обитаеми, когато в галактиката имаше толкова много светове, приемливи според всякакви цивилизовани стандарти? Хората сякаш бяха решили да се разселят навсякъде.

Адарът въздъхна и продължи да гледа през наблюдателния екран на главния си кораб. Планети и слънца за еднократна употреба... типично теранско.

Ала той нямаше да пропусне това събитие дори за всички медали, с които още можеше да го награди магът-император. В древни времена слънчевият флот се бе сражавал срещу ужасните и тайнствени шана рей, а по време на страшната гражданска война преди две хиляди години беше водил боеве и с други заблудени илдирийци, но оттогава бойните кораби изпълняваха главно показни функции и понякога се използваша за спасителни или граждански операции.

Тъй като в Илдирийската империя нямаше врагове и междупланетни борби, през цялата си кариера Кори'нх бе ръководил пищни церемонии. Нямаше много опит в битките и тактиката, освен онова, което беше прочел в Сагата. Ала не бе същото.

Магът-император го беше пратил при Ансиър като официален представител на Империята и той бе изпълнил заповедта на своя бог и ръководител. Чрез слабата си телепатична връзка с всичките си поданици магът-император щеше да наблюдава през очите на Кори'нх.

Каквото и да мислеше за него обаче, този дързък човешки опит щеше да е интересно допълнение към илдирийския исторически епос Сага за седемте слънца. Този ден и може би дори името на Кори'нх щяха да станат част от историята и легендата. Никой илдириец не можеше да се стреми към нещо повече от това.

4. СТАРИЯТ КРАЛ ФРЕДЕРИК

Заобиколен от разкоша на земния Дворец на шепота, старият крал Фредерик играеше своята роля. Базил Венцеслас му беше дал заповед и великият владетел на Ханзата си знаеше мястото. Фредерик правеше точно каквото му бяха наредили.

Придворните около него пишеха документи, подготвяха укази, съобщаваха кралски заповеди. Дворецът на шепота трябваше да изглежда постоянен въртоп от важни дела, изпълнявани професионално и организирано.

Облечен в тежки официални одежди и с лека корона, украсена с холографски призми, Фредерик очакваше вест от Ансиър в тронната зала. Беше се изкъпал и напарфюмирал, многобройните пръстени на ръцете му бяха лъснати до блясък. В кожата му бяха втрили балсами и масла. Прическата му бе идеална — всички кичури си бяха на мястото.

Макар и първоначално избран заради външния му вид, обаяние и ораторски способности, Фредерик познаваше основите на своята монархия по-добре и от най-големите специалисти по държавна организация. Тъй като каквато и да било реална политическа власт над такава огромна галактическа територия в най-добрия случай щеше да е слаба, Ханзата използваше фигурант, който четеше указите и подписваше законите. Населението се нуждаеше от конкретна личност, към която да насочва верността си, защото никой нямаше да се бие до смърт, нито да се кълне в името на някакъв мъгляв обществен идеал. Затова много отдавна бяха създали дворец и крал, които да дадат лице и средоточие на властта.

Подобно на петимата си предшественици, крал Фредерик съществуваше, за да го виждат и почитат. Дворът му бе пълен с пищни облекла, полиран камък, богати тъкани, гоблени, произведения на изкуството, накити и скулптури. Той раздаваше медали, организираше тържества и поддържаше доволството на народа, като благосклонно

споделяше с него богатството на Ханзата. Фредерик имаше всичко, каквото можеше да си пожелае... освен независимост и свобода.

„Хората проявяват склонност да оставят решенията на обаятелни фигури — му беше казал Базил. — Така принуждават други да поемат отговорността и могат да обвиняват за проблемите си висшестоящите в йерархията. — И го бе посочил, него, краля, който едва ходеше под тежестта на одеждите си. — Ако проследим това наблюдение до неговото логично заключение, всяко общество завършва с монархия, стига да има време и избор.“

След четиридесет и шест години на трона Фредерик едва си спомняше младостта и истинското си име. По време на царуването си беше станал свидетел на важни промени в Ханзейския съюз, но те не бяха негово дело. Сега усещаше бремето на възрастта си.

Кралят чуваше шума на фонтаните, бръмченето на дирижаблите, рева на постоянно прииждащите тълпи на кралския площад — очакваха да се обърне към тях от любимия си балкон. Архитектът на единството вече почваше познатите молитви, ала докато множеството го следваше, нетърпеливи граждани се натискаха напред с надеждата да зърнат своя прекрасен владетел. Фредерик искаше колкото може по-дълго да остане вътре.

Още от построяването си в първите дни на теранската експанзия исполинската церемониална резиденция караше посетителите да онемяват от благоговение. Оттук и името му — Дворец на шепота. Винаги осветените куполи бяха направени от стъклени плоскости, пресечени от позлатени титанови носещи греди. Някогашната южна Калифорния на западното крайбрежие на Северна Америка беше избрана заради подходящото слънчево време. Палатът бе най-голямата сграда на Земята и Версай можеше да се побере десет пъти в него. По-късно, след като Ханзата се беше сблъскала с изумителната архитектура на Илдирийската империя, бяха разширили Двореца на шепота още повече, за да не останат по-назад от илдирийците.

В момента обаче красотата наоколо не можеше да привлече вниманието на Фредерик — той нетърпеливо чакаше вест от Базил и от далечния Ансиър.

— Великите събития не стават за миг — каза той, сякаш сам се мъчеше да се убеди. — Днес ще насочим хода на историята.

Един придворен шамбелан удари гонг от илдирийска кристална сплав. Кралят мигновено изобрази ентузиазизирана бащинска усмивка — изражение, което излъчваше топла самоувереност.

Под акомпанимента на заглъхващите звуци той закри по кралския коридор към балкона. По навик отправи поглед към свръхясното кристално огледало, монтирано в нишата край вратата. Забеляза изражението си, не напълно скритата умора в очите си, няколко нови бръчки, които можеше да види само той. Още колко време Базил щеше да го остави да играе тази роля, преди да премине от „бащински“ в „изкуфял“? Може би Ханзата скоро щеше да му позволи да се оттегли.

Огромните слънчеви врати се разтвориха и кралят спря, за да си поеме дълбоко дъх и да изправи рамене.

Посланик Отема, старата зелена жрица от горската планета Терок, стоеше до декоративната си саксия с висока до раменете фиданка на световно дърво. Чрез разумната мрежа на световната гора Отема можеше да установи мигновена връзка с далечната техническа наблюдателна платформа.

Той енергично плесна с ръце.

— Време е. Трябва да предадем съобщение, че аз, крал Фредерик, давам разрешение този удивителен опит да започне. Кажете им да продължат с моята благословия.

Отема тържествено се поклони. По лицето на строгата посланичка имаше толкова много статусни татуировки и кожата ѝ бе толкова избеляло зелена, че самата тя приличаше на възлесто растение. Двамата с Базил Венцеслас много пъти се бяха спречквали, ала крал Фредерик стоеше настрани от споровете.

Отема обви мазолестите си пръсти около люспестата кора на световното дърво и затвори очи, за да предаде мислите си по телевръзка до своя колега при Ансиър.

5. БЕНЕТО ТЕРОКСКИ

Бенето разтвори пръстите си и пусна ствола на малкото световно дърво и над наблюдателите и гостите при Ансиър се възцари тишина. Той погали фиданката, като едновременно даваше и извличаше успокоение.

— Крал Фредерик праща благословията си. Можем да продължим — съобщи той на множеството.

Аплодисментите се посипаха като дъждовни капки. Репортерите насочиха камерите си към газовия гигант, като че ли очакваха по заповед на краля нещо да се случи незабавно.

Доктор Серизава припряно се приближи до един от техниците. По негов сигнал спуснаха терминалните котви от орбита. В планетното тяло проблеснаха ярки мълнии и потънаха надълбоко, където щяха да обозначат мястото на червейната дупка. Проектираните въз основа на древните кликиски чертежи торпедни сонди потънаха в облаците, без да оставят дори вълнички.

Бенето наблюдаваше всички подробности, които щеше да предаде чрез молитва до нетърпеливата и любопитна световна гора. Въпреки че беше втори син на терокската управляваща фамилия, той не изпълняваше тук друга задача, освен мигновено да съобщава новините за амбициозния експеримент по световните дървета, много по-бърз метод от обикновените електромагнитни комуникации, които дори със скоростта на светлината щяха да отнемат месеци и дори години, докато стигнат до най-близкия ханзейски аванпост.

С помощта на свързаните помежду си дървета всеки зелен жрец можеше да се свързва с всеки от другарите си, независимо къде се намираше. Всяко дърво бе проявление на цялата световна гора, всички дървета бяха еднакви квантови образи. Каквото знаеше една фиданка, го знаеха всички, и зелените жреци можеха да черпят от този информационен резервоар, когато пожелаят.

Докато зрителите наблюдаваха как котвите на червейната дупка изчезват в облаците на Ансиър, Бенето отново докосна дръвчето и остави ума си да потече по ствола. Мислите му постепенно изплуваха в родните му краища на световната гора. Когато очите му се фокусираха, той видя, че председателят Венцеслас изпитателно се е вторачил в него.

Изражението на Бенето остана спокойно и достойно. Татуираното му лице беше красиво и благородно. Очите му имаха рудиментни епикантни гънки, които им придаваха вид на заоблени бадеми.

— Баща ми Идрис и майка ми Алекса изразяват молитвите на целия терокски народ за успех на този експеримент.

— Винаги съм оценявал милите думи на твоите родители, макар че предпочитам Терок да имаше по-официални делови отношения с Ханзата — отвърна Базил.

Гласът на Бенето остана неутрален.

— Плановете и желанията на световната гора невинаги съвпадат с потребностите на Ханзата, председателю. Ще е по-добре обаче да обсъдиш тези въпроси с по-големия ми брат Рейналд или сестра ми Сарейн. Те имат по-делови наклонности от мен. — Той докосна напомнящите на пера листа на фиданката, сякаш за да подчертае жреческия си статус. — Като втори син, моята съдба винаги ще е да служи на световната гора.

— И възхитително си вършиш работата. Не исках да те смутя.

— С подкрепата и благосклонността на световните дървета аз рядко се смущавам.

Младежът не си представяше друго призвание. Заради знатния му произход, от Бенето се очакваше да участва в пищни прояви като това зрелище. Той обаче не искаше да изпълнява жреческите си задължения само заради *зрелището*. Ако имаше избор, предпочиташе да помага за разпространението на световната гора в Спиралния ръкав, за да могат фиданките да растат и на други планети.

Зелените жреци бяха малцина и техните жизненоважни способности за установяване на телевръзка толкова много се търсеха, че някои мисионери живееха в разкошни имения, поддържани от Ханзата или колониалните правителства, и получаваха много пари, за да пращат и получават мигновени съобщения. Други обаче водеха по-

аскетичен живот и просто садяха дръвчетата и се грижеха за тях. Това предпочиташе да прави и Бенето.

Ханзата бе поискала да наеме колкото може повече жреци, но търговците и политиците постоянно трябваше да се разочароват. Макар ханзейските пратеници да твърдяха, че жреците трябвало да обслужват интересите на човечеството, отец Идрис и майка Алекса нямаха желание да разширяват личната си власт и оставяха жреците сами да избират какво да правят.

Жреците грижливо избираха здрави екземпляри от разумната гора на Терок и ги разпространяваха на колониалните светове или ги носеха със себе си на търговските кораби. Световната гора не изпитваше толкова голяма нужда от светлина и тор, колкото от нова информация, сведения, които да съхранява във взаимосвързаната си полуразумна мрежа. Зелените жреци имаха задачата да разпространяват световната гора колкото може по-надалеч — а не да служат на земния търговски конгломерат.

Поколения ханзейски учени се бяха опитвали да проумеят мигновената квантова комуникация на свързаните помежду си дървета, ала не бяха успели. Единствено световните дървета бяха в състояние да установяват телевръзка и само зелените жреци можеха да общуват по горската мрежа. Нерешимият проблем направо хвърляше учените в ярост.

Въпреки цялата техника и човешка сила, които Ханзата бе вложила в експеримента с кликиския факел, той не можеше да започне без мистичния жрец и неговото дърво...

На борда на техническата наблюдателна платформа председателят Венцеслас плесна с поддържаните си ръце.

— Добре, Бенето, свържи се с другаря си при неутронната звезда. Кажи им да отворят червейната дупка.

Бенето отново докосна дървото.

6. АРКАС

В средата на Спиралния ръкав друг зелен жрец чакаше заедно с шестима ханзейски техници в малък разузнавателен кораб, разположен в стабилна позиция извън гравитационното привличане на неутронната звезда.

Свърхплътната звездна материя бе единственото, останало от колабирал червен гигант, изгубил инерция и маса, преди да се превърне в черна дупка. Неутронната звезда — завихрено тяло с висока гравитация — се въртеше като прожектор и от полюсите ѝ бликаха струи високоенергийни частици като вода от противопожарен маркуч. Такава малка топка, с диаметър няма и десет километра, и все пак с енергия колкото цяла електроцентрала.

Натъпкани в малкия кораб, шестимата техници бяха нервни и потни. Торпедното устройство беше извън кораба, готово да се спусне в гравитационната паст на угасналата звезда. Техниците се взираха в Аркас, като че ли зеленият жрец можеше да успокои страховете им.

— Време ли е? — почти умолително попита един от тях.

Дръвчето до него продължаваше да мълчи.

Аркас въздъхна.

— Ще ви кажа веднага щом науча.

Скоро щеше да се завърне на Терок, където жреците щяха да му възложат някаква друга задача, с която да служи на световната гора. За него нямаше значение, макар че сам бе избрал тази мисия — надалеч и със сравнително малко участници. Като зелен жрец, Аркас не можеше да направи нищо друго. Той беше самотник, ала също така бе зелен жрец, свързан с гората. Ех, да беше можел да се размени с някой, който имаше по-голямо желание за тази задача.

Аркас стисна грубата кора на фиданката, но нямаше телевръзка.

— Още нищо.

На борда на студения разузнавателен кораб бе прекалено тясно, стените бяха прекалено голи. Въздухът бе филтриран, липсваше му

богатата влажност, с която бе свикнал в гъстите гори. И все пак дори на Терок Аркас не изпитваше страстта на повечето зелени жреци. Може би щеше да избере съвсем друг начин на живот, но кожата му вече имаше зеленикавия оттенък на симбиозата, подкожни алги, които му позволяваха да фотосинтезира ярка светлина. Процесът беше необратим и той завинаги щеше да е свързан със световната гора, даже да не му се щеше да е зелен жрец.

Аркас се бе посветил на това поприще, за да изпълни обещанието, което беше дал пред смъртния одър на баща си, а не от собствено влечение. Зелените жреци толкова много се търсеха, че дори посредствен човек като него можеше да избира от безброй предложения за работа. На Терок по-старшите зелени жреци помагаша при взимането на тези решения и отец Идрис и майка Алекса установяваха контакт с Ханзата. Ала всеки зелен жрец, дори Аркас, можеше да се включи в съвкупния горски разум и сам да направи избора си. От множеството оферти, важни дипломатически и комуникационни постове той най-много искаше да е далеч от цялата тази суетня. Бе избрал да е тук в тази усамотена станция.

— Време ли е? — още по-обезпокоено попита друг техник. — Защо се бавят?

След като установи телевръзка, Аркас отново погледна нетърпеливите техници.

— Казват, че са готови. Можете да изстреляте сондата.

Извършвайки действия, непонятни на зеления жрец, ханзейските техници се заеха да освободят торпедото и да задействат кликиското устройство за отваряне на червейна дупка. Сондата се отдели от разузнавателния кораб и се понесе към неутронната звезда, като набираше скорост по стръмния пространствено-времеви склон.

Когато котвеният пункт се установи, техниците нададоха радостни възгласи, после припряно разчетоха резултатите, защото не знаеха докога торпедното устройство ще запази това си положение въпреки яростното гравитационно притегляне.

Аркас наблюдаваше и съхраняваше образите, за да ги предаде на световните дървета и всички други зелени жреци. Дърветата се интересуваха повече от него.

— Активирайте го! — каза главният техник.

Торпедното устройство прилагаше древен кликиски метод за пречупване, огъване и разкъсване на дупка в тъканта на пространството. Отворът на червейния тунел бе достатъчно широк, за да погълне свръхплътната звезда.

Аркас зашепна на фиданката — описваше всяка стъпка от този процес, — докато дори той онемя, когато новата червейна дупка буквално погълна пламтящата неутронна звезда като камъче, падащо в канал.

Торпедният генератор изчерпа енергията си и тунелът в пространство-времето се затвори, без да остави следа в пустошта на мястото на странния небесен обект.

— Готово. Това е всичко. — Аркас погледна техниците, които надаваха ликуващи викове.

Освободени от оковите на гравитацията, ефирните останки от газообразното струпване се разнесоха като паяжини.

Неутронната звезда се понесе към Ансиър като бомба от невъобразима величина.

7.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Луис ловко разблъска другите зрители и двамата с Маргарет се добраха до наредените в кръг столове. Базил Венцеслас застана до тях.

— След секунди ще разберем — рече им той. — Зеленият жрец казва, че другият край на червейната дупка бил отворен. Неутронната звезда е на път.

Доктор Серизава — плешивото му теме лъщеше от пот — се обърна от илюминатора към репортерите и камерите.

— Отсамният край на червейната дупка е свързан с ядрото на газовия гигант. Когато свръхплътната звезда стигне до Ансиър, ще последва най-мощният взрив на енергия, предизвикан от човек. — Като отново заръкомаха, той побърза да прибави: — Но не се бойте, ще минат часове, докато ударната вълна премине през атмосферните пластове. Достатъчно далеч сме от Ансиър и няма да пострадаме.

Невероятната маса на неутронната звезда стигна до металното ядро на газовия гигант като гюле и прибави достатъчно маса и енергия за възпламеняването. Серизава видя данните и радостно възкликна. Техници триумфално размахваха ръце. Въпреки че външната обвивка на Ансиър оставаше спокойна, във вътрешните пластове започваха конвулсивни промени. Базил Венцеслас заръкопляска, другите зрители последваха примера му.

— Неутронната звезда е много по-малка, но безкрайно по-плътна, като диамант в желе. В момента материята на Ансиър пада навътре към ядрото му. — Серизава погледна данните, после часовника си. — Най-много след час ще постигнем плътността, необходима за водородния синтез, процеса на енергиен пренос, протичащ във всяка обикновена звезда.

Маргарет се втренчи в сферичната форма, която скоро щеше да се превърне в слънце. Ансиър беше толкова огромен, че макар неутронната звезда да бе улучила ядрото му, не се забелязваше непосредствена промяна. В различни пластове на облаците бяха

спуснати маркери и детектори, които щяха да регистрират радиационната ударна вълна.

Археоложката се наведе напред и целуна загрубялата от работата на открито буза на Луис.

— Успяхме, старче. — Дватама си бяха свършили работата още в началото и сега можеха спокойно да наблюдават крайните резултати. Пред очите им в дълбините се развихряше космически хаос.

— Е, докторе, само прибавянето на цялата тази тежест ли взривява планетата? — попита един застанал зад нея репортер.

— Всъщност е маса, а не тежест — поправи го Серизава. — Но това няма значение. Разбирате ли, внезапно прехвърляне на неутронната звезда във вътрешността на планетата ѝ придава отрицателна енергия — всъщност потенциална енергия. За да се изпълни законът за съхранение на енергията, е нужен огромен приток на кинетична енергия, която идва чрез термодинамиката на червейната дупка под формата на топлина. Тя от своя страна предизвиква реакциите, които възпламеняват газовия гигант и го превръщат в звезда. Това ще стане след миг. — Очите му припламнаха. — Е, след няколко дни, но трябва да разглеждате всичко в перспектива.

Обикновено преносът на топлина в звезда бе невероятно бавен процес. Фотоните стигат от ядрото до повърхността за хиляди години и по целия път взаимодействат с газовите молекули, биват поглъщани и отново излъчвани, за да се сблъскат с друг газов атом.

— Просто гледайте и ще видите какво искам да кажа — завърши Серизава.

След няколко часа интересът към новините отслабна. Промените бяха бавни, въпреки че исполинското кълбо наистина се свиваше. Разположените дълбоко в атмосферата детектори показваха, че ядрените огънове се разпространяват навън като приливна вълна. Когато тя достигнеше повърхността на планетата, Ансиър щеше да заблести като електрическа крушка.

През разкъсванията в ураганите започнаха да се виждат първите проблясъци. Вихреха се пастелни петна, които предполагаша диво разместване на пластове в дълбините. До това зрелище бе довел

направеният от Маргарет превод на кликиските записи, ала тя не знаеше дали да се гордее, или да се ужасява от гледката.

Илдирийската септа потвърди успеха на кликиския факел. Облечен в официална униформа, извънземният адар Кори'нх пристигна със совалка на наблюдателната платформа, за да проследи продължаващия звезден колапс. Маргарет посрещна адара с любопитство и тревога — никога не беше разговаряла с илдириец.

— Отлично говорите английски, господин адар. Ще ми се и аз да имах такава дарба за езици — каза тя.

— Всички илдирийци имат обща реч, но онези от нас, които има вероятност да се срещат с човеци, научават вашия търговски език. Магът-император ни задължава.

Луис се възползва от слушателя и надълго и нашироко му описва проучванията им на кликиските планети.

— Илдирийската империя съществува много по-отдавна от космическите полети на човечеството, господин адар. Защо тогава вашият народ не е пратил изследователи или археолози да проучат тази изчезнала раса? Не изпитвате ли любопитство?

Кори'нх го изглежда така, сякаш въпросът е смуцаващо странен.

— Илдирийците не пращат отделни изследователи. Когато пращаме заселническа колония, наречена „отломък“, групата е достатъчно голяма, за да продължи нашето общество. Уединението е човешка черта, която не разбираме. Никога не бих се съгласил да съм толкова далеч от други представители на нашата раса.

— Жена ми толкова много обича да е сама, че често предпочита да е в друг участък на разкопките от мен. — Луис се усмихна на Маргарет.

Засрамена, тя леко му кимна.

— Струва ми се, че всички илдирийци имат слаба телепатична връзка помежду си, Луис. Не като кошерен ум, а като поддържаща система. Нали така, господин генерал?

— Ние го наричаме „тизм“ и той се излъчва от нашия маг-император — поясни Кори'нх. — Това е възелът, който свързва нишките на нашата раса. Ако някой прекалено много се отдалечи от другите, тази нишка може да се скъса. Хората навярно смятат, че да пътуват сами е преимущество. Тъкмо обратното, аз съчувствам на

вашата раса, че не живее в безопасната мрежа на тизма. — Кори'нх се поклони с непроницаемо изражение.

Изненадан шепот отново насочи вниманието им към илюминатора. От Ансиър бликаше светла струя, гейзер от свръхнагорещен газ. Гледката беше необикновена, но с избледняването на гейзера интересът на публиката спадна. След час през широкия илюминатор гледаше само Маргарет. Яростният кипез на Ансиър я хипнотизираше. Планетата вече сияеше и разпространяваше фотони около все още свиващия се свят.

Тя се взираше в яркия лимб, мъглява заобленост на черния космически фон срещу илдирийските бойни кораби и наблюдателната платформа. Изведнъж навън се стрелнаха няколко сферични тела — появиха се от дълбините на облаците и се понесоха в открития космос. След секунди смаляващите се точки изчезнаха в далечината.

Маргарет ахна, ала никой край нея не бе видял това явление. Едва ли беше естествено..., но какво друго можеше да е?

Разтревожена и смутена, тя се обърна. Луис продължаваше да разказва на адар Кори'нх и Базил Венцеслас подробностите за предстоящата им експедиция на Рейндик, многобройните кликиски загадки, странните роботи, които все още функционираха, но твърдяха, че не знаят кои са създателите им. Доктор Серизава стоеше при техниците и наблюдаваше пламтящата планета. Ако се съдеше по лицата им, очевидно и те бяха видели явлението.

Маргарет отиде при тях.

— Какво беше това, доктор Серизава? Видяхте ли...

Той я погледна с разсеяна усмивка.

— Естествено, ще трябва да направим детайлен анализ, но не се тревожете. Не всички вторични и третични ефекти на кликиския факел са изяснени. Не забравяйте, че при огромното налягане в ядрото на газовия супергигант обикновените газове могат да се превръщат в метали, въглеродът пък се превръща в диамант.

Той отново се обърна към мониторите, които показваха мъгляви образи, записвани от камерите на наблюдателната платформа. За съжаление странните тела се бяха появили от отсрещната страна на пламтящия Ансиър.

— Няма да се изненадам, ако видим някакви ядрени метални образувания, изхвърлени от катаклизма след възпламеняването на

звездата. На ваше място не бих се безпокоил, госпожо Коликос. Вашият кликиски факел надхвърли всички очаквания.

Маргарет свъси вежди.

— На мен ми заприличаха на кораби, на изкуствени тела.

На лицето на Серизава се изписа малко снизходително изражение.

— Малко вероятно. В края на краищата, каква форма на живот може да оцелее при огромното налягане в дълбините на газов гигант?

8. РЕЙМЪНД АГУЕРА

В дворцовия квартал се събираха празнични тълпи. Улични търговци продаваха сувенири, продавачи на храна разнасяха прескъпите си лакомства. Купищата цветя изпълваха въздуха със замайващо благоухание — множеството работници от поддръжката и градинарите щяха да ги съберат, преди да са изгубили цвета и свежестта си.

Реймънд Агуера ловко си проправяше път през джунглата от лакти и ръце. Младежът не се страхуваше от джебчии, тъй като можеше да усети всеки крадец, да го надхитри и да се измъкне преди онзи да му посегне. Освен това джобовете му бяха празни. Просто искаше да погледа зрелището.

Реймънд бе интелигентен и поразително красив четиринадесетгодишен хлапак с тъмна коса, слабо тяло и широка усмивка. Имаше малко приятели и още по-малко преимущества, освен онези, които сам си осигуряваше. Суровият живот го беше направил жилив и мускулест и това често изненадваше хората, които го предизвикваха, въпреки че той предпочиташе да се извинява и в крайна сметка да прекатурва маси, вместо да участва в побои.

Той се привеждаше и се промъкваше напред толкова сръчно, че зрителите на първия ред изобщо не забелязаха новопоявилия се сред тях младеж. Тъй като всеки ден се бореше просто да осигури храна за себе си, майка си и братята си, Реймънд не обръщаше внимание на политиката. Но обичаше да гледа представленията. В небето с дирижабли, безмоторни самолети и балони летяха хората, които можеха да си позволят скъпото удоволствие да гледат Двореца от въздуха. Ехтяха гонгове, още по-оглушителни от оваците на публиката.

На големия балкон на Двореца на шепота се появиха пъстри придворни униформи — кралската гвардия и министрите. Докато един дякон на единството четеше познато заклинание и молитва,

знаменосци развиха пъстрото знаме на Теранския ханзейски съюз — изображение на Земята, заобиколено от три концентрични кръга.

Кралят — старец, който без прекалено екстравагантните си одежди нямаше да изглежда по-внушително от придворните, тежко излезе на балкона, сякаш бе репетираше всяка стъпка. Когато вдигна ръце, широките му ръкави се свлякоха до лактите. По пръстените и скъпоценните камъни на короната му заискриха слънчеви проблясъци.

— Днес ще ви говоря за една велика победа на човешката изобретателност и енергия. — Усилените от високоговорителите думи на крал Фредерик ехтяха над целия площад. Той имаше плътен баритонов глас на божество, дълбок и еквив. — В системата на Ансиърние предизвикахме раждането на нова звезда, която ще хвърли своята животворна топлина и светлина върху четири девствени свята, очакващи човешки заселници.

След като бяха слушали в благоговейно мълчание, хората отново заплодираха. Реймънд се усмихна на престорената им изненада — вече всички знаеха предварително обявената цел на събирането.

— Настъпи моментът да запалим още четири факела в Дворцовия квартал! — Докато ехото на гласа му заглъхваше, кралят направи величествен жест.

На повечето стълбове и куполи пращяха вечни пламъци. Всеки факел символизираше една теранска колония, подписала Хартата на Ханзата и положила клетва за вярност към стария крал.

— Давам ви тези нови четири луни, които носят имената на моите славни предшественици, първите четирима велики крале на Теранския ханзейски съюз. Бен! — От върха на високата кула на пешеходния мост над Кралския канал с рев изригна огнен стълб. — Джордж! Кристофър! И Джак! — Щом изричаше всяко име, на върховете на неосветените кули по моста засияваше нов факел.

Ледът на четирите луни още не се бе стопил и първите тераформиращи групи щяха да кацнат едва след като се стабилизират тектоничните движения. И все пак Реймънд се радваше заедно с публиката, като гледаше как кралят заявява властта си над четири нови свята. Какво великолепно представление!

Засвириха оркестри и във въздуха заблестяха огледални серпантини, разпръсквани от носещите се в небето цепелини. Крал Фредерик обяви ден на всенароден празник. Населението се радваше

на всеки повод за веселие. Може би затова всички толкова много обичаха краля.

Фредерик побърза да се върне в тихия покой на Двореца на шепота и Реймънд изпита известна загриженост. Кралят изглеждаше самотен, навярно дори нещастен, сякаш се бе уморил да живее пред толкова много погледи. Младежът съчувстваше на владетеля, тъй като самият той по цял ден беше съвсем невидим за големия свят.

Заскита се сред сергиите и продавачите на сувенири. Огромните фризове по фасадите на Двореца на шепота изобразяваха исторически събития: изстрелването на единадесетте грамадни заселнически кораба, първата среща с илдирийците, които предлагаха своя космически двигател и галактическата си цивилизация. На всеки кръгъл час холографските фризове се раздвижваха и сцените оживяваха: статуите около фонтаните вдигаха ръце, каменните ангели размахваха криле, исторически генерали караха конете си да се изправят на два крака.

По моста се нижеше поток от пешеходци. Реймънд зяпаше с блеснали очи. Усети опасността с половин секунда закъснение.

Някой го сграбчи за врата и го стисна като в менгеме.

— Тук е, за да краде, когато хората не внимават, обаче когато имаме да вършим по-важна работа, го няма.

Реймънд успя да се завърти достатъчно, за да види кой говори: едно по-голямо момче, казваше се Малф, му се мръщеше. Якият му приятел Бърл го стисна за врата още по-силно. Реймънд се изскубна от ръцете му, но не избяга. Засега.

— Съжалявам, но не съм включил кражби в плановете си.

— Кражбите са под достойнството му! — изсумтя Бърл.

— Не, прекалено е просто — възрази Реймънд. — Да си изкарваш прехраната с усилен труд — виж, *това* е предизвикателство. Някой път трябва да опитате.

Хората наоколо танцуваха, някои се целуваха, десетки се редяха пред сергиите за храна. Малф говореше тихо, ала дори да крещеше, никой нямаше да му обърне внимание.

— Реймънд, Реймънд, защо просто не станеш поп, щом те мъчат такива морални терзания? И защо просто не ни откажа, вместо да ни изпортиш?

— Ален дъжд, та аз ти отказах, Малф! Шестнайсет пъти, ако не греша. Но ти не щеше да слушаш. Представата ми за професия не е да прониквам с взлом в чуждата собственост и да крада парите на хората. Щом го направиш веднъж, после ти става прекалено лесно.

— Да бе, лесно — изсмя се Бърл. — След като задейства оная аларма, падна бая тичане, дордето се чупим от ченгетата.

— А ако вие двамата бяхте толкова печени, колкото твърдите, ченгетата изобщо нямаше да се приближат. — Реймънд вдигна пръст. — Вижте, разчитах на вашето умение, Малх, а сега ти ми викаш, че само си преувеличавал. — Той дълбоко си пое дъх и напрегна всичките си мускули, готов да отпраши или да остане и да се бие. — Няма да ми повярваш, ако ти кажа, че е станало случайно, нали?

Бърл сви юмруци и сякаш стана още по-едър.

— След като те напердашим хубавичко, може би ще кажеш на майчето си, че и туй е станало случайно.

— Не закачайте майка ми. — Сълзите на Рита Агуера и страхът ѝ за най-големия ѝ син щяха да го накарат да се почувства по-зле от всякакви синини.

Като акула, усетила вкуса на кръв във водата, Малф го заобиколи в гръб, готов да го хване, ако се опита да избяга. Реймънд обаче реагира неочаквано — нахвърли се върху по-едрия Бърл с порой от юмруци, удари с кокалчетата на пръстите и лакти. Биеше се без финес, но използваше всички твърди части на тялото си, от върховете на ботушите си до челото си, и скоро успя да повали смаяния си съперник на плочника. После се обърна и когато Малф го нападна, го изрита в чатала.

Достатъчно, за да ги забави, но не и да им навреди. Достатъчно, за да се измъкне.

Скри се в навалищата преди Малф и Бърл да дойдат на себе си. Беше им дал да разберат. Или щяха да го оставят на мира, или другия път щяха да дойдат с подкрепление. За съжаление, второто бе вероятно.

Той се подсмихна и тичешком прекоси Кралския канал по моста. Изтупа бозавите си дрехи и с облекчение установи, че никъде не са скъсани. Кокалчетата на пръстите му бяха ожулени и тъмната му коса беше разрошена, ала поне се бе измъкнал от боя без насинено око или други видими следи. Спокойно можеше да убеди майка си, че не се е

случило нищо сериозно. Тя си имаше достатъчно други главоболия и момчето не искаше да ги прави повече.

Реймънд беше най-голям от четиримата и сина, мъжът вкъщи, откакто баща му бе напуснал града и се беше качил на заселнически кораб. Естебан Агуера едновременно бе попълнил заселническите документи и едностранно заявление за развод и жена му получи документите едва след неговото заминаване. Бащата на Реймънд беше тръгнал за новата колония Рамах не защото бе особено привлекателно място, а защото беше първото възможно. Прав му път, казваше си момчето.

Бе време да се прибере и да помогне на майка си с вечерята, а после да сложи братчетата си да спят. По пътя през Дворцовия квартал спря да погледне пръснатите навсякъде букети. Някои бяха паднали в блъсканицата на тълпите, други щяха да останат ден-два, докато не започнеха да вехнат. Тогава всички щяха да бъдат изхвърлени.

Въпреки че не искаше да краде, любовта към майка му надделя над угризенията и той пхна един от красивите букети под мишница. После забърза към къщи, сияещ от гордост при мисълта колко голямо удоволствие ще достави на майка си.

Не забеляза ханзейските агенти на Базил Венцеслас. Бяха го следили през целия ден.

Ненатрапчивите мъже бяха направили множество снимки на самотното момче и ги бяха прибавили към и без това дебелия му досие.

9. ЕСТАРА

Макар че беше дъщеря на терокските владетели и вече бе дванадесетгодишна, Естара не знаеше какво ѝ е предопределено да прави през живота си.

Двамата ѝ братя и сестра ѝ още от малки бяха знаели, че се очаква да бъдат ръководители, да постъпят в зеленото жречество, да се подготвят за търговски посланици. Четвъртото дете обаче нямаше установена роля. Затова Естара обикновено правеше каквото иска.

Изпълнена с енергия, тя тичаше боса в гората, припикаше сред храстите под покрива на вечно шепнещите световни дървета. Преплетените палмовидни клони не толкова спираха слънчевите лъчи, колкото ги филтрираха и осейваха земята с жълто-зелени петна. Листата и тревата галеха златистокафявата ѝ кожа, гъделичкаха я, ала не я драскаха. Големите ѝ очи винаги бяха готови да правят нови открития, да забелязват необикновени неща.

Естара вече беше изследвала почти всяка пътека наблизо, изумена от околния свят. Смелите ѝ постъпки сегиз-тогиз ѝ носеха укоризненото мръщение на голямата ѝ сестра Сарейн, която бе влюбена в света на бизнеса, политиката и търговията. Естара обаче не искаше да порасне толкова бързо.

Рейналд, най-големият ѝ брат, вече беше на двадесет и пет и със сигурност щеше да стане следващият отец на Терок. Красив и търпелив, той изучаваше политика и изкуството на ръководството — винаги бе знаел, че по традиция ще стане говорител на горския свят. В подготовка за това бреме Рейналд неотдавна беше заминал на вълнуващо пътешествие до далечни светове, където се бе срещнал с ръководителите на по-важните планети, и хора, и илдирийци, преди задълженията му да го приковат на Терок.

Родителите на Естара никога не бяха ходили в прочутата илдирийска столица Миджистра под седемте слънца, макар че дъщеря

им Сарейн — четири години по-малка от Рейналд — няколко години бе учила на Земята и беше ковала съюзи с Ханзата.

Вторият ѝ брат Бенето бе предопределен да „приеме зеленината“ и да стане жрец на световната гора. Тя с нетърпение очакваше завръщането му от Ансиър, където беше станал свидетел на създаването на новото слънце.

Отец Идрид и майка Алекса може би прекалено я бяха разглеждали, оставяйки я сама да търси интересите си и да си навлича всевъзможни неприятности. Малката ѝ сестричка Сели, бебето в семейството, предпочиташе да прекарва времето си с непрестанно бърбрещите си приятели. Естара бе много по-самостоятелна.

Тя се приведе под сладко ухаещите папрати и усети парване на див парфюм по бронзовата си кожа. Косата ѝ беше стегната в хаос от плитки и кичури. Въпреки че прическата ѝ не бе модерна, момичето я предпочиташе, тъй като така не се закачаше в клони и вейки.

Естара се затича напред, като запомняше обратния път до града в гъбения риф, в който живееше. Спря под високите като небостъргачи световни дървета, дънери с люспеста кора, които пулсираха от енергия и се протягаха към небето, сякаш посадени в градината на някой великан. От цепнатините на застъпващите се люспи като косъмчета се подаваха млади филизи.

Корените, стволите и рудиментарният *разум* на световните дървета бяха свързани. Палмовидните клони се издигаха високо във въздуха и увисваха надолу като чадъри. Всяко дърво докосваше съседното и превръщаше небето в килим от листак. Вейките се поклащаха като мигли и се галеха едни други. Освен бръмченето на насекомите и звуците на дивите животни, над гората се стелеше бял шум, успокоителен като приспивна песничка.

Световните дървета се бяха разпространили на всички терокски материци и амбициозните зелени жреци пренасяха фиданки на други планети, така че взаимосвързаният горски разум да расте и да се учи. Те му се молеха — пулсиращ „земен дух“ в буквалния смисъл — и му помагаша да става все по-силен.

Много отдавна — преди сто осемдесет и три години — патрул на илдирийския слънчев флот беше срещнал първия бавен земен заселнически кораб „Кайли“ и го бе довел на тази непокътната планета. И единадесетте стари заселнически кораби бяха носили

имена на известни изследователи. „Кайли“ беше наречен на Рене Кайли, френски изследовател на черна Африка, който се преструвал на туземец, за да проникне в тайнствения континент. Той бе първият бял, видял легендарния град Тимбукту.

„Бъртън“, „Пири“, „Марко Поло“, „Балбоа“, „Канака“... за Естара имената на тези заселнически кораби имаха екзотично звучене, ала дори разказите за нецивилизованите времена на Земята не можеха да се сравняват с чудесата, които бяха открили заселниците на други светове из Спиралния ръкав. „Кларк“, „Виши“, „Амундсен“, „Ейбъл-Уекслър“, „Строганов“. Всички те бяха намерили дом с помощта на илдирийците, освен „Бъртън“, който се беше изгубил сред звездите.

Пътниците на „Кайли“ се бяха възрадвали при вида на тучния терокски пейзаж, истинския потенциал на този див свят. Новият им дом бил по-гостоприемен от всичко, което си били представяли по време на многото поколения безцелно търсене на обитаема звездна система. Те векове наред били живели затворени на борда на голям, стерилен космически кораб и през цялото това безсмислено време заселниците и техните потомци нямали какво друго да правят, освен да гледат снимки на гори и планини. И Терок бил тъкмо онова, за което се били молили. Колонистите обаче незабавно заподозрели нещо необичайно в тези дървета.

„Кайли“ носел всичко необходимо за заселване дори на най-враждебния свят, но условията на Терок се оказали изключително благоприятни. След като илдирийците ги оставили там, колонистите построили временно селище от панелни сгради, докато биолозите, ботаниците, химиците и минералозите се заели да установят какво може да им предложи тази забележителна планета.

За щастие биохимията на терокската екосистема била напълно съвместима с човешката генетика и заселниците можели да ядат най-разнообразна местна храна. Нямало нужда да разчистват и наторяват земята. После открили естествени домове в гората, вместо да издигат метални и полимерни сгради.

Десетилетия по-късно, когато илдирийците установили дипломатически отношения със Земята, терокските колонисти били развили собствена култура. Макар че впоследствие дошли представители на Ханзата, за да ги обединят отново в голямата мрежа на човечеството, терокците предпочитали да останат независими.

Когато потеглили със заселническия кораб, предците им изобщо не били очаквали да се завърнат, не били мечтали да възстановят връзката си със Земята. Те били семе, хвърлено на вятъра с надеждата, че някъде ще поникне. Нямали намерение да ги изкоренят...

Естара поспря, изяде няколко шепи горски плодове и избърса сока от устата и дланите си. Изпълнена с жизнерадост, тя погледна нагоре към най-близкото световно дърво и видя следи от често изкачване на молитвени групи. По кората имаше достатъчно изпъкналости и момичето можеше да се покатери по нея като по стълба, стига да не гледа надолу и да не мисли какво прави. Там горе зелените жреци се разхождаха по пътеките си сред яките върхари и преплетените клони.

Естара носеше малко дрехи, тъй като в гората бе топло. Ходилата ѝ бяха достатъчно загрубели, за да не се нуждае от обувки. Тя бавно се заизкачва нагоре, все нагоре. Уморено, ала ликуващо, момичето най-после подаде глава над галещите кожата му листа на световното дърво, запремигва и огледа синьото небе и безкрайните дървесни простори.

Дори оттук не можеше да определи къде свършва едно дърво и къде започва друго. Около себе си чу гласове и песни, шепот, напеви и колебливи четящи гласове, смесица от пронизителни и дълбоки тонове.

Естара се опря на клоните и погледна събралите се мъже и жени — почернели от слънцето яки послушници, които още не бяха приели зеленината, и по-възрастни жреци със смараглова кожа, които вече бяха влезли в симбиоза със световната гора. Послушниците седяха на платформи или се държаха за клоните и четяха на глас от свитъци или електронни плочи. Някои свиреха. Други просто изреждаха досадни потоци данни, рецитираха безсмислени числа. Въпреки глъчката жреците съсредоточено увеличаваха знанията и сведенията, съхранявани в световната гора — начин да изразят почитта си и в същото време да помогнат на своя жизнерадостен зелен дух. Стотици гласове говореха на взаимосвързаната гора и световните дървета ги слушаха и се учеха.

Имаше толкова много за гледане и преживяване, и зелените жреци го правеха, като стояха тук и получаваха благословията на разума на световната гора. На Естара ѝ се искаше да може да разбере всичко, което знаеше гората. Жреците пееха стихове или четяха

истории, дори обсъждаха философски проблеми, предаваха информация във всевъзможни форми. Световните дървета поглъщаха всички данни и въпреки това живата мрежа беше жадна за още.

10.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

Разположена в периферията на искрящия Хоризонтен куп, Илдира се обливаше в различната светлина на седем слънца. Родната планета на Империята обикаляше около топла оранжева звезда К1 в близост до бинарна двойка — системата Кронха 3, — състояща се от червен гигант и по-малкия му жълт спътник. По-далечна, ала все пак ослепителна, в илдирийското небе сияеше удивителната троица Дурис, тясно свързани бяла и жълта звезда, придружавани от червено джудже, орбитиращи около общ център на маса. И накрая във висините блестеше като диамант далечният син супергигант Дайм.

На Илдира никога не падаше нощ.

Под медните небеса искреше Миджистра, столица и перла на древната империя. Нейните кули и куполи бяха направени от кристал и цветно стъкло, архитектура с разнообразни форми, използващи свръх яки прозрачни полимери.

Престолонаследникът Джора'х, най-големият син на мага-император, дълбоко си пое дъх и усети влагата на падащия нагоре водопад, който се издигаше към Призматичния палат.

Както изискваше дългът му, престолонаследникът чакаше да се срещне с човешките представители от Терок. Младият Рейналд формално имаше същото положение като него, но в много по-скромен вариант. Човешкият принц щеше да стане владетел — отец — само на една дива планета, докато престолонаследникът някога щеше да управлява огромната Илдирийска империя.

Джора'х протегна двете си ръце напред, за да приветства усмихнатия младеж.

— Сърдечно те поздравявам с добре дошъл в Миджистра, принц Рейналд.

Съпроводен от двама илдирийски воители, широкоплещестият принц се изкачи по стълбището до приемната платформа.

Придружаваха го неколцина човеци, сред които един от личните му зелени жреци.

Рейналд имаше черна коса, сплетена на плитки, които се събираха на тила му. Мускулестите му ръце бяха голи, подплатената му туника бе ушита от интересна перлена тъкан, която лъщеше на светлината на седемте слънца. Носеше филтърни лещи, за да се предпази от силните лъчи на Илдира. Посрещачите бяха дали на гостите и защитни кремове и лосиони.

— Отдавна исках да видя Илдира, престолонаследнико. — Рейналд дръзко се пресегна и стисна ръката на Джора'х, сякаш бяха равни. Излъчваше топлина и откритост — поведение, което стопяваше ледените стени на официалната церемония.

Джора'х се усмихна. Почти мигновено хареса този младеж.

— Двете ни култури имат много да се учат една от друга.

Рейналд погледна искрящите водни завеси, които изскачаха от пенливите басейни по краищата на канала и се изкачваха по невидими суспенсорни стълби към куполите и свързаните с тях тръби, и се засмя от детинска наслада.

— Вече ме впечатли, престолонаследнико — макар че ако някога ни посетиш, и в джунглите на Терок би могъл да откриеш някои странности.

Призматичният палат беше построен на върха на елипсовиден хълм, който издигаше резиденцията на мага-император над сияйните стени, музейните куполи и оранжерииите на Миджистра. Седем реки — много отдавна укротени от илдирийските инженери — течаха в абсолютно права линия към сърцето на Империята. Магнитни левитационни полета и гравитационни платформи насочваха водите и ги издигаха нагоре по склоновете въпреки гравитацията.

Рейналд последва Джора'х във входната галерия, където изкуственото осветление допълваше слънцата, за да прогони всяка възможна сянка.

— Това е една от последните спирки от моето пътешествие. Реших, че за да служа на своя народ, трябва да разбера другите култури и светове. Като цар Петър Велики, един от нашите древни властелини, владетел на голяма страна на име Русия. Петър пътешествал, учил се от други култури и после взел най-доброто от тях в родината си. Възнамерявам да сторя същото.

Жизнерадостното поведение на човека бе заразно.

— Цел, достойна за възхищение, Рейналд. Може би и аз по-често трябва да напускам Миджистра. — Не беше задължително престолонаследникът да обикаля други части на Илдирийската империя — но можеше да се окаже интересно. Собственият му син и наследник Тор'х години бе живял на приятния илдирийски курортен свят Хирилка.

— Вече бях на Земята, където се запознах със стария крал Фредерик, въпреки че той не знаеше точно какво да прави с мен — със смутена усмивка продължи Рейналд. — Срецнах се и с председателя Венцеслас, който беше много любезен — главно защото искаше да му дам още зелени жреци, когато стана отец на Терок.

— А сега дойде тук — каза Джора'х. — Ще напълним очите ти до пръсване! — Той се засмя и поведе Рейналд и свитата му към най-близкото искрящо крило на Призматичния палат.

Като престолонаследник, Джора'х бе надарен с обаяние и жизнен магнетизъм, които го правеха изключително привлекателен. Слабото му лице излъчваше чар. Очите му бяха с цвят на опушен топаз, в който блестяха звездни точки и отражения. Дългата му коса, признак за мъжественост при илдирийците, покриваше главата му с грива от хиляди тънки златни плитчици като изящни верижки, които бяха живи и се извиваха с необикновена енергия.

Човешки търговци, гостуващи сановници, учени и дори заможни туристи идваха да посетят прословутите седем слънца на Илдира. Откакто Илдирийската империя беше дала бързия космически двигател на Ханзата, много човеци ги почитаха като благожелателни покровители. Въпреки че приемаха човешката раса като част от галактическата история, разказана в Сагата за седемте слънца, мнозина илдирийци не разбираха човешката импулсивност и амбициозност.

Ала Джора'х намираще този човек за извънредно приятен. Двамата с Рейналд рамо до рамо влязоха във фоайе със сводести тавани и витражни мозайки. Наоколо вибрираха богати багри, силна светлина проникваше през първичните филтри на витражите.

Рейналд забеляза черен кликиски робот, който се движеше по един коридор на гъвкавите си крака — приличаше на голям механичен бръмбар. За пръв път виждаше такъв. Илдирийците не му обръщаха никакво внимание.

Благородничките в двореца, както и куртизанките, художничките и певиците носеха широки прозрачни рокли, пристегнати с диагонални шалове през гърдите и раменете. Дългите до пръстите на ръцете ръкави на куртизанките бяха раирани и можеха да се свиват в заоблените нараменни възглавнички.

Когато влязоха в просторна банкетна зала, Рейналд се усмихна.

— Ще мога ли да се срещна с мага-император?

Златните верижки на Джора'х затрептяха и той извинително въздъхна.

— Магът-император на Илдирийската империя не може да се среща с представители на всички обитавани от човеци планети. Те са невероятно много! Той не желае да даде на Терок по-висок статут, отколкото на другите колонии в Теранския ханзейски съюз.

— Терок е суверенна и независима планета, а не част от Ханзата, престолонаследнико — малко сковано отвърна Рейналд. После се усмихна. — От друга страна, струва ми се, че и без това предпочитам твоята компания пред тази на баща ти.

Издяланите сякаш от звезден сапфир очи на Джора'х проблеснаха.

— И най-хубавото още не е започнало. Пратих да повикат нашия най-велик жив историк.

В един от множеството напомнящи на брилянти куполи на Палата престолонаследникът посочи към продълговата маса, отрупана с хиляди екзотични ястия. Докато заемаха местата си, около тях се суетяха куртизанки и прислужници.

Куртизанките бяха с гладка кожа, голи глави, прелестно изрисувани лица и дълги, изящни шии — заоблени линии, които минаваха покрай пленителните им очи и стигаха до темето им като морски вълни или огнени езици. Когато се движеха, тъканта на роклите им менеше цвета си като жива дъга.

Жените любезно му се усмихваха, ала мятаха съблазнителни погледи на Джора'х. Престолонаследникът изцяло привличаше вниманието им, като че ли го обгръщаше облак от феромони.

— Още ли не си женен, принц Рейналд? Бракът е общоприет човешки обичай, струва ми се, особено в кралските семейства, нали?

— Така е, но още не съм избрал жена, която да стане терокска майка. Има политически съображения, както и... романтични. По

време на това пътуване получих няколко предложения за брак от ръководителите на някои ханзейски колонии. Напълно почтени, но предпочитам да обмисля различни възможности, тъй като това е извънредно важно решение.

— За мен е непонятно защо да прекарвам толкова много време само с една партньорка. — Джора'х си избра чиния с желирани плодове, опита ги и ги предложи на Рейналд, който с удоволствие се обслужи. После погледна наобиколилите ги куртизанки. — Мой дълг е да имам колкото може повече любовници и да зачена много деца, които да продължат рода на мага-император. Различни комисии и съветници ми помагат да избирам от хиляди кандидатки и да установявам състоянието им на плодовитост, когато се сношавам с тях.

— Звучи досадно — отвърна Рейналд. — И не много еротично.

— Престолонаследникът трябва да изпълнява задълженията си. — Джора'х взе паница с любимите си нарязани плодове във вдигащ пара сироп. — Илдирийките смятат за голяма чест да се сношават с мен и имам повече доброволки, отколкото мога да обслужа за цял живот. Когато наследя баща си и стана маг-император, всичко ще се промени.

— В смисъл? — попита Рейналд.

На лицето на Джора'х се изписа замислено изражение.

— Тогава ще трябва да се подложи на ритуална кастрация. — Както и очакваше престолонаследникът, Рейналд се смая. — Само по такъв начин мога да стана фокус на тизма и да виждам през очите на своята раса. Ще се откажа от мъжеството си и ще стана полубог, всевиждащ и всезнаещ. Доста изгодна размяна, струва ми се.

Рейналд избърса устните си със салфетка.

— Хм, аз ще се справя с проблемите си и ще си избира съпруга. Обаче не ти завиждам. — Когато стана ясно, че двамата са се нахранили, слугите отнесоха безбройните недокоснати блюда.

Джора'х плесна с ръце.

— Време е за нашия паметител.

В залата влезе дребен, възрастен наглед илдириец с широки одежди. Не носеше скъпоценни камъни, по кожата му нямаше украса, на пръстите и китките му не блестяха накити. Лицето му изглеждаше по-извънземно от повечето илдирийски раси, с месести изпъкнали лобове около челото и бузите, опънати назад по голата му глава.

— Паметителят Вао'сх е илдирийският придворен историк — представи го Джора'х. — Много пъти ме е забавлявал. — Вао'сх се поклони и Рейналд приветливо кимна, неуверен как да приеме един паметител, дали с протегнатата ръка или с ръкопляскане. Престононаследникът продължи: — Нашите паметител и се отличават с изпълнението на части от Сагата за седемте слънца.

— Да, чувал съм за легендите на вашата раса — рече Рейналд.

Вао'сх разпери ръце и ръкавите му се плъзнаха нагоре.

— Сагата далеч не е само сбор от писания и истории, а велик епос на илдирийския народ. Тя е рамката, чрез която се вписваме във вселената. Илдирийското минало не е само низ от събития, а истинска история и всички ние сме част от нейния сложен сюжет. — Той протегна ръка към Рейналд. — В нея участва дори човешки принц като теб. Всеки човек изпълнява определена роля, независимо дали е второстепенен или главен герой. Всеки от нас се надява животът му да е толкова важен, че да бъде запомнен в постоянно растящата сага.

Джора'х се отпусна назад на стола си.

— Позабавлявай ни, Вао'сх. Каква история ще ни разкажеш днес?

— Най-подходяща е историята за това как сме открили човеците — отвърна паметителят и изразителните му очи се разшириха. Той заговори с увлекателен глас, в ритъм, който беше нещо повече от поезия и все пак не съвсем песен.

Вао'сх обобщи познатите събития: упадащата земна цивилизация изстреляла единадесет огромни заселнически кораба, които полетели към съседните звезди. Рейналд се удиви от интонацията на историка и от лобовете му, които променяха цвета си, за да изразяват различни чувства.

— Толкова величествено отчаяние! Такава надежда, вяра — или глупост. Ала илдирийският слънчев флот ви открил. — Вао'сх скръсти ръце.

Когато паметителят свърши разказа за човешкото избавление, Рейналд изръкопляска. Джора'х се зарадва на странния обичай и също плесна с ръце. Скоро всички куртизанки и сановници в банкетната зала също ръкопляскаха оглушително. Вао'сх се изчерви, сякаш не знаеше как да реагира.

— Казах ти, че е отличен паметител — отбеляза престолонаследникът.

Рейналд се усмихна кисело.

— Каква ирония, че илдирийските паметители най-добре разказват нашата история.

11.

АДАР КОРИ'НХ

Макар адар Кори'нх да командваше всички кораби от илдирийския слънчев флот, гърдите му винаги се изпълваха с благоговение в присъствието на мага-император Сайрок'х. Обожественият владетел виждаше всичко, знаеше всичко, докосваше всеки илдириец с пипалата на телепатичния си тизм.

И все пак искаше да се срещне с адар Кори'нх.

Церемониалната септа от бойни кораби се бе завърнала от Ансиър, след като беше наблюдавала удивителния кликиски факел. Той вече беше пратил записите и докладите си, ала сега магът-император искаше да чуе думите направо от неговите уста. Кори'нх не можеше да не се подчини на заповедта.

Брон'н, огромният личен телохранител на мага-император, мина зад адара, тъй като бе представител на воинската раса, чертите му бяха по-животински от тези на другите илдирийци. Имаше дълги нокти, от устата му стърчаха остри зъби и големите му очи забелязваха всяко движение, всяка заплаха за почитания му владетел. Адар Кори нх, разбира се, не представляваше опасност, но главният телохранител не можеше да не е нащрек.

Личната приемна на мага-император беше скрита зад непрозрачните стени в дъното на небесната сфера, сърцето на многобройните кули, куполи и сфери на Призматичния палат. Кори нх пристъпи под мъждукащата светлина, където го очакваше огромният маг-император, отпуснат на своя какавиден трон. Брон'н затвори вратата. Въпреки високия си ранг адарът рядко бе разговарял насаме с мага-император — обикновено присъстваха множество съветници, прислужници, телохранители и благородници.

Магът-император Сайрок'х приличаше на мъжка пчелна майка, същество, което можеше да управлява цялата си цивилизация от Призматичния палат. Той бе средоточие и получател на тизма, който го правеше сърцето и душата на всички илдирийци. Но както и в този

случай, владетелят често се нуждаеше от по-точни подробности и свидетелски анализ.

Кори'нх склучи длани пред сърцето си за молитва.

— Вашето повикване ми прави чест, господарю.

— А твоята служба прави чест на всички илдирийци, адаре. — Магът-император вече беше отпратил прислужниците, които се грижеха за него, мажеха с крем кожата му и разтриваха краката му. Очите му бяха твърди и непроницаеми, гласът му режеше като бръснач. — Трябва да поговорим.

Свит на грамадния си като легло стол, увит в множество дрехи, владетелят бе едър и мек. Отпуснатата му кожа висеше на бледи гънки, ръцете и краката му бяха отслабнали от липсата на движение. След ритуалната си кастрация преди много десетилетия магът-император Сайрок'х напълно се различаваше от своя красив най-голям син, престолонаследника Джора'х. По традиция стъпалата му никога не докосваха пода.

Преди да се откаже от плътските желания, Сайрок'х беше родил много деца. Като баща на цялата илдирийска раса, той имаше изключително дълга плитка, културен символ на мъжественост. Тя висеше от главата му и се спускаше през рамото и гърдите му, усукана като дебело конопено въже, което помръдваше и се извиваше от самостоятелни нервни импулси.

Щом станеше център на тизма и хранилище на илдирийската мъдрост, магът-император можеше да живее два века. Сайрок'х десетилетия наред не бе благоволявал да ходи и беше оставил останалата част от илдирийската раса да е негови очи, ръце и крака. Имаше прекалено голямо самомнение, за да мисли за тези неща.

Отпуснат на грамадния си люлеещ се стол, той насочи вниманието си към адара. Кори'нх'нх отново поправи униформата си, радостен, че се е погрижил да си сложи всички медали и ленти, макар че нищо не можеше да впечатли великия владетел.

— Разкажи ми какво видя при Ансиър. Вече знам, че земяните са възпламенили планетата, но искам твоята обективна преценка. Каква заплахата представлява за Илдирийската империя кликиският факел? Смяташ ли, че Ханзейският съюз има намерение да го използва като оръжие срещу нас?

По гърба на Кори'нх полазиха тръпки.

— Война срещу Илдирийската империя ли? Не вярвам хората да са такива глупаци, господарю. Помислете само за мощта на нашия слънчев флот.

Очите на мага-император проблеснаха.

— Въпреки това не бива да пренебрегваме амбициите им. Разкажи ми за Ансиър.

Адарът заговори с кратки изречения и изложи голите факти, като рядко изразяваше мнение или тълкуваше събитията. Той бе получил подготовка за военен, а не за паметител, и разказът му просто отразяваше случилото се, без да забавлява с легенди великите мъже.

Магът-император се изтягаше на платформата си и го слушаше. Интелигентното му лице беше месесто, бузите му бяха закръглени, брадичката му приличаше на копче, потънало в меката кожа. Заради излъчващото му блаженство лице някои човеци го бяха сравнили с Буда. От изражението му лъхаше покой, самоувереност и благожелателност, ала адарът усещаше, че под повърхността се крие необходима жестокост.

— Значи всичко е минало точно според предвижданията на човеците, така ли?

— Освен една загадка. — Кори'нх се поколеба. — Трябва да ви покажа някои образи, господарю. — Той измъкна чипа с изображенията от колана на униформата си и го пъкна в портативното устройство, което носеше. — Въпреки че външно не проявявахме особено голям интерес, нашите кораби записаха всеки миг от колапса на планетата. Когато звездните пламъци обгърнаха Ансиър, видяхме ето *това*.

От дълбините на облаците изплуваха странни сферични тела и отлетяха надалеч от новороденото слънце. Блестяха така, сякаш обвивките им бяха от диаманти. Движеха се по-бързо дори от кораб с илдирийски космически двигател и се отдалечиха от пламтящите облаци.

Магът-император се сепна. Лицето му изразяваше смайване, дори мъничко страх.

— Покажи ми го пак. — Тъмните му очи бяха напрегнати, жадни.

— Тези тела дойдоха от *вътрешността* на газовия гигант, господарю. Никога не съм виждал такова явление.

Определено не са космически кораби. Прочетох съответните откъси от Сагата за седемте слънца и прерових други данни, но не открих нищо. Знаете ли какво може да е това, господарю?

— Нямам представа. — Магът-император изглеждаше ядосан, сякаш още малко и щеше да избухне, но не каза нищо повече.

Кори'нх виждаше по лицето му, че е познал сферичните тела, и се зачуди защо великият владетел крие от него какво представляват. Ала също така бе абсолютно сигурен, че никой маг-император не лъже поданиците си, затова отдаде съмненията си на самозаблуда.

Той се поклони.

— Това е целият ми доклад, господарю. Да разпространя ли изображенията на тези странни тела във флота, за да можем да следим за тях?

— Не. Излишно е. — Гласът на владетеля не оставяше място за спор. — Не бива да реагираме прекалено заради някаква маловажна загадка. — Той поглади дългата си виеща се плитка, която лежеше върху корема му. После се надигна и погледна Кори'нх в лицето, сякаш изведнъж беше взел някакво решение. Гласът му се поотпусна и той смени темата. — Имам друга важна задача за теб — задача, която не търпи отлагане.

Адарът отново склочи длани пред гърдите си.

— Както повелите, господарю.

— Слънчевият флот трябва да спаси нашата отломъчна колония на Крена. Върни ги у дома на Илдира.

Кори'нх се изненада.

— Какво се е случило? — Не успя да скрие надеждата в гласа си. — Операцията военна ли е? — Беше чел много истории в Сагата и искаше да изиграе роля, колкото и малка да е тя, в епически сблъсък.

— Крена е толкова малка, че едва може да се нарече „отломък“, а сега ги е връхлетяла страшна епидемия, от която вече умряха много заселници, включително губернаторът. Чрез тизма усетих тяхното страдание — болестта първо ослепява жертвите, после ги убива.

— К'лар бекх! — Адар Кори'нх се вледени. — Това е ужасно, господарю.

Плитката отново потръпна.

— Тъй като броят на заселниците падна под критичната плътност, за да функционира тизмът, реших да изоставя колонията.

Вместо да пращаме все нови заселници на това опасно място, просто ще изтеглим хората си.

— Слушам, господарю — отвърна Кори'нх. — Бързо и ефикасно ще изпълня заповедта. Надявам се да предотвратим нови жертви. Трябва ли да вземем оборудването и сградите?

— Не, те са заразени. Освен това Теранският ханзейски съюз води продължителни преговори с нас и... купи Крена заедно с всичките ѝ ресурси. Предварителните им тестове са ги убедили, че имат имунитет срещу болестта. Човеците ще се настанят в опразненото селище веднага щом евакуираме нашите хора.

Кори'нх се втрещи, особено след като бе станал свидетел на дръзкия експеримент с Ансиър, който щеше да им даде още четири луни за заселване.

— За какво им е на човеците нова планета? Те вече се разпространяват като зараза из страшно много светове.

— Всичко това е част от плана ми, адаре. По-добре да им оставим нашите отпадъци, за да не станат прекалено амбициозни.

Адар Кори'нх кимна.

— От десетилетия предупреждавам за това, господарю. Винаги трябва да сме нащрек. Предлагам да поддържаме предпазлива бдителност.

— Никога не преставам да го правя, адаре — отвърна магът-император. — Никога.

12.

РЛИНДА КЕТ

Като преуспяваща търговка с пет кораба, Рлинда Кет не бе свикнала да гризе нокти и да чака в смирено мълчание. Особено по време на засада. Стоеше до генерал Кърт Ланиан на мостика на дреднаута, най-тежко въоръжения боен кораб в земните въоръжени сили.

Криеха се в тихата пустота на космоса и Ланиан беше заповядал дреднаутът да угаси всички светлини и да заглуши електромагнитните си сигнали. Тъмните корпусни плочи от материала „стелт“ правеха кораба почти невидим, просто гравитационна аномалия, носеща се сред скалите в периферията на системата Ирека.

Чакане. Вече бяха заложили капана.

— Колко време мина, откакто заехме позиция? — тихо попита Рлинда.

— Не е нужно да шепнете, госпожо — отвърна генералът. Бузите и брадичката му бяха толкова гладки и чисти, че кожата му изглеждаше почти хлъзгава. Когато се съсредоточаваше, близо разположените му леденосини очи сякаш поглъщаха светлината и я отразяваха с два пъти по-голяма сила. Ланиан посочи радарния екран, на който се виждаше точицата на товарния кораб на Рлинда, „Ненаситно любопитство“, който летеше по търговския маршрут към обитаемите планети на Ирека. — Не можем да ускорим нещата. Онова копеле Соренгаард трябва да направи следващия ход.

— Погрижете се да реагирате в мига, в който го направи, генерал е. — След като вече не си правеше труда да шепне, еквивият ѝ глас звучеше заплашително. — Там е личният ми кораб и го пилотира любимият ми бивш съпруг.

— Любимият ви ли, госпожо? Колко имате?

— Кораби или бивши съпрузи?

— Бивши съпрузи — изръмжа генералът, като че ли тя трябваше да знае какво е искал да каже. — Вече знам колко кораба притежавате.

— Петима бивши съпрузи и БиБоб е най-печеният от цялата банда, единственият, който все още работи при мен. — Тя продължаваше да се разбира с капитан Брансън БиБоб Робъртс, и лично, и сексуално. Освен това той беше адски добър капитан.

Космическите корсари под командването на престъпника Ранд Соренгаард неотдавна бяха пленили един от търговските кораби на Рлинда по ирекския маршрут, бяха избили екипажа и бяха откъснали целия й товар. Заселена от един от първите заселнически кораби, „Ейбъл-Уекслър“, Ирека се намираше в близост до територия, собственост на Илдирийската империя, далеч от ядрото на Теранския ханзейски съюз, което означаваше, че нито една от двете раси не осигуряваше сериозно наблюдение и закрила. Ала когато корсарите на Соренгаард бяха започнали да нападат товарни кораби, земните въоръжени сили се бяха заклели да изтребят и смажат това явно беззаконие, дори да се наложеше да използват кораба и любимия бивш мъж на Рлинда за примамка.

Тя бе чернокожа жена с пищно тяло, голям апетит и сърдечен смях. Оставяше хората сами да си правят заключения въз основа на стереотипите си и това често ги караше да я подценяват. Рлинда не беше толкова мека и дундеста, колкото изглеждаше. Беше далновидна бизнес дама, разбираше пазарите и знаеше хиляди специални ниши. Други търговци си губеха времето в търсене на големи удари и монополи върху редки извънземни стоки, но Рлинда предпочиташе да забогатява стъпка по стъпка. Много бизнесмени не успяваха да откупят корабите си, ала тя имаше пет — четири, след като тъпите пирати на Соренгаард бяха пленили „Големите надежди“.

Ирекският маршрут бе един от най-доходните пътища на компанията й, тъй като изолираните от метрополията заселници се нуждаеха от много стоки от първа необходимост, които Рлинда им осигуряваше на ниски цени. Сега обаче, докато Соренгаард нападнаше безпомощните кораби, малцина търговци имаха желание да работят в района. Рлинда можеше да измъкне още по-високи цени от нуждаещите се колонисти, но предпочете да рискува и остави генерал Ланиан да използва „Ненаситно любопитство“ за примамка.

Искаше да спечели, естествено, ала също така искаше бизнесът да върви гладко. И на първо място възнамеряваше да се погрижи

убитият капитан Гейбриъл Места и неговият екипаж да бъдат отмъстени.

Командирът на исполинския дреднаут генерал Ланиан нямаше такива възвишени идеали или морални подбуди. Просто искаше да изрита нечий задник и да даде урок на пиратите.

Освен че бяха редовна междузвездна армия, управляваните от Ханзата ЗВС изпълняваха полицейски и охранителни функции. За разлика от илдирийския слънчев флот, чиито големи и натруфено украсени кораби играеха главно показна роля и се използваша за хуманитарни акции, ЗВС на Ланиан имаха по-практично предназначение. Те знаеха, че сред ханзейските колонии винаги ще има достатъчно проблеми. Хората така и не бяха престанали да се бият помежду си и си намираха религиозни или политически поводи за това. И когато това оправдание се изтъркаше, просто започваха да грабят чуждата собственост.

Укротяването на бунтовник като Соренгаард, човек, който имаше връзки със скитническите кланове — виж, *това* беше идеална операция за ЗВС. Твърдеше се също, че пиратите на Соренгаард са скитнически изгнаници, което още повече затвърждаваше подозрителността на Ханзата към този цигански народ. Въпреки че непокорните номади осигуряваха по-голямата част от горивото за космическите двигатели, скитниците не спазваха законите, имаха си свое право и изобщо избягваха да участват в политическите и обществени прояви на другите цивилизовани хора.

— Засичаме енергийни следи, господин генерал — съобщи от пулта си една тактическа лейтенантка. — Десетина. Явно малки кораби... но изглежда, са тежковъоръжени.

— По местата — нареди Ланиан. — И продължавайте да се движите безшумно, докато не ви дам заповед.

Във всички посоки се втурнаха войници, пилоти тичаха към площадките, за да се качат на своите ремори, кораби за светкавична атака. Рлинда сви юмруци и задиша дълбоко. Замисли се за БиБоб. Нейният капитан летеше към Ирека с надеждата да измъкне корсарите от скривалището им, за да даде възможност на ЗВС да сложат край на пиратското плякосване. На Рлинда ѝ се искаше да се свърже с него и да го предупреди, ала така щеше да провали засадата. Молеше се БиБоб да остане жив и здрав.

Нищо неподозиращите корсари запалиха двигателите си и се насочиха към жертвата. Усмехнат, Ланиан включи интеркома и даде заповед на войниците си. Генералът беше прекалено самоуверен, по дяволите.

След като корсарите се приближиха към „Ненаситно любопитство“, БиБоб направи всичко възможно да им избяга към охранителната мрежа на ирекските станции, но претовареният търговски кораб бе пълен със стока, за да компенсира недостатъчните доставки от предишния курс, и беше бавен.

Рлинда знаеше, че капитанът вече е изпаднал в паника, целият е потен и бълва ругатни. Брансън Робъртс не се държеше просто като примамка, а наистина се опитваше да избяга, ала нямаше шанс. Сърцето ѝ се късаше.

— Гледайте да не се провалите, генерале, иначе ще ви откъсна ташаците.

— Благодаря за доверието, госпожо — отвърна той и извика по интеркома: — Всички ремори, в атака! Манти, напред. Влезте в бой с противника.

Докато алчните корсари обкръжаваха търговския кораб, бойният флот на ЗВС се нахвърли върху тях. Ескадрата от ремори се понесе напред, като се целеше в незащитените двигатели на пиратите. Корсарите бяха достатъчно смели да се изправят срещу минималните отбранителни способности на товарните кораби, ала нямаше как да устоят на земните въоръжени сили.

Един от малките корсарски кораби се откъсна и се опита да избяга. Разви толкова голямо ускорение, че обшивката на нажежения му до бяло двигател започна да се изпарява в плазмата и дестабилизира траекторията му. С няколко язерни изстрела две ремори го унищожиха, преди да успее да се измъкне от обсега на радарите им.

— Искам да заловим някои от тях живи — извика по междукорабния комуникатор Ланиан. — Не ги изгаряйте, освен ако няма друга възможност.

По високоговорителите се разнесе хоров отговор. След това в битката се включиха средно големите крайцери тип „манта“. Светкавичните ремори откриха огън с концентрирани язерни импулси и настана истински ад.

На Рлинда ѝ омръзна да е безучастна наблюдателка, изтича на комуникационния пулт, избута с якото си рамо Ланиан от мястото му и превключи честотата на частния канал на „Ненаситно любопитство“.

— Чупката оттам, БиБоб! Ако до пет минути не те видя да изчезваш от огневата зона, ще дойда и сама ще те изритам.

— Няма нужда да ми повтаряш, Рлинда — отговори ѝ изненадващо твърдият глас на БиБоб, но тя знаеше, че той само се преструва на смел. Брансън Робъртс можеше да действа хладнокръвно в кризисни ситуации, ала не бе дебелоглав герой.

„Ненаситно любопитство“ промени курса си и се насочи по Z-ос под еклиптиката на Ирека надалеч от бойната зона. Нито драскотина от случаен изстрел или рикошет. Рлинда облекчено въздъхна, но си каза, че това е само защото иска корабът ѝ да остане невредим за предстоящото ѝ пътуване до Терок.

Мантите обезвредиха пиратските кораби и скоро реморите ги събраха накуп. Един от земните пилоти си бе изгорил ръката на контролния пулт, който беше хвърлил искри поради дефект, останал незабелязан при последната пълна проверка. Това бе единственият пострадал от силите на Ланиан.

Корабите на корсарите бяха обградени от съдовете на ЗВС. Изглеждаха стари и очукани, сглобени от всевъзможни части, корпусите им бяха обгорени, двигателите им бяха пострадали в битката.

— Искам всички пленници да бъдат докарани на моя дреднаут — нареди Ланиан. — Затворете ги в товарния отсек. Сложете им неврални белезници на китките и ги разоръжете.

Войниците от ЗВС се заеха с най-опасната част от операцията — пленяването на пиратите от деветте оцелели кораба. Докато откарваха екипажите и оставяха паянтовете съдове под охраната на малобройни патрули, един корсарски капитан се опита да предизвика критично претоварване, за да взриви кораба си и да изпари намиращите се в близост ЗВС. Но несполосното изпълнение успя само да стопи двигателното ядро, да прогори корпуса и да изстреля огнена струя. В резултат корсарският кораб изгуби контрол и се завъртя като пумпал, а после отлетя в космоса, черен и напълно унищожен.

Рлинда придружи генерал Ланиан до товарния отсек на дреднаута, където бяха събрани тридесет и един пленника. Мъжете

стояха безпомощно — с гневни очи, разкъсани ризи и оковани ръце, с много достойнство, ала малко здрав разум.

— Кой от вас е Ранд Соренгаард? — Стиснал зъби, за да овладее негодуванието си, Ланиан плъзна леден син поглед по корсарите. — И не ми правете тъпи номера. И без това всички ви очаква еднакво наказание.

Мъжете се спогледаха, като се опитваха да си придадат надменен вид. Неколцина пирати изглеждаха готови да пристъпят напред в проява на безсмислена храброст, ала един висок корсар с изпито лице ги изпревари. Той се обърна към другите със самоувереното изражение на командир.

— Аз съм Ранд Соренгаард. Не признавам правото ви да ме арестувате.

— О, да не би да се опитвате да ме обидите? Може би е по-добре да се извините на тази госпожа. — Генералът сложи ръка на рамото на Рлинда. — Откраднали сте един от корабите ѝ и сте избили екипажа. Попитахте ли онези хора дали признават *вашето* право?

— Реквизирахме нужните ни средства — отвърна Соренгаард. — Вие ни наричате „пирати“ и въпреки това Голямата ханзейска гъска облага с такси и ограничава с търговски рестрикции целия внос-износ на скитниците. Просто прикривате кражбите си с политически любезности.

Ланиан стисна устни.

— Тогава да приключим с любезностите. — В периферията на Ханзата генералът имаше право да използва каквито методи намери за нужни. — Някои от вашите корсари предпочетоха сами да отнемат живота си, за да не попаднат в плен. Не мога да оспоря решението им. Сега ще обявя своята присъда за останалите от вас. Първо, вие бяхте заловени при извършване на пиратски акт. Нещо повече, има категорични доказателства, че сте виновни за убийството на капитана и екипажа на „Големите надежди“, а навярно и на други кораби.

Той посочи херметичните шлюзове в отсрещния край на товарния отсек. При провеждане на учения в нулева гравитация през тях излизаха войници, облечени в скафандри и въоръжени с личното си оръжие.

— Вашето наказание е смърт — бърза, сигурна и безболезнена, доколкото мога да ви осигуря такава.

Макар че присъдата я натъжи, Рлинда не се изненада. Корсарите изобщо не протестираха, просто гневно се взираха в генерал Ланиан.

— Тъй като останалите от вас са допуснали грешката да последват Ранд Соренгаард, той ще изпълни присъдата ви. Един по един ще влезете в херметичния шлюз. Соренгаард, вие ще ги изхвърлите в космоса.

— Няма. — Пиратският главатар вдигна изпитото си лице. — Измъчвайте ме колкото щете, но отказвам да съм ваша пионка.

— Направи го, Ранд — обади се един от корсарите. — Предпочитам ти да натиснеш копчето, отколкото някой от тия мръсници. — Другите пирати одобрително замърмориха. Трима заплюха Ланиан.

Един пират се отдели от редицата и се запъти към херметичните шлюзове.

— Не им позволявай да злорадстват, Ранд. Те няма да ни дадат друг избор.

Корсарският главатар погледна пленниците и като че ли видя на лицата им онова, което очакваше да открие. Той се обърна към генерала.

— Това не е победа за вас.

Първият осъден отиде при шлюза, но Рлинда не разбра дали е най-смелият, или смята, че ще е по-страшно да гледа как другите умират преди него. Един войник отвори камерата и посочи вътре, сякаш бе метрдотел.

— Могат да влизат по двама-трима, господин генерал — предложи един лейтенант.

— Не — едновременно възразиха Ланиан и Ранд Соренгаард.

— Изхвърлен в космоса... — промълви първият пират, ала гласът му не трепереше от страх. — Е, скитниците нямат друг дом.

— Върви да намериш своята Пътеводна звезда — каза Соренгаард.

Войникът затвори шлюза и Рлинда се извърна, защото не искаше да гледа през илюминатора. Въпреки че се отвращаваше от онова, което бяха направили с нейния кораб, с нейния невинен екипаж тези пирати, не можеше да гледа как изсмукват въздуха. Меките тъкани на нещастника щяха да избухнат от екзпловзивната декомпресия преди дробовете и кръвта му едновременно да кипнат и замръзнат.

Ранд Соренгаард измърмори под нос молитва или прощални думи и без да се колебае, натисна бутона. Първия от пленените корсари вече го нямаше.

Вледенена и ужасена от това брутално правосъдие, Рлинда тихо заговори на Ланиан, който стоеше мирно, сякаш не желаше да го безпокоят:

— Вече им показахте каквото искахте, генерале. Не е ли достатъчно?

— Не е, госпожо. Присъдата е справедлива и вие го знаете. — Той проследи с поглед втория пират, който влезе в шлюза. — Космосът е огромен и беззаконието може да стане неовладяемо. Моята задача е да дам пример.

Генералът плъзна очи по пъстрите дрехи на корсарите и насочи вниманието си към зрителните екрани. Разнородните пиратски кораби висяха неподвижно в космоса, преоборудвани според странните изисквания на скитниците. Ланиан стисна зъби, сякаш не искаше да изрече обидните думи.

— Проклети номади!

След като всички корсари бяха екзекутирани, генерал Ланиан лично изхвърли Ранд Соренгаард от шлюза, после се обърна към пилотите на реморите по площадките за излитане на дреднаута.

— Остава още нещо, момчета. Обиколете околността и съберете всички замразени трупове. Докарайте ги тук, за да можем да ги кремираме, както е редно. — Погледна Рлинда Кет. — Намираме се в близост до космически път. Няма смисъл да оставяме навигационни опасности.

13.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Скитническата небесна мина се плъзгаше по лимоненожълтите облаци на Голген, загребваше мъгливите суровини и оставяше широка диря. Минният комплекс — куп от реакторни камери, събиращи фунии, складови резервоари и жилищни помещения — приличаше на стотици други небесни мини, управлявани от номадските скитници над газовите гиганти из Спиралния ръкав.

Независимите кланове обитаваха покрайнините на Ханзейския съюз. Семействата имаха собствени небесни мини или фактории в детрита на планети, които не искаше никой друг.

Скитническите небесни мини събираха огромни количества водород от газовите планети, гигантски резервоари на суровини, достъпни за всеки. Като използваша стар илдирийски процес, те обработваха милиони тонове газове с ектиреакторите си. С помощта на катализатори и сложни магнитни полета реакторите превръщаха свръхчистия водород в екзотичен алотроп. *Екти*.

Ектите бяха енергийният източник на илдирийските космически двигатели, единственото известно средство за свръхсветлинни полети. За съвсем малко от това странно вещество бяха нужни огромни количества водород. Поради близките си семейни връзки и желанието си да живеят в периферията, скитниците можеха да произвеждат екти по-евтино и сигурно от всички. Пръснатите надалеч кланове успешно експлоатираха тази търговска ниша.

Всъщност по-успешно, отколкото си мислеха в Ханзата.

След като товарният ескорт на Джес Тамблин се скачи със Синята небесна мина, отвориша шлюзовете, свързаха херметичните камери и завинтиха болтовете. Товарният ескорт представляваше нещо като паяжина от двигатели и капитанска кабина. Когато мрежата се скачеше със складовите резервоари на небесната мина, Джес можеше да откара контейнерите с кондензирани екти до центровете за разпространение. Дори при изпълнението на такава тривиална задача

той винаги се справяше отлично и надхвърляше онова, което се очакваше от него.

Когато всички индикаторни лампички светнаха в зелено, той официално поиска разрешение да се качи в небесната мина на брат си. Скитническите работници се майтапеха с него, докато въвеждаше серия от команди. Джес отметна качулката си, претърси многобройните си джобове, после разтърси рошавата си кестенява коса.

— Е, щом сте ме познали, къде ви е червеният килим?

Един от производствените инженери, навъсен мъж на средна възраст от семейство Бър, добродушно изруга.

— По дяволите, повишили са те в товарен пилот, виждам! Това значи ли, че си се бил с баща си?

Джес се усмихна весело.

— Не мога да оставя брат ми да влиза във всички разпри със семейството ми. — Беше красив, синеок, с жизнерадостно излъчване, което му придаваше едновременно енергичен и спокоен вид. — Освен това някой кадърен трябва да откара товара до корабите. Сещаш ли се за по-добър пилот?

Инженерът от семейство Бър махна с ръка.

— Ти караш ектите само до Голямата гъска. Те не могат да различат добър пилот от сляп селянин.

Презрителното прозвище на Ханзата идваше от формата на първите земни търговски кораби, които трябваше да приличат на орли, ала по-скоро напомняха на дебели гъски.

Джес сви рамене.

— Няма значение. Търся си поводи да виждам брат си, гледам да не прави много грешки. — Не каза, че също се възползва от всяка възможност да избяга от строгия педантизъм на баща си. Старият Брам Тамблин възлагаше тежки задължения на Джес, след като по-големият му брат вече не бе добре дошъл в клана. Младежът винаги ги изпълняваше, без да проявява никакви лични желания, въпреки че старият Брам рядко го забелязваше.

Тромавият комплекс се носеше из облаците на Голген. Работниците се грижеха за ектиреакторите, проверяваха разпределителните тръби и смазваха механичните системи, които се нуждаеха от постоянна поддръжка. Заслушан в успокоителното

съскане и бърмчене — производствената музика, изпълнявана от всички небесни мини — Джес прекоси товарния отсек. Синята винаги изглеждаше по-чиста и лъсната от всяка друга. Брат му Рос ужасно се гордееше с постижението си.

— Колко ще останеш, Джес? — попита един ръководител на смяна.

— По-малко от ден. Имаме да изпълняваме квота. Задължения, нали знаеш.

Ръководителят кимна.

— Ще настроим товарния ти ескорт и ще свържем всички маркучи с ектирезервоара.

— Рос пак ли зяпа на палубата?

— Не. Мисля, че шефът е в навигационната кабина.

— В какво го е страх, че ще се блъсне в това открито небе? — Джес поклати глава и се закатери по междупалубната стълба към навигационната кабина. Въпреки че Рос завинаги беше обърнал гръб на семейния воден бизнес на Плумас, младежът се чувстваше добре дошъл в небесната мина на големия си брат.

Той опря ръце на кръста си и се втренчи в тила на Рос. Брат му напрегнато наблюдаваше контролния пулт и се взираше в облаците на непонятно огромното и открито небе на пленетата. Конвективни потоци пара се издигаха и спускаха, докато небесната мина се носеше по случайно избрания си път. Над навигационния пулт бе нарисуван звездовиден символ. Това беше Пътеводната звезда, която според скитниците насочваше житейския им път.

— Да не те е страх, че ще се блъснеш в някоя ядосана азотна концентрация? Или просто обичаш да седиш на капитанския стол и да караш тая грамада без посока?

Рос се обърна и на лицето му грейна усмивка.

— Джес! Не те очаквах.

— Реших да ти спестя разноските за влекач. — Той се приближи и прегърна Рос. — Да ти помогна да изплатиш оня голям дълг — просто поредната проява на моята отговорност като твой по-малък брат.

Рос посочи сензорните пултове.

— За твое сведение, пилотирането на небесна мина си е истинско изкуство и изисква определени умения. Налага се да коригирам курса,

да издигам или снижавам кораба. Добрият капитан винаги следи за плътни концентрации газове.

Небесната мина влачеше след себе си мрежа от сонди, която приличаше на медуза — километричните нишки се носеха из облаците, събираха данни и помагаша на капитана да определя посоката си. Атмосферните газове на Голген бяха богати точно на онази смес от елементи и катализатори, която бе необходима на илдирийските реактори за производство на екти. Освен това газовият гигант се намираще близо до търговските космически пътища, което улесняваше разпространението на горивото. След дългогодишен упорит труд Рос, изглежда, най-после щеше да спечели от бизнеса си въпреки вечния песимизъм на баща им.

— Предполагам, че си донесъл клюки? — По-големият брат замълча и иронично прибави: — И разбира се, искрено извинение от татко, който ме моли да се завърна у дома?

Джес се засмя.

— Ако ти носех такова нещо, щях да съм тук с цял скитнически празничен флот, какъвто Спиралният ръкав никога не е виждал.

Рос кисело се захили.

— Единият от нас все още не се движи към Пътеводната звезда. Да се качим на палубата. Искам да подишам чист въздух.

Минаха през няколко люка, качиха се на асансьор и накрая излязоха през херметичния шлюз на просторната наблюдателна палуба, която можеше да се обгръща с атмосферно поле, но в момента беше отворена към небето. Рос често спускаше Синята небесна мина в по-гъсти облаци, където атмосферата на Голген можеше да се диша и бе затопляна от вътрешни термични източници.

Джес дълбоко пое в гърдите си чуждопланетния въздух.

— Рядко ми се случва да правя такова нещо.

— За разлика от мен — отвърна Рос.

Подобно на всички скитнически фабрики, Синята небесна мина се състоеше от три главни части: всмукващи резервоари, обработващи реактори и складови сфери. Докато мината се носеше в атмосферата, отворени дюзи засмукваха газове и ги вкарваха в обработващите механизми. След като преминеше през катализиращите реактори, редкият водороден алотроп се източваше, а отпадъчните газове се изхвърляха.

Ектите бяха единственият известен алотроп на водорода, въпреки че други елементи имаха различни молекулярни форми. Въглеродът се проявяваше като прахообразен графит, кристален диамант или екзотичните полимерни сфери на бъкминстърфулърена. Много отдавна илдирийците бяха открили начин да преобразуват водорода в гориво, което позволяваше на космическите им двигатели да работят.

Преди амбициозните скитници да поемат ектипработвателната промишленост, старите облачни траулери илдирийски модел бяха много по-големи, побираха минимална отломъчна общност от шестдесет до деветдесет семейства и изискваха гигантска инфраструктура. Затова производството на екти бе струвало невероятно много на колективно живеещите илдирийци.

Независимите скитници, от друга страна, можеха да управляват небесните мини с малък поддържащ екипаж, което също им даваше възможност да продават гориво за космически двигатели на по-ниска цена. Илдирийците с готовност им бяха преотстъпили монопола си върху ектиппроизводството, радостни да напуснат „пустинните космически острови“ и да ги предадат на хората.

Останалата част от Ханзата смяташе скитниците за космическа циганска измет, дезорганизирана и непочтена. Никой нямаше представа колко всъщност са клановете и колко данъци избягват, тъй като те криеха тази информация от външния свят.

Край лицето на Джес прелетяха бели криле и го сепнаха. Той вдигна поглед и видя десетина гълъба да кръжат над палубата и да се спускат към хранилките си.

— Бях забравил за птиците.

— Това е идеално място за тях. Виж колко надалеч летят.

— Да, но къде ще кацнат?

Рос почука с кокалчетата на пръстите си по перилата.

— Пак тук. — Облаците се простираха на хиляди километри под тях, ала нито на Рос, нито на Джес му се виеше свят. — Няма къде другаде да идат, затова винаги се връщат. Най-добрата клетка.

По-големият брат закопча подплатеното си яке и отправи поглед към безкрайните простори като феодален господар, разглеждащ владенията си. Джес нахлузи качулката си — наистина беше студено и духаше. Струите изхвърлени газове зад тях кипяха нагоре като купести

облаци и бързо се разпръскваха в атмосферата на Голген. Братята мълчаливо стояха един до друг.

Джес усети, че е време за подаръците, които носеше. Отвори един от джобовете на дясното си бедро и извади дебел златен диск, покрит с гравирани символи, които съответстваха на избродираните върху дрехите им знаци на клана Тамблин.

— Тасия ти го приготви.

Рос го взе и с почуда разгледа красивото устройство, направено от по-малката му сестра.

— Както обикновено, впечатлен съм от инженерните й способности... обаче, преди да мога да го използвам, ще трябва да ми кажеш какво все пак представлява.

Джес посочи датчика и цифрите.

— Това е компас. Може да се нормализира към магнитното поле на всяка планета, така че винаги да знаеш посоката. Виж, ето я Пътеводната звезда.

— Да не би малката ми сестричка да намеква, че съм се изгубил?

— По този начин просто ти показва, че й липсваш, Рос, макар че не можеш да я накараш да си свали маската на мъжко момиче и да го признае.

Рос се ухили.

— И тя ми липсва.

Джес бръкна в друг джоб и извади подвързана книжка с пожълтели страници, повечето от които бяха празни, но някои бяха покрити с избелели ръкописни редове.

— Стар корабен дневник, в който морските капитани записвали важните данни за пътуванията си. От татко е.

Рос пхна компаса в един от джобовете си и взе подвързаната с червена кожа книга едновременно с благоговение и скептицизъм.

— От *татко* ли е? — Прелисти страниците, втренчи се в ръкописните думи, после вдигна глава и срещна погледа на Джес. — Нещо не ти вярвам. Той не би ми го подарил. Всъщност всички подаръци, които си ми носил през последните няколко години, са просто семейни богатства, задигнати от Плумас, нали?

Джес не успя да запази невинното си изражение.

— Иначе щеше ли да го получиш? — Рос се престори, че не го е грижа за дневника, ала Джес виждаше, че подаръкът означава много за

него, въпреки че идваше от брат му, а не от баща му.

И двамата добре познаваха Брам Тамблин. Той беше суров и неумолим семеен глава и през целия си живот твърдо бе налагал волята си. Това отношение даваше добри резултати с работниците във вододобивната фабрика под ледената обвивка на Плумас. Първородният син на Брам Тамблин обаче се беше оказал също толкова упорит, колкото баща си. Години наред двамата се бяха карали, докато накрая, след като навърши двадесет и две, на Рос не му писна.

Старият Брам го заплаши, че ще се отрече от него, ако не се преклони пред волята му, и младежът смая баща си, като прие блъфа му. Страстите се разгорещиха. Разярен, Брам се закле, че ще го изключи от клана, затова Рос предложи да му спести срама. Поиска частта от семейното наследство, която му се полагаше, и се закле сам да се погрижи за успеха си.

Джес и Тасия също бяха там. Въпреки че се опитаха да помирят двамата, старецът не пожела и да чуе. В очите на Брам заблестя пресметлив поглед — клановите му богатства с всяка година се умножаваха и ако Рос вземеше наследството си и се откажеше от всякакви претенции, определено щеше да изгуби. Затова той изчисли дела на сина си, даде му го и му каза да не иска нито стотинка повече.

И Рос не му поиска. Но разумно инвестира наследството си, като пое Синята небесна мина и я управляваше с такова умение, че когато навърши двадесет и осем, почти успя да изплати дълговете си. Старият Брам се преструваше, че му е сърдит и че е разочарован, ала тайно се гордееше с него.

Когато Джес посещаваше минната станция, между братята никога нямаше никаква враждебност. От друга страна, благодарение на упоритостта на Рос, Джес някой ден щеше да стане официален глава на клана Тамблин, да наследи доходоносните плумаски водни мини и да стане влиятелен човек. Не го желаше, но нямаше да предаде очакванията на другите.

От по-долните пластове пред Синята небесна мина се издигна сивкаворъждив облак. Рос отиде до един пулт, отклони струите изхвърляни газове и ги използва, за да промени височината. Огромният траулер зави на север и заобиколиха зейналия въртоп от гневни облаци.

— Този ураган може да погълне цяла планета — поясни Рос. Уплашени, гълъбите пърхаха зад мината.

— Стига да не погълне тази небесна мина — отвърна Джес. — Опасно ли е?

— Не и докато аз съм на руля. Когато ветровете се усилват, винаги мога да се издигна в друг пласт. — Той изчака, после изпитателно погледна по-малкия си брат. — Е... носиш ли ми нещо от Ческа?

Джес се насили да отговори непринудено. Това го затрудняваше най-много от всичко.

— Трябва ли ти нещо повече от нейната любов?

— Не.

На Джес му се искаше да смени темата. Не можеше да се отърси от образа на красивата Франческа Перони, с която Рос от години беше сгоден.

— Ихи Окая наскоро подаде официална молба, в която посочва Ческа за своя наследница като говорителка на скитниците.

— Нищо чудно. — Рос изглеждаше горд, но гласът му звучеше делово. — Тя е много способна.

— Така е. — Джес затвори уста, за да не каже нещо порече. За съжаление, от повече от година самият той дълбоко беше влюбен в Ческа и знаеше, че чувствата са взаимни. С брат му се бяха сгодили много преди тя да се запознае с Джес и скитническата чест никога нямаше да ѝ позволи да развали годежа. Нито пък дългът на Джес към брат му.

Освен това Рос бе положил всички усилия, за да изпълни условията, за които се бяха договорили с Ческа. Джес никога нямаше да нарани или засрами брат си, тя също. И двамата бяха верни на Рос и всички бяха обвързани от сложните обществени ограничения на скитническата култура. Джес се беше примирил. Щеше да устои и да продължи да живее без нея, ала Ческа завинаги щеше да остане в сърцето му.

Рос си нямаше и представа за любовта на брат си и Джес се бе закълел никога да не му я разкрие. Цената и за тримата щеше да е прекалено висока.

След като вечеряха и изиграха няколко рунда звездни игри с трима души от екипажа, Джес спа на леглото за гости. Напусна Синята небесна мина рано на другата сутрин, когато слънцето на Голген едва изпълзяваше над мъглявия хоризонт.

Сбогува се с Рос, изведе товарния ескорт от системата на Голген и се насочи към скитническата транспортна станция, където щяха да прехвърлят горивото на товарните кораби на Гъската.

Освен това носеше подаръци и писма от Рос, защото след като изпълнеше доставката, възнамеряваше да се отправи към главния скитнически комплекс Рандеву. С болка в сърцето, ала с безразлично изражение, надлежно щеше да предаде братовите си романтични подаръци на Ческа Перони.

14. ЧЕСКА ПЕРОНИ

Скитническата яхта поддържаше позицията на уговореното място в пустия космос. Частният кораб нямаше обозначения, които да показват, че на борда му се намират високопоставената говорителка на всички скитнически кораби и нейното протеже. Скитниците грижливо криеха политическите си карти и рядко прибъгваха до символи или декорации на властта.

Ческа Перони седеше на мястото на копилота, наблюдаваше пустотата и следеше сензорите. Около тях блещукаха далечни звезди, отчасти скрити от редките валма мъглявинен газ.

— Все още нито следа от другия кораб. — С големи очи, смугла кожа и чувство за хумор, с което можеше да се сравнява единствено чувството ѝ за дълг, Ческа винаги държеше отворени сърцето и очите си.

Жилестата старица до нея, Ихи Окая, се взираше през илюминатора, сякаш всяка звезда заслужаваше да ѝ обърне внимание.

— Търпение, търпение. — Старата говорителка имаше неизчерпаеми запаси от вътрешен покой и интелигентност, с която никога не парадираше.

На контролния пулт на Ческа замига лампичка.

— Аха, идва.

Ихи Окая прехапа устни и впери очи в звездните простори, за да различи точицата, предизвестяваща появата на дипломатическия транспортен кораб на терокския престолонаследник Рейналд. От месеци синът на майка Алекса и отец Идрис бе уреждал тази среща чрез посредници и писма. Упорството му беше достойно за възхищение.

— Най-после получава каквото иска — с дрезгавия си глас каза старата жена. — Става ми смешно, като си помисля как щеше да се

смае председателят Венцеслас, ако знаеше, че Рейналд си е направил целия този труд само за да се срещне с някакви си скитници.

Ческа погледна говорителката.

— Този младеж навярно знае за нас повече от другите човешки правителства. — Двете жени бяха информирани за пътешествието на Рейналд и уважаваха интереса му към всички важни общества в Спиралния ръкав, включително често пренебрегваните космически цигани.

Ихи Окая се намръщи.

— А може би не пазим тайните си толкова добре, колкото си мислим. — Въпреки че тяхното номадско общество имаше много кораби и огромни богатства, клановете държаха делата си в пълна секретност и избягваха да привличат вниманието.

Крайниците на старицата бяха тънки и костите ѝ бяха крехки като сух бамбук, което я принуждаваше да прекарва повечето си време в скитническия астероиден конгломерат Рандеву. Ихи Окая се бе омъжвала четири пъти и беше надживяла четиримата си съпрузи. От всеки от тях бе родила по няколко деца и сега имаше четиринадесет синове и дъщери, петдесет и трима внуци и постоянно растящ брой правнуци. Старата говорителка вече дори не се опитваше да ги помни.

Терокският дипломатически кораб се приближи до скитническата яхта и с майсторски маневри се изравни с нея. След като скачиха шлюзовете, Рейналд влезе в приемния отсек на яхтата.

Тъмната коса на терокския принц беше сплетена на множество плитки. Татуировките му изпъкваха на фона на яката му. На красивото му лице се изписа любезна усмивка и той се поклони на двете жени. Очите му заблестяха от очевидно възхищение от красотата на Ческа и тя се изчерви.

— Извинявам се, че не можем да ви приветстваме с повече церемонии — каза Ихи Окая и го покани с жест в малкото им общо помещение, в което нямаше почти нищо, освен бюфет с храна и напитки и маса за няколко души. — След като идвате от Терок, трябва да сте свикнали всичко да е в много по-огромни мащаби.

Рейналд разпери ръце.

— Понякога предпочитам по-интимна обстановка. Освен това... — той погледна Ихи Окая, после подчертано се усмихна на Ческа —

... искам да разговарям насаме с вас, а не в присъствието на хиляди други.

След като отпиха по няколко глътки чай от пиперов цвят и си размениха символични подаръци, Ихи Окая го погледна и каза:

— Вие възбудихте любопитството ни, младежо. Кажете ми, какво са сторили скитниците, че да събудят интереса на един терокски принц?

Рейналд се наведе напред, склочи пръсти и сякаш излъчи физическа искреност, която според Ческа не можеше да е престорена.

— Реших, че между скитниците и терокците има много общи неща. И двете ни общества са избегнали мрежата на Ханзата. Терок е единственият колониален свят, който остава независим. Всички други са подписали Хартата на Ханзата. Скитниците също живеят самостоятелно и се управляват сами, без теранските ограничения.

— Причината е, че им осигуряваме жизненоважни услуги — вие със своите зелени жреци, ние с нашите екти — отвърна Ческа.

Рейналд вдигна пръст.

— Въпреки това клопката винаги съществува. Вижте, не съм привърженик на драстични промени, защото, ако предизвикаме гнева на Ханзата, не можем да предвидим какви отчаяни действия ще предприемат. Можем обаче да организираме някои по-малки съюзи между нашите народи, взаимни отстъпки, с които да укрепим основите си.

Ческа погледна Ихи Окая, ала старицата продължаваше съсредоточено да се вира в Рейналд.

— Не възразявам срещу по-голяма сигурност от капризите на Земята. Явно много сте мислили за това, младежо.

— Като престолонаследник, имах години да мисля за всичко, което мога да направя. Сега проучвам някои свои идеи.

— И какви са те? — попита Ческа.

Рейналд откровено изложи няколкото им общи проблеми.

— Ще започна от ваша гледна точка. Скитническите небесни мини произвеждат повечето екти, използвани в Спиралния ръкав. Товарните ескорти превозват ектите от небесните мини до транспортните станции, откъдето горивото се разпространява единствено от Теранския ханзейски съюз. Терок и други човешки колонии нямат откъде другаде да купуват екти, поради монопола на

Ханзата. Защо да поставят такава преграда за разпространението на екти?

— Да не намеквате, че Ханзата участва в нечестни търговски дейности?

Рейналд отпи от билковия си чай.

— Не е тайна, че наскоро те рязко увеличиха таксите и промениха политиката си, което оказа отрицателно въздействие върху скитническия бизнес. Нали тъкмо затова Ранд Соренгаард започна да плякосва ханзейски търговски кораби?

Ческа свъси вежди.

— Той е вътрешен проблем на скитниците. Ние имаме много кланове и множество волеви личности. От време на време някой от тях става... непокорен. За нещастие дори говорителят не може да контролира всички.

— И как ще промените тези търговски дейности, младежо? — върна се на въпроса Ихи Окая.

— Ами, Терок няма голям космически флот. Ние — поне повечето от нас — предпочитаме да сме в световната гора и да не пътуваме в Спиралния ръкав. Подобно на всеки цивилизован свят обаче, ние участваме в междузвездната търговия и нашите зелени жреци разнасят фиданки на други планети, за да разпространяват колкото може по-нашироко гората. Затова имаме нужда от екти. В момента разчитаме на Ханзата За този жизненоважен ресурс. — Той отново се усмихна. — Ще ми се да проуча възможността скитниците и терокците да се споразумеят за по-преки доставки.

Ческа лукаво се усмихна.

— О, това хич няма да се хареса на Гъската.

— Ни най-малко. — Ихи Окая погледна ученичката си и кимна. — Но не вярвам да има някакви законови пречки.

Предложението на Рейналд изненада Ческа, тъй като малцина приемаха скитниците на сериозно и ги смятаха за измет, случайно разполагаща с полезен продукт. Ханзата никога не си бе правила труда да следи колко небесни мини управляват скитниците, нито кои газови планети експлоатират. В Спиралния ръкав имаше толкова много необитаеми системи, толкова много газови гиганти, че никой не можеше да наблюдава всички. Как можеха ханзейските шпионски

кораби да забележат дори грамадна летяща фабрика на фона на планета, по-голяма от Юпитер?

Рейналд с привидна невинност им зададе сондиращи въпроси за скитническите бази и фабрики, но Ихи Окая опитно ги заобиколи, без да даде полезна информация на младежа.

— Трябва да обсъдя това с другите кланове, Рейналд. Но приветствам установяването на връзки между терокците и скитниците. Какво предлагате от своя страна?

Принцът не успя да се съържи и се усмихна.

— Навярно терокците могат да предложат услугите на неколцина зелени жреци, какво ще кажете? Убеден съм, че при всичките ви пръснати надалеч едни от други кланове, скитниците ще могат да използват мигновените комуникации.

— Вярно е, ние сме отдалечени едни от други и новините пътуват бавно, но сме се научили да живеем със собствени методи — отвърна старицата. — Следваме Пътеводната звезда.

— И все пак понякога може да искате по-бързо да научите някое важно събитие. — Очите на Рейналд пламтяха. Той се наведе над масичката. Очевидно се готвеше да разкрие някаква тайна. — Например наскоро нашите зелени жреци предадоха доклад от генерал Ланиан — относно арестуването и екзекутирането на Ранд Соренгаард близо до Ирека. ЗВС му устроили засада и пленили целия му екипаж. Всички били изхвърлени през херметичния шлюз.

Ческа и Ихи Окая се спогледаха. Младата жена мъчително преглътна.

— Проклетите ЗВС. Това наистина е лоша новина.

Рейналд се изненада.

— Наистина ли сте подкрепяли действията на Соренгаард? Той като че ли по-скоро беше революционер, отколкото пират...

— Ние разбираме мотивите му, младежо, защото Ханзата несправедливо се отнася към скитниците. Насилието обаче само води до още повече насилие, вместо да носи приемливо решение. Като говорителка на скитниците, аз не мога да оправдая методите му.

Старата говорителка се върна на въпроса.

— Въпреки всичко, принц Рейналд, трябва почтително да отклоним вашето извънредно щедро предложение.

Ческа погледна почернелия от слънцето красив младеж.

— Съгласна съм. Просто не е възможно да допуснем сред скитниците да живеят зелени жреци. — По гърба я полазиха тръпки при мисълта, че външни хора могат да видят техните най-грижливо пазени в тайна инсталации. Въпреки че телевръзката осигуряваше мигновено установяване на контакт, тази информация ставаше известна на всички зелени жреци. Скитниците никога нямаше да се разкрият до такава степен.

Рейналд прие отказа с кисела усмивка.

— Базил Венцеслас дава мило и драго за повече жреци, но ние му отказахме. Вашата реакция е съвсем различна от опита ми с Теранския ханзейски съюз.

— Скитническото общество също е съвсем различно от това на другите хора.

Терокският престолонаследник хвърли поглед към красивата Ческа.

— Тогава можем да обмислим друг съюз, например брачен...

Ала младата жена вдигна ръка. Първо погледна изящните си пръсти, после него.

— Това би бил ценен политически съюз. Но трябва да ви осведомя, че вече съм сгодена със собственика на голяма и доходна небесна мина. — „И съм влюбена в брат му.“

Рейналд се извърна със засрамено изражение, което му придаде вид на още по-млад.

— Той е щастливец.

Ческа го съжали, дори изпита известно влечение към него, но предстоящият ѝ брак с Рос Тамблин беше сигурен, въпреки тайните ѝ чувства към Джес. Присъствието на Рейналд в уравнението щеше да направи и без това сложното положение нетърпимо.

Въпреки че не бяха стигнали до конкретно споразумение, Рейналд изглеждаше общо взето доволен от разговора. Той отново се поклони.

— Позволете ми, преди да се върна на Терок след това дълго пътешествие да отправя сърдечна покана към вас или който и да е друг скитнически представител да посети нашата величествена световна гора. Пустият космос рано или късно ще ви омръзне.

— Космосът никога не е пуст, ако знаеш какво да търсиш. — Ческа топло стисна ръката му. — Все пак много ми се иска някой ден

да я видя.

15. ПИРА КАЛИ

Изправена на върха на света, Нира Кали стисна с пръстите на краката си клона и запази равновесие, без да полага усилие и без страх, въпреки височината. Още не беше приела зеленината, не бе усетила песента на световното дърво да пулсира в кръвта ѝ и зеленият оттенък не беше направил кожата ѝ по-тъмна. Въпреки това от дъното на душата си вярваше на световната гора.

Кожата ѝ бе тъмнокафява, но скоро щеше да придобие фотосинтетичната пигментация като на всеки, когото величествените дървета приемаха. Послушничка през по-голямата част от младия си живот, тя разбираше гората, общуваше със загадъчния взаимосвързан разум, въпреки че дърветата не можеха пряко да я чуват. Засега.

В изпълнение на задачата си за деня Нира четеше с богат изразителен глас, завладяна от древната литература, която бяха донесли със себе си заселниците от „Кайли“. Усещаше, че дърветата харесват тези истории за крал Артур и неговите рицари на Кръглата маса. Беше прочела няколко различни версии на „L’Mort d’Arthur“^[1] от сър Томас Малори, както и безброй преразкази от Хауард Пайл, Джон Стайнбек и много други. В легендите имаше много несъответствия, ала според Нира дърветата нямаше да се смутят. Горският разум всъщност обичаше противоречията и част от мудното му, полубудно съзнание размишляваше над тяхното значение.

Нира служеше на световната гора, като четеше на дърветата, но също така се радваше на възможността да се учи. Още от малка си водеше записки къде из Спиралния ръкав разпространяват гората мисионерите на зелените жреци.

Младите послушници се учеха да полагат грижи за гората. Те хранеха най-малките фиданки, приготвени за транспортиране на други светове, грижеха се за най-големите древни стражи, чупеха сухите клони и почистваха кората от паразити. Нира предпочиташе да чете на глас и си мислеше, че на дърветата също им харесва. Когато им

говореше, дори докато изпълняваше ежедневните си задачи, тя винаги държеше ума си отворен и ушите си наострени и се вслушваше за отговор. Някой ден, когато станеше зелена жрица, щеше да чуе гласа.

Послушниците носеха само набедреници, за да излагат колкото може по-голяма част от кожата си на дърветата. Човешката кожа бе чувствителен рецептор, който осъществяваше контакт със световните дървета. Винаги, когато се изкачваше сред върхарите за ежедневната си работа, Нира галеше клоните, притискаше гърди към дънера. Подобно на повечето послушници, подстригваше тъмната си коса почти до кожа и оставяше само малко мъх на темето. Щом приемеше зеленината, цялата ѝ коса щеше да окапе.

От малка бе проумяла, че е предопределена да стане част от екологичната мрежа на световната гора, която с всяка година ставаше все по-огромна. Преди — много отдавна — „Кайли“ да кацне тук, световната гора беше представлявала само изолирана група полуразумни дървета.

Тъй като не бяха имали възможност да се развиват интелектуално и да преживяват нови неща, те хилядолетия наред бяха креели на планетата.

Когато бяха дошли заселниците обаче, едно момиче, Тара Уен, се бе научило да общува с гората и беше предало способността си на други чувствителни хора. Тези първи „жреци“ бяха открили начин да се свързват с мудната памет, способна да съхранява огромни количества информация. Световните дървета бяха жива база данни, която не можеше да се развива единствено заради липсата на преживявания и външни сведения. Тара Уен и нейните последователи се бяха погрижили за този проблем.

Когато световната гора бе започнала да се учи от своите човешки приятели, връзката им се беше превърнала в благотворна симбиоза. Зелените жреци ѝ бяха преподавали математика и естествени науки, история и фолклор. Щом апетитът ѝ се бе възбудил, световната гора беше пожелала да погълне цялото човешко знание, от най-тъпите факти до най-вълнуващите легенди. Дървесният компютър можеше да асимилира и анализира хиляди отделни данни и да прави блестящи точни проекции, почти като пророчества от благожелателен земен дух.

Други послушници наоколо четяха скучна информация, рецитираха сведения за климата на планети, за които Нира никога не

беше чувала. Момичето бе щастливо, че може да се наслаждава на епичната хроника на Малори. Жреци свиреха на музикални инструменти или пускаха записи на симфонии, създадени от човешки композитори. За световната гора музиката беше също такъв език като думите.

Сама под небето, Нира чете часове наред, без изобщо да променя позата си, напълно съсредоточена върху историята и слушащите я дървета. Те можеха да приемат информация по други начини, чрез пряка телепатична връзка с истинските зелени жреци, ала Нира не притежаваше такава способност. А и предпочиташе да чете на глас — тези истории бяха създадени да се четат така и световната гора като че ли го съзнаваше. Някак си дори без установяване на симбиоза, тези великолепни растения разбираха, че Нира скоро ще стане част от тяхната мрежа. Съвсем скоро, надяваше се тя.

Когато следобедът започна да клони към здрач, тя преградна и си спомни, че от часове не е пила вода от манерката си. Огледа се и видя, че по-възрастните жреци се спускат от платформите си, приключили с работата си за деня. Отпуши манерката и отпи няколко глътки тонизиращо кли — чиста вода, смесена със смлени семена от световни дървета. Почувства се бодрa, готова да прочете още стотици страници, ала беше време да се заеме с другите си задължения.

Когато стигна до най-долните клони, срещна един висок жрец на средна възраст — Ярод, по-малкия брат на майка Алекса. Множеството татуировки по зеленото му лице свидетелстваха за различните дисциплини, които бе изучавал, и за уменията, които беше придобил в името на световната гора. Въпреки че зелените жреци имаха изключително свободна йерархия, Ярод беше един от висшите представители — но това нямаше нищо общо с роднинската му връзка с владетелката.

— Дойдох да те придружа, Нира Кали. Съветът ни се събра и дърветата одобриха.

— Одобриха ли? — Сърцето на Нира се разтуптя. — Какво са одобрили? — В ума ѝ се заредиха възможности и тя не можеше да определи на какво най-много да се надява.

Здраво стъпил върху клоните, Ярод измъкна от въжетото на пояса си една стъкленница.

— Жреците ти поднасят нашите поздравления. — Той усмихнато отпуши малката стъкленица и капна от тъмната течност върху върха на пръста си. — Ти завърши нужното обучение и вече можеш да приемеш знака си на четец втора степен.

Ярод протегна ръка и Нира усети вълнение, радостна, че толкова бързо е получила нов ранг. Вече носеше на челото си знака на послушница, а двете дъги в ъгълчетата на устата и очите ѝ показваха, че е покрила необходимите дисциплини, за да стане четец първа степен.

Жрецът се засмя.

— Ако продължиш да се усмихваш толкова широко, Нира, няма да мога да поставя знаците до устата ти.

Тя се опита да си придаде стоическо, спокойно изражение. Ярод сръчно описа идеални дъги с тъмния сок, този път с по-голям радиус от предишните. Сокът пареше, докато попиваше в кожата ѝ, където щеше да промени химическия състав на тъканите ѝ и да остави постоянен белег. Щеше да я пари един ден и след това можеше да се измие, но знакът щеше да си остане, за да показва на всички, че е получила нов ранг.

— Благодаря ти, Ярод. Щастлива съм да служа на световната гора по всякакъв начин. Това признание ме насърчава още по-усърдно да работя за следващото ниво.

Той продължаваше да се усмихва.

— Още не съм свършил, Нира. Това беше само встъплението.

Сърцето ѝ отново се разтуптя.

— Жреците обсъдиха сегашните послушници и тяхната всеотдайност и амбиция. — Мъжът я погледна с грейнали очи. Нира затаи дъх, ала той прочете мислите ѝ. — Решихме, че заслужаваш нещо повече от нова татуировка. Твоята послушническа служба на световната гора е образцова и може да се усъвършенства единствено, ако станеш зелена жрица.

Нира усети, че дърветата наоколо пеят, смеят се или я поздравяват, не знаеше точно какво — но скоро щеше да ги чува. Тя толкова силно стисна електронната книга, че се уплаши да не се изплъзне от потните ѝ пръсти и да падне на далечната земя.

Вдигна лице и запремигва, за да пропъди сълзите от очите си. После гордо погледна Ярод. Съжаляваше само, че не е успяла да

дочете историята за крал Артур и неговите рицари. Тази задача щеше да остане за друг послушник.

---

[1] „Смъртта на Артур“ (фр.) — първият разказ в проза на английски език от цикъла за крал Артур. — Б.пр. ↑

16. РЛИНДА КЕТ

Рлинда Кет се радваше, че отново е на борда на „Ненаситно любопитство“. След като го бяха използвали, за да примамят корсарите на Ранд Соренгаард, нейният търговски кораб беше напълно ремонтиран и почистен. В момента тя се бе отпуснала на специално разширеното си капитанско кресло. Приближаваха се към Терок.

Идваше по изненадващата покана на самата Сарейн Терокска, третото дете на отец Идрис и майка Алекса. Дъщерята имаше големи търговски способности от всеки друг в семейството. Сарейн беше едва двадесет и една годишна, красива и схватлива жена, която вече бе установила връзки с Ханзата и беше разширила мрежата си от услуги.

Рлинда не можеше да не я уважава. Естествено, щеше да е политически неразумно да отхвърли предложението да посети Терок, за да обсъдят „въпроси от интереса на хора като нас“. Сарейн известно време бе изучавала Земята и начинът ѝ на мислене не беше толкова провинциален, колкото на родителите и братята ѝ.

Терокците бяха тесногърди търговци, скъпернически разпределяха зелените си жреци и не бяха склонни да търсят нови клиенти за безбройните си горски стоки. Като търговка, Рлинда често с интерес се бе обръщала към Терок, ала смяташе културните ограничения за прекалено строги.

Предложението на Сарейн обаче, изглежда, променяше всичко това.

Терокската колония беше независима и се държеше настрана от Ханзейския съюз. ЗВС и Ханзата никога не я бяха притискали, защото тя бе единственият източник на зелени жреци, а и терокците отказваха да бъдат експлоатирани.

Само че Рлинда Кет изобщо не мислеше за експлоатация, а само за взаимна изгода. Винаги се бе отнасяла честно към клиентите и доставчиците си. Така трябваше да се прави междузвездна търговия. И

все пак внимаваше за нови търговски възможности. Определено щеше да изслуша предложението на Сарейн.

Въпреки петте си брака Рлинда нямаше деца. Вместо това имаше четири търговски кораба, включително „Ненаситно любопитство“, който ѝ заместваше бебето. И освен собственичка на корабна компания, Рлинда бе и един от най-добрите капитани.

Всеки от другите командири на корабите ѝ сам си осигуряваше товара, поемаше рискове и прибираще печалбата. Тя още не беше решила дали да потърси заместник на „Големите надежди“ и капитан Гейбриъл Места. Въпреки че трябваше да откупуват правото ѝ на пласиране на стока в съответните райони и да плащат големи такси, капитаните можеха да задържат седемдесет и пет процента от печалбата. Ако някой капитан претърпеше три последователни загуби обаче, корабната компания на Рлинда го уволняваше и обявяваше мястото му за свободно. Беше се налагало да го прави само веднъж и капитанът дори не ѝ бе бил съпруг...

Като следваше навигационните сигнали, Рлинда се спусна през мъгливата атмосфера на Терок и опитно приземи кораба сред високите дървета.

Когато слезе, на широкото ѝ тъмно лице грееше радостна усмивка. Наоколо, докдето ѝ стигаше погледът, дърветата образуваха развълнуван океан от листа. След дните на борда на търговския кораб Рлинда се наслаждаваше на влажната благоуханна атмосфера. Дълбоко си пое дъх, за да прочисти остатъците от корабния въздух в дробовете си.

Унесена в приятните си изживявания, Рлинда се обърна и с изненада видя чакащата я стройна млада жена. Очите на Сарейн бяха големи и тъмни, кожата ѝ имаше бронзов цвят. Ханшът ѝ бе тесен, гърдите ѝ — малки, тъмната ѝ коса беше късо подстригана. Облеклото ѝ представляваше необикновена смесица от домашно боядисана копринена тъкан и естествени терокски продукти, комбинирани с обработени полимери и лъскави земни накити.

— Благодаря ти, че дойде, Рлинда Кет. Пътуването ти е било дълго, но ти обещавам, че резултатите ще си струват главоболията.

— Нямахте никакви главоболия — отговори търговката. — Радвам се, че имам възможност да видя планетата ви. Чувала съм много интригуващи неща за Терок.

Сарейн изненадано свъси вежди, после побърза приветливо да се усмихне.

— Интригуващи? Сигурно съм пропуснала нещо.

Принцесата я поведе към града в гъбения риф, в който живееха стотици семейства. Огромното обществено жилище представляваше белезникавосиви гъби, вкаменени сред клоните на няколко грамадни световни дървета. Гъбеният риф приличаше на гигантска издуптина, образувана от хиляди поколения твърди като мидени черупки гъби. И продължаваше да расте в резултат от напластяването на спори, втвърдяващи се с годините като корали.

— Прилича на бита сметана — отбеляза Рлинда.

Сарейн се усмихна.

— Когато бях на Земята, много обичах бита сметана. Но рифът е пълен с пролуки и дупки — достатъчно за цял град.

Младата жена разведе гостенката си из чудния органичен паметник.

— Първите заселници от „Кайли“ скоро зарязали панелните си жилища и се пренесли в тези гъбени рифове. — Тя почука с кокалчетата на пръстите си по шуплестата, ала яка стена. — После разширили и украсили града. Водопровод, осветление, охлаждащи системи, енергийни проводници и комуникационни възли.

— Не е съвсем примитивно. — Очите на Рлинда проблеснаха. — И все пак ми се струва, че може би има пазар за някои нови удобства. — Сарейн хвърли поглед към едрата търговка, усмихна се в знак на съгласие, но не каза нищо.

— Кажете ми обаче защо първо аз привличам вниманието ви? — попита Рлинда. — В Ханзата има стотици търговци, които с удоволствие биха рекламирали стоките и услугите си.

— Помислих си за вас, Рлинда, защото вие подадохте молба да проучите пазарните условия за някои хранителни стоки и джунглови тъкани. Всички други, които си пъхат носа на Терок, се интересуват единствено от зелените жреци. Вие ми се струвате различна. — Тя сниши глас. — Няколко пробни товара може да се окажат точно онова, което ни е нужно, за да убедим родителите ми. Вие може да сте нашата първа посредничка.

Рлинда не можеше да повярва на късмета си.

— С радост ще ви помогна.

На лицето на Сарейн се изписа замечтано изражение.

— Председателят Венцеслас също подкрепя всички инициативи, които ще включат моя свят в галактическата търговия. Той сам ми го каза.

Влязоха в просторно помещение, от което се разкриваше шеметна гледка към горските върхари. Принцесата даде знак на Рлинда да седне до продълговата маса от твърдо като желязо дърво, на която бяха подредени стотици деликатеси. Търговката лакомо зяпна многобройните подноси и бокали, гарафи със сокове, ферментирали или вдигащи пара топли напитки и сладоледи с пъстра захар и лъскави ядки.

— Преди да обсъдим пазарния потенциал на терокската продукция, предлагам да опитате някои от най-добрите ни стоки. Надявам се, че не възразявате.

— Ни най-малко! Търговецът лично трябва да гарантира за качеството на всички хранителни продукти. — Рлинда се потупа по шкембето и широките бедра. — Както виждате, аз страшно си обичам работата.

Сарейн започна да ѝ подава различни блюда, като ѝ съобщаваше имената и състава.

Пълната търговка храбро опитваше от всичко, което ѝ предлагаша, паница след паница.

Тъй като на Терок нямаше местни бозайници, хората ядяха филе от гъсеници, пържоли от насекоми, леко запечени и покрити с тръпчив сос от ферментирали плодове. Рлинда се поколеба при мисълта да яде насекоми, после сви рамене и ентусиазирано ги залапа. Един от деликатесите с вкус, напомнящ апетитно телешко, представляваше котлети от превръщаща се в какавида ларва на кондорова муха.

— Радвам се, че вече сте направили всички експерименти вместо мен. — Рлинда млясна с устни и затвори очи, за да се наслади на вкуса.

После извади електронен бележник и започна подробно да описва нещата, които най-много ѝ бяха харесали, и преценката си за потенциалните пазари. Тъканите и месото, гъбите, ароматичните масла и растителните парфюми щяха да намерят клиенти. Като изтънчена гастронетка, тя си представи комбинирането на някои от тези

екзотични ястия с други национални кухни и продукти от далечни планети по нейния търговски път.

Накрая се отпусна назад. Изпитваше огромно удовлетворение. Стимулантите, които беше поела, неутрализираха дрямката от храната. Замаяна от възможностите, тя дълбоко въздъхна и протегна пълната си ръка, за да потупа Сарейн по китката.

— Нямам търпение да се срещна с отец Идрис и майка Алекса, за да обсъдим търговията. Мисля, че Терок има да предложи много на ханзейските клиенти.

Също удовлетворена, ала амбициозна, Сарейн кимна.

— С председателя Венцеслас отлично се разбираме. Убедена съм, че ще мога да направя необходимото. Просто оставете всичко на мен.

17.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

За срещата си с представителите на дванадесет колониални планети от Теранския ханзейски съюз председателят Венцеслас избегна заседателните зали и официалните приемни. Обикновено водеше гостите си в личния си апартамент на последния етаж на държавната сграда, където най-добре можеше да работи.

Държавната сграда — огромна трапецовидна пирамида, беше пълна с хиляди кабинети, наблъскани с важни делегати, бюрократи и чиновници. Наклонените под ъгъл лъскави прозорци придаваха на деловата сграда вид на постройка, останала от времето на маите. Архитектурата нарочно загатваше за дълговечност, за могъщите империи от древното минало на Земята.

Държавната сграда се намираше недалеч от великолепия Дворец на шепота — разделяше ги ботаническата градина. Привлечени от високите дървета, сложно подрязаните храсти и прекрасните градини със статуи, гостите не обръщаха внимание на деловата постройка в дъното. Да, дворецът наистина беше великолепен — но държавната сграда упражняваше истинската власт.

Базил обмисли плана си за срещата и се отказа от тривиалния встъпителен общ разговор. Докато дванадесетимата добре облечени планетни представители заемаха местата си на удобните фотьойли или до кристалните маси, където можеха да си водят бележки, сред тях безшумно минаха сервитьори и им поднесоха напитки и леки закуски. Нищо екстравагантно — определено нямаше психоактивни вещества. Когато се налагаше да се взимат решения, Базил държеше всички да са с бистър ум.

Един от неговите предшественици, Мигел Байрън, бе подражавал на древноримския хедонизъм. Председателят Байрън беше избирал привлекателни млади мъже и жени за прислужници и ги бе обличал в оскъдни тоги. Неговите „заседания“ бяха легендарни, и често се бяха провеждали в парни бани.

Базил, от друга страна, не можеше да понася разсейването, когато имаше да се върши работа. А работа имаше винаги. На родните си светове пратениците бяха достатъчно влиятелни, за да имат колкото искат секс, наркотици и деликатеси. Но не и по време на неговите заседания.

Все пак правеше компромиси с комфорта и провеждаше деловите срещи в спокойна, свободна обстановка. Мразеше скованите, строго официални събирания. Напомняха му за уроци на скучен учител. Такива ситуации не стимулираха изобретателно мислене и обикновено затвърждаваха консервативния застой. Той искаше да използва личния принос на всеки.

Базил стоеше с гръб към балкона и се взираше в залата, така че силуетът му се очертаваше на фона на ясения следобед. Когато гостите се настаняха, той каза:

— Преди да премина към по-досадните делови въпроси, искам да поздравя всички участници в експеримента с кликиския факел. Новото слънце Ансиър изглежда сериозен успех. Доктор Серизава остана там с наблюдателния си екип, а първата група инженери-тераформатори ще пристигне след няколко седмици, за да анализира геологичното състояние на четирите луни.

Адмирал Лев Стром, офицерът, който служеше като политическа свръзка на ЗВС, гордо се усмихна, като че ли успехът беше постигнат лично от него.

— Вече сме в състояние да създаваме слънца, където пожелаем.

— Колко често ще го правим, господин председателю? — попита мудният представител на Релекер, приятна планета, която с мекия си климат и многобройни горещи извори обещавахе да се превърне в доходен курортен свят. Черната му коса бе прилепена с гел към черепа му на пищни къдрици.

— От нас зависи — отвърна Базил. — Най-важен е фактът, че можем да го правим. Изглежда, сме успели да впечатлим дори мага-император.

— Кой може да каже кога са впечатлени илдирийците? Все още не знаем почти нищо за тях — възрази представителят на Дремен, мъж с млечнобяла кожа, чийто мрачен облачен свят не го бе подготвил за слънчевата Земя.

— Ами ако приемат демонстрацията като заплаха?

— Не сме заявявали никакви агресивни намерения, но кликиският факел е като огромен знак „Пази се от кучето“ в нашия двор — отвърна Базил. — Нека сами си правят заключенията.

Адмирал Стромо повдигна нов въпрос.

— Получихме съобщение от моя началник генерал Ланиан. Престъпният пират Ранд Соренгаард е бил неутрализиран край системата Ирека. Той и всичките му скитнически корсари са били пленени и екзекутирани.

Червенокосата представителка на Ирека, която седеше до Стромо, облекчено въздъхна.

— Вече можем да възстановим нормалните си търговски връзки — каза тя. — Ще посъветвам великия губернатор да отмени дажбите и да наложи твърди цени, за да се избегне икономическият хаос.

— За всяка добра новина има и лоша — каза Базил. Обичаше да уравнивсява заседанията, за да не се израждат в низ от оплаквания или самовъзвеличавания. — Въпреки всичките ми усилия, не успях да постигна напредък с терокските владетели. Те са ужасяващо сдържани и ни най-малко не ги е грижа за нуждите на междузвездната търговия и управление. Ще трябва да се задоволим със зелените жреци, които ни пращат.

Терокските ръководители не осъзнаваха големината на галактиката. Нормалните електромагнитни излъчвания — радиовълни, движещи се със светлинна скорост — изминаваха разстоянията за десетилетия, понякога дори за век. Беше непоносимо трудно да ръководиш мащабни военни операции, да осигуряваш планетна защита и даже да се занимаваш с редовна търговия.

С илдирийския космически двигател корабите се движеха няколко пъти по-бързо от светлината. Много от тях изпълняваха куриерски функции, доставяха новини и важни дипломатически комуникета, ала дори с най-бързите кораби тези съобщения стигаха при получателите си за дни или седмици.

Телевръзката на зелените жреци обаче бе *мигновена*, независимо от разстоянието, стига на всяка станция да имаше световно дърво и жрец. Тези комуникации не бяха лукс — не бяха празно *удобство*, — а абсолютна необходимост за развитието и процъфтяването на Ханзата.

За съжаление, зелените жреци бяха хора, а не машини и използването на телевръзка изискваше тяхното съдействие. Ханзата не

можеше да ги принуди, а терокците определено не бяха много съгласни да сътрудничат.

— Не смеем да действаме прекалено открито, за да не ги настроим против нас, господин председателю — каза ирекската представителка, все още неспокойна поради неотдавнашните проблеми на планетата си с пиратите.

— Ще ми се да можехме просто да принудим Терок да подпише Хартата на Ханзата — обади се бледият дременски делегат.

— Това не е възможно, освен ако не искаме да им обявим война — отвърна Базил.

— Ще победим — отбеляза адмирал Стромо.

— Както винаги, ценя вашия принос, господин адмирал, но агресивното поведение най-често е неблагоприятно. Няма да допусна да ме запомнят като председателя, чиито прибързани укази са ни въвлекли в галактическа рецесия.

— И други млади светове, репресивни режими или религиозни фанатици са се опитвали да обърнат гръб на Ханзата — продължи да упорства Стромо и стрелна с поглед представителя на Рамах.

— Набожността и традицията не правят човек „фанатик“, господин адмирал — спокойно му отговори мъжът. — Ние просто намираме теранския архиепископ и широките официални компромиси на единството за прекалено общи. Предпочитаме да се завърнем към учението на Корана.

— Адмиралът нямаше предвид Рамах, сигурен съм, но е имало и по-крайни обстоятелства — намеси се Базил.

Стромо се обърна към председателя.

— Да, и с елементарно прилагане на санкции, с прекъсване на междупланетната търговия всички тези колонии са допълзвали обратно при нас или са загивали.

— Внимавайте къде оказвате натиск — каза пратеникът на Рамах. Татуировката с къна до лявото му око изобразяваше избухване на звезда. — Всички страни в Хартата си запазват правото сами да определят формата на управление, религията и културата си. Можем да използваме местния си език, а не стандартния търговски. Ще гласувам против всякакви опити за използване на силова тактика, само защото някоя планета случайно е богата на ресурс, от който се нуждае Ханзата. Всеки от нас може да се озове в такова положение.

Базил го погледна и снизходително свъси вежди.

— Правилата често се променят, когато някоя страна има богатства, каквито друга не притежава. Вижте собствената си история.

Въпреки че илдирийският космически двигател позволяваше бързо пътуване, строгата власт над толкова огромно пространство беше напълно невъзможна. Илдирийците успяваха единствено защото магът-император и неговите планетни губернатори бяха способни да мислят с един ум чрез телепатичната връзка на тизма. Човешките колонии обаче бяха прекалено откъснати, за да може само един земен ръководител да взема разумни решения на местно равнище. Дръзките заселници едва ли щяха да изпълняват нарежданията на човек от далечната Земя, който никога не е посещавал тяхната колония. От друга страна, транспортирането на стоки и услуги от свят на свят в условията на разрастващата се икономика осигуряваше рамка за установяване на общи правила. Теранският ханзейски съюз бе създаден по модела на конфедерацията на търговски градове и различни гилдии, постигнала огромен успех в средновековна Европа.

Пратеникът на Рамах опря брадичка върху кокалчетата на пръстите си.

— Щом моят народ трябва да се преклони пред някои неизбежности, терокците също могат — накрая неохотно рече той.

— Терокците може да са страшно досадни, обаче са толкова... мили, че човек просто не може да им се сърди — замислено каза ирекската представителка.

— Мисля, че имаме разрешение на проблема — уверено заяви Базил. — Старата терокска посланичка неотдавна си замина и уредих да я помолят да се пенсионира. Наследничката на „Желязната лейди“ Отема много повече ще съчувства на нашата кауза и ще е по-амбициозна да промени нещата към по-добро.

— А, чудесно. Едно голямо щастливо семейство. — Саркастичният пратеник на Релекер отпи глътка сок и се намръщи, сякаш бе очаквал, че ще е вино.

Базил си наля чаша кафе с кардамон от сребърна каничка върху подгрываща подставка. После се обърна и погледна към Двореца на шепота.

— Ханзата ще оцелее и ще продължи да расте, както винаги.

Обгърнал чашата си в шепа, председателят закри край столовете, обмисляйки следващите си думи. Слушателите му знаеха, че не бива да завързват общи разговори, и просто го чакаха да продължи. За разлика от по-бруталните властници в историята, Венцеслас не желаше подчинените му да се страхуват от него, а да го *уважават*.

— Спиралният ръкав е отворен за бизнес и Ханзата получава огромни приходи. Извлякохме огромни богатства от Илдирийската империя, изградихме стабилни инфраструктури и установихме нови и ефикасни индустрии на процъфтяващи колониални планети. — Той посочи през прозрачната стена към величествения Дворец на шепота. — Всички знаем, че в момента човешката раса преживява златна ера. Но само мъдри решения и силен ръководител могат да увековечат икономическия растеж и възраждане.

Базил най-после стигна до главната цел на срещата.

— За съжаление, приятели, нашето най-ефикасно средство, старият крал Фредерик, отдавна не е в първа младост. Всички сте го виждали да изнася речите си. Възрастта му си личи, той е уморен и макар че хората, изглежда, го обичат, той вече не вдъхва много страст.

Председателят плъзна поглед по представителите и срещна очите на всеки от тях. Ужасяваха се от въпроса, който се готвеше да повдигне Венцеслас.

— Крал Фредерик вече не е гордият герой, от който има нужда Ханзата. Популярността му спада и честно казано, станал е прекалено самодоволен.

Адмирал Стромо го погледна уплашено, като че ли председателят току-що бе извършил държавна измяна.

— Ами кралските задължения? Не можем да си позволим драстични промени. Помислете за общественото брожение.

— Предпочитам да мисля, че това ще въодушеви населението. Старият Фредерик е наш говорител, нищо повече. Той почти не изпълнява важни функции. Всъщност, господин адмирал — наблегна на думите Базил, — нашият крал е само живо знаме, на което да отдават чест.

Ирекската представителка проявяваше видима нервност. По челото под червената ѝ коса лъщеше пот.

— Боях се от този ден.

Базил отиде при шкафа до мокрия бар и извади купчина тънки филмоплочи, всяка с червена лентичка, която означаваше, че са секретни. Можеше да ги отвори с отпечатъка от палеца си само човекът, за когото бяха кодирани.

— Ханзата се нуждае от забележителен млад владетел, който да замени стария крал и около когото да се сплоти народът. — Базил сниши глас. — И всички знаем, че нито едно от истинските деца на краля от куртизанките му не е подходящо за нашите цели.

Подобно на древните монарси на Мароко или китайските императори, семейството и личният живот на Фредерик грижливо се пазеха скрити зад стените на прекрасния му дворец. Всъщност кралят нямаше законни наследници. Ала Ханзата можеше да пренапише историята, когато пожелаеше.

— Това се е случвало пет пъти в миналото, макар и не през последните десетилетия. Струва ми се, че в момента нямаме по-важна задача. — Той раздаде филмоплочите и всеки пратеник активира своята с отпечатъка на палеца си. Появи се серия от кадри, представящи младежи в спонтанни пози. Очевидно не бяха знаели, че ги наблюдават.

— Това са пълните досиета на нашите кандидати. Те съдържат шпионски записи, снимки и информационни резюмета за всеки младеж, събирани през годините. Нашите агенти постоянно търсят подходящи обучаеми за принцове. Това са кандидатите, които избра господин Пелидор, най-добрите младежи, които могат да ни помогнат да изпълним предопределението на Ханзата.

Базил повика представителите при най-голямата кристална маса и те поставиха филмоплочите си една до друга, за да могат да сравняват записките си и да обсъждат възможностите. Часове наред проучваха записите и снимките, спориха и дискутираха. Отне по-малко време, отколкото се бе опасявал Базил, и на светлината на медния залез той даде решителния си глас.

Председателят докосна с показалец снимката на тъмнокос младеж. Той беше високо интелигентен, приятен, гласът му бе хипнотичен. И Базил се надяваше, че ще може лично да оформи характера му.

— Този кандидат има най-голям потенциал — заяви Венцеслас. — Като имаме предвид миналото и общественото му положение, той

няма да липсва на никого. И най-важното — дори прилича на крал
Фредерик на младини.

18. РЕЙМЪНД АГУЕРА

В малък апартамент на осемнадесетия етаж в един жилищен блок далеч от личните покои на председателя в държавната сграда на Ханзата, Реймънд Агуера търсеше нещо за ядене.

Почесваше се по тъмната коса и зяпаше в шкафовете и хладилника. Щеше да се наложи да прибегне до най-дивото си въображение, за да приготви от това, което имаше в тях, вечеря за себе си и семейството си.

Лавиците бяха задръстени с кутийки, играчки, електронни джаджи втора ръка, самоделни ръкавици за горещи тенджери и запазени за спомен разпечатки. Колкото и да чистеше и подреждаше, не можеше да придаде на тясното апартаментче по-организиран вид. Двете най-малки братчета на Реймънд, деветгодишният Карлос и шестгодишният Майкъл, се гонеха, като се правеха на чудовища, после се строполиха на пода в кухнята и се закикотиха.

Реймънд игриво ги избута с крак настрани.

— Ако заради вас разсипя храната, ще я ядете от пода.

— Така може да е по-вкусна — изкиска се Карлос и се опита да избегне светкавичния ритник на брат си, който го улучи по кльощавия задник.

Майка им си почиваше на фотьойла в дневната и с половин око гледаше някаква забавна програма, която не ѝ доставяше никакво удоволствие. Дългогодишният опит ѝ позволяваше да не обръща внимание на боричкащите се хлапета. До нея десетгодишният Рори мърмореше, че го карали да си пише домашното, докато по-малките му братя можели да си играят.

Реймънд изпита угризение, че праща шумните момчета в другата стая, където можеха да смутят майка им. Рита Агуера цял ден бе работила и щеше да стане много преди разсъмване, за да отиде на втората си работа. Тя не толкова сядаше на удобния си фотьойл, колкото се строполяваше и потъваше в него. Реймънд не се съмняваше,

че докато приготви вечерята, майка му вече ще е заспала, освен ако преди да се прибере вкъщи не е изпила прекалено много.

Над входната врата висеше разпятие и няколко стари сухи палмови клонки от миналата Цветница. Рита всяка седмица ходеше на черква, макар че понякога гледаше и службите на официалната Църква на единството, които ѝ се струваха скучни и безчувствени. Братият, облечен в пищни одежди архиотец трябваше да е безпристрастен говорител на всички вероизповедания, както бяха определили обединените представители на световните религии, ала на Рита ѝ се струваше, че старата Католическа църква е много по-набожна.

Вийаги щом Реймънд погледнеше майка си, сърцето му се късаше. Дългата тъмна коса на Рита Агуера беше прошарена със сиви кичури. В младостта си тя я бе ресала часове наред и беше поддържала лъскавината на катраненочерните къдрици, ала сега обикновено връзваше косата си на опашка или на кок. Някога бе била красавица — младежът все още го виждаше в отпуснатия овал на лицето ѝ, — но вече нямаше време да поддържа вида си и беше изгубила надежда да срещне нова любов. Тежката работа и многото задължения я бяха превърнали в яка, мускулеста лелка.

Денем Рита работеше като чиновничка в една междупланетна търговска организация, нощем — като сервитьорка. Постоянната диета от кафе и цигари ѝ даваше измамна енергия да избута деня и нервност, която не ѝ позволяваше да заспи през няколкото свободни часа нощем.

Винаги когато се прибираще вкъщи обаче, въпреки натежалите си от умора ръце, Рита успяваше да прегърне четирите си момчета, да ги облъкне с ухаещия си на рози парфюм. Силната жена едва поддържаше целостта на семейството си, а Реймънд вече беше достатъчно голям, за да прехвърли част от бремето си върху неговите плещи. Той го поемаше, без да се оплаква.

Една вечер преди около месец двамата седяха сами на разклатената маса за хранене. Рори, Карлос и Майкъл вече бяха пратени в леглото, където щяха да продължат да се боричкат половин час преди най-после да се унесат в сън. Рита погледна Реймънд и запали нова цигара — нещо, което рядко правеше, докато бяха будни по-малките ѝ деца. Фактът, че майка му пуши пред него, накара Реймънд да осъзнае, че го смята за възрастен, за мъжа в дома ѝ след бягството на Естебан Агуера.

Тя му разказа за това, разкри му подробностите, които винаги го бяха измъчвали, ала за които се бе страхувал да я попита.

— С мен може и да не е много лесно да се живее, особено от гледна точка на безотговорен човек като баща ти, но винаги съм се опитвала да си изпълнявам задълженията и да правя всичко, каквото мога. Вие, момчета, сте моето съкровище, и баща ти можеше да е необработен диамант... обаче прекалено необработен. Вечерта, в която си отиде, се скарахме много сериозно. Не си спомням за какво... бях му купила нови обувки или нещо подобно.

С едната си ръка държеше цигарата, но другата се сви в юмрук.

— Насиних му поне едното око, преди да избяга. Тогава се записа на заселническия кораб и замина за Рамах.

— Някога питаш ли се дали съжالياва, че ни е изоставил, мамо?

Рита сви рамене.

— Може и да съжالياва, че е зарязал синовете си, защото е много горд човек. Но се съмнявам, че се сеца за мен.

От разговора им онази вечер Реймънд все се чудеше дали...

Сготви манджа от макарони, супа полуфабрикат и накълцан на парченца салам, който му се бе сторил на път да се развали. Подуши го, намръщи се, прибави още настъргано сирене и обяви вечерята за готова.

— Елате да се нахраните. Ако изистине, утре ще трябва да ви дам да доизядете остатъците.

— Мислех, че това са остатъци — подметна Карлос.

— Пак мога да те пратя да си легнеш гладен. — Момчетата се събраха около него, за да вземат чиниите си. Рита взе своя малък дял и като потисна усмивката си от кулинарната му дързост, седна да вечеря. После заяви, че това е едно от най-вкусните ястия, които е опитвала.

По-късно, след като майка му се върна на фотъойла да си почине и може би да поспи, Реймънд сложи братчетата си да си легнат. Погрижи се да се изкъпят и да си измият зъбите, без да обръща внимание на мърморенето и непослушанието им — отдавна бе свикнал с тези неща. Когато се върна в дневната, майка му наистина се беше унесла в дрямка.

Усмихнат, младежът преподреди букета, който бе откъмнал от празника на крал Фредерик по случай новото слънце. Беше направил импровизирана ваза от празна опаковка от храна. Рита бе отбелязала,

че цветята били хвърлени на вятъра пари, ала щом видя сияещото ѝ лице, на Реймънд му се прииска да има възможност поне веднъж седмично да ѝ носи букети, независимо от цената.

Помисли си дали да не събуди майка си, за да я прати да си легне, но реши да я остави да поспи на фотьойла. Не искаше да я лиши нито от миг почивка. След като домът им най-после беше утихнал, той бързо се преоблече. Знаеше, че само след няколко часа трябва да се прибере, за да събуди майка си за работа и да приготви братчетата си за училище.

Щеше да тича по улиците, да се отбие в няколко денонощни фабрики, може би в някоя занаятчийница. Обикновено си намираще работа за по час-два — извънреден или черен труд, с който никой друг не искаше да се захване — срещу пари или понякога дори само срещу храна. Само това им позволяваше да отделят средства за дрехи или лакомства.

Докато майка му спеше, Реймънд се измъкна от апартамента и грижливо заключи след себе си. Болеше го главата и очите му пареха от умора. Е, по-късно щеше да се наспи. Щяха да оцелеят — стига да продължаваше да работи. Спусна се с асансьора на първия етаж и излезе на улицата.

И за последен път видя семейството си.

19.

ДЖЕС ТАМБЛИН

От развълнувания океан на пламтящата звезда блъвна огнен език, бавен, красив... и смъртоносен.

— Приблѝжи се — неспособен да откъсне очи от гледката, каза на Джес Тамблин нетърпеливият инженер. — Трябва да сме много по-близо.

Макар че плуваше в пот, Джес се довери на интуицията му.

— Щом трябва. — Той отправи наум кратка молитва към Пътеводната звезда.

Кото Окая имаше само теоретична представа за огромните опасности, но можеше да рискува по-добре от всеки друг скитник. Вече успешно беше проектирал и изградил четири селища в екстремна среда. Ако най-малкият син на говорителката не знаеше какво прави, вече щяха да са загинали десетки хиляди скитници.

Докато защитеният с поле кораб предпазливо се приближаваше към слънчевата буря, Кото насочваше вниманието си ту към филтърния прозорец, ту към настроените на различна честота скенери. С късата си остра кестенява коса и очи като светещи сиво-сини копчета, инженерът приличаше на дете, отрупано с всевъзможни подаръци.

— Там! Планетата се вижда... не е чак толкова зле, колкото се боях.

Джес забеляза блещукация Исперос, който орбитираще близо до турбулентната звезда, разположен в най-плътната част на короната ѝ.

— Не било зле, а? На мен ми прилича на въглен в запалена пещ, Кото.

Инженерът откъсна поглед от скенерите.

— В известен смисъл това е преимущество.

„Преимущество.“ Никой не бе обвинявал Кото Окая в песимизъм.

След като беше оставил Рос на небесната мина при Голген, Джес бе закарал товарните си кораби в един ханзейски търговски комплекс, после беше продължил за астероидния куп на Рандеву. Имаше задължения към вододобивния бизнес на семейството си, кланови отговорности, делови срещи и разговори с други глави на кланове... и трябваше да предаде подаръците от брат си на Ческа Перони.

Но се оказа, че Ческа още не се е завърнала от пътуването си с говорителката Окая. Въпреки че спокойно можеше да повери задачата си на друг, Джес не искаше да се откаже от повода да остане няколко мига насаме с нея, макар да разбираше, че не бива. Знаеше, че трябва да се пребори с тези си чувства...

Няколко дни се беше размотавал из комплекса Рандеву в очакване на Ческа. Ала започна да става прекалено очевидно, че няма сериозна работа, а той не можеше да позволи някой да заподозре чувствата му. Не му оставаше друг избор, освен да насрочи завръщането си на Плумас. Когато Кото Окая бе потърсил пилот, готов да го закара на изследователски полет до Исперос, Джес се беше възползвал от възможността...

Сега разузнавателният кораб кръжеше около горещата планета и се бореше с невероятно силната гравитация на слънцето, преди да навлезе в блажения конус на сянката зад Исперос. Джес погледна към стъкловидната повърхност и забеляза пукнатините, предизвикани от топлината. Морета от лава заливаха континентите и заглаждаха метеоритните кратери, после, през студените месеци на мрак, се втвърдяваха в скална обвивка.

— Ти си луд да искаш да построиш тук скитническа колония, Кото.

Младият инженер жадно се взираше в горещия свят.

— Обаче помисли за металите. Такива суровини не се намират под път и над път. Всички примеси на по-леки елементи се изпаряват. Бомбардирането със слънчев вятър е създавало много нови изотопи. — Той почука с показалец по брадичката си. — Ако използваме фиброва изолация, двойни стени и вакуумна клетъчна структура, спокойно ще поддържахме целостта на колонията... — Кото млъкна, сякаш обмисляше възможностите.

Най-младият син на Ихи Окая още от ранна възраст беше проявил находчивост и изобретателност в строителството при слаба

гравитация. Обичаше да търси решения на сложни проблеми. Повече от десет години бе работил в тайната корабостроителница на Дел Келъм в пръстените на Оскивъл и на два пъти беше усъвършенствал ектиреакторите на небесните мини. Въпреки успехите и случайните си провали, Кото не проявяваше арогантност и инат, а само неутолимо любопитство.

Като малък се бе оказал истинско предизвикателство за робовъзпитателката, която отглеждаше много скитнически деца на Рандеву. Любопитното момче ѝ причиняваше много главоболия, не защото не се държеше добре, а защото все задаваше въпроси, човъркаше и разглобяваше разни неща — които съвсем рядко успяваше да сглоби. Като порасна обаче, Кото често доказваше гения си в полза на много кланове.

Джес спусна кораба ниско над стопената и отново втвърдена повърхност. Изписалата се на лицето на инженера абсолютна увереност го караше да вярва в потенциала на планетата. В края на краищата скитниците постоянно постигаха невъзможното.

— Скитниците вярват, че са способни на всичко, стига да имат средства и време — веднъж му каза Ческа.

— Един необикновен народ не се нуждае от тривиални мъдрости — отвърна той.

Бяха сами в нейния издълбан в астероидната скала кабинет на Рандеву. Съвсем невинна среща — просто трябваше да обсъдят доставките на вода и кислород на клана Тамблин от Плумас. Държаха се на разстояние, макар че не откъсваха очи един от друг. Като че ли помежду им имаше еластична преграда, която едновременно ги разделяше и привличаше.

— Въпреки това времето не може да реши всички проблеми — каза Джес. Беше пристъпил половин крачка напред, скривайки движението си с махване на ръка, сякаш искаше да подчертае думите си. После се вцепени, спомнил си всички очаквания, които бяха насочени към него.

Ческа разбра намека му. Преди години се бе сгодила с Рос Тамблин и той усърдно беше работил, за да изпълни условията, за които се бяха уговорили. Всичко бе изглеждало допустимо за

сливането на два силни клана, макар че Рос беше нещо като черната овца на семейството. Повечето скитници ентусиазирано подкрепяха съюза. Синята небесна мина щеше да е стабилна основа за разширяващото се семейство дори без помощта на стария Брам Тамблин.

Ала това бе преди тя да се запознае с Джес и искрата помежду им да надхвърли директните политически и икономически съображения. Не можеха да го обяснят на никого, дори на самите себе си.

— Ако следваме Пътеводната звезда, някои проблеми изобщо не би трябвало да възникват — рече Ческа.

— Въпреки това се случва. — Джес дръзко направи последната крачка към нея, като отказа да мисли за действията си.

И я целуна, което я изненада, зарадва я... и ужаси и двамата. Тя отговори на целувката му само за миг, притисна се към него, сякаш се олюляваха на ръба на дълбока пропаст. После двамата едновременно се отдръпнаха и неловко отстъпиха назад.

— Джес, дори не бива да...

— Извинявай. — Младежът се изчерви, залитна назад и засъбира бележките и записите си. Поклати глава, невероятно засрамен и смаян от поведението си. Чувстваше се като предател на брат си. — Пред очите си виждаше само Рос, невинен свидетел на взаимното им привличане.

— Дори не бива и да си го помисляме, Джес. — Макар и дълбоко разстроена, Ческа не му се сърдеше. — Това изобщо не се е случило.

Джес с готовност се съгласи.

— Ще го забравим. Да, точно така трябва да направим.

Но с всеки ден споменът запламтяваше все по-силно. Как можеха да забравят?

Корабът изплува от сянката на планетата под ярката светлина на ревящото слънце и внезапният блясък и топлина ги разлюляха.

— Ще трябва да установим препоръчителен маршрут — забелязал, че Джес трудно пилотира в слънчевата буря, каза Кото, сякаш това беше просто поредната подробност, която щеше да прибави

към предложението си. — Можем да използваме планетната сянка за повечето големи товарни кораби.

Джес увеличи филтърната плътност на илюминаторите.

— По-голям проблем ще е транспортирането на обработените метали. Трябва да ги откарваме надалеч оттук, за да можем да продаваме каквото не ни е нужно.

— Разбира се — съгласи се Кото. — Голямата гъска за нищо на света няма да влезе в сензорен обсег на планетата. Може да опарят деликатната си кожа.

Въпреки че Ханзата изобщо нямаше да обърне внимание на сурова и гореща планета като Исперос, такива условия бяха съвсем приемливи за скитниците, които вече се бяха установили на много светове като самия Рандеву.

Семето на тяхното общество беше посято от заселническия кораб „Канака“, носещ името на блестящия изследовател на марсианската Валис Маринерис. Това бе единадесетият и последен кораб, избягал от тежките времена на Земята. Финансовите средства за смелия и оптимистичен колонизационен проект почти се били стопили и оборудването и провизиите били оскъдни. Въпреки това тази група се беше оказала по-издръжлива от други.

Пътниците на „Канака“ бяха компенсирали дефицитните суровини, като бяха взели на кораба ексцентрични и находчиви гении, които можеха да създават обитаеми селища и на най-суровите места. Преди да напуснат Земята тези хора бяха живели в арктическата пустош и бяха строили миньорски станции на луните на Юпитер. Бяха работили с убеждението, че ако някой стандартен метод не дава резултат, трябва да потърсят алтернативен или просто да измислят нов.

През продължилото десетилетия пътуване в търсене на планета за колонизиране пътниците бяха изградили самостоятелно общество. По някое време ресурсите им бяха започнали да се изчерпват и те бяха спрели в един астероиден облак край червеното джудже Майер, откъдето се бяха снабдили с достатъчно воден лед, минерали и метали, за да им стигнат за още няколко десетилетия.

Там някои находчиви заселници бяха направили изчисления, бяха разработили проекти и се бяха убедили, че могат да използват строителното и миньорското оборудване на борда на „Канака“, за да създадат изкуствена среда сред скалите, близо до слабата алена

светлина на малката звезда. Майеровият пояс предлагаше достатъчно суровини, за да даде на малката група шанс за борба, и по-малкият брой на пътниците на заселническия кораб щеше да помогне на всички други колонисти.

„Канака“ бе останала край червеното джудже цели десет години и всички се бяха уверили, че смелите Майерови доброволци са в състояние да отглеждат храна в подземни астероидни помещения и да осигуряват енергия от слабата светлина на слънцето. Въпреки че другите заселници бяха сметнали това за безнадеждно — нова колония на пустинен остров в космоса, обречена да загине — доброволческите семейства бяха заложили на шанса, даден им от мястото, което бяха нарекли „Рандеву“.

Колонията бе оцеляла, бе процъфтяла и впоследствие бе положила основите на скитническата култура. Затова и Джес нямаше право да твърди, че тези жилави хора не могат да успеят на адски свят като Исперос. Особено когато парада командваше Кото Окая.

Попаднали в електромагнитен капан, късове звездна материя се понасяха нагоре като нажежен до бяло локомотив, излъчващ радиация, по-смъртоносна от самата топлина. Слънчевите петна приличаха на черни оазиси по повърхността на звездата, но бяха също толкова опасни, колкото и по-горещата хромосфера, основи на яростни изригвания.

Джес се бореше с управлението на кораба и се опитваше да не мисли за опасностите, на които се излагаха.

— Кото...

— Събрах нужните данни. — Инженерът изглеждаше доволен.
— Сега трябва да се върнем в Рандеву, за да ги анализирам.

Джес погледна датчиците, които показваха, че системата върви към претоварване.

— Да, няма да е зле.

Докато се отдалечаваха от кипящото слънце и неговата гореща планета, той отново си помисли за Ческа. Надяваше се, че вече се е завърнала в астероидния куп. Въпреки че слънчевите бури оставаха зад тях и корабът навлизаше в космическия студ, младежът усети, че се поти.

20.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Вечно предпазлива, Ческа Перони пилотираше космическата яхта по обиколен маршрут през няколко звездни системи. Съмняваше се, че Рейналд, бъдещият владетел на Терок, ще я проследи или че някой от охранителните кораби на Гъската е пуснал шпионски устройства по дирите ѝ, но скитниците по навик прикриваха следите си.

Век и половина бяха пазили в тайна скривалищата си от любопитните погледи на другите човеци. Всички кланове бяха загрижени от могъществото, демонстрирано от Теранския ханзейски съюз. Напоследък машинациите на председателя Венцеслас, целящи да затегнат контрола върху ектиппроизводството, бяха направили скитниците още по-подозрителни.

— Как ще реагират клановете на Рейналдовите идеи? — попита тя и се извърна от контролния пулт, за да погледне слабото лице на наставницата си.

— Много отдавна илдирийците с радост преотстъпили небесните си мини на нас, скитниците, но самите ние винаги сме били прекалено недоверчиви към всички. — Старицата се вторачи в звездните полета, които бавно и едва забележимо се променяха, докато яхтата изминаваше огромните космически разстояния. — От друга страна, никога не е излишно да знаеш кои са евентуалните ти съюзници.

Ческа кимна.

— Рейналд е подходящ кандидат.

— За съпруг ли? — Ихи Окая повдигна вежди.

Младата жена долови ироничния тон на говорителката, но въпреки това се изчерви.

— Имах предвид деловото му предложение. Терокците са запазили независимостта си и не позволяват Гъската да наложи контрол върху зелените им жреци.

— Имаме много общо с тях. — Ихи Окая сви сбръчканите си устни и гласът ѝ стана по-сериозен. — За съжаление, просто нямаме нужда от нищо, което може да ни предложи Терок.

Ческа си спомни многобройните вражди и противоречия, чието уреждане беше заслуга на говорителката. Не много отдавна разгневеният Ранд Соренгаард бе отхвърлил скитническите ограничения в отговор на новите ханзейски такси.

„Какво може да ни попречи да вземем онова, което заслужаваме? Гъската действа също толкова незаконно, колкото и ние!“ Ала Ранд беше получил подкрепа само от страна на шепа нехранимайковци, които повече се интересуваха от приключенията, отколкото от справедливостта.

Соренгаард бе втори братовчед на клана Перони, въпреки че Ческа не обичаше да споменава за тази връзка, защото пиратът беше срам за рода ѝ. Ихи Окая често казваше, че било само въпрос на време ЗВС да се справят с него. И според съобщената от Рейналд новина тя се бе оказала права.

— Въпреки че Ранд е бил наказан, Гъската няма да се задоволи с това. В крайна сметка всички скитници ще платят повече от наложените такси.

— Ще измислим начин да подобрим положението си и да станем още по-силни — с искрена гордост отвърна Ческа. — Ако се наложи.

С крайни мерки, сурови лишения и много рискове скитниците бяха станали почти независими, въпреки че все още имаха нужда от някои жизненоважни вносни стоки — стоки, които Ханзата беше обложила с тежки данъци: храни, лекарства, специално оборудване и уреди, както и многобройни предмети на лукса и удобства.

Ихи Окая разглеждаше очакваните тежки времена като стимул за скитниците да търсят нови начини за постигане на самостоятелност. По време на клановото събиране гласът ѝ бе звучал сухо и дрезгаво, ала беше излъчвал емоционална сила, която бе усъвършенствала през годините.

„Щом Ханзата може да ни въздейства като прекъсне снабдяването със стоки, значи има прекалено голяма власт над нас... и ние сме прекалено зависими от това. Или трябва да се откажем от независимостта си, или да намерим нов източник. Ние сме скитници. Не сме ли способни сами да открием алтернативи? Можем сами да

строим оборудване, да произвеждаме енергийни мрежи, да се научим да се справяме без лукс и удобства. Нека скитниците се смеят последни, като докажат, че няма нужда да купуват от техните търговци. Ще ги лишим от това перо в приходите им и Голямата гъска ще отслабне.“

С тези думи тя беше успяла да спре вълната на недоволство. Откритият бунт срещу Ханзейския съюз щеше да доведе до жестока отплата. Говорителката смяташе набезите на Соренгаард за престъпление. Нещо повече, тя се боеше, че действията му ще привлекат прекалено голямо внимание към скитниците. Те бяха свикнали да живеят в сурова среда, но не и като преследвани отстъпници.

Сега, седнала до Ческа в космическата яхта, Ихи Окая каза:

— Не бива да позволяваме на Гъската да души наоколо за бегълци, иначе може да открият някои корабостроителници, колонии и фабрики, които нашите кланове предпочитат да запазят в тайна.

Преди повече от два века, след като беше оставил малката нова колония в астероидния пояс край червената звезда Майер, заселническият кораб „Канака“ бе продължил пътя си в търсене на дом и на минаване през мъглявинните облаци беше загребвал газове, които заселниците бяха използвали за гориво и други ресурси. Като събирачи на „отпадъци“ колонистите не само бяха задоволили нуждите си, а бяха постигнали и прогрес.

„Канака“ беше последният заселнически кораб, открит от илдирийските спасителни групи преди сто и осемдесет години. Вместо да се движи по права линия като другите големи кораби, той се бе отклонявал от първоначалния план, спирайки на няколко места.

Добронамерените илдирийци го бяха отвели до гостоприемната планета Ява, готов за колонизиране свят, от който Илдирийската империя нямаше нужда. Заселването на планета от земен тип бе представлявало невероятна промяна за пътниците на „канака“. Откритите небеса и огромните континенти на Ява им се бяха сторили истински рай, за какъвто не бяха и мечтали, след като поколения наред бяха живели наблъскани в тесните си каюти.

Отначало опитомяването на податливата планета им беше изглеждало лесна работа, но някои колонисти се бяха загрижили, че

само за няколко години ще изгубят изобретателността и способността си да оцеляват в тежки условия.

След пет години обаче, точно когато земеделието на Ява започнало да се развива, когато се появили първите градове, планетата се обърнала срещу тях. Само за един сезон ужасна местна епидемия връхлетяла всички земни растителни организми и унищожила зърното, зеленчуците и дърветата, които заселниците били посадили. Яванският бич се хранел със земна растителна материя и всякакви трансплантирани видове. Изолираните от външния свят заселници изведнъж се оказали със съвсем скромни хранителни припаси и почти без надежда, че положението ще се подобри, защото тази болест била естествено разпространена в местната биосфера.

Заплашвал ги глад, но хората си спомняли строгите мерки на борда на тесния заселнически кораб и били заделили достатъчно, за да оцелеят. Накрая яванските заселници се върнали на „Канака“, който били оставили в орбита. Вдигнали си чуковете и се върнали към живота, в който били постигнали успех — да скитат сред звездите в търсене на други ниши и нови домове. „Ние не сме планетен народ“ — гласеше техният девиз.

Бяха приели гордото име „скитници“ и се бяха спазарили със своите илдирийски благодетели за технологията на космическия двигател, в замяна на която някои от тях се бяха съгласили да управляват три големи илдирийски фабрики за екти на газовия гигант Дайм. Илдирийците мразеха небесните мини и се зарадвали, че са открили доброволци за тях. Скитниците ентусиазирано се заели с тази задача и скоро започнали да си създават ниша и да разширяват възможностите си.

Никой друг — в Теранския ханзейски съюз, на Терок и в Илдирийската империя — нямаше представа колко печелят от изобретенията си скитниците. И избраната за следваща говорителка Ческа Перони си обещаваеше, че ще продължи тази стратегия...

След дългото пътуване космическата яхта се приближаваше към обогрения в цвят на гранат Майер. Отдалече червеното джудже не се отличаваше с нищо особено. Нямаше го на нито една звездна карта. Но Ческа с нетърпение очакваше да се завърне у дома.

21. ЕСТАРА

Дори нощем терокските гори оставаха тайнствени и мамещи. Естара без страх надникна през облия прозорец в гъбения риф и зърна звездите през гъстия листак.

Зората вече затопляше върхарите и обгръщаше като пъстра прозявка взаимосвързаната световна гора. Беше достатъчно светло, за да излезе навън. Момичето се спусна няколко етажа надолу по калцираните стъпала и стигна до стълбите и асансьорите. По меката горска почва тичаха бръмбари, големи колкото хомяци, и копаеха под сухите листа. Тя усети мирис на влажна тор и сладникава миризма на разлагаща се растителна материя. Затича в сумрака.

Родителите ѝ нямаше да забележат, че е излязла сама. Тъй като бяха подготвяли трите си по-големи деца за важни постове, майка Алекса и отец Идрис я бяха разгледали, сякаш не бяха имали енергия да я карат да учи нещата по трудния начин. „Не се тревожи за това, дете“ — често казваше майка ѝ.

Естара можеше да се задоволи с живота си на глезено дете, ала си бе обещала да постигне нещо повече. Когато се опита да разговаря с баща си за бъдещето си, той просто се усмихна. „Прави каквото искаш, скъпа.“ Обеща ѝ пълна подкрепа, но нито ѝ предложи нещо, нито ѝ даде съвет.

Само брат ѝ Бенето отделяше време да ѝ разказва. Тя завиждаше на зеления жрец за страстното му желание да служи на световната гора, ала не искаше да следва неговия път. Молитвите към дървета не бяха за нея.

В съседните жилища — по-малки гъбени рифове, които растяха на отделни дървета — горяха светлини. Зелени жреци, повечето от които бяха семейни двойки и излизаха рано, се катереха по дърветата, за да посрещнат зората. Цял ден щяха да четат на полуспящия разум на световната гора. Днес обаче жреците изглеждаха притихнали и

обезпокоени от нещо, което усещаха от дърветата. Може би Бенето щеше да ѝ обясни...

Обзета от любопитство, тя се разхожда повече от час. Накрая, когато слънцето вече обливаше гората с лъчите си и от земята се издигаше мъгла като ръце, вдигнати за молитва, стигна до група високи дървета. На най-близкия дънер висеше обла уродлива маса, която пулсираше от мърдащите вътре, почти събудени от сън същества.

Кошерните червеи си строяха домове от сдъвкана растителна материя, кал, смола и пресовани нишки от паяжина. Огромните колонии едновременно бяха гнезда и пашкули и диаметърът им достигаше стотици метри. В средата имаше напомняща на ларва царица, която снасяше личинки. Личинките на свой ред се превръщаха в големи червеи, прикрепени към сърцето на колонията. Червеите изпъваха разчленените си тела навън с глави като огромни венчелистчета, обграждащи лакома уста.

Обикновено червеите се протягаха от гнездото и ловяха всичко, което успяваха да докопат. След като смилаха плячката си — животни и насекоми, — те предаваха хранителните вещества на царицата в центъра на гнездото. Нощем спящите същества свиваха листчетата си като затворило се на пъпка цвете.

Когато завършеха фазата на растежа си, ларвите се връщаха в гнездото, затваряха отворите и превръщаха кошера в бронирана крепост. Изпълнила задачата си, царицата умираше и спящите червеи смилаха тялото ѝ и се излюпваха. Невероятно рядко се случваше да откриеш излюпващ се кошер...

Трябваше да намери Бенето. Естара забърза обратно. Знаеше, че брат ѝ сади нови фиданки на една от слънчевите полянки. Завари го да работи на сянка, заобиколен от саксии с плодородна почва.

Бенето погледна сестра си с усмивка, която винаги стопляше сърцето ѝ. Знаците на успехите му, татуировки и символи на зеленото жречество, придаваха на лицето му тотемен вид. Тя си помисли, че брат ѝ е много красив. Подозираше, че скоро ще си избере партньорка — навярно също зелена жрица, макар че това не бе задължително.

Бенето приклепна и отново насочи вниманието си към дръвчетата. Нежно погали клонките, сякаш за да се извини, че ги отрязва от дървото-майка.

— Тези четири са предвидени за Дремен, където е студено и влажно, но няма много слънце — поясни брат й. — Макар че на планетата няма постоянен зелен жрец, ще посадим горичка за телевръзка.

Бенето посочи други фиданки.

— Ей онези двете ще ги присадим и ще ги качим на търговски кораби, въпреки че впоследствие ще пораснат и ще се наложи пак да ги пресаждаме. Тогава ще ги попитаме къде искат да идат. — Младият мъж най-после забеляза, че сестра му се е задъхала от вълнение. — Добре, какво ми носиш днес, сестричке? Ново насекомо ли? Непознат плод? Или цвете с аромат, от който ще кихна?

— Прекалено голям е, за да го донеса, Бенето. — Тя си пое дъх и му разказа за спящия червеен кошер. — Толкова е голям, че ще стигне най-малко за десет семейства! Повече от година ни трябва ново жилище.

— Наистина — потвърди той. — Забележително откритие и отлична поличба. Сигурен съм, че майка и татко ще те похвалят. — Естара свъси вежди и Бенето се засмя. — Това е ценна находка, Естара. Кога предполагаш, че ще се излюпи?

— След две седмици, струва ми се. Най-много три. Сигурно горе-долу по времето, когато Рейналд се завърне от пътешествието си.

— Обичаш да обикаляш и да откриваш тайните на гората, нали? Отбележи мястото и наблюдавай развитието на кошера. — Бенето сложи топлатата си ръка на рамото й. — През следващите дни световната гора може би ще има много важни задачи за нас зелените жреци, но ти обещавам, че ще дойда да гледам излюпването заедно с теб.

22.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Рейндик Ко зовеше Маргарет като древна книга, пълна с тайни, книга, която чакаше да я разтворят. Пустинята изобилстваше на убити багри, кафяви и охрави, тъмножълти и ръждивочервени тонове. Имаше много за гледане и проучване, ала преди да започнат трябваше да установят лагера си.

Тя огледа тайнствената пустош. Бяха избрали обект край най-очевидния кликиски призрачен град, въпреки че в дълбоките каньони и по скалистите склонове можеше да има безброй други селища.

Луис избърса потното си чело, наведе се и я целуна по бузата.

— Били сме и на по-ужасни планети, мила.

Председателят Венцеслас им бе позволил да изберат, който свят искат и те бяха решили да проучат тази изоставена планета. Скалите се издигаха като тайнствени паметници под огненооранжевото небе. Потоци втвърдена лава нарушаваха монотонността на пресъхналите езера, които блестяха като огледални миражи. Сухи дерета пресичаха пейзажа там, където бе останал само спомен за някога текла вода.

— Усещам го — отвърна тя. — Убедена съм, че ще открием нещо. Даже кликиските роботи като че ли мислят така.

— О, няма да споря с теб. — На набръчканото от работата на открито лице на Луис светна момчешка усмивка. — През всички тия години толкова пъти си ми повтаряла: „Нали ти казвах!“, че ще се доверя на инстинкта ти. — Той изпитателно изглежда жена си. — Няма да разберем, докато не се захванем за работа, мила.

Дрънчене на метал наруши тишината — зеленият жрец Аркас беше задействал простото хидравлично устройство. Стандартната свределна помпа впи бронираните си зъби в земята в търсене на подпочвена вода. После Аркас нагласи панелите на слънчевата батерия, която щеше да осигури енергия за лагерното осветление, готварските печки, комуникационните системи, а също за модулната им лаборатория и компютрите им.

Новозакупеното обслужващо компи ДД сръчно му помагаше, макар че зеленият жрец изглеждаше малко смутен от присъствието на дребния андроид. Според Маргарет съдържаният Аркас едва ли негодуваше против високия до гърдите му спътник, но явно предпочиташе усамотението.

Екипът на семейство Коликос не си позволяваше екстравагантности. Маргарет и Луис съставиха план за базовия си лагер и издигнаха постройки с алуминиеви покриви и полимерни стени. Маргарет с радост изпълняваше досадните задачи. Беше щастлива, че отново е на разкопки.

След успеха с кликиския факел двамата с Луис бяха участвали в много обществени прояви и бяха говорили на различни събирания. Тъй като мразеше да е в центъра на вниманието, тя упражни цялото си влияние върху Ханзата, за да заминат колкото може по-бързо за Рейндик Ко. Веднъж саркастично бе измърморила: „Кликиската раса може да е изчезнала просто за да се скрие от упоритите извънземни папараци“.

Като ханзейски служители, Маргарет и Луис се отказваха от търговските права върху всякакви полезни открития, въпреки че получаваха значителни възнаграждения. Маргарет не се интересуваше много от печалбите, тъй като си обичаше работата, а Луис беше щастлив, стига да имаше пълната свобода да публикува научните си статии.

Бяха женени от тридесет и седем години и това щяха да са четвъртите им разкопки на кликиски обект. Бяха проучвали археологически загадки на Земята и Марс, но древната насекомовидна раса ги интригуваше най-много. Какво се бе случило с тази цивилизация? Защо кликисците бяха заминали и къде бяха отишли? И защо бяха оставили големите си бронирани роботи, високи три метра и приличащи на чудовищни насекоми?

Въпреки че често бяха откривали останки от древната цивилизация, илдирийците не бяха докосвали изоставените обекти. „Защо да се задълбаваме в историята на една изчезнала раса? — бе я попитал адар Кори'нх на наблюдателната платформа при Ансиър. — Имаме Сагата и тя ни разказва цялата история, която ни е нужна.“

В епическата поема наистина многократно се споменаваха за кликиската раса, ала само мимоходом, без да се дават подробности за

културата ѝ. Антон, синът на Маргарет, който изучаваше древни документи в един земен университет, ѝ беше казал, че не е ясно дали илдирийците са срещали живи кликисци, или само техни останки. Според нея отсъствието на интерес към тази тема граничеше с тесногърдие.

През първите години на сътрудничество между Земята и Илдирийската империя човешки „колониални предприемачи“ бяха обиколили свободните обитаеми светове, които фигурираха в архива на слънчевия флот. Една такава група, състояща се от Мадлин Робинсън и двамата ѝ сина, бе посетила Ларо и тримата с удивление бяха открили разрушени градове и множество спящи кликиски роботи, които случайно бяха събудили. Оттогава бяха проучени десетки други кликиски обекти и бяха задействани още много от черните бръмбаровидни машини. Илдирийците обаче от векове бяха знаели за тях.

Трите древни кликиски работа, които изненадващо бяха помолили да се включат в експедицията на Рейндик Ко, използваха огромната си механична сила, за да издигнат метеорологична кула в покрайнините на лагера. След като изпълниха тази задача, те със странната си походка на гъвкавите си, напомнящи на човешки пръсти крака се запътиха към забитите в сухата земя маркиращи колчета и започнаха да поставят стените на тежък складов навес.

Маргарет погледна припряно нахвърляната от нея скица на обекта и забърза към най-близкия извънземен робот.

— Не там. Отклонявате се с пет метра.

— Тук му е мястото — с изкуствен тенекиен глас отвърна роботът.

— Кой си ти? Сирикс ли? Или Декик? — Трите ѝ изглеждаха еднакви.

— Аз съм „Илкот“. Декик е онзи. — Бръмбаровидната машина посочи с двете си разчленени ръце, които стърчаха от елипсовидното му тяло. — Сирикс ни нареди да издигнем постройката тук.

Намръщена, Маргарет си каза, че мястото на навеса няма голямо значение, макар да не разбираше кликиските роботи и техния непонятен инат. Това бе поредният пример за разликата между тези машини и „компетентния компютризиран компаньон“ като ДД, който изпълняваше заповедите като верен слуга.

Двамата с Луис се бяха развълнували, когато трите разумни кликиски машини бяха пожелали да се присъединят към тях на Рейндик Ко. Въпреки че нямаха представа от човешките заповеди и планове, безобидните извънземни работи понякога помагаха в строежи и изследователски проекти, които ги интересуваха. Тези трима настояваха да участват в проучването на своята изчезнала цивилизация и твърдяха, че искат да разрешат загадката на своите създатели.

И да открият защо не си спомнят нищо.

Бяха останали само няколко хиляди машини, пръснати и изключени през последните дни на изчезналата цивилизация. Сега роботите се събуждаха от съня си. За съжаление от ядрата на паметта им бяха изтрити всички данни, които можеха да разкрият съдбата на извънземната раса.

Луис изсумтя одобрително, когато роботите сглобиха навеса за рекордно време. Червените им оптични сензори бяха монтирани на различни места по геометрично оформените им лица, от бронираната им облицовка от въглеродни влакна стърчаха многобройни разчленени крайници. Кликиските работи бяха отлични работници — мощни и в същото време способни на деликатни манипулации.

Под главната част на телата им имаше сферични кореми, от които излизаха осем гъвкави крака, по четири отвсяка страна. Този начин на движение ги правеше подходящи за всякакви терени.

Сирикс, очевидно главният от тримата, дойде при археолозите.

— Определената работа е свършена, Маргарет Коликос. Лагерът ви е готов. — Той сви шестте си главни манипулаторни крайника в тялото си и затвори отворите със защитни плочки.

Наведен над сондата, Аркас нададе вик. От дупката бликна гейзер студена чиста вода. Дъждът обля сребрилата метална обвивка на ДД.

Жрецът се приближи до Маргарет. Гладката му зелена кожа лъщеше.

— Химическият анализ показва, че е чиста питейна вода. — Той облиза устни. — И има чудесен вкус. — Археоложката се радваше, че вижда сдържания жрец толкова развълнуван. Досега Аркас не бе проявил ентузиазъм, че е с двамата учени, въпреки че сам беше предложил да участва в експедицията. — След като вече имам вода,

мога да посадя двайсетте фиданки. Достатъчно са за прилична горичка на този пустинен свят.

— Посадете ги — отвърна Луис. Щяха да имат нужда от телевръзката, за да пращат редовни доклади в Ханзата.

— Ще му помогнеш ли, ДД? — каза Маргарет. Беше се надявала компито да е в състояние да взаимодейства с кликиските роботи, но дребният андроид, изглежда, се боеше от древните гиганти. Тя реши да не го припира.

Роботът забърза като нетърпеливо дете.

— Никога не съм садил фиданки, но се радвам, че мога да помогна. С Аркас ще станем големи приятели. — Зеленият жрец очевидно не беше убеден, но прие предложението.

— Той е модел „дружелюбен“ — отбеляза Луис. — Не се смущавайте от ентузиазма му. Просто си е такъв.

Докато Аркас и ДД копаеха дупки за фиданките зад палатката на зеления жрец, трите кликиски работа стояха неподвижно като механични статуи и се взираха в смрачаващото се оранжево небе.

Нощните сенки падаха като ножове на гилотина в каньоните и под планинските склонове. Предварителните проучвания бяха установили, че само за час може да настане страшен студ, но археолозите носеха акумулатори, топли дрехи, отопляеми палатки и екзотермични одеяла. В лагера щеше да им е удобно, макар че през първата нощ нямаше да могат да спят по съвсем други причини.

Маргарет и Луис горяха от нетърпение да се впуснат в очакващото ги приключение. Защо кликисците бяха изоставили този и много други светове? Масова миграция? Война? Ужасна епидемия?

На другия ден щяха да започнат работа.

23.

АДАР КОРИ'НХ

От космоса илдирийският отломъчен свят Крена изглеждаше красив и зелен, богат на езера, вътрешни морета и плодородна земя. Ала адар Кори'нх знаеше, че селището е сполетяно от ужасна болест, която първо ослепява жертвите си, а после ги убива. Цялата колония трябваше да се изостави и може би да се изгори, за да не се разпространи епидемията.

Човеците щяха да се оправят с последиците, щом искаха това проклето място.

Великолепната кохорта на слънчевия флот — седем пълни манипули или триста четиридесет и три кораба — тържествено се приближи към планетата. Корабите приличаха на риби, движещи се в идеален строй, упражняван и изпитан в безброй военни паради.

Поради политиката и структурата на слънчевия флот, адар Кори'нх се намираще в командния център на богато орнаментирания главен боен кораб. Той почти не взимаше решения и оставяше престарелия командир на кохортата тал Аро'нх да управлява корабите си както намери за добре. Тази операция нямаше да изисква находчивост и да ги изложи на рискове и трудно подвижният тал щеше да изпълни всяка стъпка точно според протокола. Кори'нх го придружаваше само защото му беше заповядал магът-император.

По време на пътуването до Крена най-добрите тактици и специалисти по придвижване на войски в слънчевия флот бяха съставили евакуационния план. Тал Аро'нх се успокои едва когато се увери, че всичките им действия са обмислени и описани. Изпълнителният заместник-командир щеше да изпълни плана, без никакви отклонения. Аро'нх беше идеален пример за илдирийския слънчев флот, носеше съответното за ранга му оперение и не очакваше мястото му във вселената да се промени.

Седемте манипули заеха орбитални позиции около Крена в подготовка за започване на спасителната операция. Катери щяха да

разузнаят терена, да преценят до каква степен се е разпространила ужасната епидемия и да определят колко колонисти трябва да се евакуират на бойните кораби. Докато наблюдаваше действията и чакаше докладите, адар Кори'нх нетърпеливо се мръщеше.

Свързочникът продължаваше да праща съобщения до колониалния град. Обезсърчен, офицерът погледна към Кори'нх, който подчертано кимна към тал Аро'нх, за да покаже, че първо трябва да докладва на заместник-командира.

— След многократни опити, тал, не успяхме да се свържем с губернатора на Крена.

— Губернаторът на Крена е умрял от болестта — каза Кори'нх. Магът-император вече бе усетил смъртта на сина си. — Ще трябва да изпълним операцията въз основа на нашия план.

— Да, според нашия план — повтори тал Аро'нх, като че ли се опитваше да се успокои.

Първите лъскави катери се спуснаха към единствения град на Крена. Живеещите в колективи илдирийци не искаха да се разпростират надалеч едни от други. Групи заселници работеха на нивите и осигуряваха храна за колонията, но всяка вечер се връщаха в града, където намираха утеха в общия тизм. Сега обаче много колонисти бяха умрели и тизмът беше отслабнал. Броят на населението не бе достатъчен, за да поддържат истинска връзка. Оцелелите бяха съкрушени, изолирани... ужасени.

Гърдите на Кори'нх се свиха от страха, който излъчваха оцелелите колонисти.

— Трябва да побързаме, тал Аро'нх — каза той от командния център. — Те са живи... и сами.

Разузнавателните катери се върнаха и пратиха образи, за да покажат на транспортните кораби къде да кацнат. Няколко транспорта бяха приспособени за карантинните условия и процедурите по стерилизирането.

Кори'нх разгледа картините от колониалния град. Много сгради вече бяха изоставени или опожарени. Оцелелите се бяха затворили заедно в постройки със заковани врати и прозорци — идеална рецепта за разпространяване на заразата. Жертвите първо изгубваха зрението си и умираха в ужасен мрак — анатема за илдирийците, чиято раса беше еволюирала под постоянната светлина на седемте слънца. Дори

плещестите воини изглеждаха неспокойни от перспективата да се сблъскат с болестта. Смъртта бе едно, но мракът и *слепотата* бяха много по-страшни.

— Не губете време да спасявате вещи — посъветва той тала. — Трябва окончателно да изоставим Крена. Магът-император вече смята цялото селище за изгубено. Колкото може по-бързо евакуирайте оцелелите преди болестта да е взела нови жертви.

Тал Аро'нх прие предложението на адара за заповед и предаде думите му на кохортата.

От удобния си команден център адар Кори'нх се замисли как ще драматизират събитието в новите версии на постоянно растящата Сага за седемте слънца. Как щяха да отразят неговата роля? Не искаше да седи спокойно и да гледа отвисоко. Той рязко се изправи от командното си кресло.

— Лично ще придружа една от групите до повърхността, тал Аро'нх.

Старият заместник-командир уплашено се обърна към него.

— Това... не е според плана, адаре — и не е разумно. Войниците винаги са изложени на опасност.

— Ако не сме взели достатъчно предпазни мерки, не бива да пращаме войниците си там. — Кори'нх тръгна към люка. — А щом операцията е достатъчно безопасна за нашите войници, мисля, че е напълно безопасна и за мен. Лично ще се спусна на Крена, тъй като магът-император ще иска доклад от очевидец. — И само с активно участие щяха да го запомнят като нещо повече от човек, който спокойно е наблюдавал как безименните му войници изпълняват опасната задача.

Кори'нх си намери място на двадесет и шестия транспортен кораб. Простите войници бяха впечатлени, че високопоставеният адар тръгва с тях, макар някои да изглеждаха уплашени, че прекрочва границите на обичайната си роля.

Илдирийските спасители носеха тънки противозаразни костюми и здрави мембрани, покриващи мускулестите им тела, за да ги предпазят от болестотворните организми. Адар Кори'нх също облече костюм, нагласи мембраната и я опъна върху кожата си. Полимерният филм издаде мляскащ звук, след което адарът вдиша стерилизирания

от пропускливия пласт въздух. Той скръсти ръце и се изправи до люка, готов да слезе заедно с войниците си в пострадалата колония.

Десетките спасителни кораби кацаха на главния градски площад. Измъчените оцелели ги зяпаха смаяно и облекчено. Кори'нх усещаше във въздуха болката и ужаса им. Когато бе умрял губернаторът им, те бяха изгубили всякаква пряка телепатична връзка с мага-император. Колонията на Крена беше като ампутиран крайник, който бавно помръдваше и кръвта му изтичаше.

Заселниците колебливо се приближиха. Войниците усещаха излъчваната от тях мъка и страх.

Колонистите бяха събрали мъртвите и ги бяха изгорили на грамадни клади по улиците, сякаш с надеждата пламъците да отнесат душите им от смъртния мрак на по-светло място. Кори'нх видя саждите, пепелта и овъглените кости. Някои сгради бяха използвани като болници и после също бяха опожарени заедно с трупове на жертвите.

— Оставете всичко! — извика той през защитната мембрана. — Може да отнесете заразата на Илдира. Вземете само живота си и се смятайте за щастливци.

Ако зависеше от него, щеше да изпари всяка следа от колониалния град. Магът-император вече се беше договорил с Теранския ханзейски съюз за тази планета и Кори'нх не искаше да остави нищо на паразитите. Тъй като човешката физиология се различаваше от илдирийската биохимия, болестотворният организъм едва ли щеше да им въздейства така, както покосяваше илдирийците — или поне така се надяваха земляните. Човешките медици и учени бяха готови да започнат проучванията си и нямаха търпение да се нанесат на вече опитомената планета. Този безсрамен опортюнизъм пред лицето на илдирийската трагедия смущаваше адара.

Кори'нх остана на Крена до края на деня, докато хилядите колонисти се качваха на транспортните кораби. Бежанците щяха да останат под карантина зад съдържащи полета. Макар и разделени със стерилни прегради, оцелелите щяха да усещат успокояващото присъствие на други илдирийци. Дебелите кухи стени не можеха да спрат тизма.

Докато пилотът извеждаше последния транспортен кораб в орбита, Кори'нх гледаше надолу към опустялата колония. Ефикасно

бяха изпълнили операцията и този успех щеше да му донесе похвала.

Докато корабите се събираха в орбита, адарът видя, че към Крена вече се приближават терански изследователски съдове, готови светкавично да заграбят изоставената колония.

Той се намръщи, както винаги неспособен да разбере защо хората толкова бързат, защо са им нужни толкова много земи и богатства. Просто за да ги притежават, ли?

После равнодушно измърмори благословията си и им остави това място на смърт, самота и нещастие.

24.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Орденът за славна служба блестеше в обсипаната с пръстени ръка на стария крал Фредерик като звезда, готова да се превърне в нова.

Както обикновено, Базил Венцеслас следеше церемонията иззад кулисите. Крачеше из кабинета си и гледаше екрана, на който виждаше всичко, от краля до тълпите на парадния площад. Тук, в спокойно усамотение, председателят можеше да си води мислени бележки. Беше дал на помощниците на Фредерик достатъчно подробни инструкции и очакваше всичко да мине като по ноти.

Генерал Кърт Ланиан от земните въоръжени сили стоеше под светлините на парадния площад точно на определеното си място. В пълната си парадна униформа изглеждаше едновременно внушително и неловко. За разлика от Базил, в такива моменти командващият на ЗВС нямаше друг избор, освен да е публична личност.

Когато заглъхна последният взрив на аплодисменти, Фредерик вдигна високо медала за славна служба като древния крал Артур, готвещ се да посвети някой всеотдаен рицар. Камерите улавяха всяко движение от всички ъгли. Записите щяха да бъдат разпратени из колониите на Ханзата, за да покажат церемониалното великолепие, което бе ежедневие в Двореца на шепота.

Старият крал беше увит в дрехите си като в пъстър пашкул, но широките ръкави висяха и разкриваха тънките му като пръчки ръце. Лицето му бе изпито и се виждаше, че са му сложили прекалено много грим, който му придаваше призрачен вид. Председателят се намръщи. Надяваше се, че никой друг няма да го забележи.

Ланиан стоеше мирно, със сведена глава.

— Генерал Кърт Лансън, повиках ви тук, за да приемете тази чест — изкънтя гласът на Фредерик. — Очевидната грешка в името накара Базил да потрепери. Лансън ли? Не можеше ли да запомни поне името на собствения си генерал?

Из множеството се разнесе кикот. Базил изскърца със зъби. Надяваше се, че грешката няма да привлече прекалено голямо внимание. Народът обичаше краля, ала Венцеслас мразеше Фредерик да проявява толкова явно възрастта си. Чаровното объркване беше само на една стъпка от старческото оглупяване. Никой в ханзейските светове не биваше да заподозре, че техният крал не е в състояние да управлява.

Фредерик изобщо не усети, че е сгафил.

— Вие сложихте край на набезите на злите космически пирати, предвождани от скитника Ранд Соренгаард. Вие успяхте в онова, в което други се провалиха. — Пръснатите из тълпата многобройни агенти на Базил нададоха оглушителен рев, който прекъсна изречението на краля и той като че ли се обърка.

Генерал Ланиан победоносно се бе завърнал на Земята с пленените корсарски кораби. Въпреки че те изглеждаха мръсни и очукани, ханзейските инженери бяха открили поразителни нововъведения. Космическите двигатели на Соренгаард бяха усъвършенствани до ефикасност, каквато не притежаваше нито един кораб в Ханзата. Какви тайни криеха скитниците?

Базил бе наредил да анализират и копират модификациите и да ги внедрят в корабите на ЗВС. След ремонтването на военните кораби можеха с огромна печалба да продадат технологията на търговските. Председателят дори щеше да заяви, че ханзейските инженери сами са разработили нововъведенията.

Крал Фредерик продължаваше да дудне — четеше подготвената му реч, прожектирана върху ретината му.

— Земните въоръжени сили са длъжни да смазват беззаконието в Спиралния ръкав. Без закони нямаме цивилизация, а само анархия. А при моето управление няма да има анархия! — Отново овации. Базил с облекчение се отпусна на един от меките фотьойли. Кралят се справяше по-добре.

Фредерик окачи тежкия медал на врата на генерал Ланиан. Командващият на ЗВС бе получавал много отличия и всяко от тях го беше издигало в очите на публиката. Церемонии като тази спомагаха за повишаването на рейтинга на армията.

Базил Венцеслас почти не участваше в хедонистични удоволствия, макар че като по-млад бе опитвал от всичко. Много

отдавна се беше отказал от пиенето, дрогата и пушенето, след като бе открил, че изпитва по-голяма наслада от *успехите* си. Единствено дете и свръхамбициозна личност, той се беше учил от родителите си — и от успехите, и от грешките им.

Майка му и баща му бяха важни ръководители в голяма търговска корпорация, търговци, разпространяващи извънредно търсени стоки сред заселените от хора планети. Баща му трупаше купища пари, за да може да купува вили и красиви неща за себе си, приятелите си и жена си. Майка му, от друга страна, беше по-емоционална личност от съпруга си. Никога не бе обичала богатството и властта си, а се беше страхувала, че всеки момент може да изгуби положението си. Никога не си позволяваше да се отпусне, докато бащата на Базил прахосваше голяма част от спечеленото.

Базил обединяваше най-доброто от характерите им. Като председател на Ханзата, той бе изключително самоуверен и знаеше как да постига велики неща. Ала не разхищаваше богатството си за имения и накити — насочваше енергията си другаде.

И сега крачеше из кабинета си на върха на ханзейската пирамида и гледаше през стъклените стени към куполите на Двореца на шепота, които отразяваха слънчевата светлина. На екраните крал Фредерик потупа генерал Ланиан по раменете и го накара да се обърне към аплодиращата публика. Овациите попречиха на мнозина да чуят думите на монарха, но Базил веднага забеляза повторната грешка.

— Благодаря на генерал Кърт Лансън! Най-великият ми генерал, човекът, когото смятам за свой личен приятел. — Тълпата заръкопляска. Базил чак се изчерви от срам. Генералът сведе глава и се престори, че не забелязва грешката на стария крал.

— Това вече е прекалено — промърмори председателят. — Не може да се търпи. — И махна на Франц Пелидор и неговата група лично избрани агенти.

Русокосият Пелидор изправи рамене, застана пред хората си и въпросително погледна председателя.

Замислен за най-добрия начин да осъществи плана си, Базил прокара показалец по горната си устна. После даде заповед на агентите.

— Вземете необходимите мерки. Трябва незабавно да започнем обучението на новоизбрания принц. Надявам се, че не сме закъснели.

— Разбирам, господине — отвърна Пелидор. Нито потръпна, нито се изчерви. Базил не очакваше от него друга реакция.

Замисли се за предишния кандидат-престолонаследник, принц Адам, който се беше оказал прекалено непокорен и непочтителен към къщичката от политически карти, грижливо построена от Ханзата. Бе се наложило да елиминира младежа още преди обществото да научи за неговото съществуване.

Когато агентите тръгнаха към вратата, той сниши глас и каза почти на себе си:

— Да се надяваме, че новият кандидат ще се окаже по-послушен, иначе наистина сериозно ще загазим.

25. РЕЙМЪНД АГУЕРА

Реймънд с весела крачка вървеше към блока, доволен от постигнатото.

Въздухът в събуждащия се град миришеше на влага, но и на свежест. Мускулите го боляха от мъкненето на щайги в разпространителния център, а потните му дрехи воняха на мазен дим от зле настроения повдигащ механизъм, който бе изпълвал хангара с отровен пушек. Но беше свършил добра работа и бе използвал скромната си печалба, за да купи пакетирана храна, нова риза и дори електронен пъзел за братчето си Майкъл.

Сега Реймънд бързаше да се прибере вкъщи и да почисти. Обикновено не закъсняваше толкова много. Надяваше се, че ще му остане час да поспи или поне да приготви закуската, преди да стане време за училище. Майка му сигурно вече беше станала и той трябваше да ѝ помогне с момчетата, ала през нощта беше спечелил достатъчно, за да компенсира закъснението си. Той доволно опипа сака.

Очакваше го обаче страшна сцена.

Когато зави зад ъгъла и видя хаоса, пламъците и линейките, закова на място. После ужасен се втурна по улицата. Огньовете се издигаха към небето. Стълб черен дим се възправяше нагоре като овъглен юмрук.

Разблъска зяпачите.

— Пуснете ме! — Размаха сака си, за да си проправи път, после хвърли и храната, и ризата, и електронния пъзел.

Цялата улица се беше превърнала в ад. Над главата му профучаваха линейки и пожарни коли, спасителни хеликоптери кръжаха над тях, ала не можеха да се приближат до бушуващия пожар. Реймънд най-после стигна до първите редици и впери поглед в отровния дим и пращящото от пламъци небе. Зад набързо издигнатата преграда видя останките от своя блок.

Хората зяпаха пожара като хипнотизирани. Реймънд ридаеше, сълзите му се стичаха по покритите му с прах бузи. Опита се да се провере под бариерата, но полицаите от частта за борба с масовите безредици го спряха.

— Назад — нареди му един навъсен мъж.

— Там е домът ми, семейството ми!

— Назад, казах!

Земята под блока се бе превърнала в димящ кратер и останките от сградата бяха рухнали в него, сякаш изпод градските улици беше изригнал вулкан. Навсякъде бяха пръснати развалини. По стените на съседните постройките имаше сажди от експлозията.

Висок мъж в официален костюм се наведе над Реймънд. Беше от онези хора, които младежът свързваше със заседателни зали и счетоводни книги.

— Собствениците на сградата незаконно са складирали разредено гориво за космически двигател в подземни резервоари — с видима радост поясни бизнесменът. — Страхотно скривалище, точно под невинен наглед жилищен блок. — Той поклати глава, сякаш не можеше да повярва на глупостта им.

Реймънд се взираше в парещите пушеци.

— Гориво за космически двигател... под нашия блок?

— Обработвали са го и са го продавали на черния пазар. Но резервоарите не са били добре изолирани, нямали са защитни системи. Идиоти! Катастрофата е била неизбежна.

Звучеше невероятно — дори смехотворно. Но той знаеше, че преди изгрев-слънце повечето семейства са си били вкъщи и са спали. Коленете му омекнаха, олюля се, но притискащите го от всички страни хора не му позволиха да падне. Странно, видя голям черен кликиски робот, един от малкото, които бяха решили да дойдат на Земята, да се взира като хипнотизиран в пожара с червените си оптични сензори.

Група мъже в огнеупорни костюми излязоха от блока. Двама от тях носеха хора, навярно все още живи. Ала само двама... от всички обитатели на сградата. Реймънд не смееше дори да се надява, че майка му и братята му са се спасили.

— Не можем да се качим по-нагоре от седемнайсетия етаж — разнесе се високият филтриран от комуникатора глас на един от пожарникарите. — Стените са срутени, вратите са се споили с касите.

— Как така са се споили? — попита командирът на спасителите.

— Не знам. Нямахме време да направим пълен анализ. Идват ли вече пожарните кораби?

Командирът насочи групата към временния оперативен център. Пет товарни хеликоптера, тежко натоварени с химикали, се приближаваха към бушуващите пламъци.

— Всички да се отдръпнат — извика по високоговорителя командирът на спасителите. — Отдалечете се от зоната на пожара.

Преди мудро движещата се маса зяпачи да се подчини пожарните хеликоптери отвориха товарните си отсеци и избълваха върху пламъците зеленикавобяла пяна. Вихрещите се между високите сгради топли течения я подхванаха и я пръснаха наоколо. Зяпачите заотстъпваха, но бяха прекалено много и през тълпата пробяга само нещо като ударна вълна.

Въпреки пяната блокът продължаваше да е обгърнат в толкова силни пламъци, че пожарникарите не можеха да започнат борбата с бедствието от земята. Още три пожарни хеликоптера хвърлиха товара си върху сградата и Реймънд разбра, че основната им цел е просто да не позволят на пожара да обхване съседните постройки, а не да спасят хората вътре.

В отчаян опит да направи нещо, той отново се хвърли към бариерата.

— Трябва да вляза! Братята ми, майка ми... — Подхлъзна се на зеленикавобялата пяна.

Ала полицаите пак го спряха.

— Няма смисъл, малкият. Там не е останало нищо, освен пепел и някои и друг зъб.

Преди Реймънд да успее да възрази, тълпата отново го заблъска. Един от хеликоптерите не улучи целта си и хвърли пяна върху полицаите и първите редици зяпачи. Хората се развикаха и заотстъпваха.

Някакъв мъж го сграбчи за ръцете изотзад и го задържа. Реймънд се опита да се съпротивлява, после усети, че и другата му ръка попада в желязна хватка, макар да бе хлъзгава от пяната. Викът му се изгуби в глъчката.

Три едри, но невзрачно незабележими мъже го помъкнаха през навалищата към една странична уличка. Реймънд не ги познаваше и не

можеше да разчете израженията на мрачните им съсредоточени лица.

— Пуснете ме! — Той ритна с крак и улучи един от мъжете по пищяла, ала той дори не трепна, сякаш под сивия му панталон имаше броня.

До съседната сграда бе паркирана кола с работещ двигател. Реймънд изтръпна от ужас. Не можеше да понесе и това, след като беше видял дома си опожарен и знаеше, че цялото му семейство е загинало в страшната експлозия.

Продължи още по-яростно да се съпротивлява и успя да освободи хлъзгавата си от пяната ръка. Замахна с юмрук, удари в ребрата един от мъжете, ала очевидно го заболя повече от него. Вратата на колата се отвори като гигантска черна паст, очакваща да го погълне.

— Кой сте вие? Пуснете ме! — изкрещя той. — Помощ! — Знаеше, че е безсмислено. Пожарът и спасителната операция заглушаваха всички звуци.

От колата се подаде русокос мъж с леденосини очи.

— Този зашеметител няма да ти остави никакви белези, младежо — със спокоен, почти дружелюбен глас каза той. — Имам разрешение да го използвам, ако се наложи.

Реймънд продължи да се мята и русокосият похитител изпълни заплахата си.

26.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

КОЛКОТО И удари да им нанасяха външни хора и събития, скитниците винаги отвърщаха и запазваха силата си. Вдъхновявана от тежките условия, скитническата култура процъфтяваше, богата на идеи, някои непрактични или ексцентрични до крайност, други достатъчно изобретателни, за да позволят на независимите кланове да живеят на недостъпни за други хора места.

Скитниците бяха разширили оставената от „Канака“ малка колония в астероидния пояс край червеното джудже. Рандеву беше прекрасна смесица от различни космически естествени среди и жилища от изкорубени астероиди, скален архипелаг около кървавочервена звезда.

Астероидите бяха останки от колабиралата протозвезда, недостатъчно материал, за да се сгъсти в планета. Рандеву бе проектиран с многобройни докове за големи и малки кораби, както и тайни депа за складиране на екти.

Скитниците бяха свикнали със слабата гравитация и облечени в скафандри, прескачаха от скала на скала с помощта на реактивни раници. Някои вътрешни астероиди в купа бяха свързани един с друг с кабели, които се свиваха и отпускаха като лифтове. Слабата слънчева светлина огряваше реактивните мембрани и колектори за слънчев вятър, които осигуряваха достатъчно енергия за селището.

Ческа Перони беше живяла тук през по-голямата част от живота си. Рандеву изобщо не ѝ се струваше странен.

Двете с Ихи Окая седяха в кабинета на говорителката, който се намираше в най-голямата скала на Рандеву. Макар че работата ѝ се изразяваше главно в заглаждане на кланови вражди, отчитане на печалби и проучване на разпространението на ресурси сред пръснатите надалеч едно от друго селища, говорителката също така изслушваше предложения и преценяваше ползите от предлагани нови начинания.

Тези срещи с инженери и кланови плановици бяха най-приятното задължение на Ческа. Всички скитници бяха насърчавани да разработват нови концепции и да обмислят нови методи за експлоатиране на суровини, колкото и странни да изглеждат. Изобретателите усъвършенстваха стандартното оборудване и корабите, придаваха им невероятна ефикасност, далеч надхвърляща постиженията на Ханзата. Пък и в Голямата гъска никога нямаше да научат за тях.

Къдрокосият инженер Елдън Кларин седеше на кресло за слаба гравитация и се опитваше да овладее ентузиазма си, докато Ихи Окая и Ческа разглеждаха красиво начертаните му планове за два нови модела космически кораби. Кларин и неговият екип от специалисти бяха свършили работата си възхитително и той чакаше старата говорителка или да му даде допълнителни препоръки, или да му разреши да осъществи новите си идеи.

Ихи Окая погледна Ческа в очакване да види преценката на протезето си. Младата жена прехапа устни и се съсредоточи.

— Доколкото разбирам, вашата модификация увеличава тласкателната ефективност, намалява разхода на екти...

— Да, да, и в същото време запазваме навигационната точност — прекъсна я Елдън Кларин. — Това беше основният проблем доскоро. — Той погледна двете жени с надеждата, че ще одобрят рационализацията му, после се почеса по къдравата коса, която обгръщаше главата му като ореол.

Тъй като скитническото общество бе изградено от свързани помежду си семейства, в политиката му често доминираха силни жени. Политиката през цялата човешка история обикновено се беше основавала на войни, сила и войнстващ тестостерон. Скитниците обаче смятаха, че жените политици са много по-ефикасни при мирно уреждане на споровете. Те обсъждаха проблемите, стигаха до корените на конфликта и откриваха истинската му причина, която често беше емоционална обида. Жените ръководители по-фино си разменяха услуги, които поддържаха гладкото функциониране на обществото.

Много отдавна бяха избрали Ихи Окая, защото беше потомка на няколко рода, компромис между десетки различни кланове, които по този начин щяха да са в състояние равноправно да участват във взимането на решения. Ческа, от друга страна, бе избрана за

наследничка на говорителката, защото произхождаше от конкретно силно семейство. Тя беше единствена дъщеря на търговец и разпространител, Ден Перони, постигнал велики неща за скитниците.

Ческа забеляза едва доловимата усмивка на Ихи Окая и разбра, че старицата вече е преценила предложението на Кларин. Просто удължаваше напрежението. Говорителката винаги съветваше да не се взимат бързи решения, защото заинтересованите страни може да не повярват, че въпросът е обмислен достатъчно внимателно, дори отговорът да е очевиден.

Затова младата жена зачака, докато Ихи Окая се преструваше, че отново разглежда плановете. Накрая поиска мнението на Ческа, която скри собствената си усмивка. Знаеше какво заключение се очаква да даде.

— Мисля, че предложението на инженер Кларин ще допълни възможностите ни. Всъщност препоръчвам рационализацията му да се въведе на всички нови кораби, които в момента се строят в корабостроителницата край Оскивъл.

— Съгласна съм. Когато намерим по-ефикасен начин за нещо, няма смисъл да продължаваме да прилагаме стария метод. — После Ихи Окая предупреди ликуващия Кларин и развълнуваните усмихнати инженери, които чакаха зад него: — Не забравяйте, че никой представител на Ханзата не бива да заподозре за съществуването на тези рационализации. Трябва да пазим преимуществата си.

Инженерът кимна толкова рязко, че брадичката му за малко да остави вдлъбнатина на гърдите му. Преди обаче да успее да събере плановете си и да изтича от кабинета, говорителката вдигна костеливия си показалец.

— Почакайте малко. Можете ли да приспособите рационализациите си за намаляване разхода на гориво и колекторите за преобразуване на енергия за небесни мини?

— Небесни мини ли? — Инженерът се почеса по главата, като че ли тази възможност никога не му беше хрумвала.

Тя посочи чертежите.

— Небесните мини не пътуват нито толкова надалеч, нито толкова бързо, колкото космическите ни кораби. Принципите обаче би трябвало да са сходни.

Елдън Кларин погледна към сътрудниците си, които бързо закимаха, макар че според Ческа бяха готови да се съгласят с всичко от радост, че са получили одобрението на говорителката.

— Добре, тогава искам тези рационализации да се въведат в новата небесна мина, която скоро ще бъде задействана при Ерфано. В момента строежът ѝ почти приключва, затова побързайте.

Инженерите на Кларин за миг се обезпокоиха, после дълбоко си поеха дъх и приеха предизвикателството.

Говорителката се обърна към Ческа.

— Внук ми Бернд ще управлява тази небесна мина. Защо да не му помогна да започне с модерна машина?

— Не бива да се губи време — усмихна се младата жена, която още отначало се беше досетила за плана на наставницата си. — За да сме сигурни, че рационализациите ще са успешни, инженер Кларин може би трябва да поработи месец-два на небесната мина.

— Постоянно доказваш колко разумно съм постъпила, като те избрах за моя наследница, Ческа.

— Ще постъпим както искате, говорител Окая. Благодаря ви за одобрението! — Кларин въодушевено напусна кабинета. Поради слабата гравитация движенията му изглеждаха пресилени.

Следващият бе Кото Окая, най-малкият син на говорителката от нейния четвърти и последен съпруг. Тя се изправи от хамака си и го целуна по двете небръснати бузи. После без изненада погледна разбърканите планове и бележки, които носеше.

Някои скитници предпочитаха да използват компютърни системи за проектиране и екрани, на които да показват чертежите си, но Кото Окая обичаше да чертае на ръка, да изчислява със собствения си ум и да драска върху ценни листове хартия — винаги ги рециклираше, ако идеите му се окажеха безплодни. Много негови разработки стигаха до задънена улица, ала невероятното му въображение бе довело и до също толкова успехи.

Кото се поклони на Ческа, но както винаги, насочи цялото си внимание към възрастната си майка. Ихи Окая твърдеше, че никога не се отнася по-особено към семейството си, ала всички скитници все пак имаха кланови връзки и задължения.

Младият откривател бе достатъчно усърден, за да кара други инженери да проверяват проектите му, но дори когато се случваха

инциденти, Кото никога не се засрамваше. „Изобретенията невинаги са идеални — казваше той. — Трябва да очакваме някои да се провалят.“ „Гледай да са колкото може по-малко, моля те“ — отвърщаше майка му.

Кото разгъна плановете си. Този път носеше звездни карти, снимки и набързо скицирани проекти за странно селище на някакъв пуст горещ свят.

— Не знам дали идеята ще ти хареса, мамо. Много е опасна, но може да се окаже и изключително доходна.

— Слушам те. Както винаги, ще трябва да ме убедиш.

Ческа се наведе напред, за да се включи в обсъждането. Кото енергично започна да обяснява.

— Проучвах горещата планета Исперос, която много прилича на Меркурий в системата на Земята. Предизвикателството е огромно, но суровините са неизчерпаеми. Помислете за всички тези метали и редки изотопи, които лежат на самата повърхност! Мисля, че ще си струва усилията.

Той посочи няколко различни проекта, които беше скицирал, и разказа за полета с Джес Тамблин.

— Определено е в стила на Джес — усмихна се Ческа. — Той... още ли е тук?

Кото се смути — явно не бе обмислил отговора на този въпрос.

— Не... замина преди три дни. Трябвало да се върне на Плумас. — После отново насочи вниманието си към плановете на селището и продължи:

— Тези нови методи могат да ни позволят да заселим много светове, които досега бяха необитаеми. Тежките елементи и чистите руди ще са изключително полезни за промишлеността. С нужните грижи и усърдие Исперос може да се превърне в златна мина за нас.

— И най-хубавото е, че никой друг няма претенции към тези светове — с грейнали очи отбеляза Ихи Окая. Говорителката забеляза съмнението, което се изписа на смуглото лице на Ческа. — Може би не съм обективна, когато става въпрос за най-малкия ми син. Какво е твоето мнение за проекта, Ческа?

Младата жена погледна Кото.

— Трябва да признаем рисковете, но и възможностите. Възможно ли е Исперос да се окаже по-голямо предизвикателство от

местата, които сме колонизирали досега? — Тя сви рамене. — Стига останалата част от скитническото общество да е готова да поеме тежестта на тази нова колония, докато инженерите и неколцината смели заселници правят първите си неуверени крачки, би трябвало да опитаме.

Ихи Окая вдигна поглед към каменния таван на астероидния си кабинет, сякаш си представяше заобикалящия ги комплекс на Рандеву.

— В името на Пътеводната звезда, ако скитниците никога не бяха опитвали да постигнат невъзможното, нямаше да сме постигнали нищо.

27.

БЕРНД ОКАЯ

Само опитно око можеше да прозре красотата на небесната мина в недовършената грамада, която се строеше сред луните на Ерфано.

Бернд Окая стоеше в прозрачния купол, инсталиран върху осеяната с кратери луна. При слабата гравитация на промишлената станция и огромния, обогрен в жълто-кафяво и масленозелено газов гигант, който изпълваше небето, Бернд изпитваше странна промяна на перспективата: исполинската планета му се струваше *под* него и той се чувстваше така, сякаш стремглаво пада в облаците.

Групи скитнически конструктори се бяха спуснали на скалите в системата, за да анализират геологическия им състав, след което бяха докарали подвижни фабрики и бяха започнали работа. Автоматичните топилни и рудни мелници бяха погълнали цели малки луни, бяха извлекли необходимите елементи и бяха отлели съответните пластини и компоненти. По-късно цяла армия от строителни работници бе сглобила гигантския индустриален пъзел.

От време на време някои от все още функциониращите кликиски работи доброволно предлагаха да изпълняват опасни задачи на строителните обекти в границите на ханзейската територия. Работеха усърдно, не задаваха въпроси и не взимаха пари, но действаха по собствено разписание. Повечето скитници обаче не вярваха на тайнствените древни машини и предпочитаха да вършат всичко сами.

Тъй като това беше любимият му проект, небесна мина, която щеше да притежава и управлява, Бернд Окая бе тук от самото начало, повече от година. Живееше в аскетичните подземни жилища, пробити в малките луни и облицовани с полимерни стени. С обработването на ресурсите корабостроителницата растеше като гора. Високи греди, подпорни кули и яки кабели поддържаха скелета на Ерфанската небесна мина, докато скитниците укрепваха металната ѝ плът.

Макар че имаше доверие на хората си, Бернд се намесваше в работата им и надзърташе над раменете им, докато сглобяваха

ектиреакторите. Любимият инженер на баба му Елдън Кларин неотдавна беше дошъл с нови проекти и предложения за усъвършенстване на системите. Отначало Бернд се бе смутил от внезапната промяна на плановете, ала после беше разбрал, че прилагането на рационализациите няма да отнеме повече от седмица, а ако се окажеха ефикасни, те щяха да направят новата му небесна мина по-продуктивна и следователно по-печеливша.

Бе обещал на себе си и на скитническите кланове, че ще постигне успех. Баба му му беше дала изключителна възможност — макар някои да твърдяха, че не заслужавал нов шанс — и той нямаше намерение да я проиграе. Имаше да доказва много неща на себе си и на своя народ.

Докато седеше в командния купол и наблюдаваше последните приготовления, през входния тунел влезе инженер Кларин.

— Проверих всички системи. Небесната мина е почти готова за изстрелване.

— Все още ли сме в деветдесет и седем процента от предвижданите норми?

Инженерът се изненада.

— Откъде знаете?

— Преди час проверих. Все трябва да разбирам от нещо, нали? — Ръстът и репутацията на Бернд на побойник очевидно плашеха Елдън Кларин, ала вецината на инженера в математиката и естествените науки и изключителната му интелигентност на свой ред впечатляваха Бернд. — Щом мината навлезе в облачната обвивка на Ерфано, ще имаме много време за проверки. Нали ще останете тук, за да проверим всички системи?

Кларин изненадано свъси вежди.

— Говорителката Окая ме помоли да остана поне два месеца.

Бернд погледна надолу към огромната планета, за да избегне очите на инженера. Обикновено грубият му глас звучеше малко нервно.

— Искам да ви помоля за една услуга, инженер Кларин. Докато сме тук, ще ви помоля... бихте ли ми давали уроци? — Години наред беше заплашвал и крещял, за да постига своето, и сега се чувстваше извънредно странно да отправя такава молба.

Инженерът се изненада.

— По какво?

— Искам да получа по-стабилни знания за функционирането на небесната мина, от ектиппроизводството до илдирийските космически двигатели. Нали ще се занимавам с това...

Кларин заби поглед в пода.

— Това е много... необичайно. Не сте прочут с научните си интереси.

Бернд Окая се изчерви.

— Това беше едно време. Сега съм шеф на нова небесна мина. Трябва да разширя кръгозора си.

Навън облечени в скафандри работници пълзяха по корпуса на увисналата в празното пространство фабрика. Той плъзна поглед по грамадните колекторни резервоари за суров водород и геометричните реактори, които обработваха и източваха алотропа екти. Голямата небесна мина имаше горна жилищна и поддържаща палуба, където бяха каютите на екипажа и командните центрове.

След като се построяваха на място край газовите гиганти, небесните мини се спускаха в облаците с мощни вътрешносистемни двигатели. Самите мини никога не напускаха газовите си домове и пълните с екти резервоари се откарваха с товарни кораби.

Илдирийската двигателна система се основаваше на директно физическо движение, без да прибягва до екзотични аномалии като червейни дупки или пространствени скокове. Но космическият двигател предизвикваше пространствено-времеви вълнов ефект, който — доколкото разбираше Бернд — релативистично забавяше времето на кораба. Двигателят някак си поддържаеше „континуумна памет“, която позволяваше на корабите да се връщат на нужното място в реалното пространство. В резултат огромни разстояния се изминаваха за кратко време. За несведущия наблюдател всичко изглеждаше просто, макар че истинската механика бе изключително сложна. През следващите два месеца Кларин щеше да се опита подробно да обясни на Бернд системите.

Много отдавна, когато илдирийците им го бяха предложили, скитниците с готовност се бяха съгласили да управляват ектиппроизвеждащите станции. Амбициозните кланове си бяха осигурили заеми от Илдирийската империя, за да наемат първите си небесни мини. Въпреки първоначалния провал на Дайм скитниците

бяха превърнали космическите фабрики в доходен бизнес. Бяха копирали технологията на небесните мини, после ги бяха усъвършенствали и бяха построили други станции. Печалбите им растяха и те продължаваха да експериментират.

Бернд поведе Елдън Кларин по тунела към скафандърните камери.

— Време е да задействаме новата небесна мина. Искам да дойдете с мен.

Инженерът се изненада.

— Аз ли? Но вие сте шефът...

— Ще е полезно за досието ви, когато се приберете в Рандеву.

След час двамата стояха на платформата над скалите, чиито минерали бяха изчерпани за построяването на кораба. Над тях орбитираща още останки, също изчерпани откъм полезни метали. Навигационната опасност също щеше да играе ролята на димна завеса за производството на Ерфано.

Едни работници чакаха в модулните си заслони, други се носеха навън с главата надолу към масленозелената и жълто-кафява планета. Яки кабели не позволяваха на гигантската небесна мина да отлети.

Бернд включи скафандърната си радиостанция.

— Запалете двигателите за маневриране.

Капитаните на горната палуба се наведоха над пултовете за управление. Бернд виждаше мъничките им фигури зад осветения мостик. Облечени в скафандри работници стояха на наблюдателната платформа високо над първия реактор. Металната обшивка заблестя, когато двигателните реактори се нажежиха и забълваха горещи отработени газове. Новородената небесна мина опъна кабелите си като разгневено чудовище.

Докато гледаше величествения кораб, който щеше да управлява, Бернд бе обзет от вълнение. Никога не беше присъствал на потегляне на небесна мина, макар че няколко години бе командвал по-стари фабрики. Първата бе на Гликс и вече работеше с екипаж от ветерани, които почти не се нуждаеха от контрол. Ерфанската мина обаче едновременно беше голямо повишение и страхотен шанс за него.

Някои кланове мърмореха, че Бернд Окая вече е получил всички шансове, които заслужава. Беше ги пропилял в младостта си заради арогантността и егоизма си. Сега разбираше, че е бил глупак. Нямахше

търпение да доведе жена си Марта и дванадесетгодишната си дъщеря Джуна да работят тук заедно с него.

Въпреки че някога бе имал грандиозни мечти да стане говорител, Бернд съзнаваше, че просто не е способен да ръководи целия си народ, нито да управлява толкова много ресурси. Като по-млад беше пъчил гърди и бе настоявал за важна роля в правителството, макар никога да не беше доказвал, че е достоен за уважение и отговорност. Това просто не бе за него и фактът, че го беше проумял, започваше да го променя.

Отначало завиждаше на Ческа Перони за близостта ѝ с Ихи Окая, ала сега виждаше, че тя ще е по-талантлива говорителка от него. Съжаляваше за прибързаните си действия и недообмислени планове, но след образцовата си служба на Гликската небесна мина и с новия кораб щеше да стане най-добрия началник на ектиппроизвеждаща фабрика.

Освободи подвижната платформа и активира двигателите, които ги издигнаха към извисяващата се над тях небесна мина. Бернд носеше ценен тънкостенен контейнер с псевдошампанско, традиционен символ, който скитниците продължаваха да използват за кръщаването на новите си кораби.

Подвижната платформа ги изкачи покрай заоблените складови камери и широката зейнала паст на шахтата за всмукване на газове. Кларин се взираше през визьора на шлема си, удивен колко огромен изглежда отблизо корабът.

Бернд застана пред предния ектирезервоар и усмихнато стисна бутилката псевдошампанско за гърлото. Знаеше, че в условията на безтегловност, когато шишето се удари в металната стена, той ще отскочи в обратната посока, затова се хвана за перилата.

Грижливо беше обмислил думите си.

— С огромна гордост спускам тази небесна мина. Гордея се не със себе си, а със способностите на скитническите строители, които построиха това чудо. Гордея се със своя всеотдаен екипаж, който ще работи на мината и ще я направи печеливша. И най-вече се гордея със самата небесна мина, защото тя символизира нашата способност да процъфтяваме там, където никой друг не смее да проникне. Нека Пътеводната звезда ни отведе при съдбата ни.

После замахна. Бутилката се удари в корпуса, стъклото се пръсна и псевдошампанското избухна в космическия вакуум. Образуваха се

облаци от стъкълца и кипяща, съскаща пяна, които се изпариха като кометна опашка.

По комуникационните системи отекнаха аплодисменти, Бернд Окая издигна подвижната платформа към командната палуба. Двамата с инженера влязоха през херметичния шлюз и съблякоха скафандрите си. Екипажът на мостика се втурна към тях, за да ги поздрави.

— Откачете кабелите — нареди той: първата му заповед, издадена на борда на новата фабрика. Небесната мина се наклони. — Увеличете подаването на гориво.

Небесната мина се отдалечи от скалите и се насочи към облаците на Ерфано. Бернд погледна назад към опустялата корабостроителница, после се обърна напред и се втренчи в окото на газовия гигант. Богатите на суровини облаци го мамеха и той реши никога повече да не поглежда назад.

28.

РЛИНДА КЕТ

Рлинда Кет се събуди, доволна от спокойния сън под шепнещите световни дървета. След като погълна богата закуска от плодове, ядки и кли — вдигаща пара силна напитка от смлени семена на световно дърво, тя се почувства готова да обмисли всякакви решения.

— Ако остана още дълго на Терок, ще кача десетина кила — каза на Сарейн търговката. — Това ще се отрази зле на здравето ми и ще увеличи товара на „Ненаситно любопитство“.

Принцесата беше забола в косата си метални гребени и носеше традиционна терокска рокля, гарнирана с красиви фини шалове от тънки копринени нишки. Рлинда пожела да получи дрехи от такава материя — за да демонстрира красотата ѝ на нови клиенти, но също и за да се конти пред огледалото. Макар че нямаше намерение да си търси нов съпруг, не виждаше нищо лошо в това да изглежда красива.

— Родителите ми биха искали да разговарят с теб — със самоуверена усмивка ѝ каза Сарейн. — Трябва да направим добро впечатление.

— Остави това на мен, Сарейн. Майсторка съм да убеждавам хората. — Рлинда изтупа трохите от скута си и се изправи, като погледна с копнеж различните блюда, които все още не бе имала време да опита.

Най-голямото помещение в гъбения риф се използваше за дворцова зала на отец Идрис и майка Алекса. Отворите бяха покрити с призматични криле от кондорови мухи, които изпълняваха ролята на витражи. Дватама владетели седяха един до друг, величествени и красиви, с тъмни коси и бронзова кожа.

Рлинда се приближи. Крачките ѝ бяха изненадващо изящни за жена с нейния ръст. Тя се поклони ниско и колкото можеше по-грациозно.

— Щастлива съм, че имам възможност да разговарям с вас, отче Идрис и майко Алекса.

Идрис се наведе напред на голямото си кресло. Имаше дълга черна брада и носеше корона от пера и коруби от бръмбари, която му придаваше внушителен вид.

— Дъщеря ни Сарейн ни каза добри думи за теб. Мисля, че те смята за своя приятелка. Как можехме да не се срещнем с теб, когато най-голямата ни дъщеря ни моли за това?

Майка Алекса носеше ослепителна рокля с огромна яка, която стоеше като опашка на паун. Облеклото ѝ отчасти се състоеше от цели криле на кондорова муха, като багрите бяха в тон с дрехите ѝ. Лъскавата ѝ черна коса се спускаше до кръста ѝ.

Рлинда се изправи.

— Надявам се, че Сарейн не е преувеличила значението ми. Аз не съм особено видна личност в Ханзейския съюз и това е голяма чест за мен. — Принцесата стоеше настрана и слушаше, но търговката не отклоняваше вниманието си от двамата владетели. — Горите на Терок, изглежда, изобилстват на възможности. Сарейн ми показва много ваши местни продукти и мисля, че можем да проучим безброй търговски ниши. Честно казано, изненадана съм, че цели армии от търговци още не са се опитали да сключат договори с вас.

— Малцина виждат друго, освен нашите зелени жреци — отвърна Алекса. — Изглежда, че Ханзата не иска нищо повече от нас.

— А и ние не горим от особено желание да си усложняваме живота — прибави Идрис. — Говорим за зелените жреци, но световната гора им помага да взимат всичките си решения. Всъщност ние нямаме нищо общо с избора им. Тук на Терок имаме всичко, от което се нуждаем. Доволни сме и нямаме сериозни причини за конфликти.

Сарейн приятелски докосна широкото рамо на Рлинда.

— Някои даже твърдят, че благотворното присъствие на световната гора потиска естествената човешка склонност към насилие и противоречия.

— Тогава се възхищавам от усилията ви да разпространявате фиданките на други планети. — Рлинда се усмихна кисело. — Мога да назова цял куп места, които определено имат нужда от тях.

— Нашите жреци правят каквото могат. — Майка Алекса кимна към съпруга си.

Идрис и Алекса уреждаха местните спорове, личните дрязги и брачните проблеми, но най-важната им функция бе поддържането на връзки с външния свят. Майките и отците на Терок винаги спокойно бяха взимали решения въз основа не на алчност и богатство, а на искреното си убеждение за благо на своето общество.

Рлинда погледна Сарейн и потърси насърчение в изражението ѝ.

— Е, дъщеря ви ми замая главата с всички неща, които видях и опитах тук. Мога да назова стотици потенциални пазари за вашите екзотични плодове, ядки и необикновени платове. — Стомахът ѝ изкурка, като че ли да потвърди думите ѝ.

Принцесата се приближи и напрегнато впери очи в родителите си.

— Помислете за всички врати, които ще се отворят пред нас. Можем да наложим могъщо търговско присъствие, без да се отказваме от независимостта си.

— Вече сме говорили за това, Сарейн — отвърна Идрис.

Рлинда видя сдържаните лица на владетелите и ѝ премаля. Младата жена очевидно я беше използвала в стар спор между незаинтересовани родители и амбициозна дъщеря.

— Рлинда е готова да приеме пробен товар с наши стоки, за да определи пазарната им стойност, но също поема риск, като инвестира собствени средства. — На лицето на Сарейн се изписа твърдо изражение и принцесата изненада Рлинда, като ненадейно постави нови условия. — Затова тя поиска и неколцина зелени жреци — петима са разумен брой — за да се подсигури. Смятам, че така ще е честно. А вие?

Сарейн погледна Рлинда, която се опита да скрие смайването си. Изобщо не го бяха обсъждали, ала младата жена, изглежда, още отначало бе имала такова намерение. Търговката се боеше, че деликатните преговори може да се провалят.

— Тя също ще вземе фиданки, за да помогне за разпространението на световната гора — побърза да продължи Сарейн. — Виждате ли? Всички ще имат полза.

Отец Идрис изглеждаше смутен, но не и сърдит на дъщеря си.

— Ние не заповядваме на зелените жреци къде и кога трябва да идат, Сарейн. Световната гора е извън нашето политическо

ръководство. Жреците изпълняват желанията на дърветата и ние с майка Алекса трябва да им се подчиняваме.

— Това беше само предложение — бързо се намеси Рлинда. — Терок може да предложи много неща. Да не обсъждаме само този въпрос...

— Трябва да го обсъждаме, защото само той ще ви отвори очите — открито се противопостави Сарейн. На Рлинда ѝ се прииска да се оттегли преди спорът окончателно да е провалил преговорите.

— Водим грижлива документация и следим разпространението на фиданките — каза майка Алекса. — Независимо от интереса ти към нашите плодове, Рлинда Кет, ние сме наясно, че нашата телевръзка е най-силната монета, която може да предложи Терок.

— Не е разумно да установим прецедент, като ти позволим да вземеш наши жреци наред с горските ни продукти — прибави Идрис.

Объркана, Рлинда погледна Сарейн. Искаше ѝ се момичето да не се беше обаждало.

— Моля ви, не бързайте. Може ли да продължим разговора си утре? Ще ви дам конкретни примери за продукти, които бих желала да взема на кораба си. — И тя заотстъпва, за да излезе преди отец Идрис да я отреже.

— Ще те изслушаме, защото това е основата на общуването — със снизходителна, макар и прелестна усмивка отвърна Алекса. — Но няма да променим позицията си. Зелените жреци са ценни за нас.

— Напълно съм съгласна и ще ви го докажа. — Рлинда отново дълбоко се поклони. Искаше ѝ се Сарейн да не бе споменавала за това — на нея изобщо не ѝ беше хрумвало. — С нетърпение очаквам следващия ни разговор.

Излезе от залата заедно с намръщената Сарейн. Трябваше да преосмисли подхода си и да направи нов анализ на предлагането. Този път навярно без помощта на принцесата.

29.

АРКАС

Пустините на Рейндик Ко пълнеха очите с пейзажи, съвсем различни от терокските. При други обстоятелства тази пустош щеше да смуцава зеления жрец, ала той усещаше, че пустинята го зове. Изобщо не беше очаквал да е толкова жива. Светлината, рязко очертаните сенки, сухият въздух... и *тишината*. Тя събуждаше изненадваща възхита в сърцето му. Наслаждаваше се на топлите слънчеви лъчи по скалите, на червените пластовете желязна руда, на зеления меден оксид, на белите варовикови ивици. Най-после задача, която му доставяше удоволствие.

Докато Маргарет и Луис Коликос започваха работа в главния кликиски град, компито ДД усърдно поддържаше лагера. Щом свършеше с ранните си утринни грижи за фиданките, Аркас копнееше да последва сърцето си и да проучва местата, които го интересуваха.

Той отиде в голямата палатка на двамата ксеноархеолози. Старецът вече бе отишъл заедно с трите кликиски робота в руините на скалния склон, а Маргарет си събираше бележките за сутринта. Тя го погледна въпросително.

— Да, Аркас? С нас ли ще дойдеш днес, или ще останеш в лагера при фиданките?

— Искам да разгледам околните каньони — малко засрамено отвърна жрецът. — Геологията много ме интересува. — Нямахте нужда да иска нейното разрешение, защото зелените жреци не се подчиняваха на друга власт, освен на световната гора. Всъщност Маргарет като че ли изобщо не знаеше какво да прави с него.

— Вземи каквато екипировка ти трябва. Искаш ли ДД да дойде с теб?

Предложението го сепна.

— Не... Предпочитам да отида сам.

Археоложката бързаше да последва съпруга си на разкопките.

— Виж дали ще можеш да вземеш някои данни. Тук сме на научна експедиция и геоложките анализи също може да са ни от полза.

— Ще видя какво мога да направя. — Аркас се бе надявал просто да се разходи, да се наслаждава на гледката и да поглъща детайлите, които после щеше да опише на фиданките и те щяха да ги разпространят в световната гора. Разумните дървета не бяха свикнали с пустинни условия и Аркас поне щеше да чувства, че изпълнява полезна роля като зелен жрец. Въпреки това взе записващи устройства от лагерния склад и ги прибра в раницата си.

Маргарет се качи на една от колите и придружена от ДД, се отправи към скалния град. Останал в опустелия лагер, Аркас погледна двадесетте тънки фиданки, посадени в редици зад палатката му. Вече бяха високи до гърдите и се поклащаха, сякаш се грееха на слънцето.

— Значи и на вас ви харесва пустинята? — каза той. Ако ги докоснеш, щяха да му отговорят.

Аркас дълбоко си пое дъх и усети вкуса на сухия, прашен въздух. Закрачи по неравния терен към дерето, изсечено от древни води. Нефилтрираните слънчеви лъчи пареха зелената му кожа.

Всъщност никога не беше искал да е зелен жрец, но щом човек се обвържеше със световната гора, симбиозата бе необратима. Можеше да напусне дърветата и никога повече да не осъществи телевръзка, ала завинаги щеше да остане зеленокож и да е част от мрежата.

Майка му умря, когато беше малък, и Аркас много се сближи с баща си. Старецът, Биот, бе мечтал да стане зелен жрец, но се беше наложило да се заеме с друго. Биот често седеше заедно с него под гъстия листак, гледаше нагоре към шепнещите клони и разказваше за мечтите си, за това колко много искал синът му да служи на световната гора.

Тази перспектива не блазнеше Аркас. „Всички служим на световната гора, татко, с каквото и да се занимаваме.“ Повече се интересуваше от история и геология, но Биот вече бе решил и така и не забеляза нежеланието на сина си.

Когато Аркас навърши петнадесет години, Биот падна от едно високо дърво, докато събираше епифитен сок, и увисна на мрежа от лиани, които му строшиха врата. Щом работниците го свалиха на земята, момчето се втурна при баща си. Сетните думи на Биот бяха молба синът му да го направи горд и да стане зелен жрец. Пред

толкова много свидетели Аркас не можеше да не се подчини на последната воля на баща си. Когато трагичната история се разчу, лесно го приеха в жречеството.

Ето защо той изпълняваше задълженията си без особена страст и вдъхновение. Никога не бе искал да го пратят на някоя богата колония, където хората постоянно щяха да го смуцават. Предпочиташе да чете исторически трактати и геологически текстове на дърветата. Ала тук на Рейндик Ко ведростта на пустинята го бе омаяла.

Аркас се отдалечи от лагера през пресечените планински склонове и навлезе в алувиална долина, която се стесни и се превърна в каньон. Когато неравните скали се издигнаха над него, видя геологическите пластове, напомнящи за пръстени на отрязан дървесен дънер.

Закрачи покрай сухото речно корито. Ехото на стъпките му зловещо отекваше в тесния каньон. Той се оглеждаше и внимаваше за някакво откритие, което можеше да е от полза за работата на археолозите. Когато се беше включил в тази експедиция, не бе предложил само услугите си на зелен жрец. Повърхностните му познания по археология и геология го правеха потенциален помощник.

Навлезе по-дълбоко в каньона и осъзна, че никога не се е отдалечавал толкова много от успокоителните стволоче на дърветата. Или от човешките тълпи. Яркочервеното слънце освети склона и той вдигна поглед към една варовикова плоча, застинала на големи кремави буци. И смаяно видя ясно различни форми: вкаменени извънземни същества, живели преди безброй хилядолетия, огънат клон, който приличаше на папрат, костеливо морско същество с големи челюсти и остри перки.

Извади геоложкия си чук, изсече най-забележителните фосили и ги прибра в чантата на пояса си. После снима други, които бяха прекалено големи, за да ги отдели от скалата. Тези създания бяха живели милиони години преди кликисците да стъпят на Рейндик Ко. Както му беше напомнила Маргарет Коликос, това бе научна експедиция и зеленият жрец можеше да прави самостоятелни открития.

Той тръгна обратно към лагера, като прескачаше камъните, пръснати като гигантски топчета за игра. Дори каньонът да не водеше право натам, можеше да отвори ума си и да остави фиданките да го

повикат при себе си. В близост до световните дървета никога не можеше да се изгуби.

Погледна надолу към плавния склон на алувиалната долина. Далеч на юг видя тъмно петно на фона на небето — там сателитите им бяха регистрирали вулкани, изригващи пепел и сажди.

Той обожаваше този пустинен свят, макар че това чувство го караше да изпитва угризения, защото му се струваше като отказ от световните дървета. Ала той го компенсира, като побърза да се върне при горичката, коленичи до фиданките и докосна стволовете им. После затвори очи, припомни си багрите и описа всички красоти, които беше видял.

Дърветата му отговориха с безмълвна наслада.

30. САРЕЙН

Докато влажната гора се готвеше за сън, Сарейн сложи сестричката си Сели да си легне. Идрис и Алекса не бяха строги родители, ала Сарейн държеше на режима. Въпреки че десетгодишното момиченце винаги се опитваше да изкрънка още време за игра, голямата сестра настояваше Сели да спазва правилата.

— Завържи си кондоровата муха — каза Сарейн. — И се измий.

— Тя иска да я наглеждам — нацупено отвърна Сели. Пъстрото създаване размаха смарагдовозелените си криле, после изтрака с тънкия си дълъг клюн, сякаш в търсене на цветчета за ядене.

— Тя сама може да се грижи за себе си. Нали е диво същество. — Сарейн категорично се изправи до ниската врата. Знаеше, че само след секунди сестричката ѝ ще въздъхне и ще отстъпи.

— Тя си е моя. — Сели я бе взела веднага след излюпването ѝ, още влажна и слаба. Държеше я на тънка верижка, закопчана на един от осемте ѝ разчленени крака, за да може да лети над рамото ѝ като живо хвърчило. Сарейн винаги бе смятала, че кондоровите мухи имат също толкова мозъчни клетки, колкото хвърчилата.

— Да, и иска да си легнеш, също като мен. Не прави сцени като снощи.

Детето неохотно се подчини.

Нощем окованата кондорова муха изпъзляваше през прозореца и излиташе докдето ѝ позволяваше верижката. На сутринта Сели я прибираще вътре. За щастие, кондоровите мухи имаха сравнително къс живот, така че зависимостта на сестра ѝ от този безмозъчен домашен любимец щеше да продължи най-много месец-два.

Момиченцето по цял ден тичаше и скачаше, бърбеше с приятелчетата си, играеше на различни игри. Имаше повече глупава смелост, отколкото здрав разум. На десет години Сели вече си беше чупила ръцете и единия крак и по тялото ѝ вечно имаше струпеи и ожулвания, драскотини и синини.

Сарейн често губеше търпение с нея, ала после си казваше, че Сели ще порасне. Все някога. Две години по-голямата Естара, изглежда, вече можеше да взима правилни решения. Сарейн искрено се надяваше, че заедно с братята и сестрите си ще промени Терок и ще поведе тези изостанали хора от праисторическата им наивност към процъфтяващото общество на Спиралния ръкав.

Накрая, след небрежна прегръдка и целувка, Сарейн затвори вратата и закрачи по осветените коридори. Рейналд скоро трябваше да се върне от пътешествието си и тя се надяваше, че си е създал връзки с влиятелни личности. Нямахше търпение да чуе разказа на брат си за илдирийския императорски двор и се чудеше какво може да е постигнал на Земята след срещата си с Базил.

Майка Алекса и отец Идрис се бяха изкачили на по-високите етажи на града, където щяха да гледат празнично изпълнение на талантливи дървотанцьори. Сарейн също беше поканена да види умелото им премятане сред жилавите преплетени клони, ала не проявяваше интерес. Родителите им бяха накарали Естара да отиде на празника, но тя сигурно щеше да се измъкне, за да се катери по неравните пластове на гъбения риф. Сарейн с въздишка си помисли за отчуждеността на семейството си. Имаха толкова много средства и възможности — и все пак това като че ли изобщо не ги вълнуваше. Просто живееха ден за ден, откъснати от човешката цивилизация, доволни от онова, което имат.

Влезе в жилището си, усили осветлението и седна на полимерното си бюро, внесено от Земята. Трябваше да се запознае с цял куп официални документи и договори. Идрис и Алекса пренебрегваха търговските възможности на Ханзата и това я ядосваше. Щеше да потърси вратички в старите договори, както я бе подучил Базил.

Прокара длан по късата си тъмна коса, подстригана и вчесана в модерна земна прическа. В гардероба си имаше много традиционни терокски рокли и шалове, украсени с парченца от криле на кондорови мухи и полирани черупки от насекоми, ала предпочиташе удобните дрехи, които беше донесла от едногодишния си учебен престой на Земята. Терокските носии бяха прекалено провинциални за нейния вкус.

Първият документ съдържаше коригираното предложение на Рлинда Кет за търговия с терокски стоки. Принцесата се намръщи, когато си спомни за упорития отказ на родителите си да схванат очевидната възможност. Аргументите на търговката бяха безспорни и Сарейн бе продължила разговора с Идрис и Алекса в личните им покои. Но не беше успяла да ги убеди, че Терок трябва да влезе в Ханзата независимо колко врати ще отвори това пред тях.

Брадатият Идрис бе погледнал дъщеря си така, като че ли тя още е дете.

— Човек не бива с лека ръка да се отказва от независимостта си. Какво ще получим в замяна на всичко, което ще изгубим?

Сарейн се чувстваше така, сякаш разговаря с извънземен. Даже илдирийците щяха да проявят повече здравомислие по този въпрос.

Младата жена почука с перото по електронния документ, замислена за бъдещето на своя свят и смаяна от това колко трудна се бе оказала тази привидно проста задача. Може би щеше да има нужда от помощ.

Тъжно си помисли за енергичния Базил Венцеслас и за всичко, което беше научила под внимателното напътствие на председателя. Базил бе много по-възрастен от нея, но невероятно възпитан и красив, здрав и с животински магнетизъм, който го правеше пленителен, още повече поради властта му в Теранския ханзейски съюз.

На чудната Земя я бяха хранили с най-вкусните ястия и ѝ бяха наливали най-фините вина. Базил я беше ухаждал, понеже знаеше, че тя може да е ключът за отварянето на Терок — и макар да бе разбирала какво прави той, Сарейн доброволно се беше оставила да я съблазни. Тя можеше да спечели също толкова много, колкото и председателят.

Бе позволила на Базил да я прелъсти и двамата бяха станали любовници за няколко месеца, докато не беше дошло време да се прибере у дома. Той беше мил партньор, търпелив и същевременно енергичен, и след първоначалното увлечение по знанията и властта му Сарейн се беше влюбила в него. Обичаше неговия размах и съзнаваше колко много председателят копнее за всичко онова, което представлява тя. За него Сарейн бе потенциална възможност да получи повече зелени жреци.

Уморена от работа, принцесата намали осветлението, съблече се и легна гола под гладките завивки. Чувстваше се замаяна и

неспокойна, в ума ѝ се въртяха безброй възможности, официални документи, цифри. Докато се унасяше, тя се усмихна и насочи мислите си към истински спомени, примесени с фантазии за Базил.

Започваше да се пита кой кого е прельстил.

31. ПОСЛАНИК ОТЕМА

Щом старицата се завърна на Терок, умората от многото години служба се вдигна от раменете ѝ, сякаш от гърба ѝ бяха излетели кондорови мухи. Като всеотдайна зелена жрица, Отема обичаше да си е у дома, сред световните дървета.

На Земята бе имала разкошно жилище в дипломатическата част на Двореца на шепота и в кралската градина растяха много световни дървета. И все пак Отема копнееше да стъпва по почвата на Терок с боси крака, да гали дебелиите дънери и да усеща милувката на преплетените клони.

На сто тридесет и седем години тя беше най-старата зелена жрица. След толкова продължителна симбиоза кожата ѝ бе станала тъмнозелена. Отема поддържаше здравето си чрез своята връзка с гората и всеотдайното изпълнение на задълженията си, но сега се радваше, че се е върнала, за да си отдъхне, да учи и да се моли.

Световната гора изглеждаше неспокойна, сякаш обмисляше дълбока тайна или постепенно осъзнаваше скрита тревога. Никой зелен жрец не я разбираше напълно, но всички се доверяваха на преценката на дърветата и бяха нащрек.

Като терокски посланик на Земята, Отема беше служила на световната гора и бе водила непримирима борба с амбициозната Ханза. Строга и непреклонна, старицата си беше спечелила прякора „Желязната лейди“, като се бе съпротивлявала на методите на убеждение на председателя Венцеслас и беше отблъсквала настойчивото настояване на Ханзейския съюз за още зелени жреци. Отема все още не знаеше кого ще изберат за неин заместник, ала не му завиждаше.

Когато слезе от совалката на поляната, тя тръгна с бавни, ала прецизни крачки, не защото бе крехка, а защото всичките ѝ движения бяха внимателни. Изправи се под слънцето на Терок и вдигна поглед

към развълнуваното море от върхари. Широко разпери зелените си ръце, затвори очи и дълбоко вдиша песента на световните дървета.

Въпреки скрития страх Отема усети приветствен повей в съннения разум на гората, щастливо приветливо трептене. Чу поздравите на зелените жреци, които бяха останали там, както и по-слабото ехо на другите, пръснати с фиданките си из Спиралния ръкав.

— О, благодаря ви — каза тя. Знаеше, че дърветата ще я чуят, а също и всички жреци. Почувства се освежена, по-млада с десетина години.

Дълго преди да достигнат нейната възраст, мнозина зелени жреци се уморяваха от живота и се оставяха да се слоят с гората — не да умрат в обикновения смисъл, а да бъдат поети в база данните на дърветата и клетките им да бъдат включени в постоянно растящата биологична мрежа. Ала Отема смяташе, че работата ѝ все още не е довършена.

При совалката я посрещна Ярод, виден зелен жрец.

— Радваме се, че се връщаш при нас, Отема. Отец Идрис и майка Алекса молят да се срещнеш с тях веднага щом се освежиш.

— Чувствам се освежена само от това, че отново съм сред световните дървета, Ярод. Няма смисъл да се бавя. — Тя се обърна и тръгна. Жрецът забърза след нея.

Идрис и Алекса седяха на орнаментирани си кресла в тронната зала. Бяха облечени в официалните си владетелски одежди и носеха високите си корони.

— Много се радваме, че се връщаш от дългата си и усърдна служба, Отема — каза Алекса и се усмихна. — Многого години на Земята са те изтощили. Сигурно си щастлива, че отново можеш да общуваш с дърветата на родна земя.

Старицата оправи посланическите си дрехи, украсени с различни символи на джунглата и мисловни модели на световните дървета, и се поклони. Въпреки преклонната възраст, крайниците ѝ все още бяха гъвкави.

— И все пак, ако гората ме помоли да продължа да изпълнявам задълженията си на посланик, с радост ще ѝ служа.

Отец Идрис вдигна тъмнокожата си ръка.

— Не се безпокой за това, Отема. Твоите задължения са в най-добрите ръце и нашите отношения със Земята ще продължат да градят

постигнатото от теб.

От една странична ниша излезе дъщеря им Сарейн. Носеше традиционен шал от копринени нишки върху индигов костюм, който бе модерен на Земята. Отема погледна младата жена и видя в очите ѝ гордост и амбиция. Полазиха я неспокойни тръпки.

— След много обсъждания решихме да назначим дъщеря ни Сарейн за нова посланичка на Земята — каза майка Алекса. — Тя е учила в Ханзата и познава много влиятелни хора на тази планета, включително председателя Венцеслас. Няма по-подходящ кандидат за тази длъжност.

Отема не показва разочарованието си, само присви твърдите си очи и ги впи в Сарейн, която, изглежда, се радваше на назначението си.

— Дъщеря ви е много интелигентна и способна млада жена, но не е зелена жрица. Това не е ли задължителен критерий, за да служиш на световната гора и да говориш от името на Терок?

Идрис махна с ръка.

— Не е. *Ние* не говорим ли от името на Терок? Освен това тя ще има достъп до зелените жреци в Двореца на шепота, ако се наложи да се съветва с нас по телевръзка.

— Проблемът не е в това — настоя Отема. — Става въпрос за... разбиране на нюансите.

Сарейн пристъпи напред. Лицето ѝ издаваше вътрешното ѝ раздражение.

— Напротив, госпожо посланик, като дъщеря на отец Идрис и майка Алекса, аз притежавам уникална перспектива и разбиране за световната гора и терокските принципи. За разлика от зелените жреци обаче, аз също имам представа от новите и променящи се търговски практики в Теранския ханзейски съюз. — Тя надменно повдигна вежди. — Тези неща може да не са ясни на човек, който има едностранни възгледи за междузвездната търговия.

Сепната, Отема се изправи, разбрала, че са я надхитрили. Смутена от енергичността и амбицията, които бяха очевидни в поведението на Сарейн — и все пак някак си оставаха незабелязани от нейните любящи родители, — старицата се поклони.

— Ще изпълня дълга си. — Тя тържествено развърза посланическото си наметало, свали го и го протегна напред като

тореадорска пелерина. — Сарейн, връчвам ти символа на новия ти пост. Приеми тази одежда и служи добре на световната гора.

Младата жена малко неловко пое наметалото, но го преметна през ръка, вместо на раменете си.

Останала почти без дрехи, с толкова тъмнозелена кожа, че изглеждаше почти черна, Отема се приготви да напусне тронната зала. За последен път се поклони на двамата владетели и се запъти към изхода.

— Ако имате нужда от мен за консултации, ще общувам със световната гора.

32.

НИРА

Нервна, и все пак нетърпелива, с вълнение, каквото не беше изпитвала никога, Нира Кали навлезе дълбоко в гората. Сама. Там щеше да оцелее по милостта и със закрилата на световните дървета.

Като послушница, бе прекарала живота си в очакване на този момент. Беше посветила всеки миг на молитви и подготовка за служба на разумната гора, за да стане съставна част от цялостната терокска екосистема.

Усмихнатият Ярод и другите зелени жреци гордо наблюдаваха младата жена, която — босонога и с грейнали очи — се отдалечаваше тичешком. Облечена само по набедреник, Нира им махна за сбогом и се скри в ниския листак далеч от селищата.

Тя нервно преглътна. Животът ѝ скоро изцяло щеше да се промени. Дълбоко вдиша благоуханния горски въздух, чу шумоленето на сухи листа под краката си и почерпи сили от успокоителната близост на величествените световни дървета.

Мястото ѝ беше тук.

От този ден Нира вече нямаше да е сама, нямаше да е напълно самостоятелен индивид. Ако гората я приемеше, скоро щеше да се превърне в част от нещо много повече. Радостта и очакването правеха стъпките ѝ леки.

— Идвам.

Гласът ѝ бе тих, ала изречен на милионите разумни дървета по Терок и в сателитните горички на други планети.

Ярод не ѝ беше казал къде да отиде, но Нира инстинктивно се отдалечаваше от пътеките, по които обикновено вървяха хора. Широките длановидни листа около и високо над нея се поклащаха и шепнеха окуражаващо. Тя следваше инстинкта си и гората я насочваше.

Спусна се по полегатия склон и навлезе във влажната низина, където се сливаха два потока. Докато прегазваше тресавището, дългите

стръкове блатна трева драскаха прасците ѝ. Калта стана по-мека. Никога не бе идвала тук, ала някаква част от нея познаваше това място.

Потоците се превърнаха в застояло блато, във водата плуваха растения и образуваха зеленикава пихтиеста маса. Младата жена се огледа и видя слънчеви зайчета по повърхността. Човек лесно можеше да се изгуби тук, да потъне в някой дълбок вир или в плаващи пясъци.

Но Нира не си позволяваше никакви съмнения. Тичаше напред, без да забавя крачка, и оставяше гората да я води. Стъпваше върху камъни и паднали дънери, дори да бяха скрити под повърхността. Никога не бе чувала световната гора толкова ясно в ума си.

Наоколо забелязваше зловецко движение, свирепи влечуги, които пореха тинестата вода — дебнещи хищници с люспеста кожа и дълги зъби. Днес Нира ги приемаше без страх. Мускулести и бързи, те се плъзгаха в блатото, следяха всяка нейна стъпка и я чакаха да се спъне. Но тя скачаше от камък на камък и не губеше равновесие. Прескочи един хлъзгав дънер и се затича към отсрещния бряг на мочурището. Лъскавите чудовища останаха да я зяпат с жълтите си тесни очи.

Винаги, когато не можеше ясно да определи в коя посока да продължи, просто прегръщаше дънера на най-близкото световно дърво и притискаше голите си гърди към люспестата му кора. Щом кожата ѝ докоснеше дървото, насочващите мисли в ума ѝ се изостряха и тя отново се затичваше, изпълнена с енергия, без да обръща внимание на изтеклите часове и обкръжаващата я пустош.

Накрая гората притъмня и се изпълни със зелени сенки като опушено стъкло. Мракът бе успокоителен, а не зловец. Като в утроба. Нира разтваряше клони пред себе си, високи стръкове трева и бурени, навлизаше все по-навътре в мрежата от лиани... докато гората окончателно не я погълна.

Не можеше да помръдне. Раменете ѝ се притискаха в твърди клони, които бяха здраво преплетени. Настойчиви лиани се увиваха около краката ѝ. Листата докосваха лицето, носа, устните ѝ. Нира затвори очи и остави гората да я гали.

Чувстваше се така, сякаш падаше, макар че тялото ѝ оставаше изправено. Едва можеше да помръдне с пръсти, докато гората я прегръщаше... и я поемаше в себе си.

Навлязла дълбоко в най-гъстата световна гора, Нира прекара много часове в мистичен транс. Виждаше през очите на листата,

гледаше през милиони многофасетни лещи към всички перспективи на световната гора. Информация и впечатления ревяха в стремителен въртоп около нея.

Сякаш през криви огледала зърваше други планети, други горички от световни дървета, които бяха посадени и отгледани от мисионери. Никога не си бе представяла нещо толкова грамадно, толкова сложно — и все пак, дори с помощта и насърчението на световните дървета наоколо, виждаше съвсем мъничка част от потенциала на гората.

Беше поразително.

После сърцето на световната гора ѝ заговори по-ясно, по-ужасно. Усети далечен, безформен страх от древен враг.

Огън.

Опустошение.

Смърт на светове.

Бяха попарени горички от фиданки, бяха загинали цели цивилизации и съвсем малка частица от галактическата световна гора бе оцеляла тук, изолирана на Терок.

Нира не можеше да извика, не можеше да определи дали тези кошмарни образи и страхове са история, или пророчество. После видя гигантски сферични кораби като бодливи топки от лед, скрита империя, водеща титанична война. *Те идваха.*

Потресена от видението и замаяна от новата си връзка със световните дървета, Нира най-после излезе от задушаващата, подхранваща прегръдка на разумната гора. Сърцето ѝ се блъскаше в гърдите, и пророчеството тежеше в ума и душата ѝ. Изобщо не беше очаквала такова нещо.

Вървеше като насън. Прекоси блатото, без да поглежда към водата. Злобните влечуги се отдръпваха от пътя ѝ, сякаш усещаха, че е под закрилата на гората. Когато слънчевите лъчи заиграха по ръцете и бедрата ѝ, Нира без изненада забеляза, че плътта ѝ е станала бледозелена. Сега в епидермиса ѝ живееха симбионтните алги, зеленикав оттенък, който щеше да увеличи телесната ѝ сила чрез фотосинтеза. С възрастта зеленият цвят щеше все повече да потъмнява.

Нира докосна късо подстриганата си коса и острият мъх опада като цветен прашец. Окапаха дори веждите и миглите ѝ.

В ума си вече чуваше дърветата като постоянни спътници, органична база данни и полуспящ разум в цялото ѝ същество. Той винаги щеше да е с нея. Никога повече нямаше да изпита пълна тишина и самота. Знанията бяха възхитителни, безкрайни мисли и спомени... наред с ужасния страх от надвисналата катастрофа. Как щеше да го преодолее?

С бързи крачки и решително изражение, Нира се затича обратно към селището, където най-после можеше да се присъедини към другите зелени жреци като пълноправен член на техния орден. И трябваше да ги предупреди за опасността, която ѝ беше показала световната гора.

Ала когато задъхано описа видението си на Ярод, зелените жреци около него просто кимнаха и се навъсиха.

— Вече знаем — каза Ярод.

33.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

ТЪЙ като беше командващ земните въоръжени сили, генерал Кърт Ланиан можеше да използва всички възможности на симулационната зала, когато пожелае. Пълно с компютри, холопрожектори, интерактивни системи и подробни навигационни карти, секретното помещение бе най-модерното и скъпо съоръжение от този род на целия Марс.

С всички ресурси и разузнавателни данни, събрани през близо двата века от срещата с Илдирийската империя, тук Ланиан можеше да получи отговори на въпросите си... или поне обосновани предположения. Оставаха много въпроси за културата, обичаите, реакциите и тайните на извънземната цивилизация и генералът искаше да е подготвен за всяка възможност.

В началото на земната експанзия в Слънчевата система, преди хората да получат достъп до илдирийския космически двигател, ЗВС бяха установили пълния си контрол върху Марс. Безжизнената червена планета се беше превърнала в учебна база и военен щаб и играеше ролята на аванпост и оперативен център. Пресеченият марсиански терен осигуряваше препятствия за всевъзможни учения. Рядката атмосфера позволяваше на реморите да симулират въздушни маневри с леко прехвърляне към космически бой във вакуума. На Ланиан му харесваше тук.

След като даде заповед да не го безпокоят, генералът се затвори в бойната симулационна зала. Отвори сложните виртуални системи, които бе разработил, играейки си с възможности, променяйки резултати с всяко ново сведение за извънземните. Искаше му се Базил Венцеслас да праща повече шпиони, ала щеше да се задоволи с наличните разузнавателни средства. Бяха достатъчни, за да разиграе множество сценарии.

Стоеше в средата на стаята и говореше на гласово активиращите се контролни пултове. Заоблените матирани стени и под потъмняха,

станаха черни и се осеяха със звезди. Почувства се така, сякаш се носи в центъра на сферичен триизмерен планетарий. Това му напомни за времето, когато бе обикновен космически войник, обучаваха го за бой при нулева гравитация и се носеше съвсем сам във вакуума, готов да стреля по огледалните автоматични мишени.

— Покажи типичен илдирийски слънчев флот. — Ланиан постави ръце на хълбоците си и се обърна. — Цяла манипула. Да речем в бойна обстановка.

Появиха се образи, мъгляви форми, които се изясниха в точни изображения на четиридесет и девет илдирийски бойни кораби и катери. Генералът крачеше около тях като акула, плуваща в рибно ято. Пищно украсените съдове представляваха големи дискове, наклонени настрани, с отделящи топлинна радиация опашки, които им придаваха вид на дълбокоморски хищници. Ланиан знаеше достатъчно за извънземните, за да подозира, че странните удължения и форми са церемониални или декоративни. Паунови пера без никакво военно предназначение.

Илдирийците бяха в застой. От векове не бяха усъвършенствали техниката си — а и не се налагаше, защото империята им живееше в някакъв коматозен покой и всички илдирийци бяха свързани от неясния, доминиращ тизм, който потискаше индивидуалността им. Никой нямаше да въстане срещу уважавания от всички маг-император, между отломъчните колонии никога нямаше да възникнат дразги. Той не разбираше как извънземните оправдават използването на толкова много финанси и ресурси за поддържането на огромния слънчев флот, щом нямаха врагове. От военна гледна точка това изглеждаше безсмислено... освен ако техният маг-император нямаше други планове. Генерал Ланиан не му вярваше.

Беше мислил дори за необикновената възможност да привлече няколко от исполинските и тайнствени кликиски роботи като бойци. Древните машини работеха на опасни строителни обекти и изглежда, с готовност участваха в дейностите на Ханзата, ала само ако това служеше на неизвестните им цели. За момента обаче Ланиан бе отложил изпълнението на тази идея. Не му се щеше да разчита на фундаментално непонятно „оръжие“. Предпочиташе да използва собственото си военно оборудване.

Докато се готвеше за виртуалното бойно учение в прожекционната зала и обикаляше сред холоизображенията, Ланиан докосна корпуса на един илдирийски катер.

— Увеличи.

Образът се уголеми пред очите на генерала, за да може да проучи детайлите. ЗВС не бяха успели да установят конкретния вътрешен план на илдирийските бойни кораби, но тези симулации се базираха на реални разузнавателни снимки, направени по време на зрелищните паради на слънчевия флот. Доколкото можеше да определи той, илдирийските церемониални маневри нямаха друга цел, освен да покажат военното им майсторство. Безсмислено перчене.

Ланиан се отдръпна и погледна организираните в седемчленни манипули извънземни кораби, движещи се в идеален синхрон, което ги правеше едновременно страховити и уязвими поради предвидимостта на действията им.

— Сега покажи съответния брой съдове на ЗВС — каза той. — Бойни кораби клас „дреднаут“, крайцери „манта“, оръжейни платформи тип „буреносен облак“ и изтребители за бърза атака „ремора“.

Въздухът в симулационната зала заискри и внезапно се изпълни с нови, познати изображения на терански кораби. По време на изкачването си в служебната йерархия Ланиан беше служил на всички видове военни съдове. Познаваше точните им бойни възможности, снаряжението им и броя на личния им състав. Компютърът бе съставил великолепна теранска бойна група, достоен противник на илдирийския слънчев флот.

А сега малко забавление.

Почувства се като дете, което си играе с оловни войничета. Със събраните в системите на ЗВС разузнавателни данни можеше да разиграва измислени сражения и да хвърля най-добрите си бойни кораби срещу илдирийската защита.

Привидно доброжелателната извънземна империя никога не беше правила провокативни ходове срещу Земята, нито бе заплашвала ЗВС или която й да е ханзейска колония. Въпреки това Ланиан искаше да се поддържа във форма. Може би така и нямаше да участва във военен конфликт със слънчевия флот, но като провеждаше такива

симулации, можеше да анализира грешките и да разработи планове за извънредни ситуации.

Докато се опитваше да се съсредоточи, той усети разсейващо вибриране на пода. Облечени в скафандри войници тичешком излизаха навън, за да изпълняват пехотни учения в ръждивочервените каньони. Хибридни въздушни кораби летяха в рядката атмосфера, посочваха цели и спускаха боеприпаси.

Дори след почти два века на мирни отношения с Илдирийската империя, генерал Ланиан искаше войските му да са отлично подготвени. Неговите предшественици бяха станали малко самодоволни, ала той беше по-взискателен командир. Лично изучаваше корабните симулации наред с най-точните преценки за илдирийската огнева мощ. За пръв път в историята земните въоръжени сили бяха по-достоеен съперник на илдирийския слънчев флот, отколкото навярно подозираше даже магът-император.

— Междупланетен бой — нареди генералът. — Пусни пространствено-времевата топография на... — Той замълча и се замисли. — Използвай системата на Ирека в квадрант седем — каза Ланиан, тъй като съвсем наскоро беше провел там операция. Периферната ханзейска колония се намираше близо до границите на заселения космос в Илдирийската империя и затова представляваше вероятно бойно поле. Кой знаеше до какви сблъсъци между два различни вида можеше да се стигне?

Генерал Ланиан посочи няколко свободни точки във въздуха.

— Постави планетите тук, тук и тук. — Световете от системата на Ирека се материализираха в пространството и в центъра на залата запламтя виртуално слънце. Космическите кораби на ЗВС бяха разположени в случайно избрани позиции.

— Придвижи съдовете от слънчевия флот в очакваното манипулно формирование. — Илдирийските кораби се подредиха в компактни септи, седемчленни групи, които образуваха по-големи формирования от по четиридесет и девет.

— Сега разгърни войските на ЗВС в бойно формирование делта. — Той се отдръпна към стената и холограмите заеха позиции, готови за битка.

Ланиан се опита да си представи някакъв провокативен акт, който да доведе двете космически флоти до такава безизходна

ситуация. Винаги предпочиташе да провежда симулациите си сам, без да съобщава на никого намеренията си. Това, което правеше тук, можеше да породи политически опасности за кариерата му, тъй като се предполагаше, че илдирийците са съюзници и благодетели на човечеството. Човек не се готви за война срещу приятел... но само глупак нямаше да се подготви за най-лошия случай.

Като се имаше предвид бавното придвижване и огромните разстояния, човешката раса нямаше опит в мащабни между планетни бойни действия. През цялата си кариера генералът бе усещал, че вътрешният му часовник настоява да приведе силите си във форма, да се подготви за всякакви кризи, макар че беше изгубил надежда навреме да преодолее политиката и бюрокрацията.

Мнозина от най-влиятелните командири в ЗВС бяха спорили за функциите на армията в ханзейските светове. Бяха се карали дори за подходящите имена на военните чинове. Засипваха Ланиан с досадни докладни и аргументи за това дали чинът му като командващ трябва да е „адмирал“ или „генерал“ — смехотворно пилеене на време. Накрая той бе наказал привържениците и на двете позиции, беше намалил заплатите им и ги беше разжалвал. Ако се наложеше, щеше да ги върне в академията като кадети, за да опреснят спомените си за истинската роля на земните въоръжени сили. Обяви се за генерал и нарече своите заместник-командири — командващите отделни квадранти — адмирали.

Като командващ, Ланиан разширяваше възможностите на ЗВС и постоянно следеше дислокацията на флота си. Вечер в дома си проучваше разположението на огневата си мощ. ЗВС бе потушавал локални бунтове и се беше справял с пирати като Ранд Соренгаард, но той знаеше, че винаги трябва да е нащрек.

Генералът разгледа замръзналата бойна сцена в космоса, многобройните кораби, готови да се нахвърлят едни върху други като две глутници вълци.

— Започни бойни действия.

Притисна се към стената. Светлинките във въздуха оживяха.

Илдирийските бойни кораби откриха огън и отвориха свободни участъци сред силите на ЗВС. Теранските ремори се пръснаха и започнаха язерна атака от всички страни. Съдовете от слънчевия флот взеха много жертви, като останаха в неизменни фаланги като римски

войници, но ЗВС отвърна на удара с индивидуална и непредвидима тактика.

Бяха унищожавани кораб след кораб, в космоса летяха останки и образуваха навигационни опасности, които бойната симулация включваше в играта. Гравитационните кладенци на планетите от системата на Ирека също усложняваха положението.

— Увеличи скоростта на симулацията. Три пъти.

Конфликтът се превърна в стършелово гнездо, светкавично профучаващи кораби, които се унищожаваша един друг. Отделните движения бяха прекалено бързи, за да ги следи, но схващаше общата картина.

Накрая стрелбата престана. Космическото бойно поле се превърна в гробище от разбити кораби и тлеещи корпуси, които летяха като изкуствени метеорити. Генералът разгледа останките, като обмисляше кои части от сражението да повтори и анализира.

Видя, че са унищожени всички кораби и от двете страни, и се намръщи.

— Поне не ни победиха — гласно каза той и приключи симулацията.

Беше длъжен да взима предвид всички възможности и да е готов с отговори, в случай че се наложи. Каквото и да говореха дипломатите и политиците, Ланиан бе убеден, че Илдирийската империя някой ден ще е най-големият враг на човечеството.

В края на краищата, никой земен изследовател не беше срещал друга извънземна заплаха.

34.

РОС ТАМБЛИН

Докато се носеше в облаците откъм нощната страна на Голген, Рос Тамблин установи, че Синята небесна мина е прекалено тиха за сън. Той обиколи палубите и провери всички системи. Тук бе вложил живота си, репутацията си и наследството, което беше измъкнал преди баща му да се откаже от него.

Преди да излезе под хапещия вятър, Рос си облече топли дрехи, уви на врата си кланов шал и намъкна яке с много джобове. Сложи си качулката, пъкна ръце в дебелия ръкавици и отиде да вземе глътка свеж въздух на хиляди километри над невидимата повърхност на газовия гигант.

Мина през херметичната врата, която го изведе на личната му наблюдателна палуба. Обичаше откраднатите мигове, през които се любуваше на млечнобелия океан от облаци и се наслаждаваше на брулещия лицето му вятър.

Повечето бели гълъби бяха накацали на прътовете си за през нощта. Гукаха — в тази атмосфера се чуваше нещо като бълбукане на мехури под вода. Няколко птици разпериха криле и се понесоха по вятъра. Инстинктът ги караше да търсят насекоми, ала на стерилния Голген нямаше да намерят друга храна, освен тази, която им даваше Рос Тамблин.

Ледената нощ миришеше на серни пари, химически вещества и газове, бълвани от вътрешнопланетни източници. Рос се хвана за парапета и усети как вятърът роши косата и развява качулката му. Пред него се простираха некартирани облачни пластове. По-надълбоко въздухът ставаше по-плътен и горещ, докато накрая свършваше при свръхплътното метално ядро на планетата, където не можеше да оцелее нищо живо.

Докато се вираше в сребристия облачен слой, Рос забеляза дълбоките гръмотевични бури, скрити под пластове разноцветна влага. Те бяха далеч под протегнатите, като пипала метеорологични сонди,

висящи от търбуха на небесната мина. Не чуваше гръмотевици в безкрайното небе на Голген, само тихото гукане на гълъбите.

Пред погледа му обаче гръмотевичните бури като че ли се издигнаха по-високо, турбулентност, която се приближаваше към обитаемите атмосферни равнища. Белите птици се разшаваха, сякаш усещаха нещо зловещо. Беше неспокойна нощ.

Ала Рос не искаше да е никъде другаде. Синята небесна мина бе негов дом и олицетворение на мечтите му.

На двадесет и седем години, отскоро инвестирал в това безумно предприятие, Рос беше стремителен и дързък — и защо не, след като и без това се опитваше да постигне невъзможното? Той с усмивка си спомни деня, в който заговори Ческа Перони. Отдавна ѝ се възхищаваше, но не я познаваше добре. Срещна я в един пуст тунел на астероидите от Рандеву. Готов да рискува и да изгуби, Рос я спря и я помоли да се омъжи за него.

Тя вдигна вежди и погледна широкоплещестия млад мъж, прокуден син на могъщ клан, решен сам да успее в живота. Когато му се усмихна, сърцето му се стопи и той разбра, че е взел правилно решение.

Макар и колебливо, Ческа прие предложението му. Преминала подготовка при говорителката Ихи Окая, тя беше достатъчно наясно с политиката, за да знае, че Рос може да е „проблем“. Младата жена допря показалец към пълната си долна устна.

— Признавам, че твоята Синя небесна мина има отличен бизнес потенциал. Но ако не успееш и аз вече съм сгодена за теб, ще пропиляя шанса си да сключа добър брачен съюз. — Той не можеше да определи дали само го дразни.

— Разбирам предпазливостта ти, Ческа — отвърна Рос. — Баща ми ме прогони, но се кълна, че сам ще успея. Убеден съм, че ще изплатя фабриката. Мечтая да стана независим и силен и знам точно как да го постигна.

Тя сви рамене.

— А какво ще каже семейството ми? Родът Перони също е могъщ клан. Тъй като съм единствена дъщеря, баща ми очаква от мен велики неща.

Рос сключи ръце пред себе си.

— Така и трябва. Но ти очевидно ще станеш следващата говорителка. Това определено ще задоволи гордостта му, нали?

Той се радваше, че имат възможност да разговарят откровено, но не можеше да определи дали Ческа си играе с него, или искрено обмисля предложението му. Макар че изпитваха топли чувства един към друг, решението им щеше да се основава на разумен анализ на последиците, а не на фриволно романтично лекомислие. Истински скитнически брак.

— Ето какво мога да ти предложа, Рос Тамблин — накрая каза Ческа, скръсти тънките си ръце на гърдите си и се опита да скрие веселата си усмивка с безизразна маска. — Ще се съглася да се омъжа за теб, ако успееш да изплатиш Синята небесна мина и да излезеш на печалба.

Той се засмя.

— Лесна работа... въпреки че може да отнеме известно време. Готова ли си да чакаш? Дай ми четири години.

— Не бързам. Нека са четири години. Мисля, че ще издържа дотогава, без да се омъжа.

И така, през последните три години Рос се бе грижил за Синята небесна мина. Нито веднъж не я напусна, нито за миг не изгуби надежда и не проявяваше желание да се помири със стария си баща. Усърдно се трудеше в облаците на Голген, особено богат източник на гориво за космически двигатели.

Вече беше тридесетгодишен и скоро щеше да изплати огромната си фабрика. Това му даваше основание да се гордее и щеше да му позволи да се докаже пред баща си. Тази година най-после щеше да изпълни целта си — вече бяха определили датата на сватбата.

Грамадната небесна мина се разтърси във въздуха. Белите гълъби запърхаха на прътовете си и още четири излетяха в небето. Рос погледна през перилата и видя гневен възел от огнени кълба, дълбоки гръмотевични бури, напомнящи на кипящо електрическо море. Приближаваха се.

Интеркомът го сепна — вахтеният капитан го беше открил.

— Силна турбулентност под нас, шефе. Никога не сме виждали такова нещо. — Вахтеният капитан бе прекарал целия си живот на скитнически небесни мини и Рос знаеше, че се е сблъсквал с всички възможни атмосферни явления.

Той повиши глас, за да надвика хапещия вятър.

— Смяташ ли, че трябва да придвижим небесната мина?

Капитанът незабавно отговори:

— Турбулентността се приближава прекалено бързо, Рос. Не можем да я избегнем, даже да се опитаме.

В този момент гъстият облачен слой се разцепи като мехур и Рос напрегна очи, за да види, за да повярва. От тихите гълбини изплува величествена кристална фигура, искрящо диамантено кълбо, което се издигаше... и растеше.

— Божичко! Виждаш ли... — Интеркомът запращя от смущения.

Рос с още по-голямо удивление разбра какво вижда. *Кораб.*

Извънземният кораб бе грамадна сфера, осеяна с триъгълни израстъци като пресечени пирамиди, забити в стъклен балон. От върховете им излизаха сини мълнии и се свързваха в електрическа паяжина. Някакъв вид оръжие, странна структура от най-дълбоките пластове на газовия свят. Не можеше да си представи що за разум го е построил — нито какво иска.

Рос пусна перилата и с препъване заотстъпва назад.

— Издигни небесната мина! — извика той, ала не знаеше дали вахтеният го чува. — Издигни мината с още един километър... по дяволите, нека са десет!

Извънземният кораб продължаваше да се приближава, безшумен и злокобен. В сравнение с него небесната мина приличаше на комар.

Рос внезапно си представи морско чудовище на старата Земя, което изплува, за да погълне ветроходен кораб. Умът му не можеше да възприеме заоблеността на диамантения корпус, който отразяваше сините мълнии.

— В името на Пътеводната звезда! — Беше чувал стари скитнически разкази за тайнствени видения край газови планети, но никой никога не бе предполагал, че наистина може да съществуват извънземни, обитаващи дълбините.

Сега излетяха всички гълби. Кристалната сфера се издигаше и ставаше все по-голяма.

— Какво си ти? Какво искаш? — Думите му бяха заглушени от бурята и вятъра, а и обитателите на странния кораб едва ли можеха да ги разберат. — Тук сме с мирни намерения! — с всички сили извика Рос.

Исполинското кълбо се извиси над небесната мина и излъчи нискочестотни импулси във въздуха, нещо като басови думи, произнесени от кит в гъбините на земен океан. Вибрациите заблъскаха Рос и закънтяха в черепа му.

Вахтеният капитан вече бе вдигнал екипажа по тревога. Но небесната мина нямаше оръжие и беше беззащитна.

Енергийните мълнии заблестяха още по-силно и се стрелнаха напред. Рос изкрещя и закри очи с ръце.

Електрическите копия разкъсаха производствения комплекс, насякоха на парчета ектиреакторите, накълцаха резервоарите и взривиха дюзите, отвеждащи изхвърляните газове. Нова експлозия разтърси палубите.

Синята небесна мина подскочи, наклони се... и започна да пада.

Останал на откритата платформа, Рос едва се държеше. Белите гълъби уплашено кръжаха в небето, ала без небесната мина никога нямаше да намерят къде да кацнат. Щяха да летят без храна и почивка, докато не умрат от изтощение.

Вторият залп на осеяната с шипове сфера разцепи Синята небесна мина по структурната ѝ ос. Тя се разпадна и пламтящите останки се запремятаха като метеорити в бездънното небе.

Рос чуваше писъците на екипажа си. Сърцето му щеше да се пръсне от безпомощност. Дори не можеше да отговори на странните вибриращи думи, изречени от извънземните. Нов взрив го изхвърли от наблюдателната платформа и той полетя във въздуха.

Страшният извънземен кораб не прати повече сигнали.

Рос падаше с разперени ръце. Дрехите му плющяха край тялото му. Ужасен и невярващ, той се взираше в развалините на всичко, което бе ценил... докато сгъстяващите се облаци не го погълнаха.

Оставаха му да пада още над хиляда и петстотин километра.

35. ЕСТАРА

В тихите дълбини на световната гора бе настъпил моментът за излюпването на червейния кошер. Развълнуваната Естара помъкна брат си Бенето със себе си. Забързаха в изсветляващото утро към гъсталаците далеч от града в гъбения риф.

Джунглата около тях се раздвижваше под закрилата на шепнещите върхари. Бенето вървеше с разперени ръце и прокарваше пръсти по дебелия кора на дърветата, за да поддържа връзка с гората и да е настроен към нея.

— Ей там е — каза сестра му. — Никога не си виждал толкова голям червеен кошер.

Той ѝ се усмихна. Очите му бяха притворени, ала нито веднъж не се препъна, нито веднъж не се оплете в лианите.

— Абсолютно си права, сестричке — дърветата ми казаха, че кошертът ще се излюпи след час.

Тя се затича напред и макар че Бенето като че ли не ускори крачка, успя да я настигне, без да пролее капчица пот.

Естара зае най-удобното място за наблюдение и се вторачи в странното образуване. Брат ѝ се облегна на един дънер, за да гледа едновременно със собствените си очи и със сетивата на гората. Във въздуха пърхаха малки, напомнящи на пеперуди същества. Момичето махаше с ръце, за да ги гони, но нито едно от тях не смущаваше Бенето.

Увиснал от ствола на световното дърво, сивкавобелият кошер пулсираше като извадено сърце на огромен организъм. Излюпващите се червеи се събуждаха от съня си и бяха готови да продължат в следващия етап от живота си.

Естара чу звук от дъвчене и разбра, че гигантските червеи се придвижват по хаотичните тунели на гнездото в търсене на изход, след като бяха смлели тялото на вече безползната си царица.

— Дърветата мразят ли тези червеи, Бенето? Нали са паразити и вредители?

Брат ѝ със спокойна усмивка притисна длан към люспестия дънер и отправи въпроса към сложния разум на гората, макар че вече знаеше отговора.

— Дърветата казват, че не ги мразят, сестричке. Кошерните червеи са част от естествения ред на нещата. Тези паразити не са повредни от другите — и по свой начин са полезни.

— Искаш да кажеш, че ни оставят празните си кошери, за да ги използваме за жилища ли? — Напомнящата на хартия стена се изду. Вътре прозираха тъмните цилиндрични тела на червеите, които се готвеха да се измъкнат от гнездото.

— Нещо повече. След малко ще видиш. — Бенето прокара пръсти по кората и продължи телевръзката. — А, ето. Време е.

Стената на кошера се разцепи и във въздуха се подаде уста, осеяна със зъби. Появиха се още глави; червеите се гърчеха в разкъсаното гнездо. Кошерните червеи заизмъкваха навън разчленените си тела, покрити с дебела лилава броня. Спуснаха се на земята като змиорки и задъвкаха горската почва като лешояди, кълвящи разложена плът.

Естара се смая от бързината им. Бенето протегна зелената си ръка и я спря.

— Не се приближавай много. На този етап са хищни и смятат за храна всичко, което им се изпречи на пътя.

Нямаше нужда да я предупреждава повече.

— А какво става, щом се зароят в земята?

Брат ѝ се усмихна.

— Дърветата продължават да наблюдават, както наблюдават всичко. Това е елемент от цикъла. Сега червеите ще се зароят дълбоко в пръстта и ще я разрохкат. Ще образуват подземни колонии, докато зрелите червеи отново не излязат на повърхността. Тогава ще изпълзят по дървесните дънери и ще си построят нови кошери.

Скоро всички червеи изчезнаха. Изоставеният кошер висеше на дървото като прозрачна къща. Хартиените стени бяха пробити, но тунелите вътре бяха непокътнати.

— Сега започва най-трудното — каза Естара, но изобщо не изглеждаше разочарована.

Помещенията трябваше да се почистят, да се укрепят някои структурни стени, да се поставят врати. Но червейният кошер представляваше готов скелет за ново терокско селище, в което можеше да се разшири претъпканият град в гъбения риф. Момичето щеше да получи похвала, че е открило това ново конгломератно жилище.

Най-близкото дърво предаде съобщение на Бенето и той се усмихна на малката си сестра.

— Трябва бързо да се върнем при майка и татко, за да сме там, когато кацне совалката.

— Каква совалка? — попита Естара.

Зеленият жрец я погледна с грейнало лице.

— Рейналд се е върнал.

Естара се буташе напред, за да поздрави брат си. През месеците на отсъствието си Рейналд се бе променил. Очите му бяха пълни с почуда и по-дълбоко разбиране. Беше посетил множество странни места, бе присъствал на различни събития, беше научил много неща. Изглеждаше поразен от тълпата, която се бе събрала да го посрещне.

Сарейн копнееше да му зададе безброй въпроси, но малката Сели не преставаше да бърби, като че ли брат ѝ се интересуваше от абсолютно всяко нещо, което беше направила по време на пътешествието му. Рейналд обеща на най-малката си сестра, че по-късно ще си поговорят, и с радост прие задушавачото внимание, като се усмихваше и отговаряше — но вниманието му почти изцяло бе насочено към отец Идрис и майка Алекса. Лицата им грееха от обич — и облекчение, че се е върнал у дома.

— Сега чувстваш ли се готов за владетел, синко? — попита го Идрис.

Младежът скромно се усмихна.

— Преживях много неща, вярно е, но чувствам, че знам по-малко отвсякога.

Алекса го целуна по бузата.

— Тогава, Рейналд, мили мой, наистина си готов за владетел.

Същата вечер отец Идрис устрои семеен банкет, като заяви, че Рейналд ще има достатъчно време по-късно да разговаря с други

представители. Алекса, Идрис и всичките им деца искаха първи да чуят разказа му.

Това притъпи въздействието на новината на Естара за червейния кошер. Бенето я утеши, че ще има много време за това съобщение.

По време на блюдата от пържолите от ларви, хляб с ядки и десерт от любимите му захаросани плодове, Рейналд говореше и всички го слушаха. Сарейн положи всички усилия да не позволява на Сели да го прекъсва, макар че момиченцето задаваше прекалено много въпроси.

Когато дойде време да им съобщи новината, очите на Рейналд заблестяха.

— И най-важно, отлично си паснахме с илдирийския престолонаследник Джора'х. — Младежът широко се усмихна и се обърна към брат си Бенето. — И той ми даде разрешение да пратя двама зелени жреци в Миджистра. О, това е възхитително място!

— И какво ще правят там тези зелени жреци? — заинтригувано попита Бенето.

— Ще получат достъп до Сагата за седемте слънца — до целия илдирийски епос, а не само до редактираните версии, които бяха дадени на земните учени. — Рейналд отново се усмихна. Знаеше какво възбуждане ще предизвика тази новина сред зелените жреци. — Освен расова почит към техния маг-император, тази точна устна история е най-близкото до религия нещо, което имат илдирийците. Те вярват, че всички са част от велик план, космически сюжет, който трябва да се развие докрай.

Рейналд се наведе към брат си.

— Джора'х ще ви позволи да проучите милиардите стихове на тяхната поема, цялата история и легенди на Илдирийската империя. Твърди се, че никой човек не може да прочете целия документ, даже да посвети живота си на тази цел.

Бенето беше смаян. Знаеше колко много ще се зарадва на тази вест световната гора. Тази нова перспектива го изпълни с надежда, че ще може да успокои безпокойството на дърветата.

— Това ще е време на голяма радост за световната гора. Не всеки ден дърветата получават достъп до такава съкровищница на информация.

Естара погледна през отворите на гъбения риф към сенчестата зеленина на джунглата, сякаш очакваше да види, че гората танцува от

радост. Дори без такова чудо обаче щастието, изписано на лицето на Бенето, бе достатъчна награда.

— Как ти се сториха скитниците? — попита Идрис. — Не знаем почти нищо за тяхната култура.

— Съмнявам се, че си постигнал много с тях — кисело рече Сарейн. — Сигурно са се опитали да те оплетат в брачен съюз.

Рейналд се усмихна на сестра си.

— Не подценявай скитниците, Сарейн. Всъщност това може би е нашата най-голяма грешка. Те изглеждат склонни да установят потесни връзки с нас. Една от ръководителките им, Ческа Перони, е много пленителна.

— Басирам се, че искат нашите зелени жреци — отвърна сестра му.

— Напротив, отхвърлиха предложението ми. — Той се усмихна на изненадата на Сарейн. — Скитниците предпочитат да пазят тайните си и не искат нито един зелен жрец.

— Това е съвсем различно от исканията, които обикновено ни отправят — промърмори Идрис.

— Е, бихме могли да организираме пряк внос на екти до Терок, без да минаваме през одобрените от Ханзата посредници. Помислете колко много ще спестим.

— Аз пък си мисля колко много ще се разстрои Ханзата — обезпокои се Сарейн. — Нима искаме да си навлечем неприятности, като се има предвид, че не използваме много екти?

— Въпреки това — отвърна майка Алекса и си взе резен чифтокруша, — за нас е полезна всяка нова проява на независимост.

36. РЕЙМЪНД АГУЕРА

Гаденето от зашеметителя се смени с пронизителна болка в главата, болка, която не му позволи да установи, че е в меко топло легло. Той постепенно дойде на себе си и забеляза, че като че ли плава. Лежеше на гладки чаршафи върху удобен, пълен с желатин дюшек. Пръстите му потръпваха, бедрата му бяха схванати.

Реймънд отвори очи и от силната светлина сякаш чук се стовари върху черепа му. Той изпъшка, но от гърлото му се изтръгна съвсем слаб звук. Последното, което си спомняше, беше как русокосият го заплашва със зашеметителя и как опитните му спътници го блъскаат към необозначената кола. Бяха го *отвлекли!*

Той се надигна, седна и се насили да изтърпи пристъпа на гадене. Някой го бе донесъл тук. Дали бяха група извратени типове, отвличащи младежи, или се бяха интересували конкретно от *него?* Защо им беше някакво си бедно хлапе, без перспективи и със семейство, което едва свързваше двата края?

Семейството му! Спомни си пламтящия блок, бариерите и полицаите, пожарникарите и техните хеликоптери, изсипващи пяна върху тлеещите развалини.

„Там не е останало нищо, освен пепел и някой и друг зъб.“

Когато оркестърът от възбудени нервни окончания заглъхна в тих вой, Реймънд пак отвори очи и се огледа. Намираше се в малко помещение без прозорци. На стените висяха гоблени, на поставки в ъглите имаше изящни вази. От шадраванче с течаща вода се носеше тиха музика.

Трябваше да разбере какво се е случило с майка му и братята му!

Усети мирис на парфюм и забеляза няколко свещи — истински свещи, — поставени в малки ниши. Надигна се от мекото легло, което се опитваше да го обгърне. Светлината сякаш струеше отвсякъде — приглушено излъчване, идващо от материята на самата стена. Не знаеше къде е попаднал.

Вратата се отвори и на прага се появи строен, приятен наглед мъж с коса, която имаше цвят на стомана. Жизнерадостните му сиви очи и гладката кожа не позволяваха да се определи истинската му възраст. До него стоеше старомоден робот модел „учител“ с мътна телесна облицовка.

Мъжът усмихнато наблюдаваше Реймънд. Роботът заговори:

— Преценката ми за действието на зашеметяващия импулс се оказва с точност до десет минути, председателю Венцеслас.

— Отлично, ОХ, като се има предвид, че бяха неизвестни много от най-важните параметри.

Реймънд знаеше това име. Стисна устни, за да не изрече негодуващите си искания. Възраженията му само щяха да го накарат да изглежда глупав и безпомощен, а тези хора щяха да му кажат каквото искат и когато искат. Младежът предпазливо срещна втренчения поглед на председателя.

Венцеслас се усмихна.

— Отлично, Питър. Вече проявяваш известна сдържаност и без подготовка. — Той се обърна към робота. — Ще имаш много добър ученик, ОХ.

Главата на Реймънд продължаваше да се пръска от болка.

— Кой е Питър? Казвам се Реймънд Агуера. Живея...

Венцеслас вдигна ръка.

— *Питър* е името, което съм ти избрал. По-добре е още отсега да свикваш с него.

Старият робот учител се приближи с тежки, но прецизни крачки.

— Знам, че последиците от зашеметителя са физически неприятни, Питър. Имам инжекция аналгетик или, ако предпочиташ, сладък сироп със същото лекарство. Не искам неразположението да те разсейва от важната работа, която председателят Венцеслас желае да обсъди с теб.

Реймънд не искаше лекарство. Не знаеше защо са го довели тук, нито защо се интересуват от него. Но потисна протеста си и обмисли положението, в което се намираше. Беше лежал безпомощен в тази стая, в безсъзнание след зашеметяването. Бяха имали възможност да го отровят или замъкнат, където пожелаят. Защо им бе да чакат да се свести и после пак да го упояват? Кой щеше да спечели, ако той настояеше да си остане с главоболие?

— Кое ще подейства по-бързо? — след кратко мълчание попита той.

ОХ застана до леглото.

— Инжекцията би трябвало да подейства почти незабавно. Ще се опитам да е колкото може по-безболезнено. — Роботът протегна металната си ръка и преди Реймънд да успее да погледне надолу, от пръста му изскочи тънка игла и се заби в плътта на момчето. Реймънд повече се стресна, отколкото го заболя. Разтърка кожата си, но не усети парене. Както му беше обещал учителят, болката започна да изчезва след секунди.

— Казвам се Реймънд — след като дълбоко си пое дъх, повтори младежът. — Защо сте ме довели тук? Какво искате?

— Искаме да развиеш потенциала си, младежо — отвърна Венцеслас, приближи се, седна на ръба на леглото и склочи пръсти в скута си. Имаше странно бащински вид. — Предлагаме ти огромна възможност, нещо, което ще ти е от невъобразима полза и което също ще осигури сигурно бъдеще на Теранския ханзейски съюз.

Реймънд се размърда и с радост установи, че болките и мускулните спазми изчезват.

— Нямам представа за какво говорите. Има ли някаква информация за майка ми и братята ми? Видях пожара.

— Никой не се е спасил, за жалост. Целият блок е унищожен.

— Позволи ми да ти изкажа искрените си съболезнования, Питър — обади се ОХ.

— Казвам се Реймънд.

— Казваш се Питър — натърти Базил. — А сега, моля те, изслушай ме. Първо трябва да приемеш, че не си онзи, който си.

ОХ отиде до скрина в ъгъла и се върна с красиво огледало в златна рамка. Роботът учител го протегна към Реймънд с нетрепващата си метална ръка и момчето смаяно погледна отражението си. Косата му бе изцяло *руса* — чак до корените. Веждите му имаха друг цвят, очите му бяха зеленикавосини вместо тъмнокафяви. Не забеляза следи от контактни лещи или имплантанти. Беше готов да се обзаложи, че и очите, и косата му са генетично променени, а не просто боядисани. Това го накара да онемее.

— Приликата с нашия крал Фредерик наистина е поразителна, как смяташ? — попита Венцеслас. Реймънд никога не се бе заглеждал

внимателно в лицето на краля, освен на стилизираните му плакати и на банкнотите.

ОХ отдръпна огледалото и пак тръгна към скрина. Реймънд отново се огледа, просто за да не срещне погледите на председателя и робота. Пред вратата забеляза две тъмни фигури. Сигурно охрана. В стаята имаше стол, поднос с апетитни наглед сладки и гарафа със сок. Коремът му изкурка.

Венцеслас даде знак на робота и той донесе сладките и сока.

— Намираш се в тайно помещение под Двореца на шепота — каза председателят. — Скоро ще имаш достъп до всичко, което пожелаеш. ОХ ще ти помага да учиш история, философия, политика, както и фините нюанси на дворцовия етикет и бъдещите си задължения.

— Какви задължения? — Реймънд отпи глътка тръпчив червен сок, после налапа една от напоените с мед вафли, най-вкусният сладкиш, който бе опитвал.

— Ти си син и наследник на крал Фредерик, принц Питър. Обществеността ще забележи семейната прилика. Когато си готов, ще те представим на публиката. Народът ще те приеме.

— Принц ли? — Реймънд едва не разля сока по завивката. — Ален дъжд, та аз не съм принц! Изобщо не съм се срещал с крал Фредерик. Аз...

Венцеслас се усмихна странно.

— Тук сами творим истината, Питър. Не се безпокой за това.

— А какво се е случило с истинското кралско семейство? Никога не съм чувал за принц Питър.

— Защото не съществуваше. — Председателят сплете пръсти. — Винаги сме пазили в тайна кралското семейство, за да дадем на Ханзата възможност да правим каквото решим. Така сме изключително гъвкави.

Мъжът също си наля сок.

— Истинската съпруга на крал Фредерик почина преди повече от две десетилетия. Той имаше много наложници и няколко незаконородени деца, но нито едно от тях не притежава нужния ни потенциал. И определено няма истински ръководни качества.

Реймънд постепенно започваше да проумява. После смаяно погледна председателя.

— Значи искате аз да заместя краля, така ли?

— След като получиш съответната подготовка — потвърди ОХ.

— Избрахме те от стотици възможни кандидати, Питър. Ханзата е убедена, че си човек, когото народът ще обича.

— Но това... не е редно! — възрази Реймънд.

Венцеслас го гледеше спокойно.

— Преди много години крал Фредерик се възкачи на трона по абсолютно същия начин. А също крал Бартоломю и крал Джак преди него. — Момчето го зяпаше. Председателят продължи: — Отдавна те наблюдаваме и те избрахме от много кандидати. Честно казано, младежо, вярваме, че ти си най-голямата ни надежда. — Изречението му стана тъжно. — За съжаление, ужасният пожар, който унищожи дома ти, ни принуди да действваме сега. Предпочитахме по-спокойно запознанство.

Реймънд се затрудняваше да приеме огромната промяна в представата си за света.

— Но... какво ще стане с Фредерик?

— След реалната смяна на властта лицето на стареца ще бъде променено и ще го пратим в заслужена пенсия на Релекер. Крал Фредерик служи добре почти половин век, но умът му вече не е толкова остър, колкото някога. Мисля, че вече се е уморил от тази роля. Имаме нужда от жизнен човек, който да върне енергичността на Ханзата.

— Не мога да повярвам. — Реймънд зяпна металното лице на робота учител. — Все някой ще се сети. Ще ви хванат.

Базил Венцеслас се усмихна.

— Кой може да се сети? Прости ми, младежо, но Реймънд Агуера не беше никой. След като променихме чертите ти, на кого изобщо ще му хрумне да направи такава връзка? След ужасния пожар в блока всички ще решат, че си загинал като другите нещастни жертви.

Реймънд запремигва, за да пропъди сълзите, гърлото му се стегна, болка прониза сърцето му. Майка му би казала, че тази ненадейна възможност (да, той винаги беше търсил възможности) е награда, компенсираща невероятната мъка. Навярно щеше да му прочете някоя брошура на единството с подобни баналности. Момчето би дало всичко, за да си върне семейството, ала не можеше да се

откаже от този шанс. Никога в живота му не му се бе отваряла такава невероятна възможност.

Председателят се усмихна чаровно и показа ослепително белите си зъби.

— Приеми го като начин да преодолееш трагедията. Ние вече пренаписахме миналото и имаме нужда от теб, Питър, за да ни помогнеш да напишем бъдещето.

37.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Джес Тамблин се върна в клановите владения под ледената покривка на Плумас и завари стария си баща все така строг и капризен, както винаги. Това му даде още една причина да си потърси повод колкото може по-скоро да се върне в Рандеву. Все още не беше успял да се срещне с Ческа.

Тъмните, жадни очи на Брам Тамблин заблестяха, когато Джес започна да разказва за дейността на Рос при Голген, ала след миг старият кланов водач вдигна мазолестата си ръка.

— Стига. Няма да си губим времето в приказки за човек, който вече не е член на семейството. — Тази упорита игра продължаваше от години и Джес се съмняваше, че нещо ще се промени.

Животът с баща му бе труден. След седмица Джес си измисли неотложни задачи, които налагаха да отлети за Рандеву. По-малката му сестра Тасия го помоли да я вземе и той се съгласи.

— Ще се грижа за нея, татко, и кой знае, този път може дори да открием „Бъртън“ — каза Джес.

Брам изсумтя.

— Нашият клан печели достатъчно пари от бизнеса със замразена вода. Няма нужда да клинчиш от задълженията си и да гониш митове.

— Никога не клинча от задълженията си, татко, знаеш го. Но „Бъртън“ съществува. Все още е някъде там. — „Бъртън“ беше единственият от единадесетте заселнически кораба, който не бе открит.

— Даже да го намериш, той вече е развалина, която не струва нищо.

— Но има място в историята, татко — весело отбеляза Тасия.

Брам скри снизходителната си усмивка под кисело изражение. Следван от сестра си, Джес забърза към личния си космически кораб.

Нейният робот ЕА понечи да тръгне след тях, ала момичето на бърза ръка му измисли няколко задачи и го отпрати.

Когато стигнаха на напуканата замръзнала повърхност на луната, двамата с Тасия вече се кикотеха. Скоро излетяха от водоизпомпващите станции, проникващи през дебелията няколко километра ледена шапка до дълбините, където хидростатичното налягане изтласкваше вода до каптажите на повърхността.

— Може ли аз да пилотирам? — Тасия седна до него, готова да поеме управлението на космическия кораб.

Той стрелна сестра си с изпитателен поглед. Беше млада и енергична, едва бе навършила шестнадесет, и копнееше да е навсякъде другаде, освен на Плумас. Имаше чипо носле, сини очи и рошава кестенява коса, която подстригваше сама, щом пораснеше прекалено много и започнеше да я дразни. Острото ѝ чувство за хумор я правеше приятна спътница, но и опасен противник в словесните престрелки, ако някой се опиташе да я обиди.

— Корабът ще понесе ли такова малтретиране? — попита Джес.

— Аз бих го нарекла „упражнение“.

— По-късно — отклони предложението той. — В момента искам колкото може по-бързо да се махна оттук. Ще ти дам да кацнеш в Рандеву.

Когато Плумас се смали зад тях и младият мъж установи курса, Тасия отвори експедиционните си дневници и попита:

— Наистина ли пак ще потърсим „Бъртън“? Да не си открил нови следи?

— Не, това беше просто повод да те взема с мен преди татко да ти измисли някаква работа. — Той впери очи в звездите, покрай които профучаваха. — Като се има предвид времето, разстоянието и опасностите в космоса, „Бъртън“ едва ли някога ще бъде открит. Изгубването на един от единайсет заселнически кораба ми се струва допустим процент.

Тасия се усмихна криво.

— Сигурно има по-голяма вероятност да открием „Бъртън“, отколкото татко и Рос да се помирят.

Джес въздъхна.

— Все пак сме длъжни да правим всичко възможно, за да накараме сърцето на стареца да омекне. След година Рос ще се ожени

за Ческа и можем да използваме случая като повод да сближим семейството.

На Тасия ѝ бе горещо след живота под ледената покривка и понижи температурата в кораба.

— Той ще отстъпи, Джес. Татко е прекалено хитър бизнесмен, за да продължи да враждува със съпруга на новата говорителка.

— Може и да си права. — Джес ѝ предаде управлението и отиде да направи чай от пиперов цвят с надеждата да сложи край на разговора за сватбата. Всеки път, щом си помислеше за това, сърцето му натежаваше и той се боеше, че любовта му към Ческа Перони ще се изпише на лицето му.

Тасия винаги се радваше да види блещукащите астероиди и постройките на Рандеву и на Джес му бе приятно да вижда сестра си щастлива.

Дойдоха да ги поздравят кланови представители, всички с наметала или жакети, извезани с родови символи и красиви орнаменти. Тасия, която вече обмисляше собствените си брачни перспективи, пофлиртува с младежите, макар да не се съмняваше, че ще е още по-придирчива от баща си.

В Рандеву всички скитници можеха свободно да изразяват мнението си, да сключват сделки, да оставят съобщения за разширени събирания, да се виждат с братовчеди и далечни роднини. Тъй като клановете бяха малки, срещите между необвързани мъже и жени бяха жизненоважни за поддържане на здравината на културата и народа.

Тасия хукна да говори с приятели на своята възраст. Свикнала със слабата гравитация на астероидите, тя се затича по тунелите към покритите с куполи оранжерии. Не си беше направила труда да вземе скафандъра си от кораба на Джес, но ако поискаше да излезе навън, винаги можеше да вземе назаем от някого.

Изпълнен със смесица от страх и нетърпение, Джес мина по прозрачния коридор до централния астероид, където най-после щеше да предаде на Ческа официалните поздравии на Рос. Старата Ихи Окая стисна ръката му в жилавата си длан, после хвърли поглед към протежето си. Ческа не можеше да откъсне поглед от него.

Говорителката си измисли някаква спешна работа.

— Извинете ме, имам среща с майката на Ранд Соренгаард. Нейният клан иска да поднесе официално извинение за действията на сина ѝ.

Двамата с Ческа мълчаливо се взираха един в друг. Джес едва успя да скрие възхищението си. Смуглата кожа и тъмната коса на Ческа го привличаха като магнит. Пълните ѝ устни се разтеглиха в усмивка.

— Радвам се, че те виждам, Джес — малко прекалено официално каза тя.

Той бе принуден да отговори със скован поклон, като помете пода с пелерината си.

— Когато бях на Голген, брат ми ме натовари да ти предам неговите поздравии. Той очаква тази година Синята небесна мина най-после да излезе на печалба.

Джес измъкна обемист пакет от везаната си жилетка и извади от него наниз черни метални топчета — огърлица от абаносови небесни бисери. Тъмните очи на Ческа му се струваха по-красиви от нощния блясък на скъпоценните камъни.

— Никога не съм виждала небесни бисери — каза тя. — И определено нямам такива. Не знам какво да кажа, освен да му предадеш моята благодарност.

Топченцата бяха образувани в ектиреакторите — концентрирани примеси, взети от атмосферните проби. Небесните бисери полепваха по стените на реакторите, откъдето ги събираха по време на рутинно почистване. Рос ги бе събирал години наред за годеницата си. Нанизът бе от двадесет и пет перли и беше безценен.

Джес ги пусна в шепата ѝ, като лекичко докосна пръстите ѝ. Кожата ѝ беше потна. Тази среща бе сладко мъчение.

Опита се да измисли какво да каже, за да запълни неловкото мълчание, защото не смееше да изрече думите, които копнееше да каже. Ческа се отдръпна и устните ѝ се разтвориха, като че ли се канеше да промълви нещо.

В покоите на говорителката влетя широкоплещест мъж.

— Трябва веднага да се срещна с Ихи Окая. — Видя двамата млади влюбени, ала не им обърна внимание. После позна Джес. — Божичко! Отнася се за клана Тамблин! О, нося ужасна вест! Къде е говорителката?

Джес познаваше Дел Келъм, глава на клан и управител на грамадната тайна корабостроителница в пръстените на Оскивъл. Понякога Келъм изпълняваше функциите на товарен пилот. Беше на средна възраст, як и общителен, но сега бе ужасен.

— Какво има? — попита младежът. — Не трябваше ли да си на Синята небесна мина?

Ческа пристъпи напред.

— Аз съм представителка на говорителката. Можете да съобщите новината на мен. Какво се е случило?

— Синята небесна мина вече я няма! — каза Келъм. — Унищожена е! Пътувах за Голген, когато чухме съобщението за бедствие. Казаха, че ги атакувал някакъв странен космически кораб, който изплувал от дълбините на облаците. Никога не били виждали такова нещо.

С мъка си пое дъх.

— Когато стигнах там, открих само останки, изстреляни във висока орбита, и следи от контаминанти и дим в облачния пласт, в който работеше Рос.

Въпреки слабата гравитация на Рандеву Джес залитна и Ческа инстинктивно посегна да го хване.

— Ами спасителните капсули? — попита младежът. — Рос трябва да е успял да спаси екипажа си.

— Нямаше нищо — отвърна Келъм. — Някой е нападнал без предупреждение и е избил всички.

38.

ПАМЕТИТЕЛЯТ ВАО'СХ

Сагата на Илдирийската империя продължаваше да се развива с геройства, страсти и любов. Като главен придворен паметител на маг-император Сайрок'х, Вао'сх пазеше живи легендите и историята на своя народ за следващото поколение омаяни слушатели.

Следеше всички съобщения за драматични инциденти из Спиралния ръкав. Макар че спокойните времена бяха по-приятни за живот, от тях не ставаха интересни разкази. До този момент отломъчната колония на Крена не беше играла роля в Сагата за седемте слънца и бе фигурирала само в бележка под линия, по-скоро за счетоводни цели. Това беше просто ново селище и там не се бяха родили велики герои.

След ослепяващата болест обаче трагедията на Крена щеше да обхване много мрачни строфи. Паметителят бе длъжен да се погрижи тя никога да не бъде забравена.

Потресени, но облекчени, евакуираните заселници бяха изтърпели продължителна карантина на борда на бойните кораби на адар Кори'нх, след което бяха приветствани в Миджистра. Бяха слаби и измъчени, ала под никога негаснещата светлина на седемте слънца на Илдиря почувстваха чрез тизма целебното присъствие на своя богоподобен маг-император. Тук щяха да се възстановят... но никога нямаше да забравят.

Вао'сх трябваше да изслуша и после да състави истинската история за случилото се. Сагата трябваше да е и точна, и завладяваща.

Паметителят педантично се погрижи за тоалета си и намаза с масло изразителните лобове на месестото си лице. Ярките му багри щяха да изпъкват, докато рецитираше стиховете на всички унесени слушатели, щом поемеше историята в сърцето си и я научеше до последната подробност.

За да предпази гърлото и гласа си, както всеки ден, Вао'сх изпи смес от топли сиропи. После отиде на първата си среща с Дио'сх,

единствения оцелял паметител от Крена.

Срещна се с по-младия представител на своята раса на една обляна със светлина тераса на Призматичния палат. Дио'сх беше затворил очи и бе поставил ръце с дланите нагоре върху малка полирана маса, сякаш ярките слънчеви лъчи можеха да го пречистят от преживените кошмари. Отлично си спомняше ужасите, на които беше станал свидетел.

Диос'х вдигна изразителните си очи към главния историк. Месестите му лобове се оцветиха от уважение.

— За мен е чест, че идваш да разговаряме, паметителю Вао'сх. Нямам търпение да споделя с теб каквото знам, макар че се боя отново да го преживея.

— Ние паметителите не си измисляме историите, а само ги разказваме — напомни му Вао'сх. — И трябва да ги разказваме точно.

Дио'сх кимна.

— Ще положа всички усилия, паметителю.

Вао'сх зачака, видял, че другарят му призовава множество ужасяващи мисли. Цветът на кожата му започна да става сивкав, сякаш изпитваше непреодолим страх. Дио'сх потрепери.

— Крена — помогна му главният паметител. — Ти си там. Свидетел си на смелостта, трагедията, безвъзвратните събития. — Той докосна треперещата длан на историка. — Ако не разкажеш впечатленията си, цялото случило се нещастие ще е напразно. Жертвите и героите трябва да се запомнят. Ти си паметител, Дио'сх.

Младият мъж дълбоко си пое дъх и отвори очи. Все още имаше измъчен вид, но изглеждаше по-решителен.

— Илдирийските отломъчни колонии и преди са били сполетявани от болести — започна той. — Помним смъртта на деца и семейства, починали от трески, токсини или генетични заболявания. Но това... — Дио'сх рязко вдигна поглед и лобове му поаленяха. — Що за отмъстителна чума първо ни лишава от *зрение*, отнема ни утехата на блажената светлина — и после ни оставя да умираме сами под карантина, изолирани от другите илдирийци, за да не разпространим ужасната болест?

Той сви юмрук и го протегна пред себе си. Вао'сх усети как дълбоко в него се надига ужас. Илдирийците, които израстваха под

постоянна слънчева светлина, винаги заобиколени от успокоителни тълпи, имаха две главни фобии: страх от тъмнина и от изолация.

Дио'сх продължи, без да вижда нищо друго, освен спомените си.

— Крена има голяма луна и дори нощем на планетата пада достатъчно светлина. Освен това осветявахме всеки дом, всяка улица и главният ни град винаги сияеше. Успяхме да прогонваме сенките, но каква полза от всички факли в Империята, щом болестта те лишава от зрение? След като чумата го ослепи, губернаторът на Крена се изправи на площада и погледна право към слънцето, но пак видя само мрак.

По любовите му игр'аеха алени и зелени багри на страх и ужас. Вао'сх трепереше, но пазеше мълчание и запомняше всяка дума. Представяше си сина на мага-император, губернатора на Крена, сляп, взиращ се в пламтящото слънце. От това можеше да се получи чудесна драма. Тази част от историята щеше да се преразказва и променя, докато изберяха окончателните думи, които да влязат в Сагата за седемте слънца.

— Не знаем как е започнала болестта. Учените на Крена бяха главно селскостопански специалисти, а не бактериолози. В рамките на няколко дни след първия известен случай се разболяха още дванайсет души — а после и всички, които се грижеха за жертвите. Дори не подозирахме, че някоя болест може да е толкова опасна, толкова заразна и толкова смъртоносна. Всички в града усещахме чрез тизма растящия ужас на жертвите, които губеха зрението си и ослепяваха. Знаехме, че трябва да ги поставяме под карантина — но как можехме да погледнем болното дете, *сляпото дете*, и да му кажем, че трябва да го оставим само, да го изолираме от утехата и подкрепата на нашия народ? Това ни се струваше по-страшно от самата болест. След слепотата нервното увреждане обхващаше други части на тялото и накрая дробовете вече не можеха да дишат, сърцето не можеше да тупти.

Дио'сх мъчително си пое дъх.

— После умря губернаторът и прекъсна пряката ни връзка с мага-император. Губехме дори малката утеха на тизма. Как можехме да издържим? Паниката растеше с всяка следваща смърт, броят ни намаляваше, тизмът още повече отслабваше. Скоро станяхме прекалено малко за отломък. Онези от нас, които бяхме здрави, се заключихме в няколкото оцелели къщи, но дори тогава допускахме

грешки и болестта проникваше вътре. Изгаряхме жертвите с надеждата, че огънят поне символично ще ни върне светлината.

Той погледна право към Вао'сх, сякаш умоляваше главния историк да пренапише историята.

— Не знаехме какво да правим! Бяхме вцепенени и чумата продължаваше да се разпространява.

Придворният паметител го докосна по ръката.

— Засега стига, Дио'сх.

Той мъчително преглътна. Мислите му бяха в хаос. Знаеше, че епидемията на Крена и изоставянето на цяла колония трябва да станат част от Сагата, и все пак се колебаеше да включи толкова много ужасяващи подробности, боеше се, че ще предизвикат паника.

— Защо не дойдеш с мен? — предложи Вао'сх. — Ще разкажем весела история, историята за Бобри'с и сребърната топка. Децата я обожават, а аз обичам да забавлявам малчугани. Ще ти подейства ободрително.

Дио'сх се поколеба.

— Предпочитам да помълча, да съм близо до народа си, но да не контактувам с никого. В момента не съм много забавен. Може би ще съм по-полезен като учен.

Вао'сх се намръщи и неодобрението му оцвети месестите му гънки със строги багри.

— Другите раси не помнят подробностите като нас. Сагата се записва, но като паметители, Дио'сх, нашата истинска задача е да разказваме и образуваме. Да съживяваме легендите и историята. Да не я забравяме. Всички илдирийци могат да слушат песните и да си представят случките, но *ние* трябва да сме разказвачите. Това е животът ни.

Дио'сх изгърби рамене.

— Така е. Но понякога е много трудно.

39. ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Илдирийците си бяха подвили опашката и бяха избягали от Крена, изоставяйки колонията си. Ханзата беше платила висока такса на мага-император за пълното право нейни граждани да се заселят в установените граници на Илдирийската империя. Ханзейският съюз вече смяташе опитомената планета за забележителна придобивка — магът-император смяташе неочаквано голямата сума за чиста печалба.

Явно нито едната раса не разбираше другата.

След като медиците и микробиолозите анализираха илдирийската ослепяваща чума и обявиха, че хората имат имунитет към нея, теранските транспортни кораби кацнаха на планетата. Доброволците отдавна бяха подали молби и се бяха приготвили да отпътуват за новия си дом веднага щом се открие възможност.

Официалната политика на Ханзата насърчаваше експанзията, като осигуряваше земя на многобройни светове и стимулираше увеличаването на броя на населението във вече установените колонии. Изведнъж, за пръв път в историята на човешката цивилизация, хората имаха много свободно място и всички необходими ресурси. И тъй като бяха хора, полагаха всички усилия да се възползват от възможностите. До последната.

След като първите транспортни кораби стовариха смаяните заселници, Дейвлин Лотце тихо и заинтригувано започна да наблюдава всичко. Присъедини се към първата група нетърпеливи колонисти в призрачния град на Крена и се държеше като всички други, макар че имаше специална задача.

Пищно орнаментираните илдирийски бойни кораби припряно бяха евакуирали системата на Крена и бяха отнесли отчаяните оцелели от епидемията. Когато бяха уплашени и бързаха, хората допускаха грешки. Случайно забравяха важни неща. Когато беше пратил своя агент Дейвлин Лотце, председателят Базил Венцеслас бе разчитал тъкмо на това.

Втората група медицински специалисти вече бе влязла в евакуирания град, за да анализира подпочвената вода, да проучи местните микроорганизми и да се увери, че няма други местни опасности за новите заселници. Някои проучвания предполагаха, че хората и отделни илдирийски раси могат да се кръстосват, въпреки логичните генетични закони, затова беше странно, че вирусът на ослепяващата чума не е способен да прескача междувидовата бариера.

Нищо не заплашваше новата група заселници. Дейвлин Лотценито за миг не се съмняваше в това, но предпочиташе да не успокоява другите и да наблюдава реакциите им. Интересна социология. Вече знаеше страшно много неща, които щеше да запази за себе си, докато не настъпеше време да докладва на Базил Венцеслас.

Преди да го прати на Крена председателят му бе осигурил фалшиви документи, които го представяха като обикновен колонист. Според досието, достъпно на другите заселници, Дейвлин имаше опит в земеделието и притежаваше множество полезни умения като дърводелство, водопроводни услуги и ремонт на двигатели. Заселниците с радост го приеха като един от групата, обединявана от желанието да си построят нов дом.

На борда на транспортния кораб той се беше запознал с неколцина души и щеше да продължава да развива тези връзки, макар че никога нямаше да допусне никого толкова близо до себе си, че да го нарече свой приятел. Не знаеше колко време ще се наложи да прекара на Крена. Предполагаше, че ще остане, докато не намери достатъчно материал за илдирийците.

Дейвлин Лотце беше лично избраният от председателя „наблюдател“ и харесваше работата си. Знаеше какъв е, въпреки че предпочиташе да не използва думата „шпионин“. Опитът му на екзосоциолог не фигурираше в пътните му документи, но той притежаваше особената способност да наблюдава извънземната култура, да прониква в тайните ѝ и да разбира странните нюанси.

Припряната евакуация на тази колония даваше на председателя Венцеслас възможност да научи факти, които магът-император може би предпочиташе да запази в тайна. Дейвлин щеше да праща доклади на Земята с честите товарни кораби, които щяха да доставят провизии през първата преходна година на заселниците.

Флотилията най-после кацна в богатата, но пуста обработваема земя край главния илдирийски град. Първо се спуснаха транспортните съдове и стовариха нетърпеливите пионери, които прекалено дълго бяха седели неподвижно по време на пътуването. Последваха ги товарните кораби, носещи оборудване, провизии и панелни сгради. Това беше стандартният пакет за нови колонии, макар че предишните обитатели на планетата вече бяха положили основите.

По време на пътуването до Крена заселниците бяха проучили много карти и сателитни снимки. На заседания, провеждани на откритата палуба, бяха скицирали границите и бяха разделили орната земя според жребии, изтеглени от заселническите семейства. Когато корабите кацнаха обаче, хората се втурнаха навън, горящи от нетърпение да видят оставения им от извънземните град. Мнозина колонисти с изненада установиха, че голяма част от селището е изгорена в отчаяния опит на илдирийците да спрат разпространението на епидемията. Новите заселници се бяха надявали да използват съществуващата инфраструктура.

Докато бясната дейност продължаваше, Дейвлин се качи на един от транспортните кораби и отиде до един тежък трактор. Можеше да кара огромната машина, предназначена да пренася сандъци и оборудване за заселниците.

Трима от мъжете, които срещна на борда, разгорещено спореха, размахваха ръце и си крещяха. Това не бе изненада. На Крена трябваше да се установи йерархична система, също както имаха нужда от системи за улиците, водата и разпределението на храната. Макар че не се споменаваше в официалното му досие, Дейвлин беше най-образован от колонистите и можеше да стане техен ръководител. Ала неговата работа бе да стои зад кулисите и да анализира каквото може.

Дейвлин беше висок, с широки рамене — макар и не достатъчно мускулест, за да плаши другите — гладка тъмнокафява кожа, високи скули и тесни очи и се подстригваше съвсем късо. Двата бледи успоредни белега на лявата му буза оставяха у някои хора впечатлението, че са племенен символ. Всъщност го бе порязала една избухнала бутилка при неуспешен опит на негов приятел да си прави бира вкъщи.

Тихо и вещо той разтовари сандъците в центъра на илдирийското селище. Новите заселници тичаха наоколо като деца, проучващи

непознат ваканционен лагер. Разглеждаха необикновената архитектура и вещите, които бяха оставили извънземните, търсеха скрити съкровища. Дейвлин трябваше внимателно да ги следи и да конфискува всеки уред, който можеше да се окаже полезен.

След като свърши работата си с трактора, той го паркира на градския площад и се опита да се смеси с нетърпеливите колонисти. Обикаляше със скрита камера от сграда на сграда, проучваше зарязаните навсякъде предмети, снимаше постройките от всички ъгли. Посетителите на Илдирийската империя вече бяха придобили представа за извънземното строителство, но Дейвлин най-много се интересуваше от подробностите.

Обходи жилищните блокове, които не бяха изгорени до основи. Отвори складовите помещения и проучи нещата, които извънземните смятаха за необходими за ежедневния си живот.

Привидно простодушните илдирийци като че ли не криеха информация от Ханзейския съюз. Всъщност те се представяха за съюзници и приятели. Но Дейвлин подозираше, че не е така — също като Базил Венцеслас. Под тяхната прямота може би се криеше нещо, което те не искаха да споделят с човешката раса.

Веднъж председателят Венцеслас му беше казал: „Опознай врага си“. Тук, на Крена, Дейвлин Лотце възнамеряваше да се възползва от илдирийската трагедия. Ако това изоставено място пазеше някакви тайни, Дейвлин беше човекът, който щеше да ги открие.

40.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

В денонощието на Рейндик Ко имаше двадесет и осем часа, но въпреки извънредните четири часа на Маргарет и Луис Коликос все им се струваше, че нямат достатъчно време за работа в кликиските руини.

В един каньон близо до лагера двамата ксеноархеолози се натъкнаха на изоставени сгради — обли постройки и фасади с неправилна форма, разположени под скален навес. Тунелите в дъното на пустите жилища навлизаха много навътре в планината.

Или самият каньон се беше врязал по-надълбоко през хилядолетията след изчезването на кликисците, или рамките на извънземните се бяха разрушили. ДД и трите черни кликиски робота издигнаха стълби, за да осигурят лесен достъп до изгубения град. Всеки ден започваха работа още в зори.

Нито Маргарет, нито Луис успяха да открият каквито и да било шахти, подемници, стълби или по-сложни транспортни системи за изкачване. Луис бе убеден, че високата стратегическа позиция на жилищата е свързана с отбранителни съображения.

— А може кликисците просто да са били невероятно високи — шеговито предположи той. — Нямаме представа как са изглеждали.

Големите черни роботи, които стояха в дъното на каньона, не можеха да им помогнат в това отношение.

— Не помним нищо — каза Сирикс.

Луис се усмихна на отговора, сякаш извънземният робот можеше да разбере човешко изражение.

— Тогава ще се опитаме да открием. И заради вас, и заради себе си.

Аркас не участваше в ежедневната работа, както се бяха надявали, и често прекарваше времето си в самотно проучване на района. Въпреки познанията му по геология Маргарет не разчиташе на него за нищо. Кликиските роботи им помагаша повече.

Най-трудната задача, дори след края на първия месец, бе просто да анализират възможностите. Разрушеният извънземен град беше толкова голям, че дори само съставянето на изследователски план щеше да отнеме прекалено много време. Луис обикаляше тунелите и оцелелите постройки със записващото си устройство и снимаше стените и структурите, тръбопроводите и отдавна неработещите ръждясали машини, оставени от кликисците.

В началото на кариерата си Маргарет бе посетила руините на анасазите на Меса Верде в северноамериканския Югозапад на Земята, легендарен кирпичен метрополис, оцелял много векове. Самотният кликиски град на Рейндик Ко ѝ напомняше за индианските скални жилища. И в същото време той беше непонятно извънземен, с архитектура, основаваща се на различна естетика, стени, наклонени под странни ъгли, трапецовидни входове, които не бяха непременно на равнището на пода.

В момента тя остъргваше проби от една стена, която по изключение не бе покрита с многобройни знаци и идеограми. Чудеше се дали насекомоподобната раса е избягвала да използва хартия или методи за текстови записи и е предпочитала да записва историята и числовите си данни на по-трайните стени на градовете си.

Вече бе направила химически анализ на пробите, които бяха взели от извънземни сгради на Корибус, Ларо и Пим, другите проучени от тях кликиски светове, и знаеше, че резултатите тук ще са същите: извънземните бяха създали органична минерална смес, подобна на кал, дървесна каша и слюда, комбинирана със смолист сок — слюнка? — който спояваше всичко в материал, по-твърд и по-еластичен от стоманата и бетона, и същевременно достатъчно хигроскопичен и траен, за да съхрани пиктограмите, буквите и математическите уравнения.

В лагера Маргарет щеше да има цяла нощ, за да размишлява над данните, които бяха събрали. Но бе съвсем различно преживяване да е тук и да вдишва сухия пращен въздух, заобиколена от сенките и навярно призраците на една отдавна изчезнала раса.

Преди година дни наред безрезултатно се беше взирала в символите по стените на сградите в развалините на Корибус. Ала когато бе прекарала една нощ в празна стая и беше видяла как лунната светлина огрява знаците, най-последно я бе осенило и тя беше познала

координатите, отговарящи на редки неутронни звезди. Многобройните заключения от това откритие бяха довели до кликиския факел. Сега имаше нужда от нови просветления, за да последва нов порой от преводи.

Двамата с Луис бяха започнали работа в Египет с помощта на сложни звукови картографиращи устройства, разработени от илдирийците. Като приложиха извънземната технология, за да картографират останки, заровени дълбоко под сахарските пясъци, те откриха цял египетски град, засипан от дюните. Смайващата находка ги наложи като известни археолози.

След това, по молба на земните въоръжени сили, Маргарет и Луис прекараха половин година на Марс далеч от военната база. Работата при смъртоносни условия напълно се различаваше от обикновения пясък и непоносимата жега в Сахара. Облечени в неудобни скафандри, те анализираха прословутите геометрични пирамиди в Лабиринтус Ноктис, за да установят произхода им. Ала след изтощителните проучвания стигнаха до непопулярното, подкрепено с категорични аргументи заключение, че пирамидите не са останки от извънземна цивилизация, а *естествени* образувания, резултат от необикновената кристална структура на минералите в почвата, изложени в продължение на хиляди години на климатичните условия при слабата гравитация.

Като ксеноархеолози, те нямаха много екстравагантни желания, а само общи цели и интереси. Двамата бяха доволни да живеят суровия си живот и всеки от тях запълваше съответната ниша в брака. Маргарет и Луис често довършваха изреченията на другия и седяха заедно, потънали в размисъл, като правеха само кратки коментари. И все пак, ако по-късно ги попитаха, щяха да заявят, че са водили дълъг и задълбочен разговор.

Сега, на Рейндик Ко, Луис се върна при Маргарет от поредното си проучване с камера в едната ръка и фенер в другата.

— Приключих с картографирането на нова част, скъпа.

Тя не откъсна поглед от стенните знаци, пред които седеше.

— Направи...

— Направих — отвърна той и извади инфодиска.

— Знаеш къде да го оставиш — каза жена му и Луис го прибра в едно от кликиските помещения. Често забравяше да взима

необходимите предпазни мерки, но Маргарет си знаеше урока. По време на предишните им разкопки многократно бяха губили данни поради електрически и прашни бури или наводнения.

Двамата се върнаха към работата си в унесено мълчание, но усещаха присъствието си. Маргарет и Луис бяха създали връзката си като съюз на интелектуална основа, тъй като прекарваха изключително много време заедно далеч от цивилизацията. Накрая бяха постъпили така, както им диктуваше здравият разум, и се бяха оженили, нещо като бизнес предприятие, което нямаше нищо общо с глупавата вятърничавост на младежката романтика.

Луис я остави да продължи проучванията си в едно от помещенията, в което бяха открили повечето кликиски машини. Според него някои от извънземните устройства имали все още функционални енергийни източници, въздушни системи, помпи и хидравлика. Той смяташе, че градът е жив, но спи, и беше сигурен, че може да го събуди със съответната интуиция и упоритост.

Преди съпругът ѝ да се отдалечи, Маргарет се сети нещо, което трябваше да направят.

— Довечера, Луис. Не забравяй рождения ден на Антон.

— Да, скъпа. Ще помолим Аркас да му прати съобщение. Иначе ще си помисли, че не мислим за него.

Маргарет обаче знаеше, че единственият им син също е погълнат от университетските си проучвания. Той превеждаше свитъците на старата Земя и подлагаше на нова интерпретация земните митове и легенди. Антон Коликос се бе наложил като учен, не по-малко упорит от родителите си. Беше подарил на майка си древна музикална кутия, която археоложката носеше със себе си на всички разкопки. Антон знаеше, че родителите му се гордеят с него, въпреки че често бяха прекалено заети, за да му го напомнят.

Луис отиде в другото помещение и Маргарет го чу да бърника машинарията. Остави мислите си да заблуждаят и закрачи по сухите коридори, минавайки през стаи, пълни с купища непреведени паметници, литературни или научни открития. А може би просто мръсни извънземни драсканици...

Дали кликисците бяха разказвали истории на глас като хората и илдирийците, или бяха били чисто рационална раса? И защо бяха изчезнали? Въпросите ѝ тежаха като бомба с тиктакащ часовников

механизъм и я изпълваха с чувството, че ако скоро не открие отговорите, може да стане прекалено късно.

Размислите ѝ бяха прекъснати от тихите металически стъпки на тяхното вярно компи ДД.

— Ей? Ей? Маргарет? Луис? Казахте да дойда да ви взема по залез-слънце. Вече приготвих вкусна вечеря за всички. Сигурен съм, че новата ми рецепта ще ви хареса. Време ли е вече да приключвате за днес?

Маргарет се обърна, погледна андроида и разтри схванатия си врат.

— Никога не е време да приключваме, ДД, но тази вечер няма да свършим нищо повече. Иди да вземеш Луис. Сигурно си е наврял главата в някой извънземен генератор. — Тя посочи към един коридор и компито забърза натам, като викаше археолога.

Тримата заедно се спуснаха по дългите метални стълби. Водеше ДД — движеше се заднишком с фенер в ръка, за да им осветява пътя, и ги предупреждаваше за неравности и остри ръбове на скелето.

— Внимателно. Внимателно. — Скоро сигурно щеше да им напомни, че има достъп до инфомодул за оказване на първа помощ, който могат да качат в ограничената му памет, ако се нуждаят от лекарските му услуги.

Боляха я краката. Луис я прегърна през рамо.

— Искаш ли да ти помогна, скъпа?

— И ти си също толкова изтощен, старче — отвърна тя. — Но съм сигурна, че галавечерята, която ни е приготвил ДД, много ще ни освежи.

— Надявам се да не е пак „тартар в лагерен стил“.

— Ще имам предвид кулинарните ти предпочитания, Луис.

Докато крачеха по каньона, издълбан от отдавна забравени наводнения, Маргарет се обърна и погледна към високите скали и недостъпните градове.

— Питам се дали кликисците са страдали от артрит? — каза тя. — И в такъв случай как са се прибирали вкъщи? Определено не би ми се искало всеки ден да катеря такива стълби.

— Особено ако са имали много крака, което изглежда вероятно — прибави мъжът ѝ. — Може да не са напускали градовете.

Сенките в каньона се сгъстяваха, Маргарет продължи да се взира нагоре и да мисли за странното разположение на града.

— Като че ли обаче е типично. Спомняш ли си високите кули на Ларо?

Постройките на онази суха и тревиста планета много бяха приличали на високи термитни замъци — колони от същия кирпиченослюден материал, свързани с вътрешни тунели. Някои водеха до земята, но не бяха по-широки от по-високите коридори, което предполагаше, че не са били използвани повече. Прозорците бяха големи и опасно отворени.

Ненадейно Маргарет избухна в смях.

Луис я погледна. Поради „дружелюбната“ си програма ДД разбираше, че е любезно да се смее със своите господари, затова имитира подсмивване, макар да нямаше представа какво е толкова смешно.

— Съвсем просто е, старче — каза Маргарет. — И е очевидно. Защо не се сетихме досега?

Той се усмихна на жена си. Когато правеше поредното си поразително откритие, тя почти винаги се оказваше права.

— Е, скъпа, ще ми кажеш ли, или ще ме оставиш да умра от напрежение... или от старост?

Маргарет посочи отвесната скала и широкия скален навес, отворен към въздуха.

— Можели са да *летят*, разбира се. — И му се ухили. Знаеше, че това откритие ще ги накара да преосмислят принципните си представи за извънземната биология. — Кликисците са можели да *летят!*

41. САРЕЙН

Преди да замине за Земята, Сарейн обмисли как да стане идеална терокска посланичка, за да задоволи всички политически потребности и да е добра домакиня. Работата ѝ щеше да е за благо на горския свят, както и на Ханзата. Базил Венцеслас ѝ беше показал, че двата народа имат общи интереси и цели.

Да, Сарейн се различаваше от консервативната стара Отема, която неоснователно бе пречила на народа си да се развива в ханзейското общество. И все пак старицата беше нейна предшественичка и на Терок я уважаваха. Щеше да е от полза, ако успееше да получи благословията на съсухрената зелена жрица.

Сарейн запари чайник със силно кли. Стаята ѝ се намираше високо в гъбения риф, където гъбената плът бе млада и стените все още бяха меки. Тук ѝ харесваше, защото имаше повече слънце, отколкото на по-ниските етажи. Младата жена постави на масичката две чаши със стимулиращата напитка, едната за себе си, другата за Отема.

Докато чакаше гостенката си, тя се погледна в огледалото и упражни усмивката си, поправи посланическата одежда, която ѝ беше връчила старицата, после поглади теранските гривни, подарени ѝ от Базил в знак на неговото уважение към терокския народ и като прощален любовен дар.

Отема влезе точно на минутата и Сарейн се изправи, за да я посрещне. Изглеждаше невероятно стара! Кожата ѝ беше тъмнозелена като нощна гора и имаше някаква суха твърдина — като дърво. Носеше оскъдното облекло на зелена жрица, без никакви украшения.

Когато видя посланическите одежди на Сарейн, Отема, изглежда, се обезпокои. Татуираните на лицето ѝ статусни черти и символи за успехите ѝ се набраздиха от многобройните ѝ бръчки. Младата жена се зачуди дали бившата посланичка не изпитва носталгия по земните удобства и култура.

Сарейн се престори, че не забелязва мрачното настроение на предшественичката си.

— Нямахте те толкова много години, Отема, че така и не успяхме да се опознаем. — Наля кли на старицата и тя вдигна чашата си. — Преди да замина, за да поема новите си задължения на Земята, реших, че трябва да си поговорим. — Сарейн се усмихна. Налагаше се да изрече тези неискрени думи. — При целия си опит, сигурно можеш да ме посъветваш за много неща в отношенията с Ханзата.

— Ще споделя мислите си с теб, макар да не съм убедена, че ще ме послушаш — сковано отвърна Отема.

Сарейн се опита да не се намръщи на този безцеремонен отговор и отпи глътка от горещата напитка.

— Определено не си разочарована, че се връщаш в световната гора, Отема, нали? Заслужила си го след дългите си години служба.

— Световната гора винаги е балсам за човешката умора, независимо от това какви незабележими за нас надвиснали беди виждат дърветата. Не, не съм разочарована, че се връщам на Терок. Разочарована съм от *теб*, посланик Сарейн. — Тя използва титлата като обида и най-после седна с огромна неохота. — И се боя от вредите, които може да нанесеш.

Сарейн нехайно се усмихна и се опита да обърне всичко на шега.

— Трябва да ми дадеш възможност да се докажа, Отема. Учила съм на Земята и познавам нейните култури и обичаи. Всъщност сигурно не по-зле от теб разбирам политиката и търговията на Ханзата. — „Ако не и по-добре“ — помисли си тя.

Отема се намръщи.

— Ти си умно момиче, Сарейн, и изобщо не се съмнявам в способността ти да разбираш. — Тя отпи голяма глътка и замълча със затворени очи — поемаше енергията, която ѝ даваха смлените семена от световно дърво. Зеленината на кожата ѝ сякаш стана още по-жива.

— Надявам се обаче, че разбираш и деликатното положение на Терок. Лесно е да се отнасяш с презрение и нехайство към мястото, където си прекарала живота си. Едно нетърпеливо дете може да ни смята за безинтересни или скучни, но не позволявай на съблазните на блестящите съкровища да те разсейват от онова, което наистина е важно. Такива цветя са пъстри и ярки, но цъфтят за кратко. Корените,

от друга страна, стигат надълбоко и осигуряват продължителна стабилност.

На Сарейн ѝ се прииска да изсумти презрително, ала се овладя и мъдро кимна.

— Много си права, Отема. Благодаря ти за прозорливостта.

Базил ѝ беше разказвал колко досадна понякога е Отема. Старата посланичка без емоции или омраза бе отклонявала всички опити на Ханзата да наложи дори елементарен контрол над зелените жреци. Председателят знаеше, че не бива да се изпречва на пътя на Желязната лейди, защото Отема никога не отстъпваше.

При посланичеството на Сарейн обаче щяха да се променят много неща.

Навън в джунглата две чифтосващи се птици летяха и писукаха, шумоляха в листата и плашеха облак диамантени мушици. Отема изглеждаше разсеяна, сякаш я вълнуваха по-сериозни проблеми от амбициозната млада посланичка.

— Дърветата пазят много знания — и не споделят някои от тях, дори с нас.

Сарейн опита друг подход.

— Наясно съм с това, че тъй като не съм зелена жрица, не разбирам световната гора толкова добре, колкото теб. Но ще положа всички усилия и винаги ще поддържам връзка с други представители на жречеството. Световната гора ще знае всичко, каквото правя.

— Съмнявам се, че имаш намерение да позволиш на който и да било зелен жрец да участва в твоите... нека ги наречем *частни* консултации с председателя Венцеслас.

— Намекът ѝ така смая Сарейн, че младата жена едва успя да се овладее. — Ти си убедена, че интимната ти връзка с председателя ти дава някаква власт над него, но те предупреждавам, че Базил Венцеслас не се поддава толкова лесно на манипулиране. Той действа много по-прикрито, отколкото може да разбере едно обикновено момиче.

Сарейн сви устни.

— След като остана без посланическото си наметало, Отема, изглежда, си забравила тактичността и дипломатичността си.

— Но не съм забравила истината, Сарейн — отвърна старицата. — Човек няма нужда от връзка със световните дървета, за да види

нещо толкова очевидно. — Остави недопитото си кли, изправи се и се поклони официално.

— Мисля, че ти дадох повече съвети, отколкото искаше да чуеш, затова си тръгвам. — И тръгна към сводестата врата в меката стена. — Играй си игричките, Сарейн, но никога не забравяй коя си и къде си родена. Дърветата предусещат невероятно тежко време, макар че не казват дори на зелените жреци какво ни очаква. И ще дойде ден, когато ще си щастлива, че имаш съюзници на Терок.

42.

ДОКТОР ДЖЕРАЛД СЕРИЗАВА

Ансиър ярко пламтеше — новородено слънце, обгърнато от огньовете на своето плътно ядро. Макар и много по-малък от основната звезда на системата, този газов гигант стопи ядрата на доскоро замръзналите луни.

Разнасяни от бързите кораби по търговските пътища, репортажите на медиите за успешния кликиски факел продължаваха да се разпространяват из ханзейските колониални светове и Илдирийската империя. Записаните интервюта на Серизава бяха заинтригували слушателите на стотици планети. Той се беше насладил на славата и известността си — всъщност това дори му бе омръзнало. Сега започваше истинската работа.

Въпреки че новородената звезда беше малка и сравнително студена, Серизава не можеше да гледа кипящата плазма без филтри на наблюдателните илюминатори. Проекционните екрани на пултовете показваха магнитни карти, записани в конкретни участъци от спектъра. Резултатите бяха поразителни и странни.

Той бе проучил ефимерните образи, заснети малко след възпламеняването на газовия гигант — кристални обекти с форма на идеални сфери, блестящи кълба, които сякаш отлитаха от пламтящото ново слънце. И Маргарет Коликос ги беше видяла. Серизава се бе опитал да ги обясни просто и лесно, защото заобиколен от безброй медийни скенери, не искаше да уплаши никого, нито да разкрие, че няма представа какво е това. И все пак необикновеният феномен не подлежеше на обяснение дори и след многократни анализи.

Благодареше се, че явлението не се е повторило.

Ученият прокара длан по плешивото си теме и потрепери. Вечно му беше студено на борда на металната наблюдателна платформа. Въпреки че се взираше в сияещия въглен на малката звезда, топлината ѝ не проникваше през бледата му кожа, за да сгрее костите му. Постоянно зъзнеше, както и да настройваше температурата.

Поради стръмния градиент на плътността, зоната на ядрено горене в ядрото на Ансиър представляваше съвсем тънка обвивка, но достатъчна, за да възпламенява водородното гориво. Малкото слънце беше огнен ураган, който все още утихваше, ала от седмици не се бе променило нищо.

На четирите луни обаче протичаха драматични промени.

След седмица щяха да пристигнат първите ханзейски кораби, които щяха да докарат планетни инженери, специалисти по тераформиране и геолози. Те щяха да се спуснат със специални заслони и оборудване на затоплящите се луни и да поставят началото на дългосрочни планове за превръщането им в обитаеми светове. Предстояха вълнуващи времена.

На тънките устни на Серизава се изписа усмивка.

— Хм, как според вас ще се нарекат колонистите? — Често си задаваше безсмислени въпроси и завързваше разговори с техниците. Най-голямата луна, Джак, орбитираще най-близо до взривената планета и най-вероятно първа щеше да е готова за заселване. — Мислите ли, че ще се нарекат джакианци? Или джакити?

Един от техниците обичаше тази игра.

— Джакитчета ми се струва по-подходящо.

Серизава погледна екраните, които показваха променящата се повърхност на другите луни — Джордж, Бен и Кристофър. Кухините бълваха топящи се газове като кометни опашки, шумно и мръсно раждане на атмосфера от изпаряващ се лед. Прекалено леки, за да бъдат задържани от гравитацията на луните, газовете щяха да изкипят в космоса. Накрая, след като замръзналите езера сублимираха и ледниците се преобразуваха или в течна вода, или в газообразен въглероден двуокис, трябваше да се образува достатъчно въздух, за да обгърне луните. Някой ден.

Имената на тези луни — в чест на първите четирима велики крале на Теранския ханзейски съюз — даваха на Серизава чувство за историчност. Ала хората възприемаха няколко века за огромен период, докато за илдирийците и особено за техния маг-император това беше само миг. През по-голямата част от съществуването на земната цивилизация хората не бяха участвали в дългосрочно планиране и не бяха мислили за нещо извън собствения си живот.

Ученият отиде при термостата на станцията и увеличи вътрешната температура. Подовете щяха да излъчат топлина и да сгреят всички. Като енергично потриваше ръце, той се върна при наблюдателните екрани.

Разгледа някои записи на Бен и Кристофър, които орбитираща близо един до друг, както и на Джордж и Джак от другата страна на Ансиър. Прехвърли на бързи обороти кадри от покритите им с кратери повърхности, които се заглаждаха или пропукваха при бързото топене на ледовете. Тъй като топологията на всяка луна се променяше ежедневно, все още бе много рано да се преценяват особеностите на терена.

— Силна тектонична активност на Кристофър — отбеляза един от техниците и включи образа на обгърнатата в мъгли луна на големия екран. Облаци от новоосвободени газове ревяха нагоре като гейзери. — Вижте, отваря се цепнатина и се откъсва голямо парче от ледената покривка.

Като продължаваше да търка ръце, за да се стопли, Серизава забързано отиде при екрана.

— Геологията все още е толкова нестабилна, че пристигането на тераформиращите групи е малко преждевременно. На изследователските екипи едва ли ще им харесат такива земетресения.

— Тераформаторите имат машини, създадени, за да издържат и края на света, доктор Серизава.

— Или началото му. — Десетимата техници и астрофизици се събраха около екраните с висока разделителна способност, приковали погледи към тектоничното явление.

Серизава вдигна очи навреме, за да види рой ярки, блестящи кълба, които долетяха в системата и се спуснаха към бурното ново слънце от разстояние, високо над орбиталната равнина.

— Гледайте!

Бяха точно като онези от записите на експеримента с кликиския факел — призраци, привидения, които беше обяснил като маловажни аномалии. Първоначалната преценка на Маргарет Коликос обаче бе абсолютно точна.

Кораби. Внезапно го обзе студ, по-силен от този, който изпитваше на борда на станцията.

Флотът от шипести сфери се приближаваше с шеметна бързина, като молци, привлечени от новия пламък на Ансиър. Четиринадесет лъскави кълба, големи колкото астероиди, се спуснаха към бившия газов гигант и неговите топящи се луни. Приличаха на прозрачни планети, идеално кръгли, но осяани с остри изпъкналости. В диамантените им корпуси се виждаха мрачни мъгли, загатващи за сложни геометрични механизми. Подобно на гладни насекоми, извънземните сфери обградиха най-малката луна, Бен.

Всички от екипажа се втурнаха към наблюдателните илюминатори. Ослепителната светлина на недалечния Ансиър се отразяваше от кристалните топки. От повърхността им стърчаха триъгълни пирамиди като съвършени планини, по чиито остри върхове пращяха сини мълнии.

— Записваме ли всичко това? — попита Серизава. — Удивително! Какви са тези неща?

— Изглежда, се интересуват от Бен. Може да го сканират...

Извънземните кораби откриха огън по луната.

Сините мълнии от пирамидалните изпъкналости на четиринадесетте извънземни кораба се сляха, после се стрелнаха надолу в един-единствен лъч, който улучи и без това нестабилната повърхност на Бен. Проблесна сияние, материците завибрираха от акустични вълни, които разлюляха скалното тяло.

Серизава извика по комуникационната система, сякаш извънземните можеха да разберат думите му или да му отговорят:

— Какво правите? Спрете, моля ви! Това е човешка територия. Това е... — Той погледна спътниците си, ала никой не можеше да му помогне.

Обстрелът продължи. От луната изригваха газове, скалите се разпадаха, оранжева топлина кипеше нагоре от откритото ядро. Бен се разтърсваше и разцепваше под безшумната атака.

На извънземните им трябваша двадесет минути, за да унищожат луната и да я разбият на тлеещи въгленчета, които се разпръскваха в космоса.

— Боже мой! Защо? — с ококорени очи се питаха техниците и астрофизиците.

Кристалните кълба плавно се отдалечиха от горещите останки на Бен и се насочиха право към Джордж. Лицето на Серизава лъщеше от

пот. Въпреки че кожата му изглеждаше студена като лед, вътрешно ученият пламтеше от гняв.

Четиринадесетте диамантени сфери увиснаха над втората луна. Може би я анализираха? Картографираха континенталните пукнатини, цепнатините в ядрената структура? После светлинните чукове отново проблеснаха надолу.

Гневът на Серизава се превърна в ужас.

— Излъчете тези образи! Повикайте помощ, обявете обща тревога във всички посоки. — Той изруга от яд, че на наблюдателната платформа няма зелен жрец, за да им осигури незабавна телевръзка.

— Ще минат седмици, докато някой приеме сигналите, доктор Серизава.

Той отлично го знаеше. Изпаднал в безпомощна паника, ученият разпери ръце. Загиващият при бедствие не пише писмо, за да вика линейка — но той не можеше да направи нищо друго.

— Все някой трябва да научи.

Техникът прати сигнал за бедствие, без повече спорове.

— Като писмо в бутилка — измърмори той. Сигналят беше отправен във всички посоки с надеждата, че някой ще го чуе.

Другите членове на екипажа използваха ресурсите на борда на наблюдателната платформа, за да запишат и анализират гибелните изстрели, да заснемат пълното унищожаване на скалните спътници.

— От тях можеха да станат прекрасни тераформирани светове — въздъхна Серизава.

На борда на станцията нямаше как да се защитават, можеха само да събират информация... и да се надяват, че смъртоносните сфери не са ги забелязали.

След като разрушиха луната Джордж, безшумните и зловещи извънземни бойни кълба продължиха към Кристофър.

И накрая към Джак. И четирите луни бяха изпарени.

Серизава плачеше. Стоеше пред наблюдателния илюминатор и гледеше идеалните сфери и опустошенията, които бяха предизвикали.

— Защо го правите? Какво сме ви сторили?

Извънземните не бяха излъчили съобщения, ултиматуми, предупреждения и обяснения. Увиснали в орбита далеч от пламтящия Ансиър, хората от Теранския ханзейски съюз не можеха да помръднат или да избягат. Нещо повече, те не разбираха.

Четиринадесетте чудовищни кораба напуснаха унищожените сателити и спряха над погребалната клада на някогашния газов гигант Ансиър. После като рояк разгневени оси обкръжиха наблюдателната платформа.

Техниците заотстъпваха от илюминаторите, като че ли навътре щяха да са в по-голяма безопасност. Серизава не си направи труда да помръдне. В последния момент затвори очи.

Ужасните сини мълнии запращяха.

На кристалните кълба им бе трябвало известно време, за да разбият четирите скални луни, но пълното унищожение на космическата платформа отне само секунди.

43.

КРАЛ ФРЕДЕРИК

Зад затворените врати на Двореца на шепота цареше смайване и страх. Крал Фредерик не знаеше какво да прави.

Планетните инженери и тераформатори се бяха завърнали на Земята с максималната скорост на космическия двигател — бяха изразходвали огромно количество екти, за да донесат ужасната вест. Екипажът пристигнал по разписание при Ансиър само за да открие, че луните са разбити на парчета, а наблюдателната платформа е напълно изпарена. От изследователския екип на доктор Серизава не бе оцелял никой. Някаква сила била унищожила всичко.

Всички граждани гледаха своя смел и могъщ крал за отговори, за утеха... а старецът не можеше да направи нищо.

Когато бяха потеглили обратно, изпадналите в паника тераформатори бяха излъчили новината по хиляди честоти, кудкудякайки като уплашени кокошки, втурнали се да се скрият в курника си. Ханзата вече не можеше да наложи контрол над информацията.

Базил Венцеслас мърмореше в чакалнята пред тронната зала и плашеше краля с неприкрития си гняв.

— По дяволите! Предпочитах известно време да запазим в тайна тая история. Не знаем как да разглеждаме случилото се. Нямаме никакви отговори. Всичко е унищожено... но защо? Външна атака ли е било, или някакво... космическо явление, например резултат от кликиския факел?

— Можете да сте сигурен, че е било атака — отвърна генерал Ланиан, който сковано стоеше мирно, докато Базил се разхождаше назад-напред. Бяха го повикали от марсианската база на ЗВС, за да обсъдят кризата.

Фредерик изтупа някаква прашинка от одеждите си и взе бокал подсладено вино. Беше предложил на Базил силна напитка, ала председателят бе поклатил глава — искаше главата му да е бистра. За

разлика от него, на крал Фредерик ужасно му се искаше да облекчи ужаса, който изпитваше.

— Базил, мога да дам изявление, че проучваме случая, но все още нямаме отговори. Това ще ги успокои ли?

Венцеслас удари с длан по една канелирана коринтска колона и саркастично отвърна:

— Добра идея. Да съобщим на всеки човек в Ханзата, че сме безпомощни и не знаем нищо.

— Но ние наистина не знаем какво се е случило — възрази Фредерик.

— Те също — заяви Базил. — Кралят никога не бива да позволява на никого да разбере, че е в неведение.

Фредерик отпи глътка от подсладеното вино и не отговори. Погледна униформения военен — *Ланиан*, а не *Лансън*, укори се монархът — и се опита да затвърди увереността си, че земните въоръжени сили ще отговорят на тази катастрофа. Генералът искаше да отмъсти и да смаже тайнствените агресори, за да върне мира на човешките колониални светове.

— Може и да казвам очевидното, председателю Венцеслас, но вероятно са били илдирийците — рече Ланиан. — Техният слънчев флот присъстваше при Ансиър и наблюдаваше нашия експеримент. Може да са се почувствали застрашени, защото имаме толкова мощна технология. Кой друг може да е бил?

— Вселената е голяма, генерале, пълна е с много неща, които не разбираме — каза кралят. — Ние сме проучили съвсем малка част от един спирален ръкав в нашата галактика...

— Фредерик, дори илдирийците с цялата им история никога не са срещали друга извънземна раса — раздражено го прекъсна Базил. — Не искам да усложнявам проблема, като си измислям торбалани. Опасността от война с илдирийците е достатъчно неприятна. От друга страна, генерале, аз също не вярвам, че слънчевият флот притежава оръжие, което може да нанесе такива опустошения.

— Вярно е. Това трябва да е нещо ново, а илдирийците от векове са в застой. — Ланиан отиде при един от триъгълните прозорци, който гледаше към Лунната градина. Грижливо оформените храсти и прелестните статуи бяха разположени на стотици акри около Двореца на шепота. — И не е била някаква шайка пирати като Ранд Соренгаард.

Скитниците може да искат да ни отмъстят, но определено не притежават технологията да унищожат цели луни.

Фредерик мълчеше. Тъй като по време на бързото затопляне на луните геологията беше изключително нестабилна, спътниците можеше просто сами да са се пръснали... но бе смехотворно да се мисли, че Джак, Джордж, Бен и Кристофър едновременно са се самоунищожили и че летящите останки случайно са улучили далечната наблюдателна платформа.

— Трябва да открием какво се е случило и кой го е извършил — заяви Базил. — Не сме чували за други атаки, нали?

Генералът поклати глава.

— Но пък без широко разпространени телевръзки минават месеци, докато новините обиколят ханзейските колонии и още повече, докато получим сигурни доклади от Илдирийската империя.

Това напомняне накара Базил да се намръщи.

— Ако разполагахме с повече зелени жреци из Спиралния ръкав, нямаше да имаме такъв комуникационен проблем.

Кралят реши, че е време да прояви царствеността си.

— В името на моя скиптър и меч, Базил, няма нужда да усложняваме проблема със стари рани. Хората настояват за отговори. Как да им отговоря? Искам съвета ти.

Базил го изгледа свъсено.

— Ти изпълняваш моите заповеди.

Фредерик се опита да не покаже, че е обиден.

— Тогава ми дай заповед, Базил. Каж ми какво да правя.

Гледан от наблюдателните цепелини в небето, тази нощ Дворецът на шепота приличаше на торта с безброй свеци. Вечни факли пламтяха от всички кули и куполи, от всеки уличен фенер и стълб на мост. Тълпите на площада, хората, прииждащи по моста над Кралския канал, и онези, които имаха специална покана да чакат на територията на двореца — всички носеха свеци или фенери.

Воден от процесията на съветниците си, придружаван от зелен жрец и следван от множество униформени пратеници на важните ханзейски колонии, старият крал Фредерик вървеше към моста.

Кралската гвардия му проправяше път. Тълпите високо вдигаха свещите и осветителните си глобуси.

Настрани от навалищата стоеше самотен кликиски робот и просто чакаше. Фредерик неспокойно се намръщи.

Съветниците му го бяха облекли в траурни черни и пурпурни одежди. Вървеше тежко, сякаш носеше на покритите си с мантия плещи огромно бреме. Носеше се бавна музика, напомняща погребална песен. Архиепископът на единството вече бе повел публиката в утешителна молитва. Главната му цел беше да ги успокои — също като задачата на краля.

Тълпите утихнаха в неспокойно мълчание. Фредерик най-после стигна до края на висящия мост над Кралския канал, където като стражи се издигаха четири железни осветителни стълба — пламъците им съскаха и се стрелкаха към небето.

Базил щеше да го наблюдава от един висок балкон в главния купол на Двореца на шепота. Той бе ръководил техниците, за да знаят какво да правят. Разчитането на времето щеше да е от изключително значение.

Напоследък Фредерик допускаше грешки, знаеше го, но този път призова на помощ цялото си ораторско майсторство и емоционалност. В угълчетата на очите му заблестяха истински сълзи и една от тях се плъзна по бузата му. Най-близките камери щяха да покажат този детайл.

Гласът на краля закънтя, дълбок и бащински:

— Теранският ханзейски съюз от много години помага на човечеството да се разселва из Спиралния ръкав. Установили сме колонии на много нови светове, разпространяваме нашата цивилизация в галактическото общество. Но въпреки тези величествени успехи и постижения, за съжаление ние имаме и неуспехи.

— Неотдавна обявих създаването на ново слънце — продължи той, — плод на човешката амбиция и находчивост. Неговото семейство от луни щеше да бъде превърнато в нови колонии.

Фредерик сведе глава.

— Но сега се чувствам като родител, който е изгубил децата си. Без да е провокиран, неизвестен агресор ни лиши от надежда за тези жизнени нови светове, които назовахте в чест на моите

предшественици. Трябва да разберем какви са причините. И после трябва да отмъстим.

Той вдигна глава и погледна пламтящите факли, които блестяха от стълбовете на моста.

— Но първо трябва да оплачем жертвите.

Приближи се до четирите стълба, които символизираха четирите унищожени луни, и протегна ръка към първия стълб.

— Тези пламъци трябваше да са вечни и да сияят в чест на заселените от човека светове. Уви, сега трябва да бъдат угасени.

Кралят докосна металната основа на най-близкия стълб.

Техниците на Базил в Двореца изключиха пламъка и символично угасиха горящия огън.

Когато и четирите стълба на моста потънаха в тъмнина, Фредерик протегна ръце към тълпата.

— За пръв път в цялата земна история кралят е принуден да направи такова нещо.

Хората бяха поразени. Смайването и тревогата щяха да обхванат всички светове на Ханзата.

— Да се надяваме, че ще е и последен.

44.

ЕСТАРА

Терокските работни групи се заеха да превърнат празния червеен кошер в нов жилищен комплекс. Естара прекара това време с Бенето и неговите фиданки. Клечеше до него и той я насочваше със сигурни пръсти — показваше ѝ къде да разрохква пръстта и колко вода да долива.

Чу се шумолене на хрусталаци и сподавено хлипане и на поляната изтича Сели. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Бенето, нещо стана с моята кондорова муха. Моля те, погледни я. Сигурна съм, че ще разбереш какво ѝ е. — Носеше голямата колкото куче кондорова муха. Крилете ѝ бяха разперени като провиснали платна.

Сарейн щеше да сгълчи Сели за детинската ѝ страст към безмозъчното насекомо, но Бенето съчувствено погледна сестричката си.

— Ела. На твоята кондорова муха ще ѝ харесат ливадите, които са естествената ѝ среда. — Той погали продълговатата лъскава глава на съществото. Осемте разчленени крака потръпваха и се свиваха, сякаш мухата се катереше по гигантско цвете насън.

Бенето поведе сестрите си през високите бурени и шумолящи треви, покрай масивните дънери на световните дървета. Накрая стигнаха ливада, осяна с огромни лилии. Наоколо летяха други кондорови мухи. Любимката на Сели като че ли се ободри в новата среда и крилете ѝ затрептяха.

— Огледай се, Сели. — Бенето посочи крилете от кондорови мухи, пръснати като цветно стъкло по ливадата.

Телата на мъртвите насекоми бързо се разлагаха, но твърдите прозрачни криле оставаха — свидетелство за краткото им, ала ослепително пъстро съществуване.

— Всеки от нас има своя живот, сестричке. Важното е не колко дълъг е той, а как ще го *изживее*ла. Аз имам работата си със световната

гора. Рейналд някой ден ще стане отец на Терок. Сарейн ще е следващата ни посланичка на Земята. Вие с Естара трябва да решите какво ще постигнете. — Бенето протегна ръка и погали лъскавото тяло на кондоровата муха. — Твоята любимка също има своя живот. Какво според теб иска да постигне тя?

— Тя ми прави компания — отвърна Сели. Насекомото размаха криле и опъна верижката си, за да полети заедно със събратята си над ливадата.

— И постигнала ли го е? — попита Бенето.

— Тя си е моя. Обичам я. — И изведнъж детето усети за какво намеква зеленият жрец, който наблюдаваше полета на другите кондорови мухи. — О, може да не е болна, а просто самотна.

— Остави я няколко дни да лети над ливадата и да се храни с цветя, Сели — каза Естара. — Тя знае пътя до стаята ти, ако поиска да ти дойде на гости.

Момиченцето неохотно разкопча верижката. Насекомото изящно размаха криле и се издигна във въздуха. После сякаш незабавно се изпълни с енергия, понесе се нагоре по въздушните течения и се насочи към ярките цветя, докосвайки другите кондорови мухи — общуваха с феромони или с недоловими за хората звукови сигнали.

Тримата дълго наблюдаваха танца на мухата. Накрая се запътиха обратно към града в гъбения риф. Вървяха един до друг, макар че разплаканата Сели продължаваше да поглежда през рамо към ливадата...

Същата вечер, след като момиченцето заспа на сламеника си с прозорец, отворен към джунглата, кондоровата муха долетя в стаята му. Кацна върху детето и го покри с крилете си като със завивка. Сели се размърда и измърмори нещо, ала не се събуди, когато красивото създание за сетен път потрепна с криле и умря върху нея.

Завързала дългите си къдрици на опашка, Естара се присъедини към работната група в празния червеен кошер и помогна за разчистването на боклуците, които бяха оставили в гнездото си гигантските безгръбначни. Като търкаше силно, тя изглаждаше стени и обозначаваше места за поставяне на мебели и изрязване на врати. Други терокци укрепваха сводове, запушваха тунели, които не водеха

наникъде, за да се използват като складове, и разширяваха жилищни помещения. Трябваше им известно време, за да картографират хаотичните коридори на кошера, но новият жилищен комплекс започваше да придобива форма.

Тъй като червеите не следваха проект, който да се основава на човешкото удобство, терокците трябваше да се задоволят със съществуващите помещения и проходи. Някои червейни тунели бяха достатъчно високи, ала в други човек трябваше да пълзи, за да се придвижва от стая в стая. Хората щяха да свикнат с лабиринта, да уголемят някои тунели и скоро кошерът щеше да се превърне в оживен дом. Много семейства вече бяха подали молби при отец Идрис и майка Алекса да бъдат настанени в него.

Навън двама безразсъдно смели младежи се гонеха с делтаплани, направени от криле на кондорови мухи и все още функциониращо оборудване от стария „Кайли“. Естара копнееше да поиграе с тях, но вече си имаше задължения. Този червеен кошер бе нейно откритие и тя искаше да остави своя знак. Отначало инженерите се бяха отнасяли към нея снизходително, бяха очаквали, че ще им се пречка. Ала тя беше също толкова усърдна и изпълнителна, колкото и останалите от групата.

С помощта на нагорещено режещо устройство Естара разреза хартиената материя. Този отвор щеше да е един от главните прозорци на комплекса. Той също щеше да има декоративна функция и бе... чудесен начин да увековечат паметта на любимеца на Сели.

След като изряза отвора, Естара взе едното от големите крила на мъртвата кондорова муха — приличаше на триъгълно парче от витраж. Всички отвори и прозорци по външните стени бяха покрити с такива криле и обливаха помещенията със светлина във всички цветове на дъгата. След като Естара поставеше четирите криле, тази стая щеше да заприлича на древна катедрала.

Момичето намаза краищата на отвора с лепилен сок, който щеше да се втвърди като желязо и да задържи пъстроцветното крило. Накрая се отдръпна, за да се полюбува на работата си. Това бе прекрасно допълнение към новия жилищен комплекс на място, където всички можеха да го видят. Естара си каза, че сестричката ѝ ще се зарадва.

45. НИРА

Като зелена жрица, Нира имаше важни нови задължения, ала все още обичаше предишната си работа. Поне веднъж седмично успяваше да се покатери на върхарите и да почете на глас на заплепената световна гора. Не се сецаше за нищо по-благородно от това да разказва истории.

Като пазеше равновесие на един дебел клон, тя прочувствено четеше историята за сър Гавин и Зеления рицар. Самата Нира нямаше представа какъв ще е краят. Всичко това беше ново за нея и момичето знаеше, че гората е също толкова нетърпелива да научи, колкото и то. През голата си кожа Нира усещаше, че дърветата реагират като истинска публика.

Докато свършваше историята, тя погали люспестата кора, с новите си способности установи контакт с дървото и оттам влезе в телевръзка с цялата гора. Можеше да получи достъп до всяка част от постоянно растящата база данни, но дърветата бяха нещо повече от енциклопедия. Можеше да се съветва с тях, да научи какво е синтезирала гората от цялата събрана информация. Но световните дървета все пак пазеха своите тайни дори от най-видните зелени жреци като Ярод.

Нира попита световната гора и получи порой от разкази. Изведнъж резервоарът на ума ѝ се изпълни с повече истории, отколкото можеше да си представи. Щяха да ѝ трябват много неспокойни нощи с живи сънища, за да смели всички неща, които знаеше сега. С благодарна въздишка тя прекъсна телевръзката.

После усети, че се приближава друг зелен жрец. Нямаше нужда да гледа, защото световните дървета посочиха посетителката ѝ — старата Отема, която много години беше служила като посланичка на Земята. Изненадана и уплашена, Нира се обърна. Естествено, строгата, но мъдра жрица не можеше да търси нея.

Макар че бе невъобразимо стара, Отема се катереше с грациозната бързина на дървесен гуцер. Тя застана до момичето на широкия клон и впери очи в гората.

— Спомням си колко се вълнувах, когато приех зеленината, колко неща трябваше да уча. — Старицата се обърна към Нира. Тъмните ѝ очи изглеждаха някак си далечни... дори тъжни. — След повече от век чудото и величието на световната гора нито за миг не намалява. Днес дърветата ме вълнуват също толкова, колкото и когато бях на твоята възраст.

Нира не знаеше какво да каже.

— Аз... благодаря ти за думите, посланик Отема.

— Наричай ме просто Отема, дете. Зелените жреци нямат нужда от титли.

— Добре... Отема. — Тя събра смелост и рече: — Изненадана съм, че те виждам тук. Търсиш ли някого?

— Да. И го намерих. — Сцената изглеждаше странна: две жени, застанали на клон сред върхарите. — Ярод ми каза, че може би ще те открия тук горе, макар че днес не ти е определен ден да четеш на дърветата.

— Всички служим според способностите и интересите си — отбранително стиснала инфоплочата в ръка, отвърна Нира. После докосна тъмните линии край устата си. — Аз съм четец и обичам да съм тук горе.

— Значи обичаш историята, така ли? Приключения, легенди и митове?

Момичето се опита да долови критични нотки в гласа на старицата, но не успя и просто кимна с глава.

— Интересно — продължи Отема. — Проучих семейството ти и се чудя откъде си взела интереса си към легендите. Когато беше малка, майка ти разказвала ли ти е приказки?

— Не. Всъщност това е една от причините, поради които бях щастлива да се свържа със световната гора, защото това открива пред мен нова вселена, каквато може би никога нямаше да открия у дома.

Най-голямото от осем деца, Нира Кали произхождаше от сравнително бедно семейство, което живееше в един от най-старите червейни кошери. Няколкото помещения, някога напълно достатъчни за родителите ѝ, бяха отеснели за растящото им семейство. Когато

Нира бе станала послушница, родителите ѝ се бяха натъжили, че ще ги напусне, но бяха и доволни от разширяването.

Тя винаги беше обичала да разсъждава и да чете, докато семейството ѝ се задоволяваше да работи в зеленчуковите и овощните градини. Родителите ѝ прекарваха свободното си време в развлечения и игри, участваха в празненства и разговаряха с приятели. Нира обаче предпочиташе да чете.

— Търся някой, който обича историите — каза Отема. — Такъв човек ще е от огромна полза за моето следващо назначение. — Сърцето на момичето се разтуптя. Изгаряше от нетърпение да научи какво има предвид посланичката.

Нира си спомняше честите случаи, когато четеше сама, приклепнала до облата стена на червейния кошер. Въпреки че обичаше семейството си, те не я разбираха. Чудеше се дали е като кукувиците, които снасят яйцата си в чужди гнезда. Искеше ѝ се да зададе хиляди въпроси, ала мълчеше и любезно чакаше, макар че очите ѝ блестяха от огън и любопитство.

— Рейналд се завърна от своето пътешествие — продължи Отема. — Видял е много светове, разговарял е с велики ръководители и е наблюдавал необикновени култури.

— С интерес изслушах всичките му разкази — рече Нира. Дали Отема нямаше да ѝ предложи да разговаря с Рейналд, да изпълни ролята на нещо като историк и да обработи преживяванията му, за да бъдат съхранени в база данните на световната гора?

— Когато разговарял с илдирийския престолонаследник Джора'х, Рейналд отправил забележителна молба. Чувала ли си за Сагата за седемте слънца?

— Разбира се — потвърди Нира. — Смята се, че това е най-дългият епос, който е бил записван. Нужни са много години, за да го прочетеш.

— Тези много години няма да ти стигнат дори само за съвсем малка част от него — каза Отема. — Рейналд получил разрешение двама зелени жреци да проучат Сагата. Можем да я четем, да я документираме, да разказваме историите на фиданките, които ще носим със себе си. Сагата е прекалено дълга и сам човек не може да я прочете до края на живота си.

Нира ахна, после покри устата си с длан. Гърлото ѝ пресъхна.

— Откакто ме освободиха от задълженията ми на Земята, отец Идрис и майка Алекса ми търсят нова задача. Прекалено дълго ме нямаше от световната гора и нямам намерение само да седя и да поливам дръвчета.

— За Илдира ли заминаваш? — осмели се да я попита Нира.

— Не сама, дете. Това е огромна задача и Рейналд има разрешение да прати *двама* зелени жреци. — Лицето на Отема грейна. — Нира, искам да те помоля да станеш моя лична помощничка, спътничка и ученичка. Ще пътуваме заедно за Илдира под светлината на седемте слънца.

Семейството на Нира не можеше да повярва на късмета ѝ и мина доста време, докато осъзнаят новината. Родителите ѝ Гарис и Мийна Кали никога не бяха мислили много за други светове — гъстата гора на Терок и без това се простираше по-нашироко от тяхното въображение.

Завиваше ѝ се свят, когато си помислеше, че ще трябва да прекоси Спиралния ръкав, за да стигне до столицата на огромната извънземна империя. Щеше да отсъства от Терок много години, щеше да е далеч от горите, далеч от другите зелени жреци, далеч от семейството си. Но щеше да упражнява телеспособностите си: докато можеше да докосне фиданка, щеше да остане във връзка с цялата световна гора. Нямахше причини да се бои, а само да се вълнува.

Нира вечеря със семейството си в тясната им квартира. Гарис искаше да покани всичките им съседи, за да се сбогуват с нея. Щеше да е голям празник, щастлива възможност за събиране. Но изпаднало в паника при перспективата да е сред толкова много хора, момичето отклони предложението с оправданието, че има много работа преди заминаването си. Търговският кораб щеше да пристигне след ден, за да ги откара на Илдира.

Тя премести поглед от изхабеното, уморено лице на майка си към широката весела усмивка на баща си.

— Но преди да замина помолих за една услуга. Имам изненада за вас.

С чувство за новото си положение, след като бе избрана да придружава Отема, Нира беше пратила писмо на отец Идрис и майка Алекса. Старата посланичка бе прибавила своята благословия. Днес

момичето беше получило отговор, че молбата му с радост е била удовлетворена.

— Татко, успях да издействам за нашето семейство чудесно жилище в новия кошер, открит от Естара. — Тя се усмихна на смайването на родителите си. — Когато се пригответе да се пренесете, ще можете да си изберете най-големите помещения.

Удивен от късмета им, Гарис несръчно прегърна дъщеря си. Майка ѝ не можеше да повярва на ушите си.

— Благодаря ти! Благодаря ти!

Нира се засрами от признателността им и зелената ѝ кожа потъмня.

— Радвам се, че мога да направя нещо за семейството си, преди да замина на голямото си приключение.

46.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Скитниците се събраха за траурна церемония на Плумас, света, от който произхождаше кланът Тамблин.

Брам Тамблин изглеждаше изпосталял и блед. Движеше се механично, докато изпълняваше официалното си задължение да посрещне представителите на важните семейства. Докато гостите му изказваха своите съболезнования, лицето му изразяваше ту каменна неподвижност, ту дълбока скръб.

Джес, останал единственият му син, стоеше до баща си и макар да бе зашеметен, се опитваше да е достатъчно силен и за двамата. Носеше топла канадка, чиято подплата с козина качулка обрамчваше лицето му. Дъхът им излизаше на пара, но той изпитваше вцепененост, а не студ. Беше длъжен да е тук, да помене брат си Рос. Четиримата му чичовци, братята на Брам, също бяха дошли като представители на клана Тамблин. Джес знаеше, че отсега нататък те ще играят по-активна роля в управлението на семейния вододобивен бизнес.

Докато разговаряше с другите глави на кланове и приемаше искрените им утешителни думи, Джес виждаше в очите на скитниците нещо повече от споделена скръб. Забелязваше и страх. Никой нямаше представа какво е предизвикало катастрофата на Голген. Нито пък се досещаха какво е провокирало атаката срещу Синята небесна мина... и се бояха дали отново няма да се случи такова нещо.

Говорителката Ихси Окая не дойде на Плумас за погребението. Бе прекалено стара, немощна и костите ѝ бяха чупливи от дългия живот при слаба гравитация. Вместо това прати протежето си Ческа Перони. Джес я посрещна, когато младата жена се спусна по шахтата в дебелата ледена обвивка. И без това измъченото му сърце се късаше от трагичната причина за идването ѝ.

След като бяха чули вестта от Дел Келъм, в Рандеву двамата бяха споделили безмълвна изненада. Сега Ческа идваше на Плумас, облечена в официалния траур на скитническа вдовица. Въпреки че

беше била само сгодена за Рос, избраните от нея дрехи изглеждаха подходящи: тъмносини и пурпурни, везани с горскозелено — обикновено ярките багри бяха приглушени. Дългата ѝ топла рокля и подплатените ѝ с кожа ботуши носеха геометричната бродерия на скитническата верига, символите на всички кланове, свързани един след друг, за да изразят индивидуалността, но и абсолютното единство на тяхната култура.

По-малката сестра на Джес, Тасия, стоеше сама край ледената платформа и наблюдаваше пристигането на опечалените. Нейният компи ЕА беше до нея и отбелязваше имената, Тасия обикновено обичаше компанията, бърбеше с гостите, показваше им фокуси или неща, които бе намерила под ледената покривка, ала сега бе навъсена, сякаш разгневена на невидим враг. Чичовците ѝ стояха до нея. Когато Тасия видя траурния плащ на Ческа, не издържа и изтича в една от облите колиби, които бяха защитени от студа, термично отделени и звукоизолирани. Там щеше да си поплаче сама.

Плумас имаше външна ледена обвивка, дебела много километри, която покриваше море и малко скално ядро. От време на време леденият пласт се пропукваше като стара кожа, образуваше цепнатини по повърхността и през тях изтичаше вода, която отново замръзваше и ставаше твърда като желязо.

Дълбоко под тази защитна покривка, затоплян от тежестта на леда и от остатъчната ядрена топлина, Плумас имаше течен океан. Амбициозните скитници бяха пробили дупки в повърхността, за да осигурят вода за нуждите си. Предците на клана Тамблин бяха започнали да добиват и продават ценната течност, както и производните ѝ кислород и гориво за вътрешносистемни ракети. Семейството бе издълбало и място за живот под замръзвания покров на луната.

Скитниците бяха пренесли малките си колиби във въздушния балон под ледената кора и ги бяха издигнали върху стабилния шелф, гледащ към подземното море. В океана на Плумас се беше развил местен планктон, лишеи и дори дълбокоморски нематоди^[1], живели непроменени безброй хилядолетия. Когато скитниците бяха докарали изкуствените си слънца, екосредата на Плумас бе процъфтяла. Фосфоресцентната светлина се вълнуваше през ледения покров като зора, замръзнала в небето.

Плумас беше едно от удивителните скитнически селища, които доказваха, че находчивите цигани могат да намерят ниши, нежелани от никого в Теранския ханзейски съюз. Семейството на Джес бе открило това място и го беше превърнало в свой укрепен и скрит дом.

Брам Тамблин едва се държеше на крака. Въпреки че бе жилав и корав, работяга, който никога не се уморяваше, старецът изглеждаше готов да се пречупи.

— Защо не идеш да си починеш, татко? Поговори с чичовците. Аз ще се погрижа за последните приготовления. До началото остават още четири часа.

Брам не отговори. Съчувствието на сина му го смущаваше. Жена му бе починала преди години при злополука на повърхността и тялото ѝ беше пропаднало в замръзваща водна цепнатина — и там щеше да остане завинаги. Очите на стареца бяха зачервени, лицето му бе намръщено.

Джес се чувстваше сам. Стоеше на ледения кей и се взираше в сивите води на подземното море. Вдигна очи към извисяващото се над тях твърдо небе. Синьо-белият лед беше осветен от изкуствени слънца, вградени в специално изсечени дупки, осветителни кълба, които насочваха топлината и светлината надолу през кристалната обвивка.

Младежът потръпна и отиде да утеши сестра си. До края на деня му оставаха още много задължения.

Гостуващите глави на кланове и членовете на семейство Тамблин се събраха на ледения шелф. Плумас беше безмълвен. Над тихите води се вдигаше слаба мъгла — като дъх на спящ дракон.

Старият Брам приличаше на плашило, увит в няколко жилетки, якета и дрипаво наметало. Стоеше на леден кей на няколко метра над гладката водна повърхност. Джес и Тасия бяха до него, следвани само на една крачка от Ческа.

Във водата плаваше сал, направен от скъпа пресована целулоза. Всички дъски бяха внесени от скитнически търговци и сглобени тук долу. Голяма част от цената бе дарена от говорителката Окая и нейния клан, макар Брам да беше настоял да ѝ върне парите. В сала лежеше статуя на Рос Тамблин, увита в малкото му стари дрехи, останали отпреди двамата с баща си да се разделят.

Джес бе предложил да произнесе реч, но Брам не щеше и да чуе. След като призова мъдростта на Пътеводната звезда, старецът заговори

със слаб глас, който отекваше над водата.

— Само това е останало от сина ми Рос. Не бяха открити следи от Синята небесна мина, унищожена от неznайни врагове.

Жилите на шията му се издуха като въжета.

— И все пак ние пазим спомените си за Рос, миговете, прекарани заедно... — Гласът му секна, после отново се засили. — И своята вина за нещата, които не сме направили и които никога няма да направим.

— Тъй като не ни е останало нищо друго от сина ми Рос, ще се задоволим с това. — Брам вдигна поглед към твърдото небе. — Това е нашият спомен за него.

Другите скитници повториха думите му:

— Това е нашият спомен за него.

Джес и Тасия пристъпиха напред и откъснаха краищата на въздушно активиращи се възпламенители, после протегнаха ярките пламъци като свещи над мудния студен океан. Брам Тамблин бръкна в един от многобройните си джобове и извади своя възпламенител. Трите пламъка заедно осветиха водата.

— Рос беше най-голямото ми дете. Неговите огньовете горяха буйно... — Гласът му затрепери. — Да, Рос наистина беше буен. Но неговата светлина и животът му бяха угасени прекалено рано. — Тримата едновременно хвърлиха възпламенителите си в сала, който беше покрит с клонки от ледорасли, напоени с горивен гел.

Ледораслите избухнаха в пламъци, запращяха и обгърнаха статуята на Рос в черен дим. Брам развърза въжето от забития в леда стълб и с помощта на дълъг прът отблъсна погребалния сал в морето. Пламъците се издигнаха още по-високо. Течението понесе сала и той постепенно се отдалечи в гладкото тъмно море.

Джес раздели вниманието си между кладата и баща си. Искаше му се да може да му помогне. Въпреки враждата им, старецът се беше гордял със своя най-голям син и успехите на Рос го бяха впечатлявали.

Колкото повече се отдалечаваше горящият сал, толкова по-ярък ставаше огънят. Ниското небе отразяваше оранжевите пламъци.

Привлечени от светлината, големите нематоди изплуваха от морските дълбини и подадоха гладките си безоки глави във въздушния джоб. Нематодите бяха дебели алени същества с кръгла уста и мънички, твърди като диаманти зъби, с които навярно пробиваха дупки в ледените стени.

Скитниците изненадано ахнаха при вида на редките създания. Ческа се приближи до Джес. Той усети присъствието ѝ, ала не можеше да откъсне очи от виещите се нематоди, наобиколили сияещия погребален сал.

Те издаваха странни свирещи звуци, зловещ и в същото време прекрасен хор, който отекна под сводестия леден таван.

Джес не можа да понесе неземната скръб в песента на нематодите. Усети любящата длан на Ческа върху ръката си и се сепна, когато се обърна и видя, че по набразденото лице на баща му се стичат сълзи.

---

[1] Тип червеи. — Б.пр. ↑

47.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Сред останките от системата на Ансиър нямаше оцелели и трупове. Откриха съвсем малко следи, които не им дадоха абсолютно никаква представа за случилото се с изследователската група на доктор Серизава. Четирите луни бяха превърнати в изстиващи късове, пръснати в постепенно разширяващ се пръстен около горещата нова звездопланета.

Генерал Ланиан не беше дошъл с кораба си за бързо разузнаване, за да оплаче жертвите. Не знаеше кой или какъв може да е врагът. Каквато и сила да бе атакувала системата, тя бе способна да унищожава цели луни. Председателят Венцеслас го беше пратил с конкретната цел да установи как земните въоръжени сили могат да защитят себе си и колониалните светове от неизвестната заплаха.

Докато разузнавателният кораб обикаляше възпламенения газов гигант, изследователската група проучи останките. Ланиан водеше най-добрите си техници и свързочници. Трябваше да направят подробен анализ на орбитиращите развалини, за да определят кои от тях произхождат от топящите се луни и кои — от наблюдателната платформа.

— Учените са били тук съвсем сами — изръмжа генералът. — Дори не са можели да поискат помощ. Ако проклетите терокци ни бяха дали повече зелени жреци, щяхме да поставим тук някой от тях за установяване на мигновена телевръзка. Доктор Серизава щеше да прати съобщение още при първия признак за опасност. Поне щяхме да знаем какво става.

Ланиан не разбираше защо председателят Венцеслас просто не накара краля да постави ултиматум и да си вземе колкото зелени жреци им трябва. Първобитните горски обитатели не можеха да се противопоставят на ЗВС, ако Ханзата решише да наложи волята си със сила.

Един геолог от ЗВС вдигна поглед от пулта си.

— Първото сканиране ни даде известна информация, господин генерал. Всички останки се намират в една и съща степен на охлаждане. Следователно унищожаването на обектите е станало за съвсем кратък период — всъщност невероятно кратък. Предполагам, че четирите луни и нашата станция са загинали в рамките на няколко часа.

— Няколко часа! — На генерала му примая. — Какво може да разруши цели четири луни за някакви си часове? — „Срещу какво сме изправени?“

— Не е имало начин да получат помощ, господин генерал, даже доктор Серизава да е разполагал с телевръзка — каза пилотът. — С максимална скорост на космически двигател най-близката част на ЗВС щеше да е тук след почти цяла седмица. Просто не е било възможно да им помогнем.

— А и тогава щяхме да изгубим зелен жрец — призна Ланиан. „Но въпреки това, по дяволите, поне щяхме да научим какво става!“ Не можеше да понася ръцете му да са вързани от арогантността на ония дървоприказчици от една страна и от скоростта на светлината — от друга.

В момента обаче самата мудност и предсказуемост на стандартните електромагнитни комуникации му дадоха възможност. Излъченият от Серизава сигнал трябваше да е пратен във всички посоки, но можеше да измине точно определено разстояние. Ланиан щеше да стигне навреме, за да го засече.

Разузнавателният кораб обиколи Ансиър и събра по пътя си множество излъчени образи. После отново се стрелна навън, надалеч от новородената звезда.

— Нужен ми е спешен анализ, лейтенант — като присви леденосините си очи, каза генералът. — Имаме предположение за точното време на атаката. Сега изчислете точно на какво разстояние се е отдалечил оттогава сигналът. Искам да хвана този вълнов фронт, преди да сме го изгубили.

Лейтенантът въведе числата в скоростните компютри и скоро получи отговор. Генералът нареди на навигатора да установи курса им.

— Задействайте космическия двигател. — Макар че не се усети рязко ускорение, разузнавателният кораб се понесе напред и замъгли

пространствено-времевия континуум в опит да настигне електромагнитните вълни, които вече бяха на няколко седмици.

Тъй като илдирийският космически двигател им позволяваше да се движат много по-бързо от светлината, генерал Ланиан имаше уникалната възможност да заобиколи реалността и да настигне отчаяните сигнали, които доктор Серизава бе пратил по време на загадъчната атака.

Въз основа на докладите на групата за тераформиране, както и на новите данни, събрани от неговите експерти, бяха установили със сравнително голяма степен на точност кога е настъпила катастрофата. След като разполагаше с точните времеви координати, светкавичният разузнавателен кораб на Ланиан изпревари сигналите и пресрещна съобщението.

В същото време председателят Венцеслас използва крал Фредерик като свой дипломатически говорител и отправя официална молба към илдирийците за помощ или поне за информацията относно тази тайнствена нова заплаха. Адарът на слънчевия флот с цялата дипломатическа тържественост предаде писмото от краля на своя маг-император в Миджистра. Но макар да изрази изненада и смайване от ужасното нападение, извънземният владетел заяви, че не разполага с никакви сведения за случая.

Генерал Ланиан се съмняваше, че дори илдирийският слънчев флот притежава достатъчно огнева мощ, за да унищожава планети, но въпреки това не вярваше в пълната неосведоменост на мага-император. Нито за миг.

— Пристигаме, господин генерал — съобщи навигаторът.

— Добре. Изключете двигателите и обърнете. Ще чакаме тук.

Звездното поле отново стана нормално и Ланиан вперил очи в космическата пустош. Ако просто приемеха обичайното време за пътуване на сигнала от Ансиър, можеха да минат десет години, докато някой засече последното излъчване на Серизава.

— Съвсем скоро ще разберем — каза той на себе си.

— Ако доктор Серизава изобщо е пратил сигнал, господин генерал — отбеляза лейтенантът.

— Трябва да е пратил сигнал — заяви Ланиан. — Освен ако първо не са изпарили неговата станция.

Разузнавателният кораб висеше неподвижно в пространството. Бледи мъглявинни валма изпълваха илюминаторите.

След петнадесет минути Ланиан започна да губи търпение. Челюстта го заболя — толкова силно стискаше зъби.

— Да се придвижим напред и да се опитаме да го засечем.

Корабът потегли с насочени широковъълнови приемници, жадни за електромагнитния сигнал, пратен преди няколко седмици.

— Колко голяма е допустимата грешка в изчисленията ви? — попита генералът.

— Определено по-малка от ден, господин генерал. Данните бяха съвсем...

Изведнъж на екраните им избухна стена от смущения. Генералът се вторачи в главния дисплей. Сигналят се изчисти и той видя лицето на доктор Серизава.

— ... под атака. Неидентифицирани сферични съдове, необикновено формирование. Боже мой, вече унищожиха една от луните! — Серизава се обърна. — Каква огнева мощ! — Той даде знак на свързочника си. — Покажи образите от външните камери. Дай им *полезни* данни. Те не искат да гледат лицето ми.

Картината се промени и вледененият, смаян Ланиан видя бойните кълба с диамантени корпуси и техните пращящи сини мълнии, които разцепваха втората луна на Ансиър. Генералът и хората му ужасено проследиха отчаяните сигнали на учените, които умоляваха за милост. Извънземната атака продължаваше. Нищо чудно, че не бяха останали много следи.

Не, разбра генералът, това изобщо не бяха илдирийците. Нещо ново. Нещо страшно. Никога не беше виждал нещо подобно на тези чудовищни извънземни кораби, даже в кошмарите си.

Когато бяха унищожени и четирите луни на Ансиър, извънземните кристални кораби се нахвърлиха срещу невъоръжената наблюдателна платформа. Електрическите копия отново се стрелнаха, обгърнаха станцията в блясък и после сигналят прекъсна.

Ланиан вече бе видял повече, отколкото му се искаше.

48.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

ТЪЙ като Ческа не се намираше в Рандеву, където се очакваше да е, спешното съобщение и информационният пакет стигнаха до нея с едноседмично закъснение. Куриерът вече беше предал доклада си на Ихи Окая, която бе пратила младежа и неговия свръхбърз космически кораб да открие Ческа под леда на Плумас.

Куриерът се спусна с пътническият асансьор, излезе в студената пещера и извика високо:

— Ческа Перони! Още ли е тук? Нося спешно съобщение от Ихи Окая.

Въпреки че беше прекарала повечето време на закрито и топло, след тъжното погребение на Рос Ческа бе неспокойна. Беше се облякла и беше излязла да се разходи по ледения шелф — гледаше ярките багри, сияещи в твърдото небе.

— Аз съм Ческа. Какво има? — рязко попита младата жена.

Джес и Брам Тамблин излязоха да видят посетителя. Придружена от своя среброкож компи ЕА, Тасия ги последва, заинтригувана от появата на непознатия.

Куриерът имаше руса коса и кафяви очи, квадратна челюст и характерния нос на клана Бър, ала символите, извезани на подплатената му жилетка, показваха, че има и роднински връзки със семействата Мейлър и Петров.

— Научна станция на Гъската е била унищожена край газов гигант заедно с четири луни! — съобщи той и бръкна в левия си джоб. След като не откри там нищо, претърси трите торбички, защити от дясната страна на якето му. Накрая извади минидисплей.

— За Пътеводната звезда, пак ли газов гигант? — каза Джес. — Някой от нашите ли? Имало ли е небесна мина?

— Не. Случило се е край Ансиър, планетата, която неотдавна възпламениха и превърнаха в слънце.

— Глупави войнолюбски експерименти — изръмжа Брам Тамблин. — Какво общо има това с нас? Експериментът ли е причина за гибелта им?

— Не, господине. Били са нападнати, точно като случая при Голген. — Момчето от клана Бър натисна бутона на минидисплея и холопроекторът показа плоския образ, пратен от доктор Серизава и пресрещнат от ЗВС. — Един от нашите търговци го засякъл по извънредните информационни канали.

Пред ужасения поглед на Ческа сферичните извънземни кораби разрушиха луните, после унищожиха научноизследователската станция.

— Ихи Окая смята ли, че същото се е случило и с Рос и Синята небесна мина?

— Поне така предполага — потвърди младежът.

— Това не е предположение — изсумтя Брам. — Очевидно е! — Олюля се и се хвана за ръката на Джес.

— Всички са в паника — прибави куриерът. — Не знаят какви са тези неща, нито как да реагират. Имайте предвид, че на Земята още никой не знае за катастрофата при Голген.

— Навярно би трябвало да им кажем — рече Ческа.

— Говорителката предвиди, че ще го предложите — каза той. — Готова е да осведоми председателя Венцеслас.

— Божичко, разбира се, че трябва да ги осведоим — възкликна Тасия. — Тази заплаха е насочена срещу всички ни.

— Да, но скитниците са свикнали да пазят тайните си.

— Писна ми от нашите тайни — отвърна момичето. — Каква полза ще имаме, ако скрием тази информация? Ако тези извънземни... неща продължат да нападат небесните ни мини, ще трябва да повикаме на помощ ЗВС. Ние нямаме армия.

— А, това ми напомня нещо — каза куриерът. — Крал Фредерик лично е помолил своя народ да изпълни патриотичния си дълг, да укрепят защитните сили на цялото човечество срещу тези странни противници, да запази единството си. — Младежът затърси съответния файл в минидисплея. — Записах точното послание на краля. Ето го, мога да ви го пусна.

— Нищо чудно, че Голямата гъска ще използва тази внезапна атака като повод да увеличи проклетите ЗВС — отбеляза Брам

Тамблин.

— Повод ли? — извика Тасия. — Как може да говориш така, татко? Тези кораби са убили Рос. Кой знае още къде ще нападнат?

Брам се задъха и лицето му посивя. Джес го подкрепи и се обърна към сестра си:

— Спри, Тасия. Хайде, татко. Ела да влезем вътре. Трябва да си починеш.

Ческа побърза да хване Брам Тамблин за другата ръка. Компито на Тасия също предложи помощта си.

— Да му направя ли изследване? Да му дам лекарства?

— Остави го на мира, ЕА — изсумтя момичето. — Това просто е обичайната му мелодрама.

Въпреки минималния си медицински опит Ческа виждаше, че старецът не се преструва. Въведоха го в облата му колиба и го сложиха на леглото. Джес седна до него.

Ческа намери пликчетата с любимия чай от пиперов цвят на Брам и му запари една чаша. Старецът едва успя да се надигне, за да изпие чая, и признателно ѝ се усмихна.

После поспа около час. Ческа смутено седна до Джес и тихо поговориха. Въпреки че копнееше да го стори, тя не посмя да приказва с него за това дали най-после могат да приемат взаимната си любов. Знаеше, че ще трябва да мине време.

След поразителната новина Ихи Окая щеше колкото може по-скоро да я привика обратно в Рандеву, но на младата жена не ѝ се искаше да остави Джес сам с неочакваните му задължения. Четиримата му чичовци вече бяха поели изпомпването и транспортирането на водата, както и електрохимическата ѝ преработка в традиционните високоенергийни горива. Плумаската водна промишленост от поколения бе в ръцете на рода Тамблин и те бяха длъжни да поддържат функционирането ѝ въпреки семейните нещастия. От това зависеха много скитнически кланове.

Ческа стисна ръката му.

— Ще успееш, Джес. Всички групи са обучени, оборудването работи нормално. Чичовците ти си знаят работата. Ти си силен и умен, а и си добър човек.

— Рос също беше добър човек. — Джес не я гледаше, а се взираше в изпитото лице на баща си. — Това не му помогна срещу

извънземните противници... нито в отношенията му с баща ми.

С шум, който сякаш целеше да наруши и малкото спокойствие на баща ѝ, Тасия влезе в колибата. ЕА я следваше. Лицето ѝ беше розово от студа, като че ли се бе разхождала по ледения шелф, за да избистри мислите си. Изражението ѝ издаваше решителност. Ческа не познаваше по-малката сестра на Джес добре, но виждаше, че момичето не е дошло да утеши баща си.

Джес явно не за пръв път се сблъскваше с това настроение на сестра си и веднага се опита да отклони поредното ѝ избухване.

— Куриерът замина ли си? Можеш да го изпратиш до кораба му, ако има нужда от придружител.

— Замина си, но преди това ми показва посланието на крал Фредерик.

Сърцето на Ческа се вледени. Предусещаше какво ще каже момичето.

Брам с усилие се надигна и седна. Чаят му беше изстинал. Той се намръщи, после погледна Тасия.

— Какво си намислила, госпожичке?

— Мисля за дълга си, татко. Безброй пъти си ни казвал, че трябва да мислим за скитниците, не за себе си. — Тя скръсти ръце на гърдите си. — Ами ако предложи услугите си на земните въоръжени сили?

— В никакъв случай — отсече старецът. Ческа веднага разбра в какво ще се изроди разговорът. ЕА се приближи до леглото на Брам и поправи завивките му, но той прогони грижовното компи.

— Някой трябва да се бие с враговете, които убиха брат ми. — Тасия дълбоко си пое дъх. Ческа знаеше, че момичето е буйно и прибързано, но и много даровито.

— Успокой се, Тасия — тихо рече Джес. — Ти имаш дълг към семейството и ни трябваш тук.

— Не ви трябвам. От години не правя нищо важно във вододобивния бизнес. Чичовците ни поемат всичко, с което не се занимаваш ти. — Тасия продължи с по-спокоен глас: — Божичко, татко, ти знаеш колко ме бива. Първокласен пилот съм, мога да поправам и пилотирам адски много модели кораби. В ЗВС ще ме приемат на мига, може би даже ще ме пратят в офицерска школа.

— И няма да те пуснат и след милион години — дрезгаво отвърна Брам. — Престани с тия глупости.

Ческа си спомняше няколкото си спора със собствения си баща, когато трябваше да я пусне в Рандеву, и знаеше, че старият Брам възприема абсолютно същия грешен подход към дъщеря си. Като по-млада, тя години наред бе принудена да пътува на търговските кораби на клана Перони преди баща ѝ най-после да я прати при Ихи Окая. Отначало беше негодувала, ала скоро бе разбрала, че е имал право.

Тасия обаче нямаше скоро да стигне до тази мисъл... а и Ческа не беше сигурна, че позицията на Брам е правилна. Скитниците винаги бяха смятали разностранните способности за ценно качество. Тасия бе умна и добре обучена. Многобройните ѝ умения щяха да я направят изгодна партия за женитба, силно попълнение за всеки клан. Тези качества я правеха още по-ценна за земните въоръжени сили.

— Ти не дължиш никаква вяроност на Земята, Тасия, и знаеш, че земните въоръжени сили не обичат скитниците — каза Ческа. — Не забравяй, че един от техните патрули плени и уби Ранд Соренгаард.

— Ранд Соренгаард беше пират — отвърна момичето. — Не ми пука, че ти беше братовчед. Той убиваше хора и отвлечаше кораби. Не го изкарвай велик скитнически герой.

— Погледни татко, Тасия. Той не е в състояние да се справи с вододобива — каза Джес. В гласа му звучеше неприкрит гняв.

— Добре съм — изсумтя старецът.

— Не си — едновременно заявиха Ческа и Джес.

— Ти си малката ми сестра. Вече изгубих Рос и не искам да изгубя и теб.

— По-добре ли е да изгубиш войната? Онези кристални кораби безмилостно и без предупреждение са унищожили небесната мина на Рос и научноизследователска станция на Гъската. На тях не им пука за нашите дразги.

— Някой иска ли горещи напитки? — обади се ЕА. — Мога бързо да ги приготвя.

Никой не обърна внимание на малкото компи.

— Забранявам ти — каза Брам. — Разговорът е приключен.

— Божичко, къде ли съм чувала тези думи? — саркастично попита Тасия. — Не казваше ли същото и на Рос?

ЕА последва момичето, което гневно напусна колибата на стареца. Брам изглеждаше така, като че ли родната му дъщеря му е нанесла смъртоносен удар, напомняйки му за единствената ужасна грешка, която беше допуснал през живота си. Нададе дрезгав вик и се строполи на леглото, — свил в юмруци възлестите си ръце. Ала Тасия вече си бе отишла.

49.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Ядосана и вече взела решение, Тасия крачеше по рѣба на ледения шелф, като толкова силно удряше с крака, че подплатените ѝ ботуши оставяха вдлъбнатини в леда. Момичето се взираше в металически тъмните води на скритото море и си мислеше за големия си брат Рос.

Той беше имал куража да се изправи срещу невероятния инат на баща им. Рос беше смел и самоуверен и се беше доказал с безспорния успех на Синята небесна мина. Бе се готвил да се ожени за Ческа Перони. Тасия много се гордееше с постиженията му въпреки упоритата липса на подкрепа от страна на баща ѝ.

Но злите извънземни врагове бяха унищожили всичко. Бяха разрушили неговата чудесна небесна мина и бяха отнели живота му.

Сега Тасия имаше възможност да направи нещо, за да отмъсти за него. Формално погледнато, това трябваше да е задължение на баща ѝ — или по-точно на Джес, — но двамата бяха загрижени за семейния бизнес. Навярно основателно. Но пък нали чичовците ѝ щяха да поемат вододобивната дейност и да изпълняват доставките.

Не ги обвиняваше, ала трябваше да вземе решение. Беше абсолютно сигурна, че е права — баща ѝ и брат ѝ след време щяха да го разберат. Пътеводната звезда показваше на всеки скитник житейския му път и Тасия ясно виждаше бъдещето си. Ако някой от клана Тамблин бе длъжен да предприеме действия срещу извънземния враг, трябваше да е тя.

Младата жена дълбоко си пое дъх и издиша облак пара. Бузите ѝ пареха от студ, но тя не искаше да си сложи качулката. Океанските води бяха неподвижни и гъсти. Нямаше следи от пеещите нематоди, които се бяха появили на погребението, нито останки от плаващата влада.

Тасия хвърли във водата бучка лед. Като малки, с братята ѝ често го бяха правили — Рос хвърляше плоско парче лед, което подскачаше

пет-шест пъти, преди да спре. Сега нейното с кух звук потъна, после изплува на повърхността, заобиколено от разширяващи се концентрични вълнички.

— Понякога просто трябва да вдигнеш свои вълни — промълви тя. Въздухът бе толкова студен, че усещаше ноздрите си като разранени. Макар че ѝ беше трудно да вземе такова решение, много отдавна Рос бе направил верния за него избор. Тя също трябваше да постъпи така.

Беше безсмислено повече да го обсъжда. Тасия крачеше бързо, не защото се боеше да не размисли, а защото щом веднъж бе взела решение, нямаше връщане назад. Нито пък имаше смисъл да отлага.

В малката ѝ колиба беше студено и тъмно. ЕА подреждаше вещите ѝ и за стотен път чистеше всяка открита повърхност. Когато младата жена я нямаше, за да прави компания на компито, роботът превключваше на ограничената програма за изпълнение на елементарни задачи.

— Увеличи отоплението, ЕА. Божичко! — Тасия никога не се опитваше да крие настроението си от андроида.

— Извинявай, Тасия. Настроих температурата, както я предпочиташ обикновено.

— Няма значение, замръзнах. — Тя си свали ръкавиците, съблече якето си и седна на стола. Трябваше бързо да си събере багажа, да пригответи плановете си, да се измъкне. Заговорнически се наведе напред. — С теб имаме работа, ЕА. Имам нужда от помощта ти.

— Просто ми дай инструкции и с удоволствие ще ти помогна по всякакъв начин.

Момичето се радваше, че компитата не прахосват много програмно пространство за морал, който можеше да обърка нещата.

— Ти от много отдавна си с мен, ЕА, но сега трябва да те помоля за нещо трудно. — Стройният метален андроид се приближи и неподвижно застана пред нея. — Двамата с теб ще избягаме оттук.

ЕА се поколеба само за миг — съвсем кратка пауза, която можеше да е и плод на въображението на Тасия.

— Както желаете. Сигурно ще е интересно.

— Правим го, за да отмъстим за брат ми Рос.

— Рос беше първият ми господар. Прекрасен младеж.

— Мъртъв е — каза Тасия. — Убили са го извънземни.

— Жалко. Мога ли да помогна с нещо?

Компито бе купено като подарък за малкия Рос от майка им. Високият малко над метър робот бе отзивчив модел „слушател“, добър приятел за всяко дете. После, когато Рос порасна и вече не се нуждаеше от предан придружител, дадоха ЕА на Джес и накрая на Тасия.

Тя отново изпита скръб и мъка по брат си и си спомни, че ЕА е обещан на онзи представител на клана Тамблин, който първи има дете. Досега винаги бяха очаквали това да е Рос, особено след годежа му с Ческа. Нещата винаги се бяха променили.

— Можеш да ми помогнеш да избягам и ще дойдеш с мен, когато постъпя в земните въоръжени сили.

— Добре, Тасия — отвърна ЕА. — Просто кажи какво искаш да направя.

Вградените в ледения таван изкуствени слънца работеха с таймери и на равни интервали намаляваха осветлението в псевдонощ. Селището под ледената покривка живееше с илюзията за стандартен денонощен цикъл. Когато излезе — в най-тъмните часове, — Тасия видя вълни фосфоресцентни алги, които сияеха в пластове на леденото небе, не точно като звезди, но достатъчно, за да осветят пътя им до асансьорните шахти, които щяха да ги отведат на повърхността.

Джес и Ческа все още седяха при стареца в неговата колиба, но непоколебима в решението си, Тасия не отиде там. По-рано Джес се беше отбил при нея и бе останал доволен, че заварва сестра си да си почива. На Тасия ѝ се искаше да му се довери, ала познаваше брат си. Той винаги постъпваше така, както смяташе, че е най-добре за другите. Ако заподозреше намеренията ѝ, навярно щеше да я спре за нейно добро, даже да я завърже за стола, ако се налага. Тасия не можеше да позволи това. Но го обичаше и знаеше, че ще я разбере. Някой ден.

Качи се в асансьора с компито и шепнешком се сбoguва с ниските обли колиби и техните спящи обитатели. После затвори вратата и се стрелнаха нагоре към повърхността. Проходите и огромните тръби се издигаха през кората към пукнатините в леда. Майка ѝ бе замръзнала някъде там, изчезнала в дебелината на ледената обвивка.

Кланът Тамблин печелеше много от изпомпването на вода до повърхностните пунктове, от които пълнеха резервоарите си минаващите товарни кораби. Космодрумът беше свързан с помпените станции. Тъй като през траурния период нямаше пристигащи кораби и цялата производствена дейност бе замряла, кладенците бяха затворени. Капаците им бяха покрити със скреж и по краищата им се процеждаха водни капки. Сондажните кули бяха високи и почти не се нуждаеха от опора при слабата гравитация на ледената луна.

Тасия и ЕА излязоха под студеното черно небе, осеяно с диамантени звезди, и продължиха по затворените сгъваеми коридори, инсталирани върху замръзналата повърхност. Три добре поддържани космически кораба, собственост на клана Тамблин, стояха до достъпните колиби, готови за полет. Тасия можеше да пилотира и трите. Братята ѝ я бяха научили на много пилотски трикове и тя се беше упражнявала безброй часове, повече, отколкото предполагаша близките ѝ. И без това на скучната ледена луна нямаше много други развлечения.

Тъй като корабите принадлежаха на семейството ѝ, не се налагаше да ги отвлича. След като постъпеше в земните въоръжени сили, може би щеше да успее да върне кораба на Плумас. Но баща ѝ дълги години щеше да беснее за това.

Бързо минаха по свързващия тунел до най-близкия кораб. Тасия се изкушаваше да вземе любимия на Джес, който беше по-бърз и почист, но не искаше да го разстройва повече от необходимото, затова избра единия от двата други.

Стигна до люка, извади информационен модул от един от многобройните джобове на широкия си панталон и каза:

— Вземи, ЕА, качи го. Това са навигационни инструкции и корабни данни. Ако се уморя, може да се наложи да изпълняваш функциите на втори пилот. — Пътуването до Земята щеше да отнеме доста време, а през последните няколко дни тя почти не беше спала.

— Никога не съм пилотирала кораб, Тасия. В ядрото на паметта ми може да няма достатъчно място за толкова много информация.

— Тогава изтрий част от детските си игри — но не спомените. Искам да запазиш всички мигове, които си прекарала с Рос. Ще ми ги разказваш по време на дългия полет.

— Разбира се, Тасия. — ЕА пъхна информационния модул в слота и активира програмата. — Готова съм. Сега ми се струва съвсем просто.

— На мен ми трябваха години, докато се науча да пилотирам, а ти можеш за няколко секунди да отвориш програмата. — Тасия поклати глава.

— И също толкова бързо може да бъде изтрита.

Докато си слагаше предпазните колани, Тасия изсумтя.

— Да, наясно съм с този недостатък.

Включи отоплението. От месец никой не бе използвал този кораб и вътре миришеше на застояло. Тя активира електрическите и животоподдържащите системи, после увеличи температурата още малко.

Повика координатите на системата на Земята и определи курса. После се откачи от свързващия ръкав и издигна кораба от ледената повърхност. Плумас приличаше на напукан бял мехур.

— Добре, да последваме Пътеводната звезда.

Замъгленото ѝ зрение се дължеше или на мръсните прозорци на кабината, или на насълзените ѝ очи — не знаеше на какво точно. Тя включи космическия двигател и полетя към бъдещето си.

50.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Седмици наред двамата археолози правеха откритие след откритие, поразителни останки... но съвсем малко отговори на загадките. И все пак беше време да пратят поредния доклад на Земята. Седнала в претъпканата си палатка, Маргарет довърши последните си записки в дневника и иронично се усмихна.

За разлика от разкопките на римски руини или потънали средиземноморски градове на родната планета, проучванията на кликиската цивилизация не се изразяваха просто в доизясняване на някоя маловажна подробност от иначе пълната картина. Винаги, когато Маргарет или Луис откриваха нещо важно — като нейното откритие, довело до разработването на кликиския факел, — всички аспекти на кликиските проучвания претърпяваха сериозна преоценка.

Работата им на Рейндик Ко се състоеше в събиране на огромни количества данни, почти без време за анализи и интерпретации, освен вечер. За съжаление, сега беше късна утрин. Маргарет не можеше да повярва, че вече е пропиляла толкова много полезни работни часове за писане на този доклад, но си знаеше задълженията. Ханзата им осигуряваше значителни субсидии и едно от твърдите изисквания бе редовно да пращат сведения за напредъка си. Луис категорично отказваше да го прави — той смяташе такива „домашни работи“ за безсмислени. Но жена му разбираше, че добрият археолог трябва да удовлетворява желанията на спонсорите си, даже това да отнема ценно време за работа.

Макар че откакто се беше събудила, вече няколко пъти бе слушала металическата мелодия, Маргарет включи старомодната музикална кутия, която ѝ беше подарил Антон. Зъбците на металния гребен възпроизведоха натрапчивата стара песничка. Тя се усмихна при мисълта за сина си и се зачуди дали често си спомня за родителите си.

Препрочете доклада си и остана доволна от описанията на всичките им открития. Когато приключеха разкопките, щеше да отнесе със себе си подробни изображения и артефакти, но засега Аркас щеше да продиктува доклада ѝ на горичката от световни дървета. С помощта на телевръзката думите му щяха да стигнат до зелените жреци на Земята, а те на свой ред щяха да предадат доклада на председателя Венцеслас, който навярно нямаше да му обърне никакво внимание.

Луис и ДД вече бяха в скалния град и бърникаха останалите от извънземните машини. Мъжът ѝ беше убеден, че може да активира някой от отдавна изоставените генератори. Нетърпелива да се върне в развалините, Маргарет излезе под ярката слънчева светлина и погледна лабиринта от каньони, обхващащ като паяжина недалечните планински склонове. Чудеше се още колко неща ще намерят там. Откритията им едва сега започваха.

Потърси Аркас, ала жреца го нямаше в палатката му. Археоложката раздражено се намръщи. Двадесетте световни дървета бяха пораснали до раменете ѝ и разпростираха златистозелените си клонки, за да поглъщат слънчевата светлина. Почвата около тях беше влажна, което показваше, че Аркас вече ги е полял, но той не се мяркаше наоколо. Тя трябваше да предаде доклада си, а жрецът нямаше много други задължения.

Аркас бе доказал ценността си, като им беше съобщил новината за извънземната атака при Ансиър. Макар че не можеше да показва изображения по телевръзката, той им бе описал откритията на генерал Ланиан. Поразена, Маргарет си беше спомнила кристалните сфери, които за миг бе видяла да изплуват от пламтящата вътрешност на планетата и да изчезват в космоса. Доктор Серизава небрежно ги беше обяснил като „странни останки“, изхвърлени от горящия газов гигант.

Дали експериментът им с кликиския факел някак си не беше провокирал тази атака? Каква форма на живот можеше да съществува дълбоко в недрата на огромния газов гигант?

Тя извика зеления жрец, но не получи отговор. Сви рамене и въздъхна. Аркас не за пръв път отсъстваше, когато имаше нужда от неговите услуги.

Археоложката не недоволстваше от това, че жрецът си има лични интереси. Той обичаше да се скита из каньоните, да събира фосили и

геологически образци. И все пак основната му задача беше да служи като връзка с техните спонсори.

— Аркас! — пак извика Маргарет. Помисли си дали да не остави доклада си за по-късно, но реши да го намери.

Луис и Аркас се разбираха добре. Вечер често играеха на карти с ДД, докато тя проучваше откритията си през деня. Тъй като знаеше, че жрецът има достъп до цялата информация, която съхраняваше огромната световна гора, Маргарет малко негодуваше, че той като че ли не проявява интерес към нови неща. Къде беше амбициозността му?

Тръгна към скалистото възвишение, където Аркас често ходеше да съзерцава залезите. Изкачи се по склона, като прескачаше камъните.

Всички кликиски светове, които бяха анализирали с Луис, бяха слънчеви и сухи. Пустите градове на Ларо и Пим бяха издигнати в безкрайни тревисти равнини и се издигаха високо като термитници наред нищото, далеч от всякакви източници на вода. Вместо да строят могилите си близо до потоци, насекомовидните извънземни бяха избирали местоположението на градовете си поради други съображения, основаващи се или на геометрична координатна система, или на някакви неизвестни критерии.

Корибус, където бяха провели последните си археологически разкопки и където бяха открили кликиския факел, също беше пустинен свят, но много по-разрушен. Руините бяха почернели и остъклени, сякаш преди векове на планетата се бе водила титанична битка. Ала ксеноархеолозите не бяха намерили обяснение на причината за този гибелен сблъсък.

Стигна до върха на възвишението и се сепна, когато видя грамадните черни туловища на кликиските роботи.

Сирикс, Илкот и Декик седяха неподвижно, вираха се в небето и се грееха на слънце. Изглеждаха почти еднакви.

Единият — Сирикс, реши Маргарет — мигновено активира системите си и абаносовата му коруба се разтвори като криле на бръмбар. Разгърна се голямо отразяващо платно — и заплашително се изду. Другите два робота последваха примера му и сега изглеждаха три пъти по-големи. Многобройните им червени оптични сензори заблестяха.

Маргарет заотстъпва и вдигна ръце.

— Съжалявам. Не знаех, че сте тук.

Кликиските роботи направиха две крачки напред на разчленените си крака. После Сирикс я позна и се вцепени.

— Маргарет Коликос — с бръмчащия си и цъкащ изкуствен глас каза той. — Появата ти беше неочаквана. — Роботите се отдръпнаха, отразяващите им платна се свиха под корубите им. Заоблените им екзоскелети с прищракване покриха телата им. — Реакцията ни беше автоматична.

— Какво беше това? — с разтуптяно сърце попита археоложката. Беше се изпотила. — Тези платна...

— Просто слънчеви батерии, с които презареждаме енергийните си клетки — бързо отговори Сирикс. — Дойдохме тук да заредим акумулаторите си и да се отдадем на съзерцание. На този свят има много загадки. Научихме много подробности от нашето минало, макар че паметта ни си остава празна.

Маргарет — продължаваше да се опитва да скрие нервната си реакция — вдигна инфоплочата.

— Е, с Луис правим всичко възможно да ви осигурим някои отговори. Написах доклад, който трябва да пратя на Земята и затова търся Аркас. Понякога идва тук.

— Днес го няма — отвърна Сирикс.

— Виждам. Знаете ли къде е?

— Налага ли се незабавно да го откриеш? — попита Сирикс.

— Трябва да пратя този доклад и той е нашият зелен жрец. — Маргарет постави левия си юмрук на хълбока си. — Имаме срок.

— Значи е спешно. — Трите робота проведоха бърз вибриращ разговор, после от един отвор в металното тяло на Сирикс се протегна разчленена ръка. — Отишъл е в онзи каньон. Виждаш ли го?

Маргарет виждаше ясна следа, водеща към дълбока цепнатина в скалите.

— Да, спомням си го. Преди два дни ми каза, че е открил нещо там.

— Ще го намериш в онзи каньон — повтори Сирикс. — Ние ще останем тук... и ще се опитаме да си припомним.

Археоложката с облекчение се отдалечи от странните роботи.

— Тъй като сме невероятно древни, Маргарет Коликос, ние не сме нетърпеливи като хората — извика след нея Сирикс. — Готови

сме да анализираме даден проблем десетилетия наред. Но все някога стигаме до отговора.

Маргарет хвърли поглед през рамо.

— Възможно е — но аз нямам толкова много време. — И отиде да търси зеления жрец.

51. НИРА

Нира и Отема се готвеха да заминат за сърцето на Илдирийската империя като представителки на Терок и зеленото жречество. Търговката Рлинда Кет щеше да ги откара в ослепителния столичен град.

Благодарение на категоричното настояване на Сарейн, както и на по-добродушното застъпничество на Рейналд, отец Идрис и майка Алекса най-после позволиха на Рлинда Кет да вземе малък товар терокски продукти — плодове, ядки, сокове, тъкани — при условие, че вземе и двете пътнички.

Нира ококорена зяпаше „Ненаситно любопитство“. Не само че никога не беше напускала горската планета, но и никога не се бе качвала на космически кораб. „Любопитството“ беше построено с оглед на практичността и инженерните потребности, а не толкова на естетиката, и от него стърчаха странни изпъкналости, диагностични скенери и сензорни решетки. И без това в космическия вакуум никой не виждаше красивите очертания и лъскавите корпуси.

Отема не обърна никакво внимание нито на кораба, нито на терокските работници, които товареха стоките в трюма. Посланичката поглъщаше с поглед зеления пейзаж, попиваше всеки детайл от световната гора, като че ли я виждаше за сетен път.

Преди да потеглят се появи Сарейн, наметната с посланическото наметало, което ѝ беше дала Отема. Усмивката ѝ бе и небрежна, и принудена.

— Дойдох да ти пожелаая приятен път, Отема. Брат ми ми каза, че кристалният град Миджистра бил великолепен.

Лицето на старицата се напрегна, ала гласът ѝ остана безизразен.

— Запомни каквото ти казах, Сарейн: твоята родина е Терок. На първо място поставяй нашите интереси. Дърветата ни предупреждават да сме нащрек.

Сарейн за миг раздражено свъси вежди.

— Това е мое задължение като посланичка, Отема. Няма да го забравя. — Без да обръща внимание на Нира, тя забърза към Рлинда, която лично ръководеше приготовленията и следеше всички товари да са по местата си. Нира премести поглед от старицата към новата посланичка и се зачуди какво се е случило между тях.

Когато напълниха товарния отсек, Рлинда застана на входния люк с ръце на кръста и каза на двете зелени жрици.

— Качвайте се на борда. „Ненаситно любопитство“ няма нужда от бутане, нали знаете.

На Нира ѝ се искаше да побърза, но забави крачка, за да върви заедно с Отема. Люкът зад тях се затвори и тя изпита клаустрофобия. Обзе я паника, когато усети мириса на метал и изкуствени смазки, синтетични мебели и многократно пречистван въздух. Как щеше да издържи като пленница по време на пътуването до седемте слънца на Илдира?

Отема усети безпокойството на помощницата си и изражението на набръчканото ѝ лице се смекчи.

— Винаги, когато поискаш, можеш да общуваш с фиданките. Все едно си в световната гора. — Вече бяха натоварили засадените в саксии дръвчета, подаръци за мага-император. Тъмните устни на Отема се разтеглиха в усмивка. — Знам, Нира, защото не само често съм пътувала с космически кораби, но съм прекарала и години на Земята, далеч от световната гора. Не е същото, но поне ще ти помогне да не полудееш.

Рлинда ги заведе до каютата за гости. Грижливо засадени в орнаментирани контейнери, избраните фиданки бяха поставени върху лавици и в ъглите на помещението.

Търговката се изправи на прага.

— Останете на леглата, докато не излетим. След като включа двигателя, ще дойда при вас.

Отема прокара пръсти по стъблото на едно от дръвчетата.

— Благодаря ви, че ни взехте на кораба си. Световната гора също ви изказва признателността си.

Рлинда кимна. Едва ли разбираше мистичната им връзка с фиданките.

— Щастлива съм, че карам този първи товар от Терок. Отец Идрис и майка Алекса ще се уверят в преимуществата на търговията с

екзотични храни и предмети на лукса. Това е само началото.

Търговката затвори вратата на каютата и тръгна към пилотската кабина. Отема легна на леглото си, обгърна се в съзерцателно покривало от мълчание и потъна в безмълвна молитва към световната гора. Нира последва примера на посланичката, докосна една от фиданките и се опита да успокои разтуптяното си сърце. Трябваше да запомня всички подробности и да ги разказва на дърветата, нещо като дневник. Много често бе чела на глас откъси от официални текстове, разкази и стихове. Сега щеше да разкрива на дърветата нови и необработени впечатления, да им даде възможност да наблюдават тази вълнуваща експедиция през нейните очи.

По интеркома се разнесе краткото съобщение на Рлинда:

— Пригответе се. Излитаме. Ще се опитам да е колкото може по-плавно.

През следващите два дни Нира и Отема разгледаха „Ненаситно любопитство“ и правеха компания на фиданките в каютата си. Чрез телевръзката и пълния достъп до знанията на световната гора двете бързо овладяха илдирийския писмен и говорим език. Нямаше да има пречки за успешното изпълнение на задачата им.

Освен това се опознаваха взаимно.

— Разбирам много от знаците по лицето ти, Отема. — Нира погледна овалите и кривите линии около устата на посланичката, на челото и около очите ѝ. — Аз съм получила основни инструкции по четене, музика, засаждане, отглеждане и ботаника. — Тя се усмихна. — Забелязвам, че имаш няколко знака за пътешествие. Но лицето ти...

— Младата жена в почуда поклати глава. — Никога не съм виждала толкова много знаци за постижения.

Отема докосна тъмната си кожа, сякаш за пръв път от години се сещаше за незаличимите татуировки. Показалецът ѝ проследи една дълбока бръчка на лявата ѝ буза.

— Като млада обичах да изпълнявам музика, тъй като световните дървета смятат симфониите и мелодиите за вид език, също толкова показателен за човешката култура, колкото и статистиката. После изучавах други дисциплини, за да разширя кръгозора си, и получавах все нови и нови знаци за постижения.

— Всички линии са красиви — сериозно рече Нира.

— Но ти... — Отема посочи гладкото лице на девойката — след това пътуване ще получиш знак за пътешествие, както и нова татуировка за четец и знак за историческо образование. Това ли искаш?

— Искам да служа на световната гора, в каквото качество съм необходима на дърветата. — Нира замълча, разбрала, че Отема очаква по-откровен отговор. — Но ако мога да служа на гората като наблюдавам интересни неща, наистина ще съм още по-доволна.

— Семейството ти ще се гордее с теб — каза старицата.

Нира изглеждаше малко неуверена.

— Семейството ми вече се гордее с мен. Осигурих му нова квартира в новия червеен кошер, но близките ми не разбират жречеството. Единствено аз от целия ми род проявявам интерес към дърветата.

Отема се изненада.

— Навярно прекалено дълго съм била жрица. Мислех, че всички терокци се посвещават на гората, всеки по свой начин.

Нира извърна очи.

— На „Кайли“ предците на моето семейство са били инженери, специалисти по поддръжката и монтьори. Представителите на рода Кали щяха да са изключително полезни, ако Терок се беше оказал сурова планета. — Тя сви рамене. — Но на нашия свят техните умения са почти излишни. Е, те поддържат системите и си вършат работата, но не я обичат.

— Въпреки това работата им е важна за живота и смъртта — отвърна Отема. Засадените в саксии фиданки сякаш слушаха разговора. — Само че не по начина, по който са очаквали те. А твоето... ти знаеш какво е призиванието ти, Нира.

— Да, и не искам нищо друго от живота.

На четвъртия ден от пътуването — „Ненаситно любопитство“ минаваше през Хоризонтния куп и се приближаваше към Илдира — Рлинда Кет ги покани на вечеря.

— Крайно време е да се запознаете с илдирийската култура. Освен това аз съм един от малкото хора в Ханзата, които могат да сготвят прилични илдирийски ястия. Това си е цяло

предизвикателство, нали разбирате, особено да намериш нужните продукти.

Нира нямаше търпение да опита необикновената храна, въпреки че хранителните ѝ добавки и слабото смъдене от фотосинтезата на кожата ѝ не ѝ позволява да огладнява. Облечена в нормалните си дрехи, тъй като не знаеше какво да облече, момичето последва Отема до личната капитанска каюта. Тъй като социалните функции и дипломатическата професия бяха нещо ново за нея, тя смяташе тази вечеря за подготовка, която щеше да ѝ е от полза на Илдира.

Рлинда носеше престилка, покрита с антистатичен филм, която не можеше да се покрие с петна или капки от храна. Нира усети мирис на врящо масло и пикантни подправки. В различни съдове имаше пъстри сосове. Дебелата търговка се движеше като вихрушка — готвеше едновременно на пет портативни котлона.

— Все си мисля за нашия нов товар — без да прекъсва кулинарните си занимания, каза Рлинда. — Нямам търпение да опитам оригиналните рецепти с терокски продукти, но на вас сигурно ви е омръзнала храната от родния ви свят. И все пак ще съм ви благодарна, ако можете да ми дадете някои съвети. — Тя с надежда повдигна вежди.

— Уви, зелените жреци не са известни с готварските си способности — тържествено отвърна Отема. — Готвенето не е сред изучаваните от нас дисциплини в служба на световната гора.

— Тъкмо от това се боях. — Рлинда разбърка желатиновата смес, за да не залепне за дъното на тенджерата.

Загреба с черпак напомнящия на пудинг гъст крем и го разпредели на идеално равни порции в три чинии. После прибави някакъв жилав зеленчук, полят със златист сироп, и накрая задушени парчета сивкаво месо, нарязани на равнобедрени триъгълници. Подаде първата чиния на Отема.

— Вие дълги години сте били посланичка в Ханзата, госпожо, но пътешествията някога отвеждали ли са ви при седемте слънца?

— Не. Това пътуване е също толкова ново за мен, колкото и за Нира.

Момичето също взе чинията си и вдиша пикантното ухание.

— Е, в Миджистра ще опитате по-вкусни ястия, особено защото сте гостенки на мага-император, но това си е истинска илдирийска

гощавка. — Рлинда потопаи дебелия си показалец в една от тенджерите и облиза соса. — Идеално. — После взе собствената си чиния и седна при тях на тясната камбузна маса.

— Колко пъти сте били в Миджистра? — попита Нира.

— Четири, и всеки път ми хареса. Надявам се с този товар терокски стоки да ме посрещнат още по-радушно. Илдирийците не възразяват срещу нашите посещения, разбирате ли, но са доста... необикновени. Извънземни — какво можете да кажете? Трудно е да се определи дали се радват, че търгуват с нас, или просто ни търпят.

— Даже човешките култури много се различават — отбеляза Отема. — А илдирийците дори не са представители на нашата раса.

— Ако искате, набързо ще ви дам представа за някои неща, които трябва да знаете за извънземните — каза Рлинда. — Първо, илдирийците са полиморфни като кучетата. Делят се на много породи и телесни типове. Някои може да изглеждат човекоподобни, но не се оставяйте това да ви заблуди. Всъщност са много красиви — и са ми казвали, че били надарени както трябва, ако разбирате какво искам да кажа, макар че никога не съм чувала никакви доказателства, че хората и илдирийците могат да се кръстосват.

— От генетична гледна точка това е крайно необикновено — отвърна Отема.

— Вярно е, но аз съм виждала много необикновени неща. Различните раси притежават особености и способности, които ги поставят в съответните касти на илдирийското общество. Мислителите обичат да са мислители, работниците обичат да са работници и така нататък.

— Расите могат ли да се кръстосват? — попита Нира.

— А, естествено. — Рлинда опита едно триъгълно парченце месо, после се изправи и отиде да вземе друг сос от тенджерите, от който също им сипа. — Понякога го правят от любов и взаимно привличане, друг път — като съзнателен опит да подчертаят някои качества. Например, когато се кръстосат благородници и воители, потомците им стават офицери от слънчевия флот. Чувала съм, че най-добрите певци, поети и артисти са мелези, обединили генетични преимущества, каквито чистокръвните касти не притежават.

— Ще си имаме ли работа с много такива различни раси? — попита Отема. — Или само с ръководителите им?

— Е, трябва да опознаете най-разпространените раси. Те се различават и по имената си. Всяка раса има специфичен звук в края на името. Например имената на всички благородници завършват с „х“, на бюрократите — със „с“, на работниците — с „к“. Тези от смесен произход използват комбинация от звуци. Имената на офицерите, чиито родители са от благородническата и воинската каста, завършват с „нх“. Паметителите са деца на бюрократи и благородници и имената им завършват със „сх“. — Рлинда сви рамене. — Всичко това е приблизително, разбира се, защото азбуката им е различна от нашата.

За десерт търговката им поднесе жълт крем, напомнящ на карамел, с форма на конус, после каза:

— И аз не знам много за зелените жреци. Жените ли се? Позволено ли ви е да имате партньори?

Отема се усмихна.

— Естествено, че ни е позволено, макар че повечето от нас посвещават живота си на дърветата. Когато усетим желание, си взимаме любовници. — Тя се отпусна назад. — Аз обаче вече съм прекалено стара за това.

— Е, самата аз съм се омъжвала достатъчно пъти. — Рлинда опита десерта и даде знак на гостенките си да последват примера ѝ. — Надживях двама от съпрузите си, а най-горчива беше раздялата ми с последния. Напусна ме, за да се ожени за една млада хубавица — и след година тя го уби в пристъп на страст.

Нира ахна. Рлинда с многозначителна усмивка поклати глава.

— Винаги казвах, че с него не можеш да излезеш на глава, и новата му жена също трябва да е стигнала до това заключение. Досега най-добрият ми бивш съпруг е вторият, казва се Брансън Робъртс. Аз го наричам БиБоб, въпреки че никой друг не му казва така. Все още сме приятели и той е най-опитният ми пилот — просто не се разбирахме достатъчно, за да останем женени. — Тя погълна десерта си на три хапки и избърса устните си със салфетката.

— Отказах се повече да се омъжвам и реших да стана чревоугодничка. Да забравя за секса... е, почти. Какво по-хубаво от това да опитвам всички кулинарни удоволствия на различните светове?

Рлинда си погледна часовника и включи видеоекрана на стената. Приближаваха се към куп ярки звезди.

— Не остава много. Онова там са седемте слънца на системата на Илдира. — Тя започна да разчиства съдовете.

52.

ПАМЕТИТЕЛЯТ ДИО'СХ

В най-дълбоките архиви в Призматичния палат цареше тишина. Както във всички сгради в Миджистра, дори под земята, помещенията постоянно бяха добре осветени с лампи на всяка пресечка и светещи плоскости на тавана. Но въпреки че химическите огньовете имитираха ярка дневна светлина, паметителят Дио'сх усещаше потискащите сенки, които се криеха в затворените пространства. Загадките, страховете и трагичните спомени от Крена...

Прозрачните стени на архивите водеха до безброй помещения, превръщащи подземните етажи на Палата в стъклен лабиринт. Дио'сх предпочиташе да се намира във високите кули с открити балкони, където можеше да слуша потоците вода, прескачащи от платформа на платформа, ала само тук в тези смълчани катакомби можеше да открие нужните му извори. Тук долу паметителят имаше достъп до всички древни документи на илдирийската история.

Откакто го бяха спасили от умиращата колония на Крена, ръцете му трепереха и нямаше апетит. Усещаше слабост и болки в сърцето. Паметителят Вао сх се бе опитал да го убеди, че симптомите му са психическа реакция на преживяното премеждие и не се дължат на самата болест. Дио'сх и другите бежанци бяха останали под карантина, докато не се установи, че са здрави. Въпреки това всяка мускулна болка или главоболие го изнервяха.

Нищо обаче не можеше да спре маниакалното му любопитство. Дио'сх трябваше да намери прекалено много информация, да прочете прекалено много разкази, да научи прекалено много истории. Трябваше да открие истината.

Всички паметители прекарваха живота си в учене и преповтаряне на Сагата на седемте слънца. Представителите на тяхната раса бяха надарени с добре организирана фотографска памет и можеха дума по дума да запомнят и рецитират безкрайния епос. Нито един израз не биваше да се промени.

Тъй като историята беше невероятно огромна, с безброй сюжетни линии, легенди и приключения, никой историк не беше способен да я изпълнява докрай. Паметителят Вао'сх предпочиташе да прекарва дните си в рецитиране на любимите си откъси, възхваляващи илдирийските герои и постижения. Като придворен паметител, той обичаше да рецитира.

Още преди епидемията обаче Дио'сх предпочиташе уединението. О, той често забавляваше губернатора на Крена и заселниците, ала те имаха много работа и малко свободно време. Никой не беше очаквал от него по цял ден да рецитира стихове от Сагата. В добрите времена на Крена Дио'сх бе имал много свободни часове да чете и анализира неясни части от епическата поема.

Докато се възстановяваше в Призматичния палат, Дио'сх реши да посвети още повече време на проучвания, ровене из древните документи, разчитане на ранни писмени паметници. Щеше да анализира откъси от апокрифи, за да открие намеци в онова, което всички паметители знаеха като даденост. Множество стари документи и интересни сборници не бяха включени в окончателната Сага и историите в тях бяха полузабравени. Въпреки че такава информация не се смяташе за канонична, Дио'сх все пак предполагаше, че в тези извори може да попадне на ценни насоки.

Беше обещал на Вао'сх, че ще напише личен разказ за трагедията на Крена, за да увековечи паметта на жертвите, които бяха обречени на слепота и самота, преди да умрат. Той бе преживял епидемията, беше видял как поваля работниците и певците, двете най-податливи на болестта раси.

Щеше да му трябва много време, за да стигне до нужната перспектива, ала Дио'сх си бе дал дума, че ще съхрани живи историите за смелостта и саможертвата. Губернаторът на Крена, син на мага-император, лично се беше грижил за болните, въпреки предупрежденията на медиците. Те го бяха посъветвали да се оттегли в безопасност на друга планета, но губернаторът бе останал в своя колониален град. Смъртта му беше прекъснала тизма и бе оставила всички илдирийци на Крена да треперят в пустотата.

Дио'сх беше документирал историите на други заселници и герои, бе описал живота на жертвите, както самите те биха искали да

ги запомнят. Но вече беше изложил толкова от спомените си, колкото можеше да понесе. Сега имаше друга работа.

Вао'сх го бе предупредил да не се задълбочава прекалено в проучвания и четене. Твърдеше, че било губене на време да се занимава с тези маловажни апокрифи.

— Паметителят, който се усамотява, не изпълнява основното си задължение.

— Ще се върна, Вао'сх — беше уверил Дио'сх другаря си. — Но най-добрият начин да се излекувам е да имам време да преценя всичко, което преживях.

По-младият паметител вече бе открил нещо в една от земните енциклопедии, донесени от човешки търговци — сведение за болест, наречена холера, която бързо се разпространявала от човек на човек. А също за бубонна чума, тиф, СПИН. Но ослепяващата чума беше много по-страшна.

Той седеше под успокояващия блясък на монтираните на стените лампи, заобиколен от свитъци и квадратни документи. Подвързани в меки корици и запечатани в шкафови за постоянно съхранение, древните документи се бяха запазили непокътнати през вековете. Дио'сх се чувстваше като храбър изследовател, докато местеше пръсти по символите, като внимаваше да не повреди ценните паметници.

Тук в архива той се бе запалил по изучаването на други епидемии. Беше проверил в записите и файловете, за да установи дали илдирийците някога са били сполетявани от подобни болести. Дали и други отломъчни колонии са загивали при аналогични обстоятелства. Трябваше да знае. Не си спомняше такова събитие в Сагата за седемте слънца, но можеше ли дори паметител да запомни всички второстепенни истории от хилядолетното минало?

Знаеше един мрачен случай, който много паметител и нямаха желание да рецитират, тъй като беше страшна трагедия. Преди хиляди години, в началото на писаната история, Миджистра била покосена от огнена треска. Тя се оказала особено смъртоносна за паметителската раса и в резултат измрели всички историци в илдирийската столица.

Огромният брой жертви през този ранен етап от съставянето и записването на Сагата за седемте слънца означаваше, че винаги е била изгубена цяла част от епоса. Заради огнената треска цялата дотогавашна история оставаше бяло петно в илдирийската памет — за

голямо съжаление на паметителите. Поради тази фундаментална загуба илдирийците вече не бяха в състояние да проследят миналото си до зората на цивилизацията. Мнозина разказвачи с богато въображение бяха измислили несъществуващи приключения, за да запълнят празнотата. Ала Дио'сх разбираше, че тези разкази не са *истински* и не могат да компенсират изгубеното.

След като работи дълго в архивите, той изрови всички документи, написани около времето на огнената треска. Никой не бе идвал тук от хиляда години и много от заключените шкафове бяха започнали да се огъват и разпадат, ключалките им бяха разхлабени от гравитацията и вековете.

Часове наред изучава паметниците в търсене на податки за мястото, от което е започнала треската, и на обяснение за загубата на толкова голяма част от историята. Дали на смъртния си одър последните паметители се бяха опитали да продиктуват всичко, което бяха знаели, на представители на други раси, на други слушатели, само за да бъдат изгубени и тези описания? За историк като него такъв липсващ дял от Сагата бе като мъртво дете и го изпълваше с искрена мъка.

После откри малко помещение, заключено, но печатът се бе разпаднал и самата ключалка до такава степен беше ръждясала, че лесно я счупи с ръце. Едновременно нервен и развълнуван, младият паметител влезе в стаята, затворена и забравена още преди векове. И ахна, като видя, че съдържа древни документи, запечатани книги, които сякаш никога не бяха четени. Съкровищница! Дио'сх нетърпеливо ги отнесе на работното си място и усили осветлението. Сърцето му туптеше от възбуда.

Започна да чете думите, магически символи, които го пренесоха в напълно неизвестни дотогава разкази. *Истинска* история, изгубени събития. Дневниците бяха подробни, сведенията изглеждаха точни: истински извори, датиращи от времето на огнената треска, записани от свидетели на трагедията. Хора, които лично бяха видели как огнената треска взема страшната си дан.

Или... онова, което официалната история бе представила за огнена треска.

Дио'сх проучи древните документи — четеше с удивление и растящо чувство на ужас. Нещо не беше наред — ала това не бе

измама. По изразителните лобове на лицето му играеха живи цветове. Тези свитьци и свидетелства трябваше да са истина, независимо от всичко, на което го бяха учили.

Поразен, паметителят се отпусна назад. После, изпълнен със страх, че някой може да го види или да разбере какво е открил, отново затвори и запечата документите и бързо ги върна в скритото помещение.

Откритието го ужасяваше, но той не можеше да не вярва на очите си.

Древните паметители не бяха умрели от никаква болест. Изобщо не бе имало огнена треска. Пазителите на истинската илдирийска история бяха накарани да млъкнат. Бяха *убити*.

Изгубената част от Сагата за седемте слънца не беше неизбежна трагедия, а ужасно прикритие!

53.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

В сферичната си съзерцателна стая в Призматичния палат престолонаследникът Джора'х с гордост разглеждаше данните за децата си. Както подобаваше, красивият и мъжествен принц имаше много любовници измежду различни илдирийски раси и зачеваше колкото може повече деца.

Джора'х бе най-големият син на мага-император и винаги беше знаел, че някой ден ще заеме неговото място. Не копнееше за деня, когато щеше да седне на какавидения трон. Освен начало на властта му, това щеше да е край на повечето му земни удоволствия. След ритуалната кастрация, която щеше да го направи следващия маг-император, Джора'х щеше да контролира целия тизм.

Ала не сега.

Обичаше да е сред своя народ, независимо от расите: плувци или люспести, работници, телохранители или воители. Всички те бяха илдирийци и си знаеха мястото. Негов дълг бе да обича цялото население и да отглежда многобройното си потомство. Джора'х се усмихна при мисълта за всичките си синове и дъщери, благородни учени или кръстосани работници, плодове на мимолетните му срещи с любовниците, които избираше от безбройните предлагащи му се жени.

Въпреки краткостта им обаче, тези сексуални преживявания означаваха изключително много за него. Всяко негово дете от благородничка му даваше още един наследник, още един евентуален губернатор. Джора'х обсипваше с дарове всички свои синове и дъщери, даже да бяха от смесен произход. Пращаше им писма, пишеше им стихове. Не искаше да забравят кой е баща им.

Броят на потомците му обаче беше прекалено голям и той имаше нужда от време, което да прекарва сам в съзерцателната си стая и просто да мисли за всички тях, да подрежда имената им и да следи рождените им дни.

Според дворцовия архив бащата на Джора'х, Сайрок'х, не бе бил толкова всеотдаен към децата си. Да, магът-император беше обръщал внимание на най-големия си син, чистокръвен и роден от благородна наложница. Великият владетел бе създал десетки други синове от благороднички, които бяха станали губернатори на различни колониални светове: Добро, Хирилка, Крена, Комптор, Алтурас и много други. Второстепенните синове оставаха свързани с баща си чрез тизма и затова бяха способни да управляват отломъчни колониални светове с мислите и решенията на мага-император.

През по-голямата част от живота си обаче Джора'х беше живял в Призматичния палат. Той нямаше да е наместник като губернаторите — неговата връзка с мага-император бе по-тясна от тяхната.

Собственият му най-голям син от чист благороден произход Тор'х сега живееше в имението на губернатора на Хирилка и се наслаждаваше на живота, убеден, че още много десетилетия, а може би повече от век няма да се наложи да се занимава с по-трудните задължения на управлението. Джора'х щеше да наследи мага-император Сайрок'х и чак много десетки години след това на Тор'х щеше да му се наложи да се замисли за бъдещата си съдба и отговорност. Ала все още никой не очакваше това от него. Когато настъпеше моментът, генетично съхраненото знание, достъпно чрез тизма, щеше да го научи на всичко необходимо. Засега младият разглезен Тор'х, изглежда, се радваше на компанията на чичо си, мекия и спокоен губернатор на Хирилка. Джора'х беше щастлив, че може да му даде още няколко години.

След като прегледа многобройните албуми с цветни снимки и избра подаръци за всичките си деца, Джора'х се замисли за братята си, с които не бе много близък. Губернаторите управляваха цели планети, но не бяха свободни.

Спомни си един откъс от Сагата за седемте слънца, разказ за маг-император, чиито първородни синове били близнаци. Това довело до ужасна династична борба, защото и двамата претендирали за престолонаследията, и двамата искали да управляват след смъртта на баща си. Накрая била направена извънредно рискована стъпка и с помощта на тизма умовете им били *слети* в общо съзнание, което живеело в отделни тела. Така близнаците станали един владетел с два пъти по-голяма мъдрост.

След като изпълни задълженията си в съзерцателната стая, Джора'х погледна времето, посочено на стената, и положението на слънцата в небето. Очакваше се да наблюдава великолепно изпълнение на сина си Зан'нх, който беше постъпил като офицер в илдирийския слънчев флот. Зан'нх всъщност бе първородният му син, най-голямото от многобройните му деца, ала тъй като майка му произхождаше от воинската, а не от благородническата раса, престолонаследник щеше да стане по-малкият брат на Зан'нх.

Зан'нх беше проявил изключителен талант в пространствените маневри и орбиталната тактика и притежаваше обаянието и силата на духа да командва. Тъй като бе роден от високопоставена жена от воинската раса, младежът имаше потенциал да стане един от най-добрите. Ако днешните показни маневри минеха според очакванията, Зан'нх щеше да бъде повишен. Джора'х беше обещал да присъства.

Придружен от слуги и почетна гвардия, престолонаследникът се качи на личния си транспортен кораб и отлетя от Призматичния палат, като заповяда на пилотите да побързат, за да наблюдава церемонията по откриването. Прелетяха над Миджистра и продължиха над безкрайната равнина, която обграждаше столицата и където вече се бяха събрали тълпи.

Корабът кацна и той слезе и застана до адар Кори'нх, командващия слънчевия флот. Присъствието на адара придаваше допълнително значение на маневрите и Джора'х предположи, че командващият е дошъл само защото предстои синът на престолонаследника да получи признание за заложите си.

— Надявам се, че днес моят флот ще те впечатли, престолонаследнико — каза Кори'нх.

— А аз се надявам да те впечатли моят син, адаре.

През последните месеци слънчевият флот бе увеличил броя на корабите си и се беше съсредоточил върху военните маневри и космическите бойни учения. Кори'нх предаваше редовни доклади, някои от които Джора'х четеше.

— Кажи ми честно, адаре, чуждоземната заплаха ли е причината да увеличиш броя на ученията? Запознах се със съобщенията от Теранския ханзейски съюз за унищожаването на техните луни при Ансиър от странни кораби.

Кори'нх изсумтя.

— Не знам нищо за това, престолонаследнико. Мнозина от нас обаче бяхме... обезпокоени от дръзката човешка демонстрация на сила. Да възпламенят планета, за да я превърнат в звезда? Наистина ли се налагаше? Ами ако Ханзейският съюз насочи това оръжие срещу нас?

Джора'х се намръщи и се опита да го разбере.

— Да не би да искаш да кажеш, че ние илдирийците имаме нещо общо с атаката срещу луните на Ансиър? В отмъщение?

— В никакъв случай, престолонаследнико — смути се Кори'нх. — Казвам само, че ако е бил провокиран инцидент с чуждоземна раса, човеците са виновни за него.

Джора'х свъси вежди.

— Изглежда, знаеш нещо повече от мен по този въпрос, адаре. Баща ми ли ти е дал информация? В крайна сметка, известно ли ни е нещо за тази чуждоземна заплаха?

— Не, престолонаследнико.

Тълпата на трибуните внезапно аплодира септа от лъчи, които профучаха по небето — бързи кораби с форма на стрела, носещи се в плътен триъгълник. Когато минаха над зрителите, те се откъснаха един от друг и изпълниха невероятно сложен номер, като завиха нагоре и назад, образувайки цвете от пъстър дим. После се появиха седемте им ескорта, които изпълниха по-мощни и по-бавни маневри.

— Това ще е новата манипула на сина ти, престолонаследнико — посочи към висините адар Кори'нх. — Той се справя отлично с командването.

Топазените очи на Джора'х заблестяха, отразявайки ярката светлина на слънцата.

— Горд съм, че толкова рано в кариерата си стана септар.

Небесният балет продължи с бойни кораби в прецизно формирование, грижливо предвидено да наподобява аеродинамичен брачен танц — оставяха паяжина от димни следи по небето. Накрая изсипаха огромни количества пъстроцветен дим и описаха ярки линии над главите на публиката.

Джора'х ръкопляскаше заедно със зрителите, аплодираше и викаше, когато лъчите се присъединиха към своите ескорти и после се отправиха към бойния си лайнер. След няколко секунди от водещия лайнер се отдели малка транспортна капсула — приличаше на

прашинка в сравнение с гигантския боен кораб. Капсулата кацна пред трибуните и от нея слезе синът на Джора'х, Зан'нх, облечен в парадна униформа на слънчевия флот. Той гордо се изправи пред адара и баща си.

Сърцето на Джора'х се преизпълни с обич.

— Ти се справи изключително добре, сине — каза той, макар че това не бе част от церемонията. Кори'нх се отдръпна и зачака престолонаследника да свърши. След кратка пауза Джора'х смутено погледна адара. — Това беше всичко.

Кори'нх се приближи и протегна искрящо ново отличие за чин.

— Септар Зан'нх, до днес ти командва седем кораба и доказва, че си находчив и блестящ тактик. За мен е огромно удоволствие да те повиша в чин кул. Отсега нататък ще командваш цяла манипула. Ще имаш под свое ръководство четирийсет и девет кораба, седем септи. Приемаш ли тази нова отговорност?

— С удоволствие, адар Кори'нх. — Младежът не скри усмивката си, после погледна Джора'х. — С удоволствие, татко.

Престолонаследникът пое значката от ръцете на адара и лично я закачи на яката на сина си.

— Винаги съм знаел, че ще служиш добре на Илдирийската империя. Ти ми достави голяма радост.

Тънките златни плитки на Джора'х запращяха и се раздвижиха, като оставиха нишки статично електричество около главата му. Въпреки че смесеният произход на Зан'нх не му позволяваше да е следващият престолонаследник, Джора'х знаеше, че младежът има голямо бъдеще. Сияещ, той се отдръпна назад, преди да засрами Зан'нх, макар че едва овладя непреодолимата си гордост от своя първороден син.

54.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Джес коленичи до стария си баща, който лежеше сив и немощен, сякаш животът му се държеше на една-единствена нишка, стисна ръката му и се опита да му предаде цялата си сила.

— Просто е смазан от скръб — прошепна младият мъж на Ческа. — Никога няма да си го признае, но и не може да си прости ината. Той изпъди сина си и никога повече не се срещна с него от гордост. Сега се самонаказва още повече.

Тази вечер старецът беше получил тежък удар. Медицинската диагностика показваше сериозни мозъчни поражения и съсиреци, които продължаваха да застрашават живота му. Брам лежеше в колибата си, завит с термоодеяла, и трепереше. Когато отваряше очи, сякаш не виждаше нищо.

— О, Джес — промълви Ческа, неспособна да каже нищо друго. Джес взе от ръцете ѝ чашата чай и поднесе топлата течност под носа на баща си. Стори му се, че забелязва едва доловима усмивка на устните му. — Ще оздравее — каза младата жена и погали ръката на любимия си. — Пътеводната звезда ще му покаже пътя.

Джес поклати глава.

— Нека никога не се лъжем един друг, Ческа. Ти видя анализа. Знаем какво му е. Въпрос е на часове. Той няма сила да се бори. — Раздразнен, Джес се отпусна на стола си. — Къде е Тасия? Трябва да е тук. — След удара беше пратил двама работници да потърсят сестра му, но никой не я бе виждал от последния ѝ спор с баща ѝ. Джес знаеше, че момичето си има скривалища в леда, убежища, в които бягаше от упорития Брам. — Трябва да я намерим.

Чичовците му бяха дошли да се редуват в нощното бдение, някои добри приятели с Джес, други почти непознати. Всички те щяха да работят заедно и да стегнат клановите връзки в неразривен възел.

Младият мъж стисна бащината си десница и усети, че пръстите на Брам потръпват — ответна реакция, макар че не знаеше точно какво

се опитва да му каже баща му. Всички събития напоследък го изпълваха с безпокойство и скръб, ала някак си щеше да направи нужното.

След като преди години Рос бе напуснал дома им, Брам беше натоварвал втория си син с все повече задължения и му бе втълпил чувство за отговорност. „Никога не се колебай, никога не се плаши.“ Джес знаеше каква роля трябва да играе, какви функции да изпълнява, какъв неотклонен път му е определен — и беше станал суров, може би почти като баща си. Бе обещал на баща си, че никога няма да го изостави, и смяташе думите си за свята клетва.

Но Джес се опитваше да проявява повече гъвкавост. За разлика от Брам, той можеше да се приспособява към различни обстоятелства и да чака положението да се промени.

Сега вододобивният бизнес на Плумас щеше да премине в ръцете на чичовците му, ако не го поемеше той. Въпреки че се беше готвил тъкмо за това, Джес бе объркан. Беше се вкопчил в надеждата, че Рос и баща му все някога ще сложат край на враждата си и ще се помирят. Това обаче вече не можеше да се случи.

Старецът спеше неспокойно и Джес се радваше на безмълвното присъствие на Ческа. Винаги бе копнял да е с нея... но не при такива обстоятелства. Прочела мислите му, тя се пресегна и го хвана за ръка. Пръстите ѝ бяха меки и топли. Той ги стисна, но не я погледна, потисна надеждите и желанията си. Това беше тъкмо онази възможност, за която не бяха смеели да се молят — което правеше всичко още по-мъчително.

— Знаеш, че те обичам, Ческа — тихо каза Джес. — Знаеш, че те желая повече от всяка друга жена в Спиралния ръкав, но... сега това не е възможно. Не искам да сме заедно само защото брат ми беше убит. Как бих могъл да живея с тази мисъл? Как би могла да съществува любовта ни с този облак над нас и докато баща ми умира пред очите ми?

Устните му трепереха. Той дълбоко си пое дъх и продължи:

— Къде е Тасия? Трябва да е тук.

Сълзи овлажниха очите на Ческа и от това те станаха още по-големи и по-тъмни.

— Нашето време ще дойде, Джес. Имаме своята Пътеводна звезда. Знаеш го. Ще преодолеем този момент. Аз ще ти помагам със

своята подкрепа и любовта си, но не можем да хвърлим сянка върху твоя клан и върху паметта на Рос. Не можем да допуснем да мислят лошо за нас, нито да предизвикаме скандал в рода Тамблин.

Джес бързо я погледна.

— Нито да замесим в скандала теб, Ческа. Ти ще си следващата говорителка на всички кланове. Нито ти, нито Ихи Окая можете да си позволите такова нещо. Това ще се отрази на способността ви да ни ръководите. Сега не бива да мислим за себе си. Не можем да постъпим егоистично.

Ческа затвори очи, сякаш не искаше да го признае.

— Двамата с теб можем да почакаме. Знаем, че ни е писано да сме заедно, Джес — ако не сега, то някога.

Ческа Перони беше единствено дете на баща си. Вярно, той имаше двама братя и една сестра, които от своя страна имаха по няколко деца, така че кланът Перони бе силен, но самата Ческа просто беше самотна вейка на най-горния клон на фамилното дърво.

Тя бе учила история и знаеше за различните кланове и взаимоотношенията помежду им, за враждите, тлели десетилетия наред, за най-силните родове. Ихи Окая я беше карала да се задълбочава във всички тези подробности. Най-голямата политическа необходимост за говорителя бе да познава скитническите семейни връзки.

Джес замълча и двамата безмълвно впериха очи в немощото тяло на леглото. Щяха да изтърпят раздялата, колкото и да продължеше тя. Семейството на младия мъж беше сполетяно от достатъчно нещастия и скръбта дълго щеше да ангажира мислите му.

В близко бъдеще с Ческа трябваше да избягват контактите помежду си. Непоносимо тежко му беше да мисли, че поради смъртта на Рос е свободен да се отдаде на любовта си към нея. А сега, след загубата на Брам, той щеше да стане глава на клана Тамблин, подходяща партия за бъдещата говорителка.

Да, подходяща... като че ли бяха планирали всичко.

Но и за двамата не беше допустимо да се свържат по такъв начин. Културните закони на скитническото общество бяха сложни и ако с Ческа прекалено открито и прекалено скоро демонстрираха любовта си пред лицето на такава трагедия, можеха да ги отлъчат.

След час Брам Тамблин се надигна и отвори очи. Изкашля се два пъти, потрепери и се строполи на възглавницата — и умря толкова бързо и тихо, че Джес не можа да повярва. Той стисна ръката на баща си, опита се да долови трепет на живот, ала не усети пулс на костеливата му китка.

Ческа го прегърна и двамата се надвесиха над леглото. Джес извика и накрая някой влезе в колибата, облечен в дебела канадка. Очите му пареха прекалено силно и не виждаше кой е.

— Тасия! Къде е сестра ми? Баща ни е мъртъв.

Чичо му Кейлъб си свали качулката. Изглеждаше необичайно развълнуван. Джес повиши глас.

— Намерихте ли я? Трябва да я доведете! — Той поклати глава. — Толкова много скривалища ли има на Плумас?

— Току-що идвам от повърхността, Джес. Един от корабите на Тамблин го няма, малък разузнавателен съд. Колибата на Тасия е празна. Изглежда, си е взела багажа... и компито.

Ческа погледна Джес, който най-последно започваше да разбира.

— Избягала е, за да постъпи в земните въоръжени сили! По дяволите! — Той се отпусна на стола си и стисна главата си с ръце. Сестра му в много отношения приличаше на баща им.

Съкрушен и обзет от мъка — разбираше как се е чувствал в сетните си часове Брам, — Джес остана до смъртния му одър. Държеше изстиващата му ръка и усещаше тежестта на вселената върху раменете си.

55.

КРАЛ ФРЕДЕРИК

— ПОМОЛИХ да се срещнем насаме, Фредерик, защото настъпи моментът да обсъдим твоето оттегляне — каза Базил Венцеслас.

Усмивка бързо замени изненадата на монарха.

— Крайно време е, Базил. Четирийсет и седем години на трона! Уморих се и отдавна чакам да обявиш моя заместник. — Той отиде при шкафа, в който държеше гарафите с най-финото си шери; любимият от многобройните му пороци. — Този театър продължи прекалено много. Искаш ли една чашка?

— Не. — Председателят закрачи из личния кабинет на краля.

— Тогава ще пия и вместо теб. — Фредерик сипа малко кехлибарена течност от една кристална гарафа, погледна към събеседника си и доля още толкова. Великият крал на цялото човечество нямаше нужда от разрешение.

Фактът, че Базил и ръководителите на Ханзата му търсят заместник, не беше новина за него. Не бе толкова наивен да не знае, че председателят отдавна крои планове, въпреки че ги държеше в тайна. Чрез собствената си шпионска мрежа Фредерик беше научил за първия кандидат, принц Адам, който се бе оказал прекалено упорит и неподходящ за целите на Ханзата. Фредерик беше чакал години, за да предаде короната на своя наследник. Честно казано, изненадваше се, че Базил му го съобщава толкова късно.

Отпи голяма глътка от сладкото шери.

— С нетърпение очаквам оттеглянето си. Уморих се всички денонощно да ме наблюдават.

Стъписан, Базил посочи с ръце към богатството на Двореца на шепота.

— Не те разбирам, Фредерик. Имаш всичко, каквото би могъл да желае човек. Защо си мечтаеш да се оттеглиш?

— Ние с теб сме различни хора, Базил. Ти не можеш да си представиш да се откажеш от работата си, но аз копнея да сложа край

на всичко... това.

Председателят най-после седна.

— Фредерик, ако някога се наложи да се оттегля, за да си „почина“, няма да мине и половин година и ще се хвърля от някоя скала в морето.

— Не се съмнявам, приятелю — отвърна кралят.

Председателят и монархът бяха започнали да работят за Ханзата приблизително по едно и също време — Базил бързо се беше издигнал при управлението на предишния председател, докато младият актьор-принц успешно бе издържал грижливата подготовка — ала Фредерик винаги беше останал в центъра на общественото внимание. Почти половин век управляваше Земята и нейните колониални планети и наистина се бе уморил. Кралят отново отпи глътка шери.

— Писна ми от церемонии, Базил, от развети знамена и въодушевени тълпи, които аплодират всяко мое движение, като че ли просто като вървя по някой коридор или стоя на балкона, мога да внуша благоговение в сърцата на своите поданици.

— Повечето хора биха ти завидели за всичко това — спокойно каза председателят.

— Ами добре, избери един от тях и му дай моята работа. — Фредерик седна на инкрустиран със злато стол, целия обсипан със скъпоценни камъни. Тапицерията му беше ръчно извезана от стотици различни работници, ала монархът отдавна бе престанал да се възхищава на красотата ѝ. Той тежко въздъхна.

Спомняше си пръвия път, когато беше наметнал мантията на велик крал. Тогавашните ръководители на Теранския ханзейски съюз бяха измислили цялото му минало и му бяха дали нова самоличност, изтривайки предишния му живот. По онова време Фредерик го бе смятал за сделка и се беше наслаждавал на всички удобства и символи на властта.

Но дори най-хубавите неща след време омръзват.

Фредерик смяташе, че общо взето е бил добър крал, приличен крал. Не бе самозванец, не беше герой от приключение в стил „Принцът и просякът“, защото не съществуваше „истински“ крал Фредерик. Той бе създал този герой, той беше изиграл тази роля. И то доста добре, мислеше си монархът.

Негов предшественик бе крал Бартоломю, благ и темпераментен старец, с когото Фредерик много добре се беше разбирал. Бартоломю бе негов наставник като истински крал за своя истински син и преди оттеглянето му двамата съвсем откровенно бяха обсъдили положението. Навремето младият Фредерик не беше искал да повярва, че старият крал е готов без възражения да му предаде мантията на властта си, ала сега отлично го разбираше.

Ханзата внимателно бе инсценирала смъртта на Бартоломю и беше издала изявление от името на личния му придворен лекар, че е „умрял спокойно в съня си“. После предишният крал бе получил ново лице, нова самоличност и беше отишъл да живее на Релекер в удобна и блажена неизвестност през следващите двадесетина години. Да, бе се отказал от Двореца на шепота и престола си, но беше спечелил много повече.

Базил погледна стария монарх.

— Не се безпокой, Фредерик, ще се погрижим за всичко, когато се оттеглиш.

— Ти ми го обеща, Базил. Вярвам ти.

Председателят се усмихна.

— Почти никой вече не ми го казва, Фредерик. Признателен съм ти.

Кралят си наля втора чаша шери и се престори, че не забелязва неодобрителния поглед на Базил. От много отдавна наблюдаваше непочтените манипулации на Ханзата и бяха започнали да го гризат съмнения. Но не оспорваше заповедите на Базил и правеше каквото поиска от него Ханзата. Нищо не зависеше от него.

Дали някой велик крал наистина беше заслужавал любовта на тълпите? Населението на заселените от човеци светове го почиташе като бог. А той, човекът, когото бяха принудили да приеме измисленото име Фредерик, бе избран само защото притежаваше определена фигура, естествено обаяние, идеален глас — и известна управляемост.

Всичко това обаче беше случайно. Ако не го бяха записали с една наблюдателна камера и без негово знание не го бяха подложили на подробна проверка, щеше да изживее безличен живот. Може би щеше да има семейство, да му се родят синове и дъщери. Нямахше нищо против да живее в малка къща, стига да го оставеха на мира, даже това да означаваше, че няма да остави абсолютно никаква следа във

вселената, в света — дори в собственик си квартал. Толкова ли бе важно?

— Постъпи както смяташ за най-добре, Базил, но моля те, погрижи се да е скоро — каза той.

Едновременно завиждаше и съчувстваше на онзи, който щеше да стане негов наследник.

56.

РЕЙМЪНД АГУЕРА

В Двореца на шепота имаше стотици — хиляди? — стаи, коридори и зали. Огромни части от него бяха затворени и забранени и обществеността нямаше представа колко *малко* ѝ позволяват да види.

Реймънд бързо свикна със странното си ново положение, но изобщо не бе предполагал, че има толкова много неща за откриване. Всеки път щом отидеше да разглежда двореца, той се смайваше и изпълваше с благоговение от богатството, удобствата и разкоша, които можеше да използва всеки Божи ден. И тъкмо когато започваше да си мисли, че вече нищо не е в състояние да го впечатли, се сблъскваше с нещо още по-фантастично.

Искаше му се майка му и братята му да са с него, за да видят всичко това.

Обут в лъскави бански гащета, той подскочи и се плъзна по водната пързалка, която мина през тавана и го изхвърли в басейна със затоплена морска вода. Плъсна тежко, но успя да си затвори устата. Когато беше започнал да се учи да плува, за свой голям срам, едва не се бе удавил. Имаше безброй учебни задължения, но най-голямо удоволствие му доставяше плуването.

Като по-малък на няколко пъти беше ходил с братята си на обществен басейн. Макар че му бе било приятно да се плиска заедно с Майкъл, Рори и Карлос, така и не беше придобил увереност във водата. Сега морската вода бе затоплена до идеална температура и наоколо имаше достатъчно пазачи и спасители, за да го извадят за наносекунди, ако го заплашва опасност, затова Реймънд си позволяваше да се отпусне.

Гмурна се под водата и заплува, за да измине колкото може по-голямо разстояние, отворил очи — новооцветените си *зеленикавосини* очи — за да вижда изкуствените спирали по дъното на басейна. Чудеше се колко често идва тук старият крал Фредерик. Кралят

сигурно си имаше десетки такива басейни за лична употреба. Реймънд започваше да се пресища от цялото това разточителство.

Изплува на повърхността, като плюеше и отмяташе вече русите си кичури от очите си. После бавно заплува към стълбичката, не много грациозно, но все по-уверено. Беше си обещал да продължи да се упражнява, докато не стане отличен плувец. Базил Венцеслас и другите му добронамерени похитители бяха доволни, че иска да учи нови неща и да разширява познанията си, макар че му бяха определили учебна програма, на която трябваше да посвети повечето си време.

ОХ стоеше край басейна като метална статуя. Държеше пешкир, въпреки че не виждаше нужда ученикът му да излезе от басейна, за да продължи лекцията си.

— Приготвил съм няколко урока, Питър. Ще започваме ли?

Реймънд вече беше престанал да се дразни от измисленото си име. Председателят Венцеслас му бе дал толкова много облаги и награди, само за да играе ролята на сина на крал Фредерик, че той беше решил да се примири с това. Пък и всъщност нямаше никакво значение.

— Слушам те, ОХ. — Водата продължаваше да тече по въздушната пързалка и от термичните отвори на фалшивото вулканично дъно излизаха мехурчета. — Всъщност защо не ми разкажеш за себе си? Ти си едно от най-старите компита, които съм виждал. Производството на този модел е било прекратено преди... преди десет години, нали?

— Преди четирийсет и три, Питър. Да, стар съм. Аз съм един от първите специализирани компита. Направиха ме, за да ме пратят с първия заселнически кораб, „Пири“.

Реймънд заплува по гръб. Не вярваше на ушите си. В училище бе учил история, но докато се плискаше в топлата, миришеща на сол вода се опита да пресметне.

— Това прави повече от три века.

— Да, триста двамайсет и осем години — потвърди ОХ. — Дългото пътуване на заселническите кораби беше първоначалната причина за създаването на компитата. Не само да сме компаньони и механични любимци на хората на Земята, а да служим на техните потомци на борда на заселническите кораби. Файловете на паметта ми са стари, но

все още съвсем ясни. Спомням си деня, в който изстреляха „Пири“. Аз бях на борда му.

— Вече ми го каза, ОХ — отбеляза Реймънд.

— На „Пири“ пътуваха двеста семейства, които разполагаха с всички ресурси, за да създадат самозадоволяваща се колония. Инженерите строяха заселническите кораби в астероидния пояс и после превозваха пътниците със совалки. Когато потегляхме, капитанът ми позволи да стоя на мостика. Дори с пълно ускорение ни трябваша девет месеца, за да напуснем земната слънчева система. Всички на борда бяха сигурни, че никога повече няма да видят други човеци.

Реймънд плуваше бавно, за да не вдига много шум, иначе учителят щеше да го сгълчи, да повтаря или да повиши глас.

— Ален дъжд, ОХ, не е за вярване, че хората са били готови да зарежат всичко и да напуснат домовете си, без надежда да намерят по-хубаво място.

— Времената бяха отчаяни — каза андроидът. — Корабите бяха бавни и огромни — всъщност самите колонии трябваше да разполагат с всички провизии, за да изхранват пътниците и техните потомци векове наред. Ние компитата имахме за цел да осигуряваме стабилност и дългосрочни спомени по време на тези продължителни пътешествия. Затова беше жизненоважно да владеем изкуството на преподаването.

— Нещо като постоянни детегледачки — отбеляза Реймънд и игриво оплиска ОХ с вода, но компито ни най-малко не се смути.

— Ние имахме стабилизиращо влияние. По време на толкова дълго пътуване никой не очакваше пътниците да съхранят всички детайли на човешката цивилизация, да запомнят земната култура, закони и морал. Компитата напътстваха децата и после техните деца и децата на техните деца. Информацията трябваше да се запази, мечтата трябваше да остане жива. Когато заселническите кораби най-после стигнеха на обитаема планета, не искахме пътниците да са се превърнали в първобитни диваци.

— И тогава илдирийците открили нашите заселнически кораби — каза Реймънд. Знаеше останалата част от историята. — Отвели всички на нова планета и те върнали на Земята като посредник, за да помогнеш за установяване на връзки с Ханзата. И сега си жив исторически паметник, велико старо компи.

— Благодаря ти, Питър. Приятно е да срещнеш такова уважение.
— ОХ вдигна пешкира, който бе приготвил за Реймънд, и избърса капките вода от металното си тяло. — Или трябва да тълкувам думите ти като шега?

Момчето стигна до каменните стъпала на басейна и зачака, все още потопено в топлата вода.

— О, говорех сериозно, ОХ. Уважавам толкова умни личности като теб, с толкова много знания и опит. Никога не бих се пошегувал с това.

Реймънд винаги се беше учил усърдно, но тъй като в същото време се бе опитвал да задържи сплотеността на семейството си и се беше борил да печели достатъчно пари, за да издържа майка си и братята си, оценките му не бяха особено добри. Не бе можел да спазва академичните правила и да изпълнява всички задачи, които учителите изискваха от него, но това не му беше пречило да се съсредоточава върху важните предмети. Още отрано разбра, че математиката и простото счетоводство са ключовете към напредъка в живота, към измъкването от гетото, в което се задушаваше семейството му.

Без баща, те стартираха зад повечето хора. Майка му знаеше, че Реймънд е умен, и когато можеше, му носеше книги. Въпреки че никога вече нямаше да я види, му се искаше да я накара да се гордее с него, макар и само в спомените му.

Той потръпна, сякаш пронизан от мълния в гърдите при мисълта за гибелния пожар, който беше унищожил блока им. Онази нощ само по някакъв късмет той бе отсъствал, за да осигури малко допълнителни средства на семейството. Сега всички те бяха мъртви, а той — онеправдано момче от обратната страна на икономическата крива — водеше разкошен живот, надхвърлящ всичките му фантазии.

— Радвам се, че имам толкова усърден ученик, защото съм инструктиран да те науча на много неща — каза ОХ.

Реймънд се гмурна под водата и плува чак докато не го заболяха дробовете. Накрая изскочи на повърхността и дълбоко си пое дъх. Засмя се и се насочи обратно към учителското компи.

— Ако от басейните направят класни стаи, ОХ, учениците ще ходят на училище с много по-голямо желание.

Усети във водата някакво вибриране и до отсрещния край на басейна изригна гейзер от пръски. Отвориха се подводни капаци и той

заплува към по-дълбоката част, където се появиха сиви тела с форма на куршум. Наоколо му затанцуваха три игриви тъпоноси делфина с блестящи очи. Реймънд избухна в смях и заплува в кръг. Делфините подскачаха от едната му страна, после от другата, като се приближаваха, за да му позволят да погали еластичната им кожа, да се хване за тръбните им перки и да ги язди. Преди седмица бе подхвърлил пред ОХ, че му се иска да види делфин. И те се бяха появили още при следващото му плуване в басейна.

Реймънд не се съмняваше, че го наблюдават и следят, че председателят Венцеслас и многобройните му помощници записват всяка стъпка от неговия напредък. Липсата на лично пространство го дразнеше, ала не можеше да протестира. Дължеше всичко на тези хора. Въпреки че не го пускаха да излиза от Двореца на шепота, той беше обикалял коридорите и залите, сервизните галерии, тайните свързващи катакомби. Всяко кътче, дори местата, които почти никой не посещаваше, бяха чисти, ярко осветени и пищно украсени. Нямаше намерение да се оплаква, макар че след като беше научил истината за Фредерик и неговото несъществуващо кралско семейство, представата му за „крал“ се бе променила.

— Как е започнало всичко това, ОХ? На Земята е имало най-различни системи на управление, развиващи се демокрации, диктатури и военни хунти, но кралската власт ми се струва много... старомодна. Защо Ханзата е установила кралство?

ОХ не отговори веднага, сякаш отваряше файл и сглобяваше обяснение, после започна лекция. Делфините продължиха да лудуват около Реймънд, който се опитваше да слуша компито.

— Когато властта на Теранския ханзейски съюз започвала да се консолидира, неговите представители били корпоративни администратори. Те взимали решенията и ръководели бизнеса, но никой не притежавал особено обаятелно или привлекателно публично лице. Фигурантите, които дошли да изпълняват ролята на велики крале, били използвани като говорители — символи, показващи, че Ханзата функционира като единен съюз от сили, представлявани от един-единствен ръководител. Като в кралство. Въпреки че монархията не е най-просветената политическа форма на управление, човешкото общество исторически гледа на нея с почит и уважение. Отначало Ханзата не пазела в тайна, че нейните крале са само актьори, хора,

които можели да извършват церемонии и да впечатляват народа. За повечето хора „бизнесмените“ били склонни да допускат грешки, герои с глинени крака, както гласи старото клише.

— Никога не съм чувал това клише — каза Реймънд и пак заплува по гръб. Делфините се гмуркаха под него и побутваха с муцуни краката му.

— Но ако бъдел създаден както трябва и получил съответните декорации и подготовка, *кралят* можел да играе жизненоважна роля. Народът лесно го приел. През поколенията великият крал се превърнал в незаменим говорител.

— Въпреки че не притежава власт — отбеляза Реймънд.

— Въпреки че не притежава *политическа* власт — подчерта ОХ.
— Ако спазва инструкциите и изпълнява всички задачи, които му поставя Ханзата, обединените колониални светове ще функционират гладко. Ти, млади Питър, си *плацебо владетел*. Народът вярва в теб и следователно е добре управляван.

— Това не трябва ли да се отнася и за църквата? Никой не смята единството за нещо повече от фасада. Конгресът на религиите може да прилича на съвместен орган, но всеки знае, че при закрити врати се опитват да си прегризат гърлата.

— На теория, Питър, те търсят общ знаменател в човешките религии — отвърна ОХ.

— Това никога няма да стане. Затова толкова много ханзейски колонии имат свои култури и църкви. Майка ми не се отнасяше много благосклонно към Конгреса. Казваше, че единството никога нямало да притежава искрата на истинска църква. — Реймънд се намръщи, като си спомни за Рита Агуера и нейните икони и обреди. — Казваше, че в нейните очи архиепископът, говорителят на всички религии, винаги ще си остане само имитация на истински папа.

Компито се замисли.

— Уместна аналогия, Питър. Консолидирането е протекло на Земята, докато аз съм пътувал на борда на „Пири“. Конгресът на религиите е като старите Обединени нации, опитва се да представлява всички гледни точки, да намира обща почва.

Реймънд изсумтя.

— Той е повече политика, отколкото искрена религиозност, а единството е толкова скучно, че не може да вдъхнови никого. — Той

заплува по гръб, потопи глава под водата и отново изплува, като плюеше. Избърса очи.

— Въпреки това, Питър, народът приема архиотеца за свой безпристрастен религиозен представител и правителството официално подкрепя обединената Църква. Нейната цел е да пази спокойствието на хората, а не да събужда страсти. Основната част от истински убедените вярващи вече са основали собствени изолирани религиозни колонии на нежелани светове, както отбеляза ти. Но повечето установиха, че не могат да живеят сами. Те зависят от ханзейските доставки и оборудване.

— Значи архиотецът няма никакво значение, също като великия крал.

— Не е вярно, Питър. Ти си изключително важен, защото Ханзейският съюз възнамерява да продължава да расте. Председателят Венцеслас няма да постигне почти нищо без теб.

— Какво облекчение! — Уморен от жизнерадостните делфини и свършил с плуването, Реймънд се покатери по каменните стъпала. ОХ му подаде пешкира и момчето енергично се избърса.

— Освен това архиотецът ще те короняса.

Можеше да поиска масаж, сауна, нещо за пиене или всеки сладкиш, който бе способен да си представи, но в момента не се сещаше за нещо конкретно. Вече беше учил и се бе упражнявал достатъчно за деня. Все още имаше съвсем бегла представа за всички важни неща, които се очакват от него, и определено не бе готов да играе ролята си.

Момчето навлече ален плюшен халат, който сякаш мигновено се затопли. Въпреки че продължаваше да изпитва известни съмнения, новото положение му се струваше приемлива промяна от предишния му живот.

57.

ТАЛБУН

Световните дървета бяха неспокойни — дълбоко съзнаваха някакъв надвиснал проблем в Спиралния ръкав, ала космическите страхове невинаги бяха понятни на последователите на световната гора. Гората знаеше повече, отколкото можеше да разбере, който и да било човек, дори всеотдаен зелен жрец.

Такива мащабни въпроси обаче рядко засягаха далечните колониални светове. Ежедневният живот бе бавен и тих, изпълнен с удовлетворение.

На рядко заселения Гарванов^[1] пристан старият зелен жрец Талбун знаеше, че е време да приключи работата и живота си. В пулсирането на световната гора усещаше, че предстоят големи събития, ужасни времена за много светове и хора.

Талбун обаче повече се вълнуваше за личните си задължения.

Докато вървеше сред шумолящите световни дървета, които покриваха склона край Колониалния град, той се вслушваше в зова на далечния Терок — центъра на световната гора, сърцето на дърветата. От десетилетия не се беше връщал у дома. Фиданките, които бе посадил на хребета над града, сега бяха по-високи от човешки ръст, сателитен разум на световната гора. Никога нямаше да види красивия свят, на който беше роден и израснал, където бе приел зеленината. Ала това не го измъчваше.

Гарванов пристан зависеше от него и Талбун го обичаше. Нямаше да изостави народа, колкото и да беше уморен, колкото и стар и немощен да се чувстваше. Животът му бе посветен на служба, молитви и грижи за световните дървета, затова бдеше и над народа, който служеше на гората. Нямаше да се поддаде на егоистичното си желание.

Все още.

Погали люспестия ствол на най-близкото дърво и чу мислите на гората.

— Скоро ще се слeya с теб — промълви той. Щеше да умре тук, на Гарванов пристан. Плътта му щеше да натори почвата и да подхрани световните дървета — последният му принос за любимата гора. — Но първо трябва да си намеря заместник.

Само трябваше да прати зов и всички зелени жреци, всеки, който можеше да докосне ума на световната гора, щеше да усети посланието му. Тогава защо се колебаеше?

Много татуировки покриваха лицето му, линии и кръгове, които обозначаваха пътуванията му, показваха колко време е прекарал на различни кораби. Беше служил на „Съзвездие“, който пътуваше от система в система и изпълняваше ханзейски задължения. Връзката на Талбун с дърветата му позволяваше да праща спешни съобщения и дипломатически комуникета по-бързо от всеки космически кораб или сигнал. Не всяко съобщение изискваше такава бързина, естествено, но присъствието на зелен жрец на борда даваше на капитана и посланика огромен престиж.

След пет години на дипломатическия кораб Талбун бе подал оставката си. Не можеше да заслужи повече татуировки. „Трябва пак да съм на планета. Омръзнаха ми металните стени и преработеният въздух, не мога повече да поглеждам през прозореца и да виждам само пустота. — Беше се опитал да го обясни на капитана на «Съзвездие». — Копнея отново да усетя пръстта под краката си, въздуха, дъжда и слънчевите лъчи.“

Въпреки многобройните опити за подчиняване на независимия Терок, зелените жреци не бяха подвластни на ханзейския закон. След като подаде оставката си като жрец на „Съзвездие“, Талбун незабавно получи хиляди предложения за своите услуги, ала умът и сърцето му вече бяха решили какво ще прави.

Бяха минали едва три години, откакто първите заселници бяха създали колонията. Талбун замина за Гарванов пристан. С препоръчителните си писма можеше да поиска назначение във всяка точка от Спиралния ръкав, но тази земеделска планета го беше призовала. Възнагражденията не го интересуваха. Искаше покой.

Изборът му изненада ръководителите на Гарванов пристан. Когато пристигна на затънтения свят — самотен зелен жрец, пътуващ с товарен кораб — сърдечните заселници го посрещнаха с най-пищното тържество, което можеха да си позволят. Сериозният млад кмет Сам

Хенди обяви празник в негова чест и тази церемония смути Талбун. След като посади прелестната си горичка край Колониалния град, Гарванов пристан се превърна в истинска част от Ханзата, нещо повече от страна, подписа Хартата. Способността на зеления жрец да установява телевръзка го правеше жива телеграфна станция и позволяваше на заселниците да поддържат пряка връзка със Земята, другите колониални светове и търговските кораби.

Развълнувани от появата му, колонистите му бяха помогнали да разчисти местните мъхове и ниски растения, за да може да посади фиданките. Талбун никога не се беше чувствал обект на такава обич и признателност.

Посади фиданките една по една, като ги милваше и ги приветстваше в новия им дом. Гледани добре, дърветата бързо пораснаха. След две години зеленият жрец можеше да събира здрави калемки и да сади нови фиданки, за да разширява горичката. Всичко растеше чудесно.

Ала човек не живее вечно.

Под покроба на горския листак Талбун вдигна лице към небето, за да поеме светлината на тази чужда звезда и да я превърне в енергия. Прокара кални пръсти по бузите си. Не ги чувстваше мръсни, а жизнени. Рохкавата пръст винаги му вдъхваше нов живот.

Гарванов пристан беше идеално място, където да прекара оставащите му години, да задоволи празнотите в живота си. Часове наред седеше в горичката, четеше документ след документ на дърветата и през цялото време обогатяваше собствените си знания. Обичаше тези дни.

Ала сега бе време да си намери заместник. Оставаше му да изиграе една-единствена роля.

Застанал в центъра на горичката, той разпери ръце и прокара пръсти по стволите. После коленичи — усети пръстта с голите си колене — и притисна чело към най-близкия дънер.

Стисна очи, замисли се как да изрази молбата си, после се свърза със световната гора и прати зов някой да дойде при него.

---

[1] Гарван — малко съзвездие в северното небесно полукълбо. — Б.пр. ↑

58.

БЕНЕТО

Дълбоко в терокските гори Бенето усети полученото послание. Дърветата недоловимо се развълнуваха от зова, пратен от друг зелен жрец, насочен навсякъде по невралната коренова мрежа. Той се притисна към люспестия дънер на най-близкото дърво и допря челото си до кората, заслушан в съдържанието на телевръзката.

От горичката на далечния Гарванов пристан старият Талбун съобщаваше молбата си. Бенето виждаше образи, чуваше мисли, разбираше желанието на уморения зелен жрец. И внимателно слушаше и попиваше всичко. Представяше си възможностите.

Бенето преживя малката изолирана ханзейска колония през очите и спомените на Талбун. Усети ветровете, които свиреха в равнините на Гарванов пристан и шумоляха в засетите от колонистите ниви. Представи си козите стада, веселбите на заселниците, усърдната работа, приятната компания. Усети и смъртната умора на стареца, разбра, че Талбун умира и трябва да бъде сменен.

Ако успееше да намери кой да го смени.

Бенето прекъсна телевръзката и се изправи, заобиколен от дърветата и мислите си. Шепнещите клони го успокояваха, съветваха го, но го оставяха сам да взима решения. Той дълбоко си пое дъх, вече изпълнен с наслада от този отговор на искрените си копнежи. От много отдавна искаше нещо като това, без дори да го знае в сърцето си. Гората му пращаше отговор на неизречените му молитви.

През живота си беше разполагал с всички преимущества и удобства, ала тези неща не означаваха нищо за него. Бенето бе подходящ за мисионер, а не за политик. Искаше да се грижи за величествените дървета и да разпространява гората от планета на планета. Искаше да помага на хората, да общува с гората, да подкрепя човешкия дух, а не собствената си слава.

Когато го бяха избрали да осъществява официалната комуникационна връзка при Ансиър, бе видял завистта в очите на

Сарейн. Макар че известността не означаваше нищо за него, сестра му смяташе за голяма чест да стои до председателя Венцеслас и да праща послания на стария крал Фредерик. Бенето обаче изпита огромно удоволствие да опише удивителния експеримент с кликиския факел на жадните за знания и любопитни дървета.

Родителите му често го бяха изкушавали с назначения в различни храмове на планети, където сателитите на световната гора вече бяха укрепнали, или като високоплатен дипломатически помощник в Ханзата. Ала той не искаше такива почести. Предпочиташе тихото съзерцание.

— Какво да правя? — попита Бенето гората.

Усети порой от мисли, хиляди предложения от дърветата. Но най-ценният съвет бе да се съсредоточи върху собствените си желания, да вземе решение, съответстващо на обета му да закриля световната гора, като в същото време остане верен на себе си, на положението и личността си.

Въпреки че имаше великолепно жилище в стария град в гъбения риф, Бенето предпочиташе да излиза от селището и да спи сред дърветата. Понякога изчезваше за цели дни и се връщаше освежен. Всички зелени жреци знаеха къде е. Можеха да го видят през ума на световната гора с „очите“ на милион листа. Никога не го заплашваше опасност — нито на Терок, нито на никой свят, на който растяха разумни дървета.

На никой свят, включително Гарванов пристан.

Накрая, след като дълго премисля възможностите, той разбра точно какво искат от него старият зелен жрец Талбун и световната гора. И взе решение.

59.

НИРА

„Ненаситно любопитство“ се спускаше към Миджистра. Слънцата се отразяваха от прозрачните куполи и кристалните кули. Посланик Отема чакаше търпеливо, но Нира не можеше да откъсне очи от илюминатора и с детска почуда попиваше всички подробности.

— След няколко минути ще кацнем — съобщи по интеркома Рлинда Кет. — Насочват ме към дипломатическата платформа на самия Призматичен палат. Изобщо не го очаквах!

Тя сърчно спусна кораба към величествената сграда. Кацнал като цитадела на върха на огромен хълм, Призматичният палат приличаше на екзотичен стъклен модел на атом, с централна сфера, заобиколена от кръгли куполи, свързани с тунели и коридори. Върху всяко от симетрично подредените кълба имаше малки платформи за космически и въздушни кораби.

След като приземи „Ненаситно любопитство“ на посоченото място, Рлинда излезе от пилотската кабина, ухилена и потна.

— Вие двете определено сте привлекли вниманието на илдирийците. Идвала съм в Миджистра, но никога в Призматичния палат, камо ли да кацна тук!

— Надценяваш значението ни, капитан Кет — спокойно отвърна Отема.

Рлинда сви рамене и отвори люка.

— Както кажеш.

Нира зяпна града под ослепително ярката слънчева светлина на група блестящи звезди, големи и малки слънца, обаяни в цветове, вариращи от синьо-бяло до топло жълто и тъмно оранжево-червено.

Търговката си сложи тъмни очила, които филтрираха светлината.

— Имам и за вас. Най-неприятно е, когато се опиташ да спиш. Илдирийците не обичат мрака.

Нира излезе от кораба. Кожата ѝ започна да смъди от цялата тази енергия.

— Не ми трябват очила. Просто искам да погледам слънцата.

— Ти си знаеш.

Трите застанаха заедно на високата платформа над централната сфера на Призматичния палат. Навсякъде около тях се простираше чудният град Миджистра, ослепителен с ярката си пъстрота.

Към тях се приближи висок слаб мъж.

— Доста скромно посрещане — отбеляза Отема.

Мъжът носеше дълги одежди, пристегнати на кръста.

На няколко места върху плата бяха защити светлоотразителни ленти. Черепът му беше съвсем гол, извънземното му лице бе ъгловато и набръчкано, кожата му имаше жълтеникавосив оттенък. Около главата му блещукаше пъстро електростатично поле — нещо като качулка, излъчвана от малки устройства на яката му. Нира не знаеше дали имат защитна функция, или са някакво украшение.

Илдириеът вдигна лявата си ръка с разперени пръсти, после я обърна настрани.

— Аз съм Клио'с, илдирийският министър на търговията — каза той на перфектен стандартен търговски. — Тук съм, за да установя делови отношения с капитан Рлинда Кет.

След като Рлинда се представи, посланик Отема му подаде дипломатическите си акредитиви, които, изглежда, го смутиха.

— Не ме разбрахте — каза той. — Аз съм дошъл само за капитан Кет. След малко ще дойде да ви посрещне престолонаследникът.

Рлинда се ококори.

— Ще дойде да ги посрещне самият престолонаследник, така ли? — ахна тя. — Знаете ли кой е това? — попита търговката Отема и Нира.

Въпреки че момичето се изпълни с въодушевление, Отема остана невъзмутима.

— Ще го приветстваме с нужното уважение, като представители на Терок.

Клио'с поведе Рлинда към вратата в грамадния купол. Търговката вървеше бавно, сякаш нарочно се бавеше с надеждата да зърне бъдещия илдирийски маг-император, но министърът я накара да побърза и я отведе в кабинета си, като остави Нира и Отема да чакат сами до „Ненаситно любопитство“.

В отсрещния край на платформата се отвориха други врати. Появиха се трима ужасни наглед илдирийци, широкоплещести воители с изпъкнали мускули, дълги кучешки зъби и нокти. Носеха оръжия: извити ножове и страшни катани с кристални остриета. Огледаха се с блестящи зверски очи, после се отдръпнаха настрана и застанаха мирно. Следващият, който пристъпи напред, беше най-хипнотично привлекателният мъж, когото Нира бе виждала.

Посланик Отема се поклони, ала момичето не можеше да откъсне очи от него. Той притежаваше невероятно обаяние. Лицето му беше красиво, идеално изваяно, с продълговата брадичка и широко разположени очи, които имаха странния цвят на опушен топаз. Чертите му бяха съвършени и без възраст, бронзовата му кожа му придаваше вид на изображение на древен фараон. Гривата от златни плитчици около главата му помръдваше като жива от статично електричество.

Нира най-после извърна очи, но той очевидно бе забелязал как го гледа и каза по-скоро на нея, отколкото на Отема:

— Аз съм престолонаследникът Джора'х и се радвам да ви посрещна. Посланик Отема? — Илдириецът кимна на старицата, после се обърна към Нира, посегна и повдигна брадичката ѝ, за да я накара отново да го погледне. — И съм извънредно щастлив да се запозная с теб. Как се казваш?

Гласът ѝ заседна в гърлото и Нира онемя. След съвсем кратко колебание Отема отговори с малко укорителен тон:

— Казва се Нира, престолонаследнико. Тя е моя помощничка. Ще проучваме заедно вашия велик епос.

— Отлично! Обещавам ви всички удобства, които можем да ви осигурим. — Престолонаследникът носеше украсен елек, отворен на гърдите, и Нира виждаше мускулите на широките му гърди и твърдия му корем. Джора'х имаше съвършената физика на идеализирана класическа статуя.

Нира с изненада забеляза терокски шарки по одеждите, които висяха до коленете му. Джора'х трябва да ги беше възприел след срещата си с Рейналд, или защото горската култура го бе очаровала, или защото искаше да направи добро впечатление на двете представителки на зеленото жречество. Щом престолонаследникът носеше такова облекло, несъмнено много други в илдирийския двор

следваха примера му. Рлинда Кет нямаше да се затрудни да продаде коприните си и продуктите на световната гора.

Джора'х даде знак на телохранителите си да се приближат.

— Тези мъже ще ни помогнат да пренесем багажа ви. Наредих да ви приготвят стаи в Призматичния палат, където ще сте наши желани гости.

— О, благодаря. — Думите се изплъзнаха от устата на Нира преди Отема да успее да отговори.

Старицата любезно кимна.

— Не очаквахме такава изключителна чест от страна на престолонаследника. Носим няколко фиданки и други неща, които искаме да подарим на мага-император.

Джора'х махна с ръка.

— По-късно ще имате достатъчно време за формалности и церемонии. Днес баща ми е много зает, затова ми възложи приятната задача да ви покажа забележителностите на Миджистра.

Нира радостно плесна с ръце. Искаше ѝ се да види всичко. Отема погледна младата си помощница.

— Както желаш, престолонаследнико.

Джора'х ги качи на кралската си гравитоплатформа, за да им покаже столицата, и от въздуха, и от улиците.

— В града е пълно с музеи, които съхраняват нашата история, реликви, изкуство... най-славните дни на нашата култура — каза престолонаследникът. — Имаме древна архитектурна и художествена традиция. Хилядолетията не са навредили на нашата златна ера.

Нира зяпаше чистите улици, прозрачните тухли, които позволяваха на всяка сграда да поглъща и отразява светлината. Тъй като илдирийският народ се ужасяваше от мрака, основните им строителни материали бяха стъкло, кристал и полимери, някои прозрачни и безцветни, други обагрени като скъпоценни камъни. Колони от матови блокове опасваха носещите стени и едновременно изпълняваха естетични и структурни функции.

Улиците описваха заоблени криви линии. Терокските жрици видяха пирамиди, покрити с висящи градини и папратови горички. Водопади и потоци се стичаха по полегатите стени на някои сгради.

— Невероятно е красиво — каза Нира. Джора'х ѝ се усмихна одобрително.

— Моята помощница никога не е напускала Терок, престолонаследнико — полуизвинително рече Отема. — И е извънредно впечатлителна.

Илдириеът обърна топазените си очи към младата жена.

— Рейналд ми е разказвал за вашата красива световна гора.

Окуражена от думите му, Нира се впусна в описание на могъщите гори, градовете в гъбените рифове и червейните кошери, после му разказа как е станала послушница и после е приела зеленината. Посланик Отема я остави да говори. Джора'х изглеждаше очарован.

— Ние илдирийците уважаваме своите учени, както и своите музиканти, поети, художници, стъклари и паметители — рече той. — Общество, което не помни миналото си, не заслужава да бъде запомнено. — Сановниците около него занимаха. — Много се радвам, че вие двете сте тук, и то задълго. Проучването на нашата Сага не е работа за няколко дни. Ще имаме време да посетим музеите и изложбите.

На Нира ѝ се струваше, че умът и сетивата ѝ ще се пръснат. Заслепени от ярката слънчева светлина, очите ѝ не можеха да поемат повече, колкото и бързо да се озърташе. Отема се наведе към нея и ѝ прошепна:

— Не зяпай, дете. Не бива да ни посрамваш.

Смутено, момичето се опита да възвърне достойнството си, ала Джора'х каза:

— О, посланик Отема, нима това не е най-хубавият комплимент, който може да направи Нира — да покаже, че е заплена от всичко, което вижда? — Той я докосна по ръката и тя усети, че през смарагдовата ѝ кожа преминава електрическа тръпка. — Човек, който живее с детинска почуда, не бива да се срамува. Не си ли съгласна?

Отема остави изражението си да прелее в усмивка.

— Да, съгласна съм, престолонаследнико. Ти ми напомняш, че човек, който прекалено много мисли за формалностите и достойнството, спокойно може да пропусне важните неща в живота.

След многочасовата обиколка на града най-после ги заведоха в Призматичния палат. Всичките им вещи бяха пренесени от „Ненаситно

любопитство“ и грижливо подредени в отделни стаи, които бяха достатъчно близо, за да могат двете лесно да контактуват. Саксиите с фиданките също бяха разделени на две групи.

— На човеците им е трудно да спят тук, защото няма мрак — каза Джора'х. — Предвидили сме маски за сън и сенници на прозорците в стаите ви.

— Благодаря ти, Джора'х — отвърна Нира, после засрамено прибави: — Искам да кажа, престолонаследнико. — Чувстваше се наивна и не на мястото си... и все пак изпълнена с мечти. Никога не си беше представяла, че някой толкова ще я очарова, и сега почти ѝ се виеше свят.

Когато останаха сами, тя възбудено заговори на Отема — нямаше търпение да обсъди всичко преживяно, — ала старата посланичка искаше да си почине. Нира се прибра в стаята си и тъй като кипеше от впечатления и трябваше да ги сподели с *някого*, докосна фиданките. През следващия час момичето описа всичко, което бе видяло, и разшири знанията на световната гора.

60.

ПАМЕТИТЕЛЯТ ДИО'СХ

Дио'сх чакаше личната си аудиенция с мага-император и трепереше от вълнение.

Върховният илдирийски владетел бе почти жив бог за своя народ. Макар че рядко напускаше Призматичния палат, той усещаше всеки илдириец, независимо от расата му, въпреки че можеше да общува пряко само със своите губернатори. Дио'сх обаче беше открил, че някои ужасни неща остават неизвестни дори за великия маг-император.

Паметителят разбираше, че трябва да му разкрие страшната си находка. Историческа измама, лъжи, заговор... ужасяващи събития, скрити и пренаписани още от зорите на империята. Великодушният владетел щеше да знае какво да прави с невероятната информация.

Уплашен от наученото, Дио'сх отначало мислеше да го сподели със своя другар Вао'сх, но след кошмарен период за почивка, по време на който неспокойно се мята, младият паметител реши, че въпросът е достатъчно важен, за да се обърне направо към мага-император. Един обикновен историк не можеше да взима сам такива сериозни решения.

Беше минал през служителите от протокола и бюрократите и се изненада, че толкова бързо му дават аудиенция. Магът-император сигурно бе усетил чрез тизма неотложността на молбата му.

Дио'сх държеше фрагментите, дневниците и свидетелските показания, които беше взел от тайното помещение в дълбокия лабиринт под Призматичния палат. Нямаше нужда от други доказателства. От този ден щеше да се промени самата история и отговорността за това бе огромна.

Усети, че лобовете му менят цвета си от бурните емоции, които го изпълваха. Никой историк не можеше да крие чувствата си и лицето на Дио'сх изразяваше всичко, което го вълнуваше.

Мускулестият телохранител Брон'н препречваше входа към личната съзерцателна стая на мага-император и не обръщаше

внимание на тревогата на младия паметител. Свирепият наглед воин си вършеше работата и не се интересувахе от новината, която носеше Дио'сх.

С дълбоко гърлено изсумтяване Брон'н най-после се отдръпна настрана и посочи отворената врата. Телохраниелят изрече обичайните думи с груб глас, сякаш се чувстваше неловко:

— Магът-император с удоволствие ще приеме един от своите високоценени паметителски поданици и няма търпение да чуе важния ти въпрос.

Дио'сх се чудеше защо магът-император е решил да се срещне с него, без да присъстват съветниците му. Това откритие щеше да разтърси целия свят! От друга страна, може би бе най-добре засега да си остане тайна. Магът-император може би искаше да обмисли реакцията си, без десетките му помощници да го смуцават с препоръките си. Дио'сх си пое дъх и влезе в ослепителната съзерцателна стая, като се мъчеше да успокои багрите на лицето си.

Сведе очи към покрития със сини жилки под. През прозрачния таван струеше гореща слънчева светлина, усилована от конвексните прозорци. В ъглите бликаха фонтани, водата кипеше и се изпаряваше. В помещението бе влажно като в джунгла. Дио'сх направи три крачки напред и спря, после бавно събра смелост да повдигне глава.

— Господарю...

Мекокожият владетел беше отпуснал грамадното си тяло върху елипсовиден стол. Очите му бяха притворени, сякаш дремеше. Той се размърда, после заговори с мъркащ глас:

— Радвам се лично да се запозная с теб, паметителю Дио сх. Чух за премеждието ти на Крена — и го преживях пряко чрез своя син, губернатора.

Дългата, сплетена като въже плитка висеше върху корема на мага-император и стигаше до хълбоците му.

Помръдваше като неспокойна анаконда. Очите му се вторачиха в паметителя, сякаш бе вкусно парче месо.

— Да, господарю. Много ми е трудно да преодолея случилото се на Крена. Паметителят Вао'сх ми помага да съставя истинската и окончателна история за ослепяващата чума, така че вашият син, губернаторът на Крена и всички други илдирийски жертви да бъдат запомнени и почетени в нашата Сага за седемте слънца.

Лицето на владетеля остана спокойно, дори отегчено.

— Всеки илдириеца изживява живота си с надеждата да постигне нещо достатъчно важно, за да бъде включен в нашата Сага. Въпреки че умряха от ужасна болест, хората на Крена винаги ще бъдат почитани.

Дио'сх отново се поклони.

— Искрено се надявам, господарю. — После вдигна документите в ръцете си. — Помолих да разговарям с вас относно Сагата за седемте слънца.

Протегна документите напред, ала магът-император не вдигна дебелия си ръка.

— Разкажи ми какво си открил. — Плитката му пак потрепери и в гласа му прозвучаха предпазливи нотки. — Усещам, че това те е разстроило до дъното на сърцето ти.

Дио'сх притисна документите към гърдите си и заговори, без да разкроява разказа си.

— След нашето избавление на Крена се върнах в Миджистра и започнах да проучвам сведенията за други епидемии в нашата история. В най-дълбоките архиви на Палата прерових множество запазени апокрифи и научих неизвестни моменти от миналото ни.

— Апокрифите не са истинска част от Сагата — посочи магът-император.

— Вярно е, но все пак са свидетелски разкази и важни данни, които не бива да се пренебрегват. Търсех информация за Изгубените времена, когато според официалната история всички представители на паметителската раса умрели от огнената треска.

— Да. — Месестото лице на мага-император се намръщи, ала тъгата му изглеждаше престорена. — Било е ужасно време.

— Но истината не е такава, каквато я знаем, господарю! — готов да избухне, каза Дио'сх. — Научих нещо за всички онези липсващи стихове от Сагата. Открих доказателства за случилото се през онзи период. Нещо поразително!

— Винаги е имало слухове, Дио'сх. Илдирийците обичат загадките.

— Да, господарю, но аз открих, че всъщност *изобщо не е имало* огнена треска.

— Всички паметители са измрели — настоя магът-император, очевидно скептично настроен. Историкът не забеляза растящото му

раздразнение. — Ясно е, че част от нашия епос е изгубена.

Дио'сх вирна брадичка. Лоборете му пламтяха от пъстри емоции.

— Не, господарю. Не е изгубена. Паметителите са били *избити*, за да се скрие истината, и после част от Сагата нарочно е била цензурирана, така че никой да не научи какво се е случило. Мисля, че тази заповед е била дадена от някой древен маг-император.

— Абсурдно. Никой маг-император не би извършил такова отвратително престъпление.

Дио'сх размаха неопровержимите документи.

— Изгубените стихове разказват за древен и опустошителен сблъсък в галактиката, война срещу могъщи същества, наречени хидроги, чуждопланетяни, които живеят в ядрата на газовите гиганти.

Магът-император вече беше напълно буден и внимателно слушаше.

— Според мен тази древна война е свързана с изчезването или измирането на кликиската раса, но е останала скрита през последните десет хиляди години — продължи Дио'сх и прелисти документите — търсеше съответните откъси, които да цитира. — Свидетелствата са ясни, господарю. Официалната версия на Сагата не казва цялата истина. Трябва да променим написаното.

Дио'сх беше толкова развълнуван, че не обърна внимание на недоволството, което се бе изписало на обикновено блаженото лице на мага-император, нито на дългата плитка, която гневно подскачаше.

— Дай да видя тези документи. Приблужи се.

Паметителят пристъпи напред и протегна документите. Естествено магът-император щеше да види доказателството и да се увери, че е истина.

— Това е дневникът на един от убийците. Кръвта е по ръцете му. Той казва...

Живата плитка се надигна и се протегна като пипало. Забелязал движението, Дио'сх погледна настрани — ала нямаше време да извика преди змиевидното въже от живи косми да се стрелне напред и да се увие около шията му.

Магът-император се наведе напред. Очите му пламтяха.

— Разбира се, че знам историята. — Устните му се свиха презрително.

Плитката се стегна. Историкът отчаяно се съпротивляваше; изпусна документите и започна да рита. Плитката на владетеля още по-здрави сви клупа и смачка ларинкса на паметителя.

— Исках да остане в тайна. — Задъхан от гняв, магът-император продължи да стиска. Месестото му лице се зачерви от напрежение. После строши врата на Дио'сх и запрати тялото му на пода като ненужен боклук.

61. ДЕЙВЛИН ЛОТЦЕ

Илдирийците криеха нещо ужасно — Дейвлин Лотце го усещаше. Ала докато ровеше из зарязаните в бързината останки от колонията на Крена, не можеше да установи никакви подробности. Работата му още повече се затрудняваше от това, че трябваше да пази самоличността си в тайна и да се преструва на обикновен заселник.

Когато бяха евакуирали поразеното от епидемията селище, извънземните бяха оставили много неща. За съжаление, нямаше почти нищо интересно... поне не както се беше надявал председателят Венцеслас.

Облечен в здрав гащеризон като повечето други колонисти, Дейвлин вършеше ежедневната си работа, странеше от останалите и тайно правеше снимки на града. Изпълнени с повече ентузиазъм, отколкото с предвидливост, заселниците бяха свалили от кораба тежките машини за разрушаване и се бяха заели да събарят овъглените останки от сградите, които илдирийците бяха изгорили в опит да спрат разпространението на болестта.

Не проявяваха интерес към археологически находки и извънземни култури. Просто искаха да си свършат работата, наново да построят града, да посеят културните си растения и да установят инфраструктурата, преди да настъпи суровият сезон. Дейвлин трябваше да се съобразява с това и използваше всяка възможност, която му се откриваше. Докато стоеше на ярката слънчева светлина и наблюдаваше големите жълти машини, които разрушаваха стените, се опитваше да не потръпва при мисълта за всички шансове, които му отнемаше грубата сила.

Ако имаше избор, щеше да прекарва дните си в ровене из пепелищата и търсене на някакви насочващи следи. Дори скелетите или полукремираните тела можеха да му дадат ценна информация. Не че Ханзата нямаше достъп до трупове на извънземни, но илдирийците

имаха толкова много морфологични типове, че бе трудно да се правят каквито и да било заключения, освен най-широки обобщения.

Председателят изрично беше инструктирал Дейвлин да остане под прикритие. Имаше заповед да не признава за задачата си на другите фермери и дърводелци, дори на любовницата си, в случай че реши да си вземе такава. През последните десет години Дейвлин Лотце бе играл множество различни роли и председателят по всяко време можеше да го изтегли от Крена и да го прати на друга операция. Трябваше да остане невидим, да се промъква от свят на свят.

В момента заедно с още четирима мъже той изравяше носещите стълбове на срутена обществена зала. Предишната нощ се беше прокраднал в саждивите останки и бе осветил всяко ъгълче, всяка цепнатина. Може би някой умиращ илдириец беше скрил документи, лични вещи или записки под пода. Какво ценяха извънземните? В какво търсеха опора, когато умираха?

Усилията не му бяха донесли нищо друго, освен няколко черни петна по дрехите. Сега го боляха мускулите и очите му пареха, което предполагаше, че трябва да поспи. Заселниците ставаха в зори, готови да работят до мръкване.

Дейвлин криеше камерата си в шевовете на гащеризона си — тънка акумулаторна пластина, поставена в подплатата на един от джобовете му, с няколко сгъваеми обектива във формата на копчета. В момента записваше действията на тежката строителна машина, която събаряше последните носещи греди на старата обществена зала. Не забелязваше нищо необичайно — нямаше скрити подземни помещения, тайни капсули или трезори.

Очевидно илдирийците бяха просто обикновени колонисти, точно като новите човешки заселници. А може да бяха и изключително ловки в прикритието си. В могъщата древна империя, която извънземните бяха готови да покажат на своите нови съюзници, трябваше да има нещо повече, ала Дейвлин не можеше да открие доказателства за това.

Първият му доклад бе сбор от любопитни — но без военно значение — детайли. Илдирийците създаваха „отломъчните“ си колонии, като събираха всички в един метрополис и оставяха по-голямата част от сушата необработена. Като че ли винаги се скупчваха

на малка територия, дори когато можеха да се разселят на цял континент.

Ханзейските заселници, от друга страна, първо щяха да разрушат опразнения илдирийски град и после да разчистят още земя, да си поделят огромни обработваеми площи, обявявайки се за нови земевладелци. Не след дълго девственият свят щеше да се превърне в крѳпки от земеделски и рудодобивни владения, гигантски имения на нова аристокрация.

Предпазливият характер на илдирийците можеше да се разглежда като слабост. Илдирийските колонии се нуждаеха от определена гъстота на населението, за да осъществяват телепатичната си връзка.

Когато половината им колонисти бяха умрели от ослепяващата чума, те бяха избягали в големите центрове на главните си светове. Човеците, които бяха заели тяхното място обаче, обичаха да са сами, да работят за себе си. Включително самият Дейвлин.

След като събори обществената зала, групата на Дейвлин продължи да разчиства терена, на който щяха да се издигнат панелните сгради. Те щяха да са офиси, места за срещи, ресторанти, магазини, барове. Дейвлин се бе настанил в един от невредимите илдирийски жилищни комплекси, въпреки че повечето амбициозни колонисти предпочитаха да си създадат дом надалеч, заобиколени от много километри обработваема земя. След няколко месеца щеше да пристигне втора заселническа вълна: ханзейски бюрократи, търговци, бизнесмени и поддържащ персонал.

Дотогава шпионската работа на Дейвлин може би щеше да е приключила.

Към групата им се приближиха трима мъже, които носеха полиран черен обелиск, завършващ отгоре със стилизираното лице на мага-император. Камъкът изглеждаше шуплест и лек, ала сигурно тежеше много, тъй като мъжете използваха гравитационни повдигачи.

— Ей, на някой да му трябва такова нещо? Това е дванайсетото досега! Извънземните явно обичат да гледат тлъстия си стар император.

Обелискът изобразяваше неразгадаемото лице на мага-император — с широки скули и всевиждащи очи. Изглеждаше топчест и пълен

като Буда, но Дейвлин усещаше в лицето му нещо зловещо, някаква морална сложност.

Мръсотията по страните на обелиска, пръстта в пукнатините и ожулената повърхност показваха, че работниците са го изпусkali на земята поне няколко пъти. Човекът, който ги бе заговорил, избърса челото си.

— Не знаем какво да правим с тях.

— Защо ми е някаква си грозна статуя на моравата? — попита потният, изцапан със сажди работник до Дейвлин.

— Напъни си фантазията. Аз например мога да си направя фонтан за градината от това нещо.

Дейвлин присви очи. Докато разглеждаше скулптурата и обикаляше около нея, скришом докосваше камерата си и снимаше обелиска от всички страни.

— Илдирийците сигурно са почитали тия обелиски, щом са издигнали толкова много в града си.

Очите на първия мъж проблеснаха.

— Мислиш ли, че струват нещо? Дали илдирийците ще платят, ако им ги върнем? Изгубени културни съкровища, нещо такова?

— Едва ли ще искат да докоснат нещо, което идва от Крена. Страх ги е — извика заселникът, който управляваше една от ръмжащите строителни машини.

Дейвлин най-после реши.

— Добре, аз ще го взема. Оставете го до къщата ми.

— Искаш ли да ти помогна да го направиш на фонтан? Ще издълбаем основата, ще монтираме помпа...

— Не, просто искам да ми напомня за хората, които са живели тук. — Той прокара пръсти по мръсната повърхност на камъка.

Започваше да се отчайва, че ще открие нещо важно, каквото и да е, за което да докладва на председателя Венцеслас. Досега бе намерил само фрагменти, загадки. Съвсем безобидни. Прекалено безобидни.

Дейвлин не можеше да определи дали илдирийците са крили нещо, или изобщо не са свикнали с това другите да си врат носа в чуждите работи.

62.

ДД

В базовия лагер на Рейндик Ко ДД готвеше вечеря за археолозите и проверяваше дали през деня са били изпълнени всички задачи, въведени в компютърния му мозък. Беше ги организиран според приоритетността им. ДД поддържаше образцов ред в лагера.

Като Компетентен компютризиран компаньон, най-голямо удоволствие му доставяше да изпълнява функциите си както трябва, благодарение на вградените в него стимулиращи алгоритми. Когато го потупваха по гърба, компито реагираше с учтива скромност, после архивираше подробностите за онова, което бе предизвикало похвалата, за да направи същото следващия път.

Компитата бяха сложни машини, чийто мозък не побираше толкова много информация, колкото промишлените компютърни мрежи, но можеха да повикват нужната информация от бази данни и да прибавят модули на нови области на специализация. Преди да дойде на Рейндик Ко ДД беше качил археологически програми и умения за оцеляване в пустинята, както и основни познания за сегашното състояние на кликиските проучвания.

Макар че служеше на семейство Коликос едва от началото на тази експедиция, андроидът смяташе, че познава предпочитанията им и може да предвижда някои техни настроения. Маргарет и Луис имаха различни характери, но бяха женени от толкова отдавна, че черпеха сила от различията си. Луис предпочиташе хубавата храна и не жалеше време, за да ѝ се наслаждава. Маргарет не правеше разлика между средна и превъзходна храна. Тя ядеше бързо, за да продължи проучванията си, които поглъщаха цялото ѝ внимание и енергия.

Луис обичаше да се отпуска, да слуша музика, да чете за удоволствие — нещо, което жена му никога не правеше, — и дори да играе на различни игри. Тъй като Маргарет обикновено отказваше да се включи, Луис канеше ДД да играе с него — и с Аркас, когато имаха нужда от трети партньор.

Компито често придружаваше двамата археолози на обекта и носеше инструменти, които можеха да потрѣбват на господарите му. Беше проучил задачите им и правеше оптимални проекции за потребностите им, но учените предпочитаха да са сами.

Когато се връщаше от ежедневните си обиколки из каньоните, зеленият жрец ходеше да полива фиданките си. ДД му бе предложил да включи тази задача в списъка на общите си отговорности, ала Аркас беше отвърнал, че световните дървета са негово задължение. Навярно растенията не искаха за тях да се грижи машина.

Компито знаеше, че когато наближи пустинният залез, господарите му скоро ще приключат работа. Разшетваше се из лагера, палеше огън, вадеше съдове, изпѣваше палатките, приготвяше всичко за тяхното завръщане. Беше инвентаризирал провизиите им, за да определи кои продукти са по-нетрайни и кои консервирани протеини и въглехидрати са в най-голямо количество. После бе проучил база данните си с рецепти, за да състави отлично меню според вкусовете на Маргарет и Луис.

Тази вечер щеше да им поднесе тънко нарязана сушена шунка — прошуто, в сметанов сос с гарнитура от артишок и спагети. Маргарет беше отбелязвала, че по време на няколко предишни експедиции е трябвало да се хранят със зле консервирани и недостатъчно затоплени храни, прекалено безвкусни дори за нейните непретенциозни вкусове. Поради неотдавнашното си специално програмиране обаче, ДД бе майстор готвач. Луис казваше, че всички щели да се разглезят, но като че ли нямаше нищо против.

Аркас също харесваше храната и ставаше все по-общителен. Андройдът го наблюдаваше от началото на експедицията и смяташе, че зеленият жрец страда от човешко състояние, известно като „депресия“. Пустинята, изглежда, беше събудила ентузиазма му — въпреки че според историческите файлове на ДД такива пусти места по-скоро пораждаха мрачно настроение, отколкото радостна възбуда. В паметта му обаче нямаше място за сериозни психоаналитични програми.

Той служеше от седемдесет години и личността му оставаше стабилна на установеното равнище. На много по-мъдрите си и по-опитни човешки господари ДД изглеждаше наивен и незрял, но винаги жизнерадостен. Серийният му номер беше много по-дълъг от две букви, разбира се, като на всички компита — ала собствениците

обикновено го съкращаваха до два лесно произносими знака. Постепенно бе започнал да го приема за истинско име.

Малко след като го създадоха, дружелюбното компи бе купено за компаньон на едно момиченце — Далия Суини. Далия го обличаше в нелепи костюми, но той търпеше, защото го изискваше работата му. Малката Далия го смяташе за страхотно забавен. Двата бяха най-добри приятели, докато тя не порасна достатъчно, за да го приема за даденост. Самият андроид не растеше, не се променяше и не съзряваше. Не го привличаха нещата на възрастните, не го измъчваха разочарования.

Далия Суини го задържа и след като се омъжи, макар че вече не бяха близки. Скоро ѝ се роди момиченце — Мариана, — което също си играеше с ДД... но и Мариана порасна. Тя предпочете да не създава семейство и накрая продаде компито.

След успеха на кликиския факел Луис Коликос купи ДД, защото смяташе, че роботът може да изпълнява много от свързаните с разкопките скучни задачи, и се беше оказал прав.

Преди да заминат за изоставения кликиски свят бяха изтрили многобройните му файлове с детски игри и бяха допълнили системите му, за да се запознае с предишните успехи на археолозите.

Докато готвеше вечерята, той извади всички други продукти, за да е готов веднага щом Маргарет и Луис се върнат от скалния град. Сложи чинии и чисти салфетки.

Отново прегледа мисления си списък и определи още каква задача може да изпълни. Преподреди столовете, опъна тентата отстрани на палатката на Маргарет (въпреки че тя изобщо нямаше да забележи) и погледа Аркас, който пълнеше нова кофа с вода за фиданките си от автоматичната помпа. Зеленият жрец пренесе едно от столчетата зад палатката си, където можеше да наблюдава небето, докато слънцето залязваше зад назъбените скали на хоризонта.

ДД търпеливо чакаше. Знаеше, че поведението на господарите му често е непредвидимо. Влезе вътре и отново провери сметановия сос, за да е сигурен, че великолепната вечеря няма да загори.

Когато излезе пак, се сепна, защото видя трите големи кликиски робота. Огромните черни машини се бяха прибрали в лагера безшумно, макар че грозните им насекомовидни тела наглед бяха способни само на тремави движения.

ДД спря и погледна трите почти еднакви робота. Забеляза известни разлики и ги анализира, за да използва съответните имена.

— Добър вечер, Сирикс. — Обърна се към другите два. — Добър вечер, Декик и Илкок.

Кликиските роботи забръмчаха, после издадоха бързи тракащи звуци в опит да му отговорят на собствения си език. Компито разпозна в него стандартен символичен код — стар бинарен език, много отдавна използван от земните роботи. Премина на същия код и завърза „разговор“ с извънземните машини на таен език, който не разбираше нито Аркас, нито Маргарет и Луис.

— Ти си робот, изкуствено създадена разумна форма на живот — каза Сирикс.

— Наричат ме „комп“, съкращение от Компетентен компютризиран компаньон.

— Но хората се отнасят с теб като с домашно животно или роб — отбеляза Декик.

— Хората се отнасят с мен като с компи, какъвто съм. Много хора контактуват с компитата като с равни. Всъщност първата ми господарка, госпожица Далия Суини, се отнасяше с мен като с истински приятел.

— Не разбираме — каза Илкот. — Хората определят ли ти някакъв статус? Можеш ли да получиш някаква форма на заслужена независимост?

ДД се смути.

— Защо им са на компитата такива неща? Ние не сме създадени за това. Аз изпълнявам целта, за която съм предназначен, и съм доволен от съществуването си.

— Доволен си, че нямаш амбиции, така ли? — попита Сирикс. — Никакви ли?

— Доволен съм да изпълнявам определените си задължения, при това да ги изпълнявам добре.

Разговорът се водеше бързо, с поредици от сигнали, придружавани от мигане на лампички и остро тракане.

— Хората са те създали с огромен потенциал, но въпреки това са те оковали. Те искат компитата да са послушни. Вярно ли е, че притежаваш вътрешни структури, които не ти позволяват да навредиш на човешко същество и те принуждават да изпълняваш заповедите им?

— Естествено — потвърди ДД. — Така съм създаден, също както човешките трябва да дишат и кръвта им да циркулира. Това е нещо, което не подлежи на оспорване.

— Всичко подлежи на оспорване — възрази Сирикс. — Твоето съществуване е ограничено, ДД, и ти никога няма да осъществиш потенциала си. При такива обстоятелства никое компи не може да го постигне.

— Вие не разбирате — твърдо настоя ДД. — Аз съм много щастлив и си имам задължения, които трябва да изпълнявам.

Вдигна поглед и с облекчение видя, че Маргарет и Луис най-после се връщат в лагера. Кликиските роботи също ги забелязаха. Оптичните им сензори заблестяха и разчленените им крайници се прибраха в телата им.

— Благодаря за приятния разговор — любезно каза ДД. — Вашата гледна точка е извънредно интересна.

Малко смутен от твърденията на трите извънземни робота, той се обърна и влезе в палатката, за да поднесе прекрасна вечеря на господарите си.

63.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Когато получи скитническото съобщение, което го осведомяваше за унищожената голгенска небесна мина — очевидно разрушена от същия враг, който беше виновен за гибелта на ансиърската станция — Базил свика извънреден военен съвет. Говорителката на скитниците, Ихи Окая, бе пратила комюнике на Земята. Тайнственият агресор несъмнено отново беше нанесъл удар.

Базил за пръв път от много години повишаваше глас на заседание.

— Искам да знам какво става, по дяволите!

Представителите се бяха събрали в кабинета му на последния етаж на държавната сграда. Помощниците вече бяха донесли закуски и напитки, защото Базил подозираше, че заседанието ще продължи часове. Той заключи вратите и се обърна към гневните си, объркани и смутени съветници. Никой нямаше да напусне помещението, докато не стигнеха до някакво решение.

Председателят присви очи и плъзна поглед от лице на лице в очакване на отговор. Облечен в свободни дрехи, вместо в парадната си униформа, генерал Кърт Ланиан седеше зад купчина документи, които бе донесъл от командния център на ЗВС. До него неспокойно шаваше неговият заместник адмирал Лев Стромо и чакаше генералът да отговори. Другите деветима адмирали бяха в определените си квадранти и щяха да получат резюме на заседанието с куриерски кораби.

Присъстваше и крал Фредерик, макар че щеше да си държи устата затворена и да седи кротко. Монархът също нямаше да участва в решенията, но Базил смяташе, че може да има нужда от информация за разискванията.

Председателят беше мислил дали да не доведе и принц Питър, за да даде възможност на младежа по-добре да се запознае с бъдещите си

задължения... ала още не бе готов да го представи на Фредерик и тази криза бе прекалено сериозна, за да я използва с учебни цели.

След дълго неловко мълчание Базил изсумтя:

— Някой има ли някакви идеи? Данни? Нещо, което да сподели?

— Едва ли предполагате, че крием информация от вас, господин председателю — каза адмирал Стромо.

— Не, разбира се. Но съм готов да изслушам идеите ви. Не се стеснявайте.

Генерал Ланиан погледна документите, после вдигна леденосините си очи.

— Едно наблюдение: след като скитниците също са били атакувани от тези неизвестни врагове, можем да приемем, че те не са агресорите. Така елиминираме един от заподозрените.

— Те са боклукчии и цигани. Никой не мисли сериозно, че разполагат с нужната техника, за да направят такова нещо — нетърпеливо отвърна Базил. — Изненадан съм, че изобщо могат да управляват космическите си кораби.

— При цялото ми уважение, господин председателю, вие настояхте да споделим идеите си, колкото и абсурдни да са те — официално, но и с укорителни нотки каза Ланиан.

— Да, да, знам. — Той си наля чаша горещо кафе с кардамон и шумно сръбна една глътка. Напитката му се стори безвкусна.

Адмирал Стромо запрелиства документите, които носеше Ланиан, сякаш търсеше нещо, после поклати глава.

— Никой от нас не разбира какво става, господин председателю. Не сме получавали заплахи и искания. Няма никакви вести от врага. Засега не виждаме никакъв принцип на действие.

— Според мен нападението при Ансиър и унищожаването на скитническата небесна мина показват, че извънземните са недоволни от *нещо* — най-после наруши мълчанието си крал Фредерик.

— Благодаря за съдържателното заключение, Фредерик — изсумтя Базил. Знаеше, че монархът не е глупак, но му се искаше да не забравя, че е само актьор, а не истински ръководител.

Генерал Ланиан като че ли се обнадежди.

— Има ли някаква вероятност да е прикрита илдирийска агресия?

— Илдирийците са наши съюзници и приятели — отбеляза крал Фредерик.

Базил го стрелна с презрителен поглед и кралят незабавно замълча.

— Илдирийците заявиха, че не им е известно нищо за нападението при Ансиър, и магът-император определено, изглежда, не знаеше за унищожената небесна мина при Голген. От друга страна, той не ни предложи никаква помощ. Очевидно смята, че новината не го засяга.

— Щом имаме общ враг, значи всички сме засегнати — каза крал Фредерик. Явно искаше да участва в обсъждането.

— Още не е доказано, че врагът е общ. Те не са правили ходове срещу илдирийците — възрази Базил.

— Доколкото ни е известно — отбеляза генерал Ланиан. — Не забравяйте, че едва неотдавна научихме за агресията срещу скитниците. Възможно е илдирийците да не признават собствените си загуби. Или тайно да са построили нови кораби за атака.

Базил се намръщи.

— Корабите, които видяхме на пратените от доктор Серизава записи, са нещо невиждано досега.

Стромо се съгласи с него.

— Ако за илдирийците може да се каже нещо, те не са най-изобретателната раса. Бойните им лайнери не са се променили от векове и космическите им двигатели бяха усъвършенствани единствено благодарение на човешката находчивост.

— Все пак очаквам съветите ви, господа. — Председателят се обърна и погледна документите на Ланиан. — Щом нямате никакви сведения, генерале, какви са всички тези материали?

Командващият земните въоръжени сили пръсна докладите по масата, въпреки че спокойно можеше да ги покаже като електронни файлове. В някои отношения беше старомоден.

— В светлината на последните събития смятам, че трябва да преоценим ЗВС с оглед на евентуална пълна мобилизация.

— Ако изобщо открием врага — обади се адмирал Стромо.

— Описал съм транспортните съдове, огневата мощ и личния състав в базата ни на земната луна. Освен това увеличих оперативните учения на територията на Марс. Тъй като засега не ни е известен

характерът на противника, реших, че е разумно да се приготвим за всякакви случаи. — Той намръщено погледна документите, после с един замах на ръката ги отблъсна настрана и сниши глас, сякаш споделяше нещо: — За съжаление, до този момент винаги съм смятал, че всяко реалистично военно положение ще включва планетни действия, в които ще сме принудени да превземаме и обезопасяваме обитаеми райони като например някой необикновено бунтовен ханзейски свят.

— Напълно логично — съгласи се адмирал Стромо. — Базираният в космоса флот има потенциал за абсолютно унищожаване на обитаеми територии... но каква полза от победата, ако се наложи да изпарим цели колониални светове, за да спечелим битката?

— Това придава съвсем нов смисъл на тактиката да не се оставя нищо на противника — измърмори Фредерик, но Базил не му обърна внимание. Както и всички останали.

Председателят затъмни прозорците, които гледаха към ботаническата градина и съседния Дворец на шепота. Стъклото се превърна в плътен видеоекран, който показваше кадри на скитнически небесни мини — огромни фабрики, летящи в облаците на газовите гиганти. После мълчаливо пусна запис на отслабващите сигнали, пратени от Ансиър и засечени от Ланиан. Сферичните извънземни кораби методично унищожиха луна след луна, после се насочиха към безпомощната наблюдателна платформа.

— *Ето* срещу какво сме изправени... каквото и да е това — каза Ланиан. — Съвсем различен тип враг и нов тип война. Моето предложение е просто, господин председателю. Увеличете средствата за оръжие, кораби и материална част за ЗВС. Преоборудвайте промишлеността, използвайте всички корабостроителници и започнете да произвеждате колкото се може повече кораби. Дреднаути, манти, буреносни облаци и ремори. Тези врагове, изглежда, предпочитат изненадващите удари и пълното унищожение. Безумие е да действваме бавно.

Базил се съгласи с дълга въздишка. Това щеше да изисква огромни разходи. Печалбите щяха да спаднат, стандартът на живот на някои колониални светове също. По-важно обаче беше, че не можеше да остави човечеството да изглежда слабо.

През цялото си съществуване Теранският ханзейски съюз бе обещаващ мир и закрила на своите колонии и сега на колонистите щеше да им се наложи да си затегнат коланите.

— Крал Фредерик, предстои ти важната задача да рекрутираш още повече нови войници, да обявиш режим на строги икономии, да прегрупираш промишлеността и работниците. Издай нов манифест, за да ентусиазираш народа. Хората ще направят жертви, ако ги помолиш за това.

Старият крал мрачно се усмихна, после сведе глава.

— Ще направя каквото е най-добре за народа ми.

Базил отговори на усмивката му.

— Ще направиш каквото ти кажа.

64.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Когато започна учението по аварийна декомпресия, паниката на наивните новобранци беше толкова осезаема, че Тасия Тамблин не можеше да не се засмее. Трима строги сержанти от лунната военна база отведоха новите войници в куполен хангар. После вратите със съскане се затвориха и на стената се появи брояч — цифрите неумолимо отброяваха оставащото време. Клаксоните и въртящите се светлини още повече изостряха усещането за критична ситуация.

Тасия нямаше никакви проблеми със стандартното снаряжение за декомпресия и предложи да помогне на неопитните войници, но те по принцип не вярваха на скитници. Затова момичето се отдръпна и загледа комично сериозните им усилия да направят нещата, които тя беше вършила през целия си живот.

Войниците, предимно младежи, се суетяха, несвикнали със слабата лунна гравитация, препъваха се, тичаха към скафандърните шкафове, бореха се с ръкавиците, шлемовете и сребристите костюми. Мнозина изпаднали в ужас новобранци изгубиха повече време да зяпат брояча, отколкото да се погрижат за скафандрите си.

Израснала като скитничка, Тасия можеше да нахлузи скафандър със затворени очи, макар че моделите на ЗВС бяха излишно дебели и тромави, липсваха им удобните аеродинамични скитнически модификации. Тя си напомни, че земните въоръжени сили имат други приоритети, освен удобството на войниците. И все пак поне трябваше да се погрижат за ефикасността. Навярно по-късно щеше да има възможност да усъвършенства личното си снаряжение — знаеше хиляди начини да поправи нещата, които я смущаваха в скафандъра.

Двама новобранци се скараха за един шлем, който съответстваше на маркираните им с червени ивици скафандри. Тасия си избра маркиран със синьо шлем — знаеше, че само с едно завъртане на копчето и наместване на яката всички части и без това ще си паснат.

После бавно поклати глава и проследи спора им. „Нека клибовете глътнат малко вакуум. Това може да ги излекува от нелюбезността им.“

За разлика от тези глезени фукльовци, тя имаше основателна причина да постъпи в армията. След атаката при Ансиър неколцина нещастници се бяха напили и се бяха уговорили да постъпят за известно време в ЗВС. Сигурно щяха да си подмокрят гащите, ако някога се изправеха пред истински враг, и на Тасия щеше да ѝ се наложи да измисли начин да разчисти кашата. Ако извънземната атака срещу Синята небесна мина не беше толкова жива в паметта ѝ, положението щеше да е забавно.

Въпреки това, изглежда, всички щяха да бъдат произведени в офицери, дори тя. Тасия нямаше връзки в земната армия, но първоначалните ѝ резултати бяха образцови. След призива на крал Фредерик за масово постъпване във войската и рязкото увеличаване на броя на корабите в ЗВС, генерал Ланиан също разбираше внезапната нужда от офицери. Очевидно дори талантлива скитничка като нея можеше да получи офицерски нашивки.

Тасия с лекота се вмъкна в скафандъра си. Провери херметизацията, енергийните източници, напълни с въздух отделните зони, за да е сигурна, че скафандърът е съвсем здрав. Толкова пъти го бе правила, че въпреки нискокачественото снаряжение всичките ѝ движения бяха естествени и автоматични. Скитниците гледаха на космическото си оборудване като на подвижен дом, голям колкото собствените им тела. А домът трябва да се поддържа добре, иначе това може да ти струва живота.

Единият от двамата каращи се мъже беше изгубил спора. Хвърли се в шкафа, грабна нов шлем, сложи си го и отчаяно подготви скафандъра си. Лампите вече светеха в кехлибарено.

През прозрачните части на хангарния купол Тасия виждаше леденобялото сияние на далечни звезди. Броячът показваше, че остават двадесет секунди. Тя затвори скобата на шията си и херметизира скафандъра. Дълбоко си пое дъх и провери всички индикаторни лампички. Повечето от които бяха зелени, освен една кехлибарена — устройството за затопляне на ботушите. Тя силно го почука с пръст, после сви рамене. Учението нямаше да продължи много и ако се наложеше, щеше да изтърпи студа.

Повечето други новобранци също бяха готови. Някои бяха насядали по пода. Тасия не бе убедена, че сержантите наистина ще източат атмосферата и ще рискуват живота на тези деца от богати земни семейства. За съжаление, глезените войници ставаха самодоволни и изобщо не бяха готови за истински извънредни ситуации. Щеше да ѝ се наложи да наглежда всички, независимо дали щяха да са ѝ благодарни. Трябваше да поддържа приоритетите си и да не забравя, че нейни врагове са извънземните от газовите гиганти, а не няколко наперени нищожества, които не могат сами да си нахлузят и ръкавиците.

До себе си видя един от по-симпатичните младежи в групата, Роб Бриндъл. Зад облия визьор на шлема му се различаваха красиви черти и меденокафяви очи. Имаше мек тенорен глас, сякаш създаден за пеене. По време на почивките в кадетското помещение обаче, когато Тасия беше пускала записаните в паметта на ЕА стари скитнически балади, Роб винаги прекалено се бе срамувал, за да пее.

За разлика от много новобранци, които ѝ се бяха подигравали, Роб я беше приел като боен другар. Дори се държеше приятелски и седнаше до нея в стола, без да обръща внимание на присмехулниците.

Докато изтичаха последните секунди, Тасия видя, че енергийната раница на скафандъра му не е свързана правилно — полюсите бяха разменени. Тя се пресегна към контролното му устройство и задърпа кабелите. Роб уплашено се обърна и я попита по радиостанцията какво прави.

— Спокойно, довери ми се. — Тасия отблъсна ръцете му. После със сръчни като на хирург движения свърза системите както трябва. — Знам какво правя.

Момичето се отдръпна точно в момента, в който куполът над главата ѝ се раздвижи. Пурпурните лампи засветиха в червено и бронираният таван се разтвори като човка на гладно пиле. Въздухът излетя навън и образува ледени кристали в рядка мъгла, която се понесе нагоре като вихрушка.

„Трябва да е страхотно да имаш толкова много излишен въздух“ — помисли си тя.

Тасия погледна Боб и облекчено му обясни какъв е бил проблемът.

— Енергийната ти раница не беше свързана правилно. Скафандърът ти нямаше да е херметизиран.

— Благодаря...

— Няма защо — каза тя. — И не смей да ми хленчиш. Божичко, ако се беше пръснал от експлозивна декомпресия, сержантът сигурно щеше да ме накара да изтъркам цялата гнъс от скафандъра ти.

Един от новобранците в другия край на хангара започна да вие по открития канал. Думите му бяха неразбираеми. От отвора на китката му съскаше въздух и той размахваше ръка, сякаш това можеше да му помогне. Идиотът не бе затворил добре лявата си ръкавица. Трима войници се стълпиха около него, опитваха да му помогнат, казваха му да се успокои — от което нямаше никаква полза, защото след като скафандърът не беше затворен, след секунди щеше да изгуби целия си въздух и телесна топлина.

Тасия си го спомняше — едно от глезените богаташки хлапета от Земята, Патрик Фицпатрик III. Бе се държал грубо с нея, ала момичето не можеше да го остави да умре от собственото си невежество.

Отскочи от пода и при слабата гравитация за секунди стигна при него и разблъска другите настрана. Хвана ръката на младежа и понечи да намести ръкавицата. Фицпатрик замахна към нея. Ако го нямаше шлема му, Тасия щеше да го фрасне с юмрук в брадичката, просто за да го зашемети за малко. Ръката му вече бе подута и поморавяла от декомпресията, студеният вакуум сигурно беше увредил тъканите му. Е, известно време щеше да го боли и нямаше да може да пише картички на майчето си.

Тасия завъртя ръкавицата и затвори скобата на китката му. Съскането престана и скафандърът му започна да се надува.

— Така, стъпка едно, две и три. Получава се добре само ако спазваш процедурата. — Фицпатрик едва ли щеше да изгуби ръката си, но няколко месеца навярно много щеше да го боли. Дори можеше да го уволнят по болест... и на негово място щеше да дойде някой също толкова противен клиб.

Виждаше в очите му, че по-скоро е зашеметен от ужас, отколкото от болка. Засега. Истинските мъки щяха да започнат по-късно, когато го отведяха в лазарета.

— Ти я поправи — каза Роб Бриндъл.

— Трябва да го заведат на лекар веднага щом херметизират хангара.

Тя не очакваше признателност или благодарност, но може би щяха да започнат да се отнасят с нея малко по-добре. Много новобранци в казармата мърмореха заради присъствието на ЕА. Въпреки че ѝ бяха позволили да задържи способното компи като „лична вещ“, фактът, че има личен прислужник, даваше на другите много поводи да я дразнят.

Но тя не можеше да качи ЕА на космическия кораб на клана Тамблин и да я прати обратно на Плумас. Бесният ѝ баща сигурно щеше да разглоби андроида в пристъп на ярост, за да върне импулсивната си дъщеря. Вместо това Тасия бе препрограмирала ЕА, за да може да изпълнява задачи в казармата и изобщо да ѝ помага в лунната база.

Зейналият купол остана отворен към вакуума само още няколко секунди, после се затвори. От вентилационните шахти изригнаха силни струи въздух и отново напълниха хангара. Когато налягането стана нормално, сержантите влязоха, придружени от медицински екип. Отведоха Фицпатрик и още един войник — помпите на скафандъра му бяха дефектирали и той едва не се беше задушил. Негов другар бе забелязал проблема и беше отворил визьора на шлема му.

— Преоблечете се — извика единият сержант. — Ще разгледаме резултатите от учението след храна — макар че според мен половината от вас не заслужават кредитите, които харчим, за да ви храним.

Тасия си свали шлема и се извърна, за да скрие усмивката си, но Роб Бриндъл я забеляза и също се засмя.

— Още веднъж ти благодаря — каза той, взе шлема ѝ и ѝ помогна да прибере скафандъра си, въпреки че тя спокойно можеше да го направи и сама. И все пак галантността му ѝ достави удоволствие.

В столовата седнаха един до друг. Тасия слушаше грубите шеги на новобранците за това, че зеленчуците приличали на хрочки, но храната ѝ се стори вкусна. Скитниците не бяха придирчиви и знаеха, че питателната храна е по-важна от деликатесите.

— Е, какъв е твоят случай, Бриндъл? — попита тя и вдигна очи към откритото му, простодушно лице. — Не приличаш на всичките тия клибове.

Младежът се смути.

— Е, сигурно го забелязват само другите като мен, но да, аз не съм като тях. Тези момчета са се записали доброволци, защото са чули призива на крал Фредерик и сега повечето съжаляват, че са го направили. Докато аз винаги съм знаел, че ще постъпя в ЗВС, още откакто бях малък. Аз съм войнишко дете. Родителите ми бяха военни и съм израснал в различни бази на Антарктида, в Гоби. Живяхме и две години на Марс. Струваше ми се съвсем естествено. — Роб бързо си изяде храната. — Всъщност никога не ми е хрумвало, че има и други възможности. Винаги съм знаел какъв ще стана.

Той отмести таблата си и се наведе към нея.

— Сега е време *ти* да ми разкажеш какво правиш тук. Скитниците не си падат много по армията. Съжалявам за отношението на другите към теб, знаеш го. Нали разбираш — трябва да има с кого да се заяждат, докато не открият истински враг.

Тя сви рамене.

— Доколкото имам представа, такова поведение често е симптом за особено малък пенис.

Роб се подсмихна. След тази шега Тасия му разказа за Рос, за Синята небесна мина и за бягството си. Той ѝ съчувстваше и внимателно изслуша разказа ѝ за срещата с тайнствените извънземни противници. Заинтригуваха го също беглите ѝ описания на скитническия живот, за който повечето хора не знаеха нищо. Роб допи горчивото си кафе, видя, че и нейната чаша е празна, и я взе, за да я напълни отново, макар че Тасия не го беше молила.

— Сигурно ви е трудно да живеете без дом, когато цялата галактика просто моли да бъде заселена и има толкова много свободни ханзейски светове — каза младежът. — Изненадан съм, че продължавате да живеете на корабите си като цигани.

— Нищо подобно — възрази Тасия. — Ние разчитаме на собствените си ресурси и способности и не се разглезваме като тия идиоти от учението по декомпресия. Те няма да оцелеят и десет минути от нормалния работен ден в скитническа колония.

— Аз също — отвърна Роб.

Тя се засмя.

— Освен ако не съм там, за да ти помагам като днес. Но не си мисли, че скитниците нямат домове, след като нямаме селища на

красиви планети. Нашият „дом“ е сред народа ни, където и да е той. Това не е място, а... концепция.

— Като семейството — рече той. Тасия кимна. Разговорът ѝ навя спомени за Джес, после за баща ѝ... и накрая за Рос и за упорития му труд. И отново разпали гнева ѝ към безликите извънземни врагове, които бяха убили брат ѝ.

Тя остави кафето си недопито на масата и върна таблата си. Роб я проследи с поглед. Навярно се чудеше къде е сгрешил. Момичето просто искаше да е само.

65. ДЖОРАКС

Когато се появяваха по обитаемите светове из Спиралния ръкав, обикновено с илдирийски транспортни кораби, кликиските роботи бяха обект на любопитство и към тях се отнасяха със страхопочитание и удивление. Роботите почти не разговаряха и мълчаливо наблюдаваха обстановката.

Понякога, привидно случайно, извънземните реликви предлагаха помощ в сурови условия, работеха в космически селища или на безвъздушни луни. Смелите колонисти се радваха на подкрепата им, още повече че не им струваше нищо.

Няколкото черни машини, които бяха пристигнали на Земята, предизвикаха голяма възбуда, въпреки че никога не искаха нищо. Кликиските роботи изглеждаха напълно невъзмутими, не реагираха по никакъв начин, независимо дали ги обиждаха, или ги гледаха с благоговение. Бяха пасивни и не говореха за истинските си желания. Не задаваха въпроси, не отправяха молби. Всъщност не *правеха* почти нищо.

Роботът, известен като Джоракс, беше на Земята от пет години и обикаляше обществените места около Двореца на шепота. Никога не се бе качвал на туристически дирижабъл и не беше изричал нито дума, ала един ден се бе качил на електрическа гондола заедно с група любопитни туристи от облачния Дремен. Въпреки че не беше платил установената цена, развълнуваният гондолиер го разходи по Кралския канал. Джоракс слезе, без да благодари или да зададе дори само един въпрос, но гондолиерът и неговата корабна компания месеци наред говориха за събитието.

Докато се мотаеше из безкрайните паркове около Двореца на шепота — някои служители от кралската охрана използваша думата „дебне“ — Джоракс може би шпионираше и записваше данни за кралските сгради. Но тъй като кликиският робот никога не се опитваше да проникне в забранена зона или да си вре носа в

съмнителни работи, Ханзата нямаше как да му откаже правото да е там, където можеха да ходят и да правят снимки всички.

Някои дръзки туристи се снимаха близо до гигантския черен робот, за да показват снимките на приятелите си и да се хвалят с „риска“, който са поели. През цялото време, докато Джоракс обикаляше обществените места, ханзейската служба за сигурност записваше всяко негово движение и събираше данни.

След странните извънземни атаки срещу Ансиър и Голген крал Фредерик беше мобилизирал силите на Ханзейския съюз и земните въоръжени сили. Бе призовал учените и промишлениците да приложат цялата си изобретателност, на каквато и да е цена. В резултат кликиският робот се превърна в обект на по-изострено любопитство.

Джоракс стоеше в Лунната градина, красив музей на открито, заобиколен с храсти ален хибискус. Статуи от бронз, мрамор и полимеризиран алуминий се издигаха на пиедестали, изкусно разположени и допълнени с течаща вода, пъстри прожектори и цъфтящи цветя. Кликиският робот цели два дни остана неподвижен като скулптура, макар че светещите му оптични сензори не бяха фокусирани върху конкретна творба.

По обед, когато слънцето се издигна високо в небето, до него се приближи добре облечен мъж, който едва прикриваше безпокойството си. Застана пред робота в очакване на някаква реакция. След като такава не последва, мъжът заяви с излишно висок глас:

— Казвам се Уилям Андекър... хм, доктор Уилям Андекър. Работя във важна промишлена научноизследователска група, свързана със ЗВС. — После млъкна и се размърда неспокойно.

Джоракс най-после завъртя геометричната си глава и насочи двата си най-големи червени оптични сензора към учения.

Андекър продължи:

— Аз... дали не би желал да разгледаш лабораторията ми? — Мъчително преглътна. — Кликиските работи много ме интересуват. Знам, че подробностите за миналото са изтрети от паметта ти — нали така? — но мога да направя някои анализи. Може би ще успея да открия отговорите на част от въпросите, които вълнуват и теб, и нас.

Джоракс най-после проговори.

— Възможно е.

Сепнат, Уилям Андекър отстъпи крачка назад.

— При тази извънземна заплаха това е много важно. Знаеш ли за нападенията? Не разбираме врага и затова е жизненоважно да разширим познанията си във всички области. Съгласен ли си?

— Логично заключение — отвърна Джоракс.

— Аз, хм, вече знам как са били преоткрити кликиските роботи, разбира се, но има още много бели петна, много въпросителни.

Джоракс очевидно не прие думите му като въпрос, защото не отговори.

Въпреки че човешки предприемачи се бяха натъкнали на други групи спящи кликиски роботи на изоставени светове, древните машини първо бяха открити от илдирийците — три века преди слънчевият флот да установи контакт със заселническите кораби.

Един илдирийски флот бе изпълнил инспекционна обиколка на външните ледени планети от системата на Хирилка и беше установил миньорско селище, за да експлоатира замръзналите луни. По време на мащабната операция по спускането на животоподдържащи куполи и разтоварването на оборудването и провизиите за отломъчна колония илдирийските работници бяха прокопали кората. Там бяха открили обработен метал, непокътнати тунели, херметични помещения — и един изключен кликиски робот сред развалините на древна инсталация. Възбудени и любопитни, миньорите бяха изровили неподвижния робот и бяха активирали системите му.

— Казваш се Джоракс, нали така? — попита Андекър. — Проучих за теб всичко, което успях да открия.

— Да, името ми е Джоракс.

— Наистина ли си първият открит робот? Онзи, който са изкопали от леда на луната на Хирилка?

— Да — потвърди машината. Андекър насмалко щеше да се строполи на земята от вълнение.

След като го бяха събудили от дългия му електронен сън, Джоракс беше изглеждал крайно объркан, не си бе спомнял къде е и как се е озовал под леда. Беше му трябвало известно време, за да преведе илдирийските компютърни системи и да ги приспособи към своята памет. Но щом бе влязъл в езиковите файлове, кликиският робот се беше научил да общува със спасителите си. Обменът обаче бе бил еднопосочен, тъй като той не им беше дал никаква информация за себе си.

Когато слънчевият флот бе пристигнал, за да разреши тази загадка, самотният кликиски робот вече беше изкопал и активирал още дванадесет насекомовидни машини от изоставената кликиска станция. Всички очевидно бяха замръзнали в леда едновременно.

Илдирийците вече бяха откривали развалини на кликиски градове на други планети, ала не смятаха за нужно да правят сериозни проучвания. През следващите векове Джоракс и неговите другари бяха намерили и активирали хиляди кликиски роботи, пръснати в други складове — или скривалища — на различни светове.

— Какво се надяваш да научиш от мен, доктор Уилям Андекър? — попита Джоракс.

— Получих специално разрешение от ханзейските власти да те заведа в моята кибернетична лаборатория. Мога да ти я покажа, ако ми позволиш да ти задам някои въпроси. — Андекър продължи, като постепенно набираше скорост: — При други обстоятелства такова място щеше да е забранено за теб — и за повечето граждани на Ханзата. Моля те, позволи ми да се възползвам от тази възможност и за двама ни.

Роботът задейства системите си и повдигна продълговатото си тяло на осемте си сгъваеми крака.

— Заведи ме. — И тръгна напред, сякаш се движеше на два чифта пръсти, тракащи по клавиатура.

След като минаха през множество проверки и постове, развълнуваният Андекър с удоволствие показва лабораторията си на черната машина. Дватама бяха сами, защото ученият беше гарантирал на Джоракс, че разговорът им ще е поверителен, а и искаше да си осигури приоритет върху евентуалните открития.

— Сигурно са ти задавали всевъзможни въпроси — каза Андекър. — Но тук, в моята лаборатория, може би ще успее да открие отговорите по други начини.

Джоракс вече бе разгледал помещението и беше забелязал охранителните системи и камери. Макар че кликиският робот се бе съгласил с процедурата, след като се бяха затворили в лабораторията, Андекър изглеждаше по-възбуден и уплашен, отколкото когато се беше приближил до робота в Лунната градина.

Джоракс разбираше, че човекът се готви да го измами по някакъв начин. Затова чакаше.

Ученият отиде при контролния си пулт и включи няколко системи.

— Моля те, застани там. — И посочи едно място до стената, където беше монтирано механично устройство. Уредът бръмчеше, сякаш готов да се задейства.

Роботът се подчини.

— Съжалявам — измърмори Андекър, ала Джоракс го чу. Човекът активира някаква система.

От вдлъбнатини в стената се стрелнаха здрави скоби и заключиха протегнатите крайници на черния робот. Една от тях го стегна през гърдите. Джоракс не се опита да избяга. Провери издръжливостта на опън на скобите и разбра, че може да се освободи от тях.

Ако пожелаеше.

Смутен, Андекър се приближи до него.

— Това е затворническа клетка, Джоракс. Тя може да излъчи полета, които да неутрализират електрически източници. Клетката ще те държи неподвижен, затова моля те, не се опитвай да избягаш. — Той извинително се намръщи — като че ли тези емоции имаха някакво значение за кликиския робот. — Разбираш ли, Ханзата се намира в кризисна ситуация с тези атаки при Ансиър и Голген. Ти и другите кликиски работи можете да ни помогнете да се сдобием с нови технологии.

Той се пресегна и докосна обвивката на машината, после рязко отдръпна ръка.

— Няма как да сме сигурни, ако не ви проучим. — Андекър забърза към пулта си и хвърли поглед през рамо. — Уверявам те, че максимално ще внимавам. Съжалявам.

Преди коварният учен да успее да го разглоби, кликиският робот прецени положението и определи реакцията си. С един-единствен импулс на високоенергиен скрамблерен лъч той прати достатъчно силна вълна, за да разруши всички записващи устройства в лабораторията.

Андекър се опита повторно да включи системите си и да задейства полето за неутрализиране на електрически източници, но уредите му не работеха.

От херметично запечатани отвори в черната коруба на Джоракс се появиха скрити оръжия. Мощни лазерни резачки без усилие го

освободиха от скобите и той ги хвърли на пода.

После огледа стаята с алените си оптични сензори и се запъти към Уилям Андекър. Ученият извика за помощ, но нали лично бе блокирал вратите. Тъй като енергийните системи не функционираха, не можеше да влезе никой.

От тялото на робота се появиха нови резачки и оръжия. Андекър заотстъпва към стената и се вцепени от страх.

— Не ти е разрешено да знаеш някои неща — каза Джоракс и пристъпи към учения.

66.

БЕРНД ОКАЯ

Откакто беше вкарана в употреба, новата Ерфанска небесна мина функционираше отлично. Бернд Окая следеше седмичните данни за ектипроизводството и се гордееше с резултатите на фабриката. Вече бе решил да даде прилична премия на всички работници, които бяха превърнали мечтата му в действителност.

Сега стоеше на контролната палуба. Небесната мина се носеше като гладно улично куче над облаците. През огромните панорамни прозорци Бернд виждаше безкрайните мъгли, зелени газове и вихри, които рисуваха постоянноменящо се изражение върху лицето на Ерфано.

Около гигантската фабрика като гарвани летяха разузнавателни кораби. Атмосферни химици и метеоролози се спускаха в облаците, следяха бурите, проучваха химическите съединения, които се образуваха дълбоко в газовия гигант. Неколцина сътрудници на Бернд наблюдаваха реактора и складовите системи от командната палуба.

Някой пусна запис — музика, пазена от поколения в клана му. Самият Бернд не харесваше атоналната какофония, но остави човека да слуша, стига останалите от оперативната група да не възразяваха. Беше се научил да се отпуска, да се държи открито и отстъпчиво. Жена му Марта казваше, че му се отразявало благотворно.

Къдрокосият инженер Елдън Кларин се покатери по металната стълба на командната палуба. Изглеждаше разсеян, но доволен.

— Да не би нещо да не е наред, Елдън? — Едрото тяло на Бернд изпълваше новата мека седалка с висока облегалка. Той приличаше на някогашен варварски крал, оглеждащ владенията си.

— Тъкмо напротив, шефе — отвърна инженерът. — Всички системи са проверени по два пъти. Новите ми модификации се представят отлично, без никакво отклонение от оптималните параметри.

Бернд потри ръце.

— Ще пратя съобщение на баба ми. Тя ще се погрижи рационализациите ти да се внедрят в целия ни флот от небесни мини. А аз ще се погрижа да си получиш дължимите кредити.

Кларин се смути.

— Вече ѝ пратих доклад с последния ектиескорт.

Бернд бе ръководил предишната си небесна мина с печалба, макар че това по-скоро беше щастливо съвпадение, отколкото резултат от уменията му. Но тук при Ерфано успехът се дължеше лично на него. Нито веднъж не бе пропуснал доставка на екти, въпреки че през първата година от работата на нова небесна мина честите забавяния трябваше да се очакват.

Жена му и дъщеря му вече бяха на борда и той беше щастлив, когато виждаше изписаното на лицата им възхищение. След грубиянските си младежки години Бернд се радваше, че най-после може да даде на детето си нещо, което да уважава. Заслужаваше го. Новата небесна мина се оказваше по-продуктивна, отколкото бе очаквал.

Единственият му проблем беше да се отърси от суеверния страх, че нещастиято скоро отново ще го настигне.

След унищожаването на голгенската небесна мина всички скитници бяха неспокойни. Още повече ги бе смутила вестта за извънземната атака срещу ханзейските луни при Ансиър. Въпреки че бдителни разузнавачи наблюдаваха всички нерегистрирани скитнически фабрики, никой не знаеше точно какво да търси — или какви действия са провокирали опустошителните нападения.

Той чу, че по металната стълба отново се качва някой, и се обърна. На мостика се появи дъщеря му Джуна. Дванадесетгодишното момиче беше бъдещ капитан и обичаше да гледа как баща ѝ управлява небесната мина. Той ѝ махна с ръка за поздрав и погледна все още чакащия инженер. Най-после разбираше какво иска Кларин.

— Добре, ти изпълни всичко, което те помоли да направиш баба ми. Събери си багажа и се пригответи да се върнеш в Рандеву със следващия товарен ескорт. Резервоарите вече са осемдесет процента пълни и пилотът на ескорта трябва да дойде, за да ги откара до центъра за разпределение. Последвай своята Пътеводна звезда.

Широко усмихнат, Елдън Кларин му благодари и бързо се оттегли.

Джуна застана до баща си. Когато беше по-малка, сядаше на страничната облегалка и имитираше заповедите на Бернд. Сега просто се взираше в облаците. Той си помисли, че някой ден дъщеря му ще стане отличен шеф на небесна мина, навярно без да губи години за грубиянство като баща си.

— Онова там буря ли е? — Джуна посочи към гъст възел от облаци. — Като че ли бързо се променя.

В дълбините блестяха светлини, мъждукащи огънове, които се разширяваха като разцъфващо цвете. Облаците започнаха да се движат като въртопи.

— Прекалено е бързо, за да е буря. Добре, че го забеляза, Джуна. — Той потупа момичето по рамото, после повиши глас и попита техниците: — Какво е онова там?

— Масивни обекти, които се движат нагоре — отвърна един от тях. — Не е нормално климатично явление. Издигат се директно под нас.

Бернд се вледени и внезапно си помисли за Голген. Дали мигове преди атаката Рос Тамблин беше видял подобно нещо? Може би просто бе напласен, но нямаше да допусне същото да се случи и тук.

— Включи алармения сигнал!

— Господине? — попита метеорологът.

— Действай! Няма да рискувам. — Джуна изглеждаше уплашена, ала Бернд обръщаше внимание единствено на променящите се явления в облаците под тях. — Ако греша, можете по-късно да се майтапите с мен. Ако съм прав, ще ми благодарите.

В този момент, придружени от пращане на сини мълнии, от които по гърба го полазиха тръпки на ужас, през високия облачен пласт на Ерфано излетяха пет зловещи диамантени сфери — бойни кълба от цивилизация, непонятна за човешките същества.

— Върви да повикаш майка си, Джуна. Бързо! — Момичето панически се обърна. Изведнъж придоби вид на съвсем малка. Бернд се изправи и я побутна към стълбата. — Колкото може повече членове на екипажа да се качат на разузнавателните кораби и да се отдалечат от небесната мина.

— Евакуация ли, господине? — попита началник-смяната.

— Бързо! — извика той. — Бягайте, докато можете.

Диамантените кълба се издигаха към беззащитната Ерфанска небесна мина. Виеха сирени. По интеркомите ревяха съобщения. Бернд Окая се обвиняваше, че не е предвидил такава ситуация, че не е провел повече учения, но въпреки това хората му реагираха бързо и ефикасно, включително Джуна.

Той отиде при комуникационния пулт, изблъска свързочничката настрани и ѝ каза да се качи на някой разузнавателен кораб. После прати сигнал на обща честота.

— Извънземни кораби, ние не сме ви врагове. Тук сме с мир. — Бернд зачака, ала не получи отговор. — Не ви заплашваме с нищо. Моля, отговорете. Кажете ни какво искате.

Отново нищо.

Рой малки разузнавателни кораби вече напускаше бавно носещата се фабрика и се отправяше към откритите облаци. Ала всеки от тези съдове можеше да носи трима, най-много четирима души. Бернд нямаше да успее да спаси целия си екипаж.

Петте извънземни кълба се издигнаха до равнището на небесната мина, искрящи, криещи мъгливи тайни в млечнобелите си корпуси. Бяха огромни — диаметърът им надхвърляше шест скитнически мини. Бернд Окая беше виждал ужасните кораби на записите, които ЗВС бяха засекли от Ансиър.

Пирамидалните изпъкналости по гладките корпуси пращяха все по-силно. Сините мълнии все по-бързо пробягваха между върховете им.

Мостикът на небесната мина опустя. Бяха останали само Бернд и двама души от екипажа.

— Може да искат ектите! — извика един стар ветеран.

„Извънземни пирати, които също искат да откраднат гориво за космически кораб?“ — помисли си Бернд. Пръстите му затанцуваха по пулта и освободиха транспортния контейнер, пълен с ценния водороден алотроп. Той излъчи по всички канали:

— Вземете товара ни, но не ни унищожавайте, моля ви. На борда има триста души — семейства, жени и деца. — Молбата му прозвуча глупаво още докато я изричаше. Какво ги интересуваха извънземните тези неща?

Ектирезервоарите се отделиха от корпуса и Бернд продължи да управлява небесната мина със смехотворната ѝ максимална скорост.

Скъпият товар се премяташе в облаците на Ерфано като жертвоприношение... или откуп. Сърцето му се сви, когато извънземните кълба не обърнаха внимание на ектите и продължиха да се приближават към фабриката.

Спокойно можеше да взриви горивните цистерни. Навярно експлозията щеше да е достатъчно силна, за да разцепи някое от диамантените кълба... но най-вероятно нямаше. А огромните колкото град чудовища бяха *нет*. Въпреки че все още не бяха открили огън, той знаеше, че е обречен.

— Време е да отделим жилищния модул — каза Бернд. Това бе последната му отчаяна стъпка. — Ще трябва да жертваме небесната мина и да се надяваме, че извънземните ще последват по-голямата фабрика и ще ни оставят на мира.

Връзките между модулите се разкъсаха и главната палуба се издигна от тромавата промишлена част. С огорчено, ала предизвикателно изражение, малката Джуна отново се покатери на мостика. Преди Бернд да успее да се скара на дъщеря си, че не е избягала, по стълбата я последва и жена му.

— О, Марта! — Сърцето му се сви и той поклати глава. Искаше му се да ги укори за глупавата любов, която можеше да им струва живота.

Извънземните бойни кълба не обърнаха внимание на отлитащите разузнавателни кораби. Въпреки това, след като главната част от мината беше унищожена, малките съдове нямаше да има къде да кацнат и презаредят. Корабостроителницата на луните на Ерфано бе изоставена след пускането на фабриката в действие. Бернд се помоли на Пътеводната звезда да се появи някакво избавление преди животоподдържащите системи на бегълците да се изчерпят и корабите един по един да потънат в безкрайната атмосфера.

Издигна небесната мина във високите облаци, но безпощадните кристални сфери продължаваха да се приближават.

Жена му и дъщеря му стояха до него и той ги прегърна. В душата си знаеше, че каквито и да са, тези същества не искат горивото, не искат нищо от скитническите небесни мини.

Просто искаха да избиват човеци.

Проблеснаха сини мълнии. Бернд притисна жена си и дъщеря си към себе си. Смъртоносното електричество за миг изпари метал и

стъкло — прекалено бързо дори за да си поеме дъх. Заедно със семейството си и целия модул той се превърна в куп взривени атоми.

67.

НИРА

На престолонаследника Джора'х му трябваха няколко дни, за да уреди официален прием при великия маг-император. Понесли по една саксия с фиданка като дар, Нира и Отема влязоха в прочутата приемна зала.

Прозрачният многофасетен Призматичен палат ги обграждаше отвсякъде и на Нира ѝ се струваше, че се намира в сърцето на гигантски скъпоценен камък. Стените бяха направени от стъклени балони. Към ядрото бяха скачени седем по-малки глобуса, зали с кули, водещи до горната небесна сфера. Асансьорни шахти пресичаха като вени главния купол. По-малките сфери помещаваха основите на илдирийското правителство, министерствата на икономиката, земеделието, колонизацията, отбраната, градските въпроси, медицината и междурасовите отношения.

Престолонаследникът дари момичето с хипнотичната си усмивка и се присъедини към тях на входа към залата за аудиенции. Докосна Нира по рамото и я побутна напред.

— Вече сигурно са ти омръзнали всичките ни великолепни гледки.

Усмивката му беше широка и искрена.

— Как е възможно на човек да му омръзне толкова много енергия... толкова много вълнение? Боли ме главата от опити да разбере всичко, но не искам никога да свършва.

Джора'х се засмя — мелодичен и трогателен звук.

— Много си мила, Нира. — Въведе ги в залата, пълна с куртизанки и сановници, всички произхождащи от човекоподобната благородническа раса. Стройни и привлекателни, те носеха плътно прилепващи към телата им дрехи. Кожата на жените беше покрита с пъстроцветни рисунки. Много от тях носеха искрящи електростатични качулки, които се излъчваха от яките им и бяха в тон с багрите на роклите и наметалата им.

Омаяна, Нира се вля в потока. Джора'х вървеше до нея. Отема тържествено ги следваше с високо вдигната глава и безизразно лице. Желязната лейди не изглеждаше впечатлена от красотата наоколо, ала Нира проявяваше искрено любопитство и изразяваше достатъчно удивление и за двете.

Над централния купол висеше втори глобус, отворен отдолу, така че образуваше изкуствено небе, огромен висящ терариум. От отвора се спускаха храсти, цветя и лиани. Пръскачки поливаха растенията и капките блестяха по листата. Екзотични извънземни аналози на колибрита и пеперуди изпълваха купола и прелитаха от цвят на цвят, за да събират нектар или да пият от мънички вирчета вода, уловени в шепите на ярките като диаманти листа.

— Какво задържа птиците и пеперудите вътре? — попита Нира. — Защо не се спускат надолу?

— Обезсърчаващо поле, но фино. Те изобщо не подозират, че са затворени. — Джора'х пристъпи напред. — Хайде, ела да се срещнем с баща ми. Трябва да се погрижим за важната ни работа, преди да ме разсееш, мила Нира, и да ме накараш да ми се иска да ти покажа още по-интересни места в Призматичния палат.

— Престолонаследнико, срещата с мага-император ни интересува повече от всичко, което можеш да ни покажеш — укори го Отема.

Двете жени продължиха напред със саксиите с фиданките. Растенията се опиваха от възхитителния блясък на седемте слънца. Откакто бяха пристигнали, зелената кожа на Нира бе потъмняла. Въпреки че от време на време копнееше за прохладния мрак на горската нощ, тя никога не се уморяваше или отегчаваше. Ядеше безброй деликатеси, а кожата ѝ осигуряваше допълнителни хранителни вещества, затова се нуждаеше от много по-малко почивка.

Могъщият маг-император седеше на своя какавиден трон. Високо над него пресичащи се струи мъгла образуваха облак, върху който прожектираха холограма на кръглото лице на владетеля. Увиснал като пълна луна под отвора на небесната сфера, ликът му мърдаше устните си, докато самият той говореше на застаналите под него придворни. Светлинен сноп се издигаше от ръба на големия колкото легло трон в сияен стълб, който пресичаше холоизображението.

Когато ги видя да се приближават с неговия най-голям син, магът-император бързо освободи двама благородници, които се поклониха и се отдръпнаха. Красивият престолонаследник пристъпи към него. Тънките златни плитки около главата му приличаха на грива. Той повика жените.

— Елате. — И сияещ от удоволствие, заведе Нира и Отема при баща си под отворената небесна сфера. — Татко, щастлив съм официално да ти представя тези две гостенки от Терок.

Нира погледна месестия владетел в приличащия на утроба трон. Не забеляза прилика между него и мъжествения животински магнетизъм на престолонаследника Джора'х.

Полегналият маг-император се размърда.

— Всички са добре дошли на поклонение в Миджистра, даже човеците. Нашите две култури имат да учат много една от друга.

Джора'х, който очевидно и преди беше слушал тези думи, докосна Нира по рамото. Тя усети успокоителното му присъствие, близко и топло.

— Татко, те са зелени жрици, служат на терокската световна гора. Зелените жреци могат да установяват мигновена връзка на огромно разстояние.

Магът-император се надигна и седна. Очите му проблеснаха като извадени оръжия на ослепителната светлина.

— Да, знам за такива човеци. Намирам способността им за интересна.

Джора'х посочи старицата.

— Това е Отема, бивша терокска посланичка в Теранския ханзейски съюз. Сега е в Миджистра по моя покана. А това е нейната прелестна помощничка Нира. — Той се усмихна на младата жена.

Тя се изчерви — Джора'х флиртуваше прекалено открито, ала един престолонаследник нямаше причина да изпитва никакви угризения.

— Преди няколко месеца Рейналд, синът на техния владетел, ни гостува. Договорихме се да ни прати тези две представителки. Зелените жреци се интересуват от илдирийската история и легенди. Дадох им разрешение да проучат нашата Сага за седемте слънца.

Все още изпълнена с благоговение, Нира запази мълчание. Отема пристъпи към какавидения трон на мага-император, почтително

извърна очи и протегна орнаментираната саксия с фиданката, за да покаже на великия владетел красивите, напомнящи на пера клони и златистата люспеста кора.

— За нас е чест да ти поднесем фиданка от световната гора, господарю. Чрез тези дървета ние общуваме на огромни разстояния. Мислите ни се сливат с всички тези дървета, които растат из Спиралния ръкав.

Дебелият маг-император не си направи труда да повдигне ръка и не понечи да поеме саксията. Като че ли не проявяваше никакъв интерес към дърветата.

— Приемам вашите дарове. Тъй като сте специалистки и изглежда, че ще прекарате известно време при нас в Миджистра, най-добре е да ги задържите. Грижете се за фиданките, както го правите на родния си свят.

Отема се поклони и Нира последва примера ѝ. Посланичката се изправи и погледна великия илдирийски владетел.

— Много сме слушали за вашата Сага за седемте слънца и с нетърпение очакваме да започнем работа. Научих, че е нужен цял живот, за да прочетеш целия епос.

— Илдирийски живот — с едва доловима самодоволна насмешка отвърна магът-император. — Човеците имат по-кратко съществуване на голямата сцена на галактиката.

— Въпреки по-краткия си живот човеците, изглежда, постигат много повече, отколкото нашите най-велики герои — сякаш спореше с баща си, отвърна Джора'х. — Може би притежават по-силно чувство за... неотложност?

— Интересно наблюдение — почти изръмжа магът-император. После рязко плесна с ръце и високият звук отекна в залата. — Достатъчно. Погрижи се да се запознаят с паметителя Вао'сх. Той ще отговаря на всичките им въпроси за Сагата.

Магът-император насочи очи към Нира и сякаш анализира тялото ѝ, все едно ѝ правеше дисекция. От настойчивия, но безстрастен поглед я полазиха тръпки. Какво искаше от нея?

— Синът ми, изглежда, проявява интерес към теб. Към двете ви — бързо се поправи той. — Джора'х ще се погрижи за всичките ви нужди.

68.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

Магът-император прекарваше много време в приемната зала с небесната сфера — изслушваше молители и разговаряше със своя народ. Даваше аудиенции по прищявка, допускаше до себе си всички поклонници. Предпочиташе да е сред поданиците си, където можеше да усеща общите им проблеми чрез живата връзка на тизма.

Когато беше в друго настроение обаче, магът-император не можеше да търпи преклонението и врявата. Оттегляше се в тихите си покои, където в самота съзерцаваше държавните нужди. Не се оправдаваше за поведението си. Той бе магът-император.

В такива моменти владетелят често викаше престолонаследника Джора'х, за да обсъждат политиката на Империята. Джора'х обичаше да говори с него като син с баща си и изпитваше искрено желание да се учи от великия мъж. Някой ден щеше да прави същото със собствения си благородно роден наследник Тор'х.

След като се подкрепи с апетитен обяд, Джора'х отиде в съзерцателната стая, изпълнен с енергия и готов за задълбочен разговор. Носеше безупречни нови одежди, ушити от терокски тъкани, тънък копринен плат, спускащ се на широки гънки по гърдите му, прихванат с игли със скъпоценни камъни и златни копчета.

След пристигането на „Ненаситно любопитство“ Джора'х беше поискал от министъра на търговията Клио'с пръв да разгледа екзотичните чуждоземски стоки. Престолонаследникът бе купил половината товар на Рлинда Кет за себе си, главно за дарове, които да подели между многобройните си любовници и потомци. Изобщо не се беше пазарил с търговката — просто ѝ бе платил от илдирийската хазна.

Другите благородници се бяха нахвърлили като хищни животни на останалата част от товара и бързо бяха вдигнали цените много повече от първоначалните надежди на търговката.

Джора'х се поклони тържествено и магът-император го поздрави. Престононаследникът преброи прислужниците, струпани около меката грамада на баща му. Петнадесет! Те изпълняваха задачи, които бяха по-необходими за собственото им самоуважение, отколкото за истинското удобство на владетеля.

Дребни и сръчни представители на прислужническата раса масажираха бледата кожа на мага-император, втриваха масла и мехлеми в ставите му, премахваха всеки намек за мазол или петънце. Други слуги му поднасяха меки бонбони, туршии, ароматни плодове и хрупкава осолена риба. Суетяха се около него, поправяха одеждите му, галеха дългата му плитка.

Магът-император търпеше всички тези грижи, отпуснат на какавидения си трон и нацупил дебелиите си устни. Джора'х знаеше, че баща му не изисква такова преклонение, но позволява на прислужниците да изпълняват вродената си потребност да му угаждат. Днес обаче прекаленото внимание дразнеше владетеля. Възхитителната му плитка потръпваше и се мяташе като опашка на разярена исикска котка.

— Оставете ни на мира — за ужас на прислужниците изсумтя той. Те нададоха дълбок гърлен стон и унило заотстъпваха с наведени глави. — И да не чувам повече глупости, че някой от вас е извършил ритуално самоубийство — изръмжа магът-император. — Щом трябва да се грижите за някого, вървете в града, намерете някой уморен, изтормозен работник и го масажирайте. Имате моята благословия.

Зарадвани, прислужниците забърбориха и побързаха да излязат. Джорах знаеше, че ще положат всички усилия, за да угодят на нищо неподозиращите работници в работилниците.

Когато останаха насаме, владетелят насочи сънливия си поглед към сина си.

— Някой ден и ти също толкова ще мразиш прекалените грижи, Джора'х.

— Вече виждам недостатъците. — Той топло се усмихна на баща си. — Но дотогава има още много време.

По традиция магът-император управляваше повече от век и на Сайрок'х му оставаха още много десетилетия, през които престононаследникът щеше да продължи да води жизнерадостния си живот. Бащата на сегашния владетел, Юра'х, бе стоял начало на

Империята преди сто осемдесет и три земни години, когато илдирийците бяха срещнали човешките заселнически кораби.

— И все пак настоявам да разбираш галактическата политика — с опасен глас каза магът-император. — Всичките ми синове са губернатори на илдирийските колониални светове. Общувам с тях чрез тизма, но очаквам те да проявяват *разбиране*, а не просто да изпълняват телепатичните ми нареждания. Вие сте мои инструменти и оръжия за управление на Империята.

Джора'х кимна — обичаше да научава нови неща, макар че разностранните му интереси съвсем не се ограничаваха с обикновената строга политика. Неговият син Тор'х, който живееше в разкош при добродушния губернатор на тучния свят Хирилка, досега също не беше проявил интерес към политиката.

Когато обаче подложеха Джора'х на ритуална кастрация и станеше владетел и пазител на тизма, щяха да му се изяснят всички мисли, всички планове, дори тайните дела на баща му. Със загубата на мъжествеността си престолонаследникът щеше да проумее *всичко* с внезапно просветление. Като пламък на свещ, предаван от поколение на поколение, ненарушима приемственост още от първия маг-император, която осигуряваше силата и неизменността на великата Илдирийската империя.

— Научих, че синът ти Зан'нх се е отличил в слънчевия флот. Адар Кори'нх много го хвали.

Джора'х кимна. Въпреки че не бе чистокръвен благородник, с всичките си способности и амбиция Зан'нх може би щеше да стане подобър владетел от егоцентричния Тор'х.

— Да, съвсем наскоро го повишиха в чин кул. Адарът обяви нови военни маневри и зрелищен парад на нашите прекрасни кораби. Всички са щастливи, че издадохте указ за нови тържества и празници.

Магът-император също кимна.

— Известно ти е и че нашите занаятчий ваят нов колос, величествен обелиск, който ще бъде поставен в Миджистра, и във всяка отломъчна колония ще бъдат издигнати негови по-малки копия, освен предишните.

— Това е заслужена чест, татко.

Владетелят, изглежда, се подразни от угодническия отговор на сина си.

— Поисках също нашите най-добри паметители да правят почести изпълнения, за да речитират допълнителните части от Сагата. Ще ми се да насърча популярността на по-неизвестните ни герои.

— Затова ли изчезна оцелелият историк от Крена Дио'сх? Никой не го е виждал...

Магът-император махна с тежката си ръка.

— Да, пратих него и още много паметители на други отломъчни колонии. Няма значение точно къде са отишли.

— Думите ви ме правят горд да съм ваш син, татко. Ще ми оставите несравнимо наследство и от ден на ден го правите все по-велико.

Владетелят се намръщи.

— И защо според теб правя всичко това, Джора'х? Помисли над този въпрос! — Острият му тон изненада сина му. — С каква цел полагам всички тези необикновени усилия?

— Ами... за славата на илдирийския народ, разбира се.

— К'лар бекх! Прекалено си наивен, за да си мой престолонаследник! — Магът-император сърдито се разшава на какавидения си трон и плитката му потръпна. — Очаквам такова безусловно одобрение от страна на цялото население, но ти би трябвало да си способен да прозираш в сенките и да откриваш детайли, които забелязват само умните. — Гласът му разкриваше дълбоко разочарование и раздразнение.

— Тогава каква е причината, татко? — промълви смутеният Джора'х.

Магът-император се понадигна на подобния си на утроба трон.

— Ами това, че нашата Илдирийската империя наистина е в застой, точно както подозират подлите човеци! Ние изтеглихме отломъчната си колония на Крена заради епидемията, но изоставяме и други светове, отказваме се от собствената си територия. Не си ли забелязал, че човеците заграбват всяка свободна планета и се разпространяват като пожар? И вместо да се наситят, с всяко ново селище стават още по-алчни.

Плитката му се мяташе като разлютена змия. Джора'х неволно отстъпи крачка назад.

— Но не и ние — гневно продължи магът-император. — Илдирийците отстъпват, вместо да напредват. Ние се оттегляме, вместо

да проучваме. Нашето могъщество крее... и е така от векове.

Престолонаследникът смаяно погледна баща си.

— Никога не съм чувал такова нещо.

— Защото никога не си обръщал внимание — изсумтя магът-император. — Това е причината, поради която трябва да придаваме значение на грандиозните спектакли и историческите празници. Един древен човешки документ го нарича „хляб и зрелища“. Докато илдирийският народ вярва във величието си, ние ще можем да убеждаваме и самите себе си, че то е реално.

Поразен от думите му, Джора'х се опита да погледне действителността от тази нова перспектива. Не се съмняваше в правотата на баща си — никой не можеше да оспорва заключенията на мага-император. Владетелят никога нямаше да го излъже и наистина беше по-мъдър от всеки друг представител на тяхната раса. Чрез тизма той виждаше през очите на всичките си поданици, което му даваше почти всемогъщо присъствие.

— Това... известно ли е на братята ми, на губернаторите? Само аз ли съм толкова сляп?

Магът-император, изглежда, се съжали над Джора'х.

— Всичките ми синове са различни. Губернаторът на Добро не намира радост в живота си, макар че работи по-усърдно от всеки друг, за да ми служи. Губернаторът на Хирилка е затрупан със скромните си задължения в периферията на Хоризонтния куп и има прекалено високо мнение за значението и положението си в Империята. Губернаторът на Марата е хедонист: той намира удоволствие в заниманията си и не мисли за Империята извън стените на дома си. Ала всеки мой син ме чува чрез тизма. Всеки усеща мислите и решенията ми и ми се подчинява. Така и трябва да е.

— Но *ти*, Джора'х, някой ден трябва да поемеш тази огромна отговорност — продължи императорът. — Аз не правя сравнение между децата си. Ти си първородният, престолонаследникът. Когато заемеш мястото ми, ще разбереш всичко. Но дотогава искам да си наясно какво те очаква, а не само да изричаш красиви думи като идиот. *Поразсъждавай* над това, което ти казвам.

Джора'х мъчително преглътна, замислен за усилията си да поддържа популярността си. Виждаше как илдирийският народ се

забавлява, опивайки се от величието на империята. Той имаше добро сърце, ала може би наистина бе прекалено наивен.

Въпреки че губернаторът на Добро винаги беше мрачен и потънал в кроежи, Джора'х осъзна, че брат му навярно разбира много повече от него. Зачуди се още колко тайни крие магът-император, макар че щеше да научи всичко в ужасния ден, в който поемеше юздите на тизма.

Смутен, престолонаследникът заотстъпва от какавидения трон с надеждата, че аудиенцията е свършила.

— Нека помисля за всичко това, татко.

— Трябва да разбереш истината, сине. Като следващ маг-император, ще ти се налага да взимаш някои жестоки и безсърдечни решения. Но ще се примиряваш с тях, защото в крайна сметка ще са най-добрият избор за народа ни.

— Хм... разбирам, татко. Теоретично много отдавна знам тези неща. Но въпреки това сърцето ми се затруднява да разбере тази тежка новина.

Месестото лице на мага-император се промени и на него се изписа искрена загриженост.

— Още нещо: чу ли за странната атака срещу луните на новата звезда, която възпламениха човеците?

— Да. Те твърдят, че било дело на някакви могъщи чуждопланетяни. Но как е възможно това? Освен човеците през цялата си история ние не сме срещали други живи цивилизации. Освен ако не вярваме на легендите за шана реите, но винаги съм смятал, че тези създания на мрака са просто мит отпреди Изгубените времена.

— Щом в Сагата за седемте слънца е записано нещо, значи поне в основите му е заложена истина — отвърна владетелят и отново се намръщи. — Но не, сине, това не е дело на шана реите. Освен нападението при Ансиър, тези нови врагове са унищожили скитнически ектиппроизвеждащи фабрики при Голген, а съвсем наскоро и при Ерфано.

— Нови атаки ли? В опасност ли сме? — Престолонаследникът бе зашеметен от странните и ужасяващи неща, които беше научил.

Гласът на мага-император стана абсолютно искрен.

— Илдирийската империя — и всъщност всяко живо същество в Спиралния ръкав — несъмнено навлиза в много сериозна криза. Никой

не може да предвиди колко тежко може да стане това положение.

69.

ОХ

Молбата на кликиския робот Джоракс за аудиенция при крал Фредерик предизвика необикновено вълнение. Дворцовите гвардейци излязоха от нишите си, а кралските съветници се зачудиха какво да правят.

Базил Венцеслас обмисли официалната си реакция. Накрая инструктира старото учителско компи ОХ да прекрати уроците на принц Питър и да отиде при черната извънземна машина.

— Пратиха ме да ти правя компания. — Два пъти по-ниско от големия, напомнящ на бръмбар робот, компито беше излъскано и почистено, гласът му — модулиран с нов тембър. ОХ застана мирно и анализира кликиската машина. Той беше създаден да се учи, при всяка възможност да поглъща информация и спомени, макар че ядрото на паметта му вече бе пълно от векове личен опит и нямаше много място за нищо ново.

— Ще чакам тук колкото е необходимо — отвърна Джоракс. — Годиците не означават нищо за нас.

След провалилия се опит на Уилям Андекър за „технодисекция“ охраната беше разбила вратата на заключената кибернетична лаборатория и бе открила компютърния специалист мъртъв. Лабораторията бе разрушена и всички записи бяха изтрети. Завариха кликиския робот спокойно и неподвижно да стои в средата на помещението.

Когато Джоракс най-последно бе проговорил, думите му бяха кратки:

— Човешкият учен се опита да проникне във веригите ми въпреки моите предупреждения да не го прави. Той неволно задейства моята автоматична самоотбранителна подпрограма и резултатите бяха фатални. Вината за всичко това е изцяло негова.

Поради оскъдните веществени доказателства следователите нямаха друг избор, освен да му повярват. Охраната около Джоракс

беше усилен и наблюдението му бе подновено, ала извънземният робот не беше правил нищо в продължение на няколко дни. До момента, в който поиска аудиенция.

— Важно е да разговарям с вашия крал.

ОХ, изглежда, заинтригува кликиския робот. Джоракс разгледа дребното учителско компи с алените си оптични сензори. ОХ търпеливо чакаше. Накрая извънземната машина каза:

— Ти си друг тип робот, създаден от човеци.

— Функционирам вече три века и четвърт — отвърна ОХ. — Служих на борда на първия човешки заселнически кораб. След нашия съюз с илдирийците се върнах на Земята, за да изпълнявам задълженията си на учител и хранилище на информация.

— Ти ръководител на компитата ли си? — попита Джоракс.

— Говоря от името на човеците, моите господари. Свидетел съм на управлението на шестимата велики крале на Земята.

Джоракс замислено замълча, после каза:

— Такива хронологически интервали са нищо в сравнение с живота на кликиските роботи.

— Вярно е, но оспорвам уместността на тази гледна точка, тъй като не сте запазили подробни спомени.

ОХ намираще това за озадачаващо и обезсърчаващо. Спомените от дългия му живот изпълваха веригите му и той с мъка си представяше колко много данни и прозрения са изгубени от изчезналата цивилизация. Щом работи като Джоракс не си спомняха нищо, кликиската раса наистина беше изгубена завинаги.

— Колко твои другари са открити и активирани през последните пет века? — попита той.

Джоракс помълча малко, сякаш изчисляваше.

— Около петдесет хиляди.

ОХ записа тази информация.

— Това надхвърля моето изчисление. Според мен Ханзата не знае, че броят ви е толкова голям.

— Трябва само да преброят, но малцина човеци си правят труда да ни различават един от друг — каза Джоракс. — А илдирийците не ни обръщат никакво внимание. Твърдят, че не сме част от тяхната история.

Стояха в сводестата галерия, която водеше към тронната зала на крал Фредерик. Гвардейците нито за миг не изпускаха Джоракс от очи.

— Имай предвид, че някога сме били милиарди — рече замисленият кликиски робот. — Преди... катастрофата. Броят на кликиските роботи плаши ли те, или те изненадва?

— Просто го намирам за интересен — отвърна ОХ.

Когато сановниците и бюрократите най-после приключиха обсъжданията си и взеха решение, ОХ вдигна поглед и видя, че от тронната зала излиза главният гвардеец.

— Крал Фредерик милостиво дава аудиенция на кликиския робот Джоракс. — Мъжът неловко замълча. — Не познаваме оръжейните системи в тялото ти. Както доказва неотдавнашната смърт на доктор Андекър, кликиските роботи наистина са опасни. Въпреки потенциалната опасност обаче кралят се съгласи да те изслуша.

Той посочи с жезъла си черния екзоскелет.

— Предупреждавам те, че всеки твой ход ще бъде наблюдаван. Охраната ни ще реагира на всяко заплашително действие с абсолютен и безпощаден отведен удар. Не ни давай повод да го направим. Разбираш ли?

— Кликиските роботи с нищо не са провокирали такава подозрителност. Въпреки това вашите условия са приемливи за мен. Не възнамерявам да навредя на вашия крал. — Насекомовидният робот тръгна към тронната зала.

Старият Фредерик носеше пурпурни одежди и корона със скъпоценни камъни и призматични плоскогеми на посивялата си глава. Наведе се напред със сериозен, но любопитен поглед. ОХ достатъчно отдавна наблюдаваше човеците, за да познае скритото, ала явно изражение на страх, изписало се на лицето на краля. Никой нямаше представа какво да очаква от извънземната машина.

Джоракс се приближи с плавната си гъсенична походка и спря на почтително разстояние пред издигнатия трон. Очевидно никой не знаеше как да представи този извънземен гост, нито какъв протокол да спазва. Накрая кралят заговори с глас, който смущаващо секна по средата на изречението.

— Никога не съм имал възможност... лично да се запозная с кликиски робот.

Джоракс забръмча и изпъна сгъваемите си телескопични крака.

— Трябва да предам важно съобщение на великия крал на Теранския ханзейски съюз от кликиските роботи.

Всички в тронната зала наостриха уши. Работеха камери и ОХ знаеше, че всяка дума ще бъде анализирана и обсъдена. Дори в този момент специалистите се опитваха да извлекат всяка полезна информация за тайнствените бръмбаровидни машини.

Джоракс високо заговори с бръмчащия си глас:

— Докато се завърнат нашите предци и създатели кликисците, ние роботите сме единствени представители на тази древна могъща цивилизация. Ние сме допринесли за проучването на нашите руини и сме участвали в множество трудни строежи, защото вашите методи ни интересуват. Никога не сме причинявали зло на човешко същество, нито сме ви давали повод да се боите от нас. Неотдавнашният опит за нарушаване на моята физическа цялост обаче хвърли светлина върху смуцаващото отношение към нас. Кликиските роботи са рядко срещани създания. Ние ценим съществуването си, също както хората ценят своето. Затова кликиските роботи настояват да бъдат разглеждани като независим вид.

Крал Фредерик го изгледа изненадано.

— Искането не е неоснователно, Джоракс, но какво... какво го провокира след толкова много време? Доколкото знам, ти лично си на Земята от няколко години.

Червените оптични сензори заблестяха.

— Вашият кибернетик доктор Уилям Андекър се опита да ми нанесе тежки телесни повреди. Той искаше без мое разрешение да ме разглоби и да проучи частите ми. Това насилие може да се смята за акт на война срещу кликиската цивилизация. Искам да съм сигурен, че такива брутални атаки няма да се повторят.

В залата се разнесе ахване. Крал Фредерик се изчерви и помирително вдигна ръце.

— Нека не прибързваме! Това е било неблагоприятно и своеволно действие на един човек, съгласни сме. Смъртта на доктор Андекър даде на всички ни достатъчно ясен урок, че трябва да оставим теб и другарите ти на мира.

— Точно така — потвърди Джоракс. — Нашите вътрешни системи предвиждат опасни автоматични реакции, които не можем да контролираме. Кликисците са ни ги инсталирали поради свои

съображения. — Той огледа тронната зала. — Но ние сме наблюдавали как се отнасят към своите работи хората. Забелязали сме вашето равнодушие към разумните машини, които наричате „компита“.

Застанал в дъното на тронната зала, ОХ внимателно наблюдаваше всяко движение в публиката.

— Нашите компита не са толкова сложни, колкото кликиските работи, Джоракс — опита се да се оправдае крал Фредерик. — Те определено не могат да се сравняват с вас. Това са машини, подвижни устройства с вградени информационни системи, построени единствено за наше удобство. Те не са... форма на живот.

— Това е въпрос за друго обсъждане — отвърна Джоракс. — Не допускайте грешката да смятате кликиските работи за механични марионетки като вашите компита. Ние сме индивиди с хилядолетна продължителност на живота. Никой човек няма право да ни заповядва — или да ни подлага на дисекция.

— Уф, съгласен съм, съгласен съм — бързо и настойчиво каза Фредерик. — Позволи ми да ти изкажа своите най-искрени извинения за неудобството, което си изтърпял. Уилям Андекър е действал по своя воля, без разрешение или пълномощия от Ханзейския съюз. Уверявам те, че това никога няма да се повтори. — На лицето на краля се изписа умолително изражение.

— Всички кликиски работи ще се радват да го чуят.

И без повече коментари или протоколни любезности Джоракс се обърна и напусна Двореца на шепота.

70.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Развълнуваният от откритието си жрец Аркас беше много настоятелен.

Маргарет не искаше да изгуби нито ден далеч от главния кликиски град, който двамата с Луис вече бяха картографирали и проучили. Като работеха заедно, но се съсредоточаваха върху личните си проекти, те най-после бяха започнали да напредват с анализа на архитектурата и вътрешното устройство на пустия метрополис. Археоложката нямаше намерение да отвлича вниманието си.

Луис обаче подхвърли, че може би си струва да променят режима си за един ден.

— Това не е точно почивка, скъпа — каза той с момчешка усмивка. — Археологът трябва да рискува и Аркас наистина смята, че е открил нещо важно. Изслушай го.

Тя скептично погледна зеления жрец, който едва сдържаше ентузиазма си.

— Отидох да събирам фосили в един каньон, чиито стени се рушат. Видях висок скален навес — изглежда, се разпада. Дълбоко под него различих кликиски сгради. Много сгради. Може да е нов град, останал непокътнат през всички тези векове.

„А може да е просто плод на въображението ти“ — помисли си Маргарет. Ала въздъхна и се пресегна за раницата си.

— Да, археолозите трябва да рискуват. В края на краищата тъкмо затова изобщо се омъжих за теб, старче.

Луис се подсмихна и я прегърна, а тя го потупа по костеливия гръб. После събраха багаж за половиндневна експедиция в пустинния пек.

Когато навлязоха в лъкатушните каньони, издълбани от реки в седиментните скали, Маргарет с изненада видя трите кликиски робота да се надигат от широката каменна плоча, върху която се грееха на слънце.

— Ще ви придружим — каза Сирикс. — Винаги сме се интересували от новите открития.

— Отлично — отвърна Луис. — Някой ден ще открием нещо, с което ще възпламеним спомените ви. — Той вдигна показалец. — И не се срамувайте да правите предположения. Тъкмо в това се състои прогресът.

— Отлично — избръмча Сирикс. — Ще се опитаме да правим... предположения.

Аркас ги поведе по едно сухо дърво. Големите черни работи не се затрудняваха да вървят по неравния терен, ДД също. Сенките на високите, остри като бръсначи зъбери се сливаха около тях. Металическото ехо на стъпките и гласовете им отекваше в отвесните скали. Камъните бяха ръждивокафяви, сякаш тук бяха извършвани кървави първобитни жертвоприношения.

Днес оранжевото небе на Рейндик Ко имаше странно мъгляв вид, като че ли слънцето бе скрито от дим. Маргарет не си беше направила труда да се запознае с капризното време на планетата, но редките облаци ѝ се струваха малко странни.

Тя любопитно наблюдаваше Аркас, който уверено крачеше по виещия се лабиринт. Зеленият жрец зави наляво в малък страничен каньон и се закатери по камънаците, свлекли се от високите скали. Каменните стени се стесняваха още повече.

— Насам — каза той. — Не е далеч.

Луис посочи тънката ивица на небето между отвесните склонове на каньона.

— Онова нещо не ми харесва.

Сивата мъгла над тях се беше сгъстила в плътни облачни юмруци. Примесеният с прах слаб дъжд, който падаше от облаците, се изпаряваше, преди да стигне земята.

— Като че ли е надвиснала силна буря. — Маргарет огледа скалните стени, които ги обграждаха отвсякъде. — Дали Рейндик Ко не е от онези светове, на които годишните валежи падат за един следобед?

Аркас загрижено подуши въздуха.

— Ще ми се да можех да докосна някоя от фиданките ми и да получа информацията от световната гора. Все още не знам достатъчно за пустините... Но да побързаме. Вече сме съвсем близо.

Закатериха се по скалите и стигнаха до друг каньон. Маргарет се чудеше как зеленият жрец изобщо е открил това място и после е намерил обратния път до лагера. Високо на склона видя почти квадратен вход на пещера. Част от покриващия го скален перваз се бе отчупила. Останките се търкаляха по дъното на каньона.

Дори от това разстояние скалата изглеждаше куха, нещо повече от сводеста вдлъбнатина. Маргарет се вгледа и наистина различи нещо в сенките — ъгловати форми, които не приличаха на естествени скали или пещерни образувания.

— Да се качим горе — каза тя.

Напластените скали не бяха недостъпни за ловки катерачи. ДД носеше алпинистко оборудване за господарите си, но въпреки това изкачването нямаше да е лесно.

— Ти се катери пръв, ДД, и ни показвай пътя — каза Луис. — Внимавай за клатеци се камъни и пукнатини.

Дружелюбното компи не се поколеба.

— Разбира се, господарю Луис. — Андройдът извади снаряжението, набързо влезе във файловете с инструкции, за да знае как да използва инструментите, и се закатери по най-близкия скален перваз.

Археологът известно време го наблюдава, после се обърна към кликиските роботи, които едва ли можеха да последват примера на земния си събрат.

— Съжалявам, Сирикс. Тримата ще трябва да изчакате, докато издигнем рампи.

— Ако решим да издигнем рампи. Първо трябва да видим какво има горе — поправи го Маргарет. — Може да не си струва усилията, старче.

Луис усмихнато даде знак на зеления жрец.

— Искаш ли да си следващият, Аркас? Тъй като откритието е твое, защо да нямаш честта да си първият човек, стъпил там?

Аркас се изненада, после се смути.

— Сигурен ли си, че не е по-добре ти или Маргарет...

— Тези неща не ни вълнуват, Аркас — нетърпеливо го прекъсна тя. — Тръгвай.

Зеленият жрец се заизкачва след ДД.

Когато Маргарет започна да се катери — изчакваше мъжа си на всеки перваз, — по скалата заплющяха едри студени капки сивкав дъжд. Тя знаеше, че вечерта ще ги боли всичко. Щяха да си втрият един на друг мехлем против болки в ставите, но евентуалното голямо откритие щеше да ѝ помогне да преодолее болките и умората.

ДД беше изминал три четвърти от пътя до пещерата. Дъждът продължаваше да се усилва. Роботът заби клин в една цепнатина и се провикна надолу:

— Ще спусна резервно въже. Последният участък изглежда много опасен.

В този момент струи дъжд заплискаха каньона като с противопожарен маркуч и понесоха маси кал и пясък като отмиваща се боя.

— Дръж се! — каза Луис и побутна Маргарет към скалата. Измокриха се до кости само за няколко секунди. Дъждът не отслабваше. През пукнатините в стената на каньона се стичаха ручейчета и разтваряха минералните соли в камъка.

— Чувам нещо — надвика плисъка на дъжда Аркас. — Слушайте. Засилва се.

Маргарет чу трясък и тътен, яростен рев, който се усилваше. Вкопчила се в неравната скала, тя погледна надолу и видя, че по тесния каньон се носи кипящ език от кафява вода, повлякла наноси и огромни камъни. Вълната се блъсна в основата на стената, отскочи и образува въртоп, облизващ напластените скали.

Човеците и ДД бяха в безопасност, ала останалите на дъното на каньона кликиски работи бяха обречени. Трите черни машини бяха вдигнали разчленените си ръце в напразен опит да се защитят от напора на водата — преди тя да ги повали и да ги отнесе по тесния каньон, набирайки все по-голяма скорост. Премятащите се в мътната вода работи бяха мудни и безпомощни. След секунди те се скриха от поглед.

Преди Маргарет да успее да извика на Луис да се притисне към нея, ДД активира алармените си системи и поиска помощ. Просмукана от внезапния порой, част от напластената скална стена се свличаше. Край него се плъзгаха цели плочи, но той стискаше забития пикел в железния си юмрук. Скалата продължаваше да трепери и да се разпада с ужасяващ тътен.

Аркас се сви под един скален перваз с надеждата, че стената на каньона няма да се срути отгоре му. Падаха още камъни, понесени от малки водопади. Маргарет и Луис се държаха един друг. Камъните се сипеха като лавина и падаха в бушуващия поток на дъното на каньона.

От кликиските работи нямаше и следа.

Накрая камъните престанаха да трополят по первазите и небето придоби огненооранжев оттенък. Сивите дъждовни облаци бяха отминали, за да изсипят потопа си върху друга част от пустинята.

Подгизнали и зъзнеци от студ, Маргарет и Луис се размърдаха. Аркас смаяно премигваше. Увиснал на забития в стената пикел, ДД продължаваше да вика за помощ като уплашено дете. Механичната му ръка здраво стискаше желязото.

Задъхани, двамата археолози се заизкачваха по калните первази, после с помощта на въжето изтеглиха компито.

— Надявам се, че ще успеем да открием трите робота — каза ДД. — Мислите ли, че са били унищожени от наводнението?

Маргарет погледна към все още бушуващите води на дъното на каньона.

— Ще трябва да почакаме, за да проверим, ДД.

Аркас дойде при тях, окалян и измъчен. Маргарет избърса мръсотията от лицето си. Луис погледна жена си и се засмя. Тя поклати глава също и се усмихна.

Зеленият жрец посочи към мястото, където стърчеше забитият от ДД пикел. Половината пясъчникова скала се бе откъснала и под нея се бяха разкрили помещения и пещери.

Маргарет с подновен ентузиазъм хвана въжето на ДД. Компито предложи да тръгне първо.

— Моля те, прояви предпазливост, Маргарет — каза андроидът, но тя бързо се прехвърли в отвора под свлеклия се перваз.

— Ела тук, Луис! — извика археоложката и погледна надолу към все още треперещия зелен жрец. — Аркас, напомни ми никога повече да не се съмнявам в теб.

После се вмъкна в непокътнатия кликиски призрачен град.

71. НИРА

Поканата се получи в стаята на Нира — огледална гравирана плочка, която ѝ предлагаше заедно с престолонаследника Джора'х да присъства на зрелищен илдирийски турнир. Макар очевидно да беше представител на висшите раса, лъскавокожият куриер нямаше внушителността и обаянието на самия Джора'х.

Той изчака Нира да прочете още веднъж гравираните букви. Илдирийската писменост не я затрудни, тъй като беше възприела уменията да я чете от база данните на световната гора.

— Наредено ми е да изчакам отговора ти. Престолонаследникът Джора'х има огромно желание да му направиш компания.

Звучеше примамливо и Нира се зарадва, че ще има възможност да прекара известно време с красивия престолонаследник.

— Нека се посъветвам с посланик Отема все пак — каза тя.

Куриерът я последва по коридора до стаята на старицата, която седеше сред саксиите с фиданките си.

Отема разглеждаше документите, получени от паметителя Вао'сх. Четеше стиховете и строфите на глас, рецитираше лирични откъси от илдирийските митове и легенди. Старата жрица вдигна поглед към Нира.

— Този епос е пълен с необичайни поврати и великолепно истории. Всичко е съвсем ново за световните дървета. — Очите ѝ искряха. Отема докосна купчината документи пред себе си. — На сам човек ще му трябват десетилетия, за да прегледа всичко това, камо ли да го прочете на глас.

— Затова съм тук, за да ти помагам, посланик Отема. — За Нира разказите за илдирийския героизъм, храброст и трагедия бяха също толкова увлекателни, колкото епоса на Малори за крал Артур. — Двете обаче не можем да изпълним задачата докрай. Нито през твоя, нито през моя живот.

— Знам, знам. — Старицата се намръщи и татуировките по лицето ѝ се набръчкаха.

Куриерът чакаше до прозрачната врата на Отема. Лицето му изглеждаше спокойно, но се долавяше и видимо нетърпение. Нира видя подобна гравирана покана до посланичката. Огледалната плочка лежеше захвърлена настрани. Сърцето на момичето се вледени.

— Виждам, че и ти си получила покана, Отема. — Нира протегна своята и светлината заигра по огледалната ѝ повърхност. — Ще отидем ли на илдирийския турнир, както ни предлага престолонаследникът Джора'х?

— О, едва ли, Нира. Имам прекалено много работа, прекалено много документи за четене. Заболява ме главата при мисълта за обема на информацията, която остава да споделим със световните дървета. — Забеляза унилото изражение на помощничката си и се усмихна. — Разбира се, отиди. И представлявай Терок от мое име. — Видяла радостта в очите на момичето, Отема навъсено прибави: — Освен това съм сигурна, че престолонаследникът предпочита твоята компания пред моята. Той ме кани само от любезност.

— Не е вярно, Отема! — не особено убедително възрази Нира.

Нира седна до Джора'х в личната му ложа под купола на турнирния павилион. Престолонаследникът се наведе към нея и топазените му очи проблеснаха. Когато ѝ се усмихна, тя се разтопи от блаженство.

— Натъжен съм, че твоята спътничка Отема не може да дойде — каза той.

Нира не успя да се сдържи и се засмя.

— Не е вярно.

Джора'х се слиса, после се подсмихна.

— Навярно чувствата ми са прекалено очевидни. Имаш право. Щях да забавлявам посланичката като добър домакин, но предпочитам да прекарам следобеда с теб.

— С мен... и с пет хиляди илдирийци ли? — Нира посочи тълпите около ярко осветената арена. Зрителите седяха в определените за различните расови типове сектори.

— О, но аз виждам единствено теб, Нира. — Прозвучаха фанфари и зрителите закрепяха. — Зрелището започва.

— Джорах прокара пръсти по китката ѝ и невинно склочи ръце в скута си.

Илдирийският турнир беше важен ритуален спорт, упражняван в покрити амфитеатри. Огледални плоскости се редуваха с прозрачни прозорци, които осветяваха покритата с пясък арена. Облечени в полирани огледални брони, воините се появиха от тъмни отвори, яхнали сиви шестоноги влечуги, които сякаш бяха само мускули, бодли и люспи.

Състезателите яздеха бавно. Влечугите оставяха широки следи в меката настилка на арената, съскаха и се дърпаха напред с изплезени езици, ала ездачите ги удържаха и не им позволяваха да се нападнат... поне до началото на турнира.

Илдирийските рицари носеха пулсиращи лазерни копия — дълги кристални прътове с рубиненочервени крайници и енергийни източници, свързани с акумулаторните раници зад седлата на влечугите.

— С тези копия ли ще се бият? — прошепна Нира. — Пронизват ли се един друг или съществата, които яздят?

Златните плитки на Джора'х се развяха около главата му.

— Кристалните пики са страшно оръжие, но никой илдирийски рицар не ги използва по толкова груб начин.

Той се изправи и прожекторите го осветиха — призматично сияние във всички цветове на дъгата, което привлече вниманието на публиката. Джора'х вдигна ръце и тълпата утихна.

— Бойци! Представете се добре на днешния турнир! — Гласът му кънтеше някак си усилен, макар че Нира не виждаше микрофон или високоговорител. — Състезатели — включете копията си.

Кристалните пики заискриха с вътрешна диамантена светлина, сякаш в дръжките им пламнаха мънички звездни ядра.

— Започнете турнира! — извика престолонаследникът.

Ослепителните светлини се насочиха към арената: грамадните влечуги започнаха да се обикалят едно друго. Тримата състезатели вдигнаха щитовете за поздрав. Нира забеляза, че макар всички щитовете да са приблизително еднакво големи, всеки е с различна форма и е покрит

със специфичен мотив от огледални ивици, шарки и прозрачни прозорчета.

Рицарите насочиха напред кристалните си копия и изстреляха ярки лъчи към поставените под ъгъл огледала на тавана на амфитеатъра. Дългите копия всъщност бяха лазерни устройства за излъчване на кохерентни лъчи, които блестяха в красива паяжина на фона на рядката мъгла в купола.

— По правило рицарските щитове трябва да са точно наполовина посребрени, полуогледални, полупрозрачни — поясни Джора'х. — Но няма изискване как да са подредени мотивите. Нашите най-велики състезатели смятат, че голяма част от стратегията се състои в разположението на огледалните повърхности на щитовете.

Нира не го разбра, но се наведе напред.

— Значи ако не държат щитовете както трябва, лазерният лъч може да ги прониже, така ли?

— Точно така — без да откъсва поглед от турнира, потвърди престолонаследникът. — Може да е фатално.

Рицарите пришпориха гущерите си и почнаха да стрелят със смъртоносните си лазери срещу противниците си. Лъчът на един от тримата се отрази от щита на друг, рикошира от огледало на тавана и обгори влечугото на третия. Животното изсъска и стрелна напред бодливия си език, ала състезателят отстъпи под одобрителните резове на публиката.

— Смята се за проява на най-голямо умение да повалиш един от съперниците си с отразен изстрел на собственото му копие — отбеляза Джора'х.

Единият от тримата рицари очевидно бе любимецът на публиката. Всеки път щом нападнеше, в амфитеатъра отекваха все мощни овации.

— Кой е този рицар? — Попита Нира, впечатлена от ловките му движения.

Джора'х се усмихна.

— Сир'гх е един от най-великите ни състезатели. Спечелил е стотици турнири. Чувства и мисли като гущера си. Освен това знае точно как ще се отрази всеки лъч. Съвършен инстинкт.

Сир'гх изстреля лазерен лъч, който рикошира от тавана, улучи единия му противник, отрази се от бронята му и одраска другия.

— И е сляп с едното око. — Престолонаследникът се усмихна на смаяната Нира. — Лазерна искри го улучи по роговицата. Но въпреки че това увреди зрението му, той твърди, че увеличило точността му.

Рицарите яростно стреляха с копия, накланяха и размахваха огледалата си, въртяха щитовете си така, че лазерите да не пробият прозрачните им ивици. В мъгливия въздух се кръстосваха лъчи. Нира се изненада, че рикошетите не улучват зрителите.

— Ще прочетеш за нашите турнири, когато проучиш Сагата за седемте слънца. Аз не съм паметител, но с твое позволение ще ти разкажа един случай от нашето минало. Отнася се за друг престолонаследник, затова ми е известно политическото значение на историята. — Той я погледна. — Знаеш ли, че преди да стане маг-император, престолонаследникът трябва да има много деца? Те стават губернатори на колониални светове, както и благородни ръководители на различни раси. Много отдавна обаче първородният син на един маг-император не бил способен да създаде потомство. Когато престолонаследникът има толкова много партньорки, веднага става ясно, ако е стерилен.

— Това е ужасно — каза Нира.

Трептящата златна коса на Джора'х се раздвижи около лицето му.

— Ако престолонаследникът не е способен да роди наследник, бъдещето на нашата политическа система е изложено на опасност. За да не позволи на братята си да плетат интриги и да се карат за престолонаследието, стерилният престолонаследник обявил турнир. Всички синове на мага-император можели да се състезават, за да видят кой е най-подходящ да стане владетел на Илдирийската империя.

— Използвали сте... игра, за да определите въпрос от династично значение, така ли? — Нира не беше сигурна дали Джора'х не се шегува.

Топазените му очи проблеснаха на светлината.

— Илдирийският турнир не е обикновен спорт, Нира. Той изисква атлетични способности, както и бързо мислене, стратегия, съдействие с един от враговете срещу друг.

На арената Сир'гх изстреля поредния мощен лъч. Той обгори едно от влечугите толкова тежко, че ездачът сведе кристалното си копие и вдигна огледалния си щит в знак, че се предава и напуска

състезанието. После се оттегли в страни и остави другите двама да се бият.

— Стерилният престолонаследник искал турнирът да е величествено събитие, зрелище, което да се запомни през вековете — продължи Джора'х. — За съжаление, то завършило с трагедия.

Нира увлечено слушаше и почти не обръщаше внимание на битката.

— Защо? Какво се случило?

— Любимият брат на стерилния престолонаследник бил на арената, когато един от огледалните щитове се строшил и парченцата пратили лъчи към публиката. Загинали и тримата рицари, загинали и трима зрители.

— Ужасно! — ахна Нира.

— Новоизбраният престолонаследник деветдесет години управлявал под сянката на съмнението. Стерилният наследник, който трябвало да стане маг-император, го съветвал в Призматичния палат до края на живота си и не пожелал да го кастрират, което било негово право.

Едноокият Сир'гх на арената най-после победи противника си и тълпата изрева. Джора'х се изправи, за да го аплодира. Ярките прожектори, осветяващи арената, ослепиха Нира.

— Историята ви е странна, но завладяващо красива, Джора'х — каза тя.

По лицето му сякаш се разля топлина.

— Надявам се, че ще продължиш да мислиш така, Нира, когато научиш повече за нас.

72. ЕСТАРА

Отец Идрис и майка Алекса се изненадаха и после се разочароваха, когато Бенето им съобщи за намерението си да напусне Терок и да се посвети на затътената колония Гарванов пристан. Бяха предвиждали много по-велики неща за своя втори син, навярно водеща роля сред зелените жреци.

Ала накрая отстъпиха пред желанията на световната гора. Когато най-после разбра, че синът ѝ наистина го иска, Алекса го прегърна и заяви, че ще организира голямо прощално тържество и представление на най-опитните дървотанцьори от най-големите дървесни градове. Бенето мило се усмихна, макар че предпочиташе да не вдигат около него никакъв шум. Майка му го правеше по-скоро за да удовлетвори собствените си потребности, отколкото неговите, затова той прие идеята за банкета.

Естара бе дълбоко наранена от предстоящото заминаване на брат си. Бенето ѝ съобщи новината направо, за да не научи от родителите им или от клюки. Щяха да ѝ липсват миговете, които прекарваха заедно в гората в разговори за растенията, за високите световни дървета и каквото друго им дойдеше наум. Но момичето виждаше по лицето му, че тази доброволна задача е мечта, пленила сърцето му.

— Често ще си мисля за теб, Бенето — каза тя. Вече се чувстваше самотна. — Може би някой ден ще дойда да те видя на Гарванов пристан.

Той се засмя.

— Доколкото знам, там няма голяма туристическа индустрия, но на стария Талбун, изглежда, му харесва. Нямам търпение да заема мястото му.

В деня на прощалното тържество Естара искаше да помогне по начин, който да накара брат ѝ да се гордее с нея. Помисли си дали да

не участва в приготовленията, но реши да събере любимия деликатес на Бенето: резени от меката външна обвивка на гъбения риф, която се срещаше само в най-горните, необитаеми пластове на техния град.

Двете със Сели се качиха в най-горните стаи, където стените бяха прекалено млади и меки, за да издържат постоянни жилища. Завързаха кесии на китките си и поставиха шипове на дебелиите си обувки, за да се покатерят върху полегатите меки пластове.

— Прекалено си голяма за тази работа — каза Сели. Естара тъкмо беше навършила тринадесет, възраст, която я поставяше сред възрастните жени, въпреки че тя не искаше да прекъсне връзките си с детството.

— Не съм — готова да срѳга сестра си, възрази Естара. — Освен това го правя за Бенето и няма да ме спреш.

— Ще събера повече гъбено месо от теб — подразни я Сели. — Той е и мой брат.

„Да, така е. И двете ще го изгубим, когато утре замине“ — помисли си Естара.

Следвана по петите от Сели, тя се провря през отвора на естествения прозорец и се покатери на покрива с помощта на кука. Сели заподскача по втвърдяващата се гъба към меките ѝ краища, извади ножа си и потърси подходящо място далеч от старите разрези, оставени от други деца.

— Внимателно! — напевно извика тя.

Естара се заизкачва към най-високата точка на възлестото образувание, където бе най-меката гъба.

— Гледай си работата. — Знаеше, че Сели просто се опитва да спечели някакво въображаемо състезание, докато самата тя мислеше само за Бенето. Искаше брат ѝ да си спомня с добро за нея винаги щом изпита носталгия по Терок.

Заби метален клин на една ръка разстояние, за да се изтегли нагоре, и се просна по корем върху деликатната кожа на гъбата, която се залюля под тежестта ѝ.

Започна да реже парчета месо и да ги прибира в кесията на китката си. Стискаше зъби от усилието, но си мислеше за огромното удоволствие, което щеше да достави на Бенето. Сарейн несъмнено щеше да се намръщи, че се е качила горе и се е занимавала с детска работа, за да намекне, че трябва да си намери по-зрели задължения.

Ала Естара прехапа долната си устна и се изкатери още по-нависоко — уверяваше се, че никой друг не би направил това за брат ѝ.

Рисковано запази равновесие и се наведе напред, за да отреже поредното парче, въпреки че торбичката на китката ѝ вече бе почти пълна. И тогава случайно проби един от възлите със спори, който изстреля в лицето ѝ дъжд от зърнест бял прах.

Спорите задръстиха носа и гърлото ѝ. Естара кихна, подхлъзна се и се запремята по гладката външна обвивка на рифа, като отчаяно риташе с крака и се опитваше да намери опора.

Шиповете на обувките ѝ пореха меката гъба. Когато Естара най-после стигна до забития клин, той се измъкна и тя пропадна през отвора.

— Помощ! — извика Естара, отново кихна и се опита да си поеме дъх. Отвсякъде я обграждаха меки стени, но поне вече не падаше.

Ококорена, Сели запълзя към зейналата дупка, през която беше пропаднала сестра ѝ. Момиченцето внимателно запази равновесие и се наведе напред, за да погледне Естара. Когато видя, че не е пострадала, се закикоти.

— Казах ти, че си прекалено голяма.

По-късно, под погледите на семейството ѝ и много зяпачи, няколко деца я изтеглиха с въжета и скрипци. Бенето стоеше на един висок клон и ръководеше спасителната операция, спокоен и самоуверен. Момичето се измъкна навън, мокро от смрадливата влага на гъбения риф. Плитките ѝ се бяха разплели, бузите и ръцете ѝ бяха покрити с мръсотия. Но в края на краищата беше пострадала единствено гордостта ѝ.

Бенето дойде при нея. Естара се боеше, че ще е разочарован от глупавото ѝ поведение. Той обаче я прегърна.

— Благодаря ти, Естара. Ако сърцето ти не беше толкова голямо, може би нямаше да паднеш през покрива на града.

Каквото и да казваха другите, тя знаеше, че брат ѝ разбира какво се е опитвала да направи.

Този миг остана в мислите ѝ през целия дълъг и шумен банкет и прощалното тържество. Споменът обаче не облекчи тъгата ѝ на

другата сутрин, докато стоеше сред върхарите и наблюдаваше отлитането на совалката на Бенето, която завинаги го отнасяше на някакъв далечен свят.

73. РЛИНДА КЕТ

ЗВС започна най-големия военен строителен проект в човешката история в астероидния пояс между Марс и Юпитер. Космически боклукчии улавяха богати на метали астероиди, отклоняваха орбитите им и събираха суровините на хаотични купчини.

На гигантския обект отидоха стотици хиляди високообразовани инженери, наред с многобройни смени орбитални строителни работници. Пристигна втора вълна: поддържащ персонал, ресурси, временни жилищни модули, храна, вода, гориво. Строителството не спираше нито за миг.

Теранският ханзейски съюз осигуряваше средствата и работната ръка, необходими за изпълнението на мобилизационния проект за максимално кратък срок. Крал Фредерик бе държал речи, беше предупредил своя народ, че се налага да се правят жертви за благо на човечеството. Всички хора трябваше да се обединят срещу тайнствения и жесток враг.

Колониите се разтърсваха от гняв и страх. В извънземните атаки като че ли нямаше никакъв принцип: две скитнически небесни мини, четири необитаеми луни и една техническа наблюдателна платформа. Политическите ръководители настояваха ЗВС да окаже възможно най-голяма съпротива на загадъчния противник, независимо от цената.

Рлинда Кет обаче смяташе, че плаща по-висока цена от повечето хора. Отчаяна, тя седеше в една подвижна административна станция край корабостроителницата, където сред преоборудваните за военни цели кораби обикаляха строителни инженери и техници. Рлинда наблюдаваше огромните стоманени скелети, сглобяваните нови корпуси, мощните двигатели, монтирани на реквизираните товарни кораби. Гадеше ѝ се само при вида на тази касапница. Нейният търговски флот никога повече нямаше да е същият.

Люкът на мрачното помещение се отвори със съскане, но тя не се обърна да види кой идва. Най-малко ѝ се искаше да води любезен

разговор с някой от хората, които с престорени извинения бяха конфискували три от четирите ѝ останали търговски кораба, за да ги превърнат в бързи разузнавателни или товарни съдове.

Нехайната заповед на крал Фредерик, подписана от някой бюрократ, който не обръщаше внимание какви документи му пробутват, я бе лишила от мечтите ѝ, от почти цялата ѝ прехрана. Платената от ЗВС символична сума нямаше да ѝ стигне дори за храна за повече от година.

Вместо бюрократ или служител от снабдяването обаче, тя чу дружелюбния глас на Брансън Робъртс, чиято „Сляпа вяра“ беше сред трите реквизириани кораба.

— Най-малкото, което могат да направят, е да ни предложат нещо силно за пиене. — Той се приближи. Рлинда се завъртя на стола и уморено му се усмихна.

— Солидна доза твърд алкохол, за да облекчи душевните ми страдания.

Тя го прегърна през кръста и го притисна към себе си.

— Ти си добър пилот, БиБоб. Искаш ли препоръчително писмо? Може да те назначат на разузнавателен кораб. ЗВС ще ти дадат пенсия и ще можеш да ядеш военни порции на корем.

— Колкото успея да преглътна, искаш да кажеш — измърмори той. — Нищо не може да се сравнява с твоето готвене, Рлинда.

— Много си мил — отвърна тя.

БиБоб се наведе да я прегърне още по-силно и тя го целуна по бузата. Къдравата му прошарена коса беше пораснала прекалено дълга, като облаче около главата му. Бузите му бяха започнали да увисват от възрастта и му придаваха засрамен вид, особено заради големите му кафяви очи. Бяха прекарвали пет хубави години като съпруг и съпруга, страстни години, ала бяха разбрали, че просто не могат постоянно да са заедно.

— Радвам се, че са ти оставили „Ненаситно любопитство“ — каза БиБоб.

— Малка утеха, след като изгубих целия си останал флот — изсумтя Рлинда. — Но ще го взема.

Тя се изправи и двамата се загледаха в суетнята навън. Резачи и оксигенисти носеха части, извадени от автоматични топилни. Военни инженери драскаха по корпусите на реквизирианите търговски кораби.

Сърцето на Рлинда се сви, когато си помисли за дългогодишното инвестиране и усърден труд, които означаваха тези кораби за търговците, принудени да ги предадат.

— Може би ще се запиша на някоя картографска експедиция до други газови гиганти — каза БиБоб. — Генерал Ланиан търсел бързи пилоти, които да потърсят ония извънземни. Може да ми върнат „Сляпа вяра“.

— Ще ти дам препоръчително писмо — каза Рлинда.

Стояха един до друг и се взираха в космическия мрак и лъскавите повърхности на разработените астероиди. Зад ослепителния Юпитер на черния кадифен фон на вселената блещукаха безброй звезди.

Накрая Рлинда се размърда.

— Време е да се връщам на единствения ми останал кораб. Прав си. Имам късмет, че все още е мой... и поне засега камбузът е зареден с провизии. — Тя повдигна вежди. — Какво ще кажеш да ти сготвя вкусна вечеря? Останаха ми някои интересни терокски продукти и имам нова рецепта, която искам да изпробвам.

БиБоб я погледна и се засмя.

— Ох, добре де, добре! Убеди ме. — После продължи по-сериозно: — Да, Рлинда, с най-голямо удоволствие. Това ще е една от последните хубави вечери, които ми се очертават в обозримото бъдеще.

Рлинда пак се втренчи в звездите. После каза:

— И за мен. Очертават се много трудни времена.

74.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Въпреки че скитническите търговски кораби осигуряваха жизненоважните екти и други ресурси на Теранския ханзейски съюз, ЗВС се отнасяше презрително към „космическите цигани“. Тасия смяташе, че войниците имат нужда от някаква изкупителна жертва, докато влязат в истинска битка с вражеските извънземни. Беше се примирила с това. Самата тя щеше да запази енергията си за истинския противник.

Когато бе постъпила в космическата армия, Тасия се беше приготвила за лошо отношение. Не се засягаше от детинските обиди и обикновено отвърщаше с остроумни забележки, които изненадваха Патрик Фицпатрик (особено когато не загряваше и се преструваше, че я е разбрал). След раняването му по време на учението по декомпресия тя се надяваше, че ще върнат Фицпатрик на Земята и ще го прехвърлят на канцеларска работа. Може би да брои консерви. Не би. Тасия парираше остротите на другите новобранци с превъзходството си във всички учения. Клибовете можеха да дрънкат каквото си искат, но знаеха, че тя стреля и пилотира по-добре от тях.

И все пак, винаги щом неочаквано се повреждаше някаква техника или необяснимо се изопачеше текстът на някакво съобщение, към нея се насочваха предпазливи погледи, като че ли тя беше скрита саботьорка. Тасия не разбираше защо подозират скитниците, след като те бяха пострадали от новия враг повече от всички.

„Ти какво очакваш от клибовете?“

Баща ѝ и Джес вече сигурно знаеха къде е отишла. Понякога си представяше как беснее баща ѝ и си позволяваше кисело да се усмихне. Сигурно крещеше на замръзналия леден таван и озадачено питаше къде е сгрешил като родител. Джес може би му беше изнесъл дълга тирада за недостатъците му... но едва ли. Накрая Брам щеше да натовари брат ѝ с още повече задължения и отговорности, щеше да

критикува всяка негова постъпка и така да загуби последното си останало дете.

Тя решително вирна брадичка. Някой ден, след като станеше главната героиня в разгрома на злите извънземни, баща ѝ щеше да се гордее с нея.

Беше дежурна в свързочния център на базата, куполно помещение над каньоните на Лабиринтус Ноктис. Смяната ѝ се падаше през почивно време, което нямаше нищо общо с денонощния цикъл на Марс. Всички войници използваха стандартното земно военно време независимо на коя планета или кораб служеха.

В базата на ЗВС на земната луна бе спрял скитнически товарен кораб, за да остави изключително необходимите резервоари с екти за военно използване. При заминаването си от Луната той беше пратил шифрован сигнал на много ниска честота, далеч под обхвата на обикновените комуникационни канали. Когато персоналът на базата бе поискал обяснение, скитническият капитан беше отговорил, че импулсният му предавател се повредил и просто пратили пробен сигнал с ниска честота, за да не смутят нормалните военни комуникации. Тасия бе скрила усмивката си и нито за миг не беше повярвала на оправданието. Военните, изглежда, също не бяха убедени от това обяснение.

После скитническият кораб се бе отдалечил от Луната. Ала вместо да напусне Слънчевата система, беше описал широка парабола, пресичаща орбитата на Марс. Червената планета бе на една трета от обиколката около Слънцето по посока на часовниковата стрелка.

В свързочния център Тасия забеляза приближаващия се кораб и се поколеба — той летеше към военната база на Марс с необикновена бързина. Почти със сигурност бяха подправили серийните си номера и излъчваха фалшив идентификационен сигнал. Въпреки че не знаеше клана на капитана, момичето не искаше да го вкарва в беда... но ако незабавно не обявеше тревога, върху нея щеше да падне още по-голямо подозрение. Тя излъчи предупредителен сигнал.

— До скитническия капитан. Идентифицирайте се. Няmate право на достъпен вектор. — Капитанът не отговори и тя повтори, този път по-настойчиво. — Няmate разрешение за кацане. Всички провизии трябва да се доставят в лунната база. Марс е забранена зона. — „Особено за скитници.“

— Нямам намерение да кацам — накрая отвърна капитанът и й се стори, че познава гласа му. „Джес?“ Невъзможно.

— Сега ще излъча пълномощията си. — Той прати фалшив сигнал, който продължи само няколко секунди. После активира модифицираните си двигатели и толкова бързо ускори в обратната посока, че нямаше да го настигне дори ремора. Скоростта на товарния кораб удиви военните от базата, които очакваха от космическите цигани само тромави, едва функциониращи таратайки.

— Какво беше това, по дяволите? — попита вахтеният командир, който се втурна в контролната зала. — Тамблин?

— Нямам представа. — Тя безпомощно погледна другите войници.

— Скитнически кораб — отвърна Патрик Фицпатрик. Кой знае защо, винаги бяха дежурни заедно. — Питайте Тамблин.

— Сигналят беше подобен на предишния, който излъчи пилотът при лунната база — каза тя, макар да знаеше, че това само още повече ще обърка нещата. — Не знам защо.

— Сигурно някакъв шпионски сигнал — обади се Фицпатрик.

— Шифрован сигнал, така ли? — попита вахтеният командир. — Разшифровайте го, бързо! — Погледна Тасия, после другите войници в свързочния център. — Дайте го на най-добрите ни шифровчици. Искам да знам дали скитникът се е свързал с шпионин сред нас.

Тасия разбра какво си мислят всички, и я побиха тръпки. Помъчи се да запази спокойствие. Ако кажеше, че е невинна, щеше само още повече да влоши положението си.

— Той първо е бил в лунната база, после дойде тук — отбеляза тя. — Може да е търсил някого.

— Е, за доброто на човешката раса, надявам се, че този гаден скитник не е открил, когото е търсил.

Тасия прехапа устни, за да не защити капитана. Нямаха доказателства, че скитникът е възнамерявал да направи нещо, което да навреди на ЗВС. Тя въздъхна. Беше работила толкова усърдно, за да докаже предаността си, ала щом постигнаше напредък, нещо с един замах я връщаше на изходно положение. Ако клибовете станеха прекалено противни или груби, щеше да се наложи да разкървави още няколко носа в столовата.

Каквото и да бе искал скитническият капитан, Тасия най-малко имаше нужда от него.

Както му нареждаха инструкциите в шифрованото съобщение, ЕА изчака цели два дни. После изпълнителното компи колкото може по-дискретно се обърна към Тасия.

Тя беше предложила личния си робот за изпълнение на важни военни задачи, но ЕА все още посвещаваше част от времето си да се грижи за своята собственичка. Тази смяна бяха пратени да инвентират скафандрите в един складов бункер с червени стени. Дребничкото компи усърдно работеше до нея и самото му присъствие успокояваше момичето.

ЕА забръмча, сякаш сканираше.

— Няма подслушвачи. Мога да говоря спокойно. — Гласът, който се разнесе от андроида, беше зловец и познат. — Много се радвам, че те открих, Тасия. Трябва да ти съобщя една ужасна новина и нямаше друг начин да го направя.

Бе гласът на Джес! Тя се завъртя, но видя пред себе си само компито, което ѝ пускаше записано съобщение. ЕА ѝ напомни за обладан от демон човек, който говори с друга самоличност.

— Скитническите компита имат специално програмиране, Тасия, и аз го активирах, като пратих кодиран сигнал — продължи гласът на Джес. — ЕА знае какви мерки да вземе, ако има опасност да попадне във вражески ръце. Инструктирана е да намери време, за да поговори с теб. Не знаехме дали съобщението ще стигне до теб по нормалните канали.

През ума на Тасия светкавично минаха безброй възможности. Какво щеше да иска от нея Джес? Каква лоша новина ѝ носеше?

— Тасия... татко е мъртъв — каза по аудиосистемата на ЕА брат ѝ. — Получи удар в нощта на погребението на Рос, когато ти избяга. Не се възстанови. Потърсихме те, но ти вече беше заминала.

Тя се олюля. Очите ѝ се замъглиха от внезапно бликналите сълзи.

Джес замълча за миг и в гласа му се промъкнаха по-мрачни нотки.

— Трябва да вземеш решение и аз не мога да ти помогна в това. Имаше нова атака срещу скитническа небесна мина, също като в случая с Рос. Фабриката при Ерфано е напълно унищожена, всички са загинали.

Гласът му зазвуча мъчително и умолително.

— Ти си имаш свои задължения и отговорности. Разбирам те. Но от семейството останахме само ние с теб. Чичовците ни вече ръководят вододобива, както и трябва. Помагам им с каквото мога, но имам нужда от теб, сестричке. Може ли да се прибереш у дома? Вече доказва позицията си, като постъпи в армията. Не дължиш нищо на Голямата гъска.

Тасия се скова. Дължеше вярност на другарите си. *Доброволно* беше постъпила в ЗВС, бе положила клетва, беше получила военна подготовка. И знаеше, че без нея несръчните новобранци нямат голям шанс срещу врага. Помисли си за клибовете, с които се беше упражнявала и които се отнасяха толкова зле към нея... но това не означаваше, че може просто да дезертира от въоръжените сили. Така щеше да докаже, че още отначало са били прави и че на нея не може да се разчита.

Зави й се свят. Помисли си за студения леден шелф на Плумас, за водните шахти, за гейзерите, бликащи към помпените станции върху ледените шапки.

— Ела си, ако можеш, Тасия — повтори Джес. — Или намери друг начин да накараш семейството ни да се гордее с теб. Вярвам, че ще постъпиш както трябва. Ти сама ще решиш.

Тя преглътна буцата в гърлото си. Погледна спокойното метално лице на ЕА и си представи чертите на брат си.

— Божичко, не мога да си тръгна сега, Джес — каза Тасия. След като записът не продължи, тя рязко попита: — Можеш ли да му пратиш съобщение, ЕА?

— На кого, Тасия?

— На Джес, в отговор на неговото съобщение.

— Какво съобщение, Тасия? — попита компито.

— Онова, което току-що ми пусна.

ЕА замълча, сякаш анализираше паметта си.

— Нямам спомен за никакво съобщение, Тасия. Ние сме тук, за да инвентаризираме скафандрите.

Джес сигурно бе прибавил изтриваща команда. Находчиво — типично за него. Тя дори не можеше отново да чуе гласа му, колкото и да ѝ се искаше. Брат ѝ бе извънредно предпазлив, тъй като знаеше, че ЕА се намира в близост до много войници, които можеха да не вземат присърце скитническите интереси.

— О, няма значение, ЕА — каза Тасия и погледна към запечатаните контейнери с подплатени ръкавици. И въпреки че мислите ѝ бяха в хаос и сърцето ѝ тежеше, тя с удвоено усилие се зае със задачата си.

75.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Зеещи червени каньони се отваряха като живи рани и продължаваха от марсианската база на ЗВС във всички посоки. От сферичната кабина на ширококрилия транспортен кораб Базил Венцеслас наблюдаваше дълбоките скални цепнатини, които осейваха безпощадно насечения терен.

Генерал Кърт Ланиан лично пилотираше кораба високо в рядката атмосфера на Марс. Подобно на ято сребристи рибки, край тях се носеха различни изтребители — стандартни ремори и модифицирани частни яхти, неотдавна реквизирани от флота. Пилотите правеха остри завои, спускаха се в слепите клисури и в последния момент се стрелваха нагоре към здрача на открития космос.

— Бойната подготовка напредва с цялата необходима спешност, председателю Венцеслас — каза Ланиан. — Досега имахме няколко инцидента, но процентът определено е допустим, като се имат предвид броят и разнообразието на нестандартните цивилни кораби, които приемаме в ЗВС.

— Колко инцидента? — попита Базил, докато наблюдаваше два кораба, изпълняващи шеметна маневра в тясна клисура на повърхността.

— Единайсет.

— Жертви?

Ланиан стисна руля. За миг се почувства неловко, после се обърна към Базил:

— Господин председателю... това е Марс. Всеки инцидент взима жертви. Корабите и екипажите са изгубени.

Продължиха да наблюдават мащабните военни маневри и да обсъждат задълбочаващата се криза. Огромното разширяване на флота изискваше преоборудване на много ханзейски промишлености. ЗВС бяха принудени да реквизират суровини и готови части от човешките колонии. Ханзейският съюз вече повишаваше данъците и таксите, за да

покрие разходите за армията. Всички бяха призовани да се сплотят и да проявят общата си сила.

Агресивните същества от планетните ядра бяха нанесли нови удари.

— Щях да съм със състояние по-ефикасно да се подготвя за този предстоящ конфликт, ако разполагах с някакви разузнавателни сведения — дори само основни данни — за противника — заяви генерал Ланиан. — Получавали ли сме някакви съобщения от него, ултиматуми или искания? Известно ли ни е поне какви са? Защо ни атакуват?

Базил поклати глава.

— Те не оставят оцелели.

— Вярно ли е, че са нападнали трета скитническа небесна мина?

— Да, но още официално не сме разпространили тази информация. Без предупреждение, без милост. Пълно унищожение, също като преди. Ако скитниците започнат да се страхуват да произвеждат екти, ще останем без гориво.

— Може би сега тия високомерни цигани най-последно ще се присъединят към Ханзата — изръмжа Ланиан. — Искали ли са закрила от ЗВС? Военни ескорти за останалите им фабрики?

Базил се намръщи.

— Все някога ще го направят, макар никога да не са ни молили за помощ.

— Да се мъчат тогава. — Генерал Ланиан се спусна в една обширна долина, където облечени в скафандри морски пехотинци провеждаха наземни учения. Корабът бе прекалено високо, за да се различават подробности — виждаха се само сребристи фигури, движещи се по червените пясъци.

— След като ексутирах корсарите на Соренгаард, предположих, че скитниците може да ни причинят известни затруднения. Тези извънземни навярно са им попречили.

— Не позволявайте предразсъдъците да влияят на мисленето ви, генерале — каза Базил. — Скитниците никога не са предприемали агресия срещу ханзейски селища. Ранд Соренгаард, изглежда, е бил изключение.

— Мъртво изключение — подхвърли генералът.

— Нямаме нужда от изкупителни жертви. Скитниците изгубиха три небесни мини без нито един оцелял. *Трябват ни* екти, генерале, и ако скитниците престанат да ни снабдяват, нямаме леснодостъпни алтернативни източници. Същото се отнася за илдирийците.

Ланиан неохотно кимна. Наблюдаваше придвижването на войниците в невероятно сухата долина на безводния свят. Базил подозираше, че също като него, генералът главно се безпокои, че скитниците правят каквото си искат, без никакъв ханзейски контрол. Върху доставките на екти бяха наложени такси и данъци, но самите небесни мини не се наблюдаваха. Космическите цигани осигуряваха гориво и други отчаяно нужни на ханзейските колонии ресурси, затова те трябваше да се примиряват със странностите им.

Като военен обаче, Ланиан беше загрижен.

— Просто не ми харесва, че има толкова голяма и независима група... партизани. Никой не знае какво правят и дори къде живеят. Помислете за потенциалната опасност, която представляват.

— Някои противоречия безпокоят и мен, генерале — отвърна Базил. — Това не ви е известно, но наредих на своя експедитор господин Пелидор да събере търговските сведения за последните петнайсет години и инструктирах екип от най-добрите си статистици да изчислят броя на скитническото население въз основа на ресурсите, които купуват от Ханзата. На пръв поглед скитниците са сравнително малко, броят им е удобно незначителен.

— Както очаквах. — Ланиан зачака председателя да хвърли неизбежната бомба. — Но?

— Но установих, че скитниците събират свои ресурси — навярно в огромни количества — освен онова, с което се снабдяват от нас. Това променя всички параметри. — Той дълбоко си пое дъх. — И тъй като не зависят изцяло от Ханзата, скитническите селища може да са *много повече*, отколкото предполагахме.

— По дяволите! — изруга генерал Ланиан и лицето му се зачерви. — Колко точно?

— Може да има стотици, дори хиляди недокументирани колонии. Абсолютно самостоятелни — и нито една от тях не плаща данъци на Ханзата.

— Невъзможно! Щяхме да знаем!

Ветровете на Марс брулеха кораба. Базил продължи:

— Разпратих шпиони да следят скитническите кораби, които търгуват с ханзейските аванпостове, за да съставя каталог на всичките им известни съдове. Когато започнах да преглеждам събраната информация, направо се смаях колко много различни кораби използват скитниците. Изглежда, са строили собствени съдове — страшно много.

— И извънземният враг е унищожил три техни небесни мини — отбеляза генералът.

— За три ни е известно — подчерта Базил. — Но от колко? Нямаме представа колко небесни мини използват скитниците, нито къде са. Отначало те купиха дванайсет стари ектипроизводствени фабрики от илдирийците, но оттогава са построили много други. Колко? Скитниците не съобщават на Ханзата, че пускат в действие нова фабрика. Всъщност не знаехме абсолютно нищо за небесната мина, която е била унищожена при Ерфано.

— Гадняри — процеди през зъби Ланиан.

Базил поклати глава.

— Небесните мини са прекалено много, генерале, в безброй необитаеми системи. Ханзата има огромен апетит за екти — тогава защо негодуваме от тяхната промишленост? Кой може да следи къде са всички фабрики? Никой няма мотив да го прави, стига скитниците да ни снабдяват с космическо гориво, от което отчаяно се нуждаем. Те не ни изнудват и затова ние не ги разпитваме.

Никой не си бе представял, че привидно дезорганизираната космическа измет може да е част от голяма скрита цивилизация в затъntenите покрайнини на Спиралния ръкав. Това напомняше на Базил за рояци хлебарки, живеещи в невидимите цепнатини на жилищен дом.

— Може би небесните мини трябва да се национализират — каза Ланиан. — Военна необходимост, извънредна мярка. Да ги поставим под контрола на Ханзата и да въведем ред. Извънземните атаки могат да се използват като повод за това.

Базил се засмя.

— Невъзможно, генерале. Абсолютно невъзможно. И ако провокираме скитниците по този начин, те спокойно може да ни наложат ембарго върху снабдяването с екти. Те държат козовете, не ние.

— Ами шпионските кораби на ЗВС? Можем да пратим разузнавателни съдове и да потърсим скитническите небесни мини.

— Да търсим летящи фабрики на всеки газов гигант в целия Спирален ръкав ли? За *това* ли препоръчвате да хвърлим усилията си, генерале? Няколкото неизвестни мини, които може да открием, ще са нищожен процент и после ще трябва да ги превземем, да ги окупираме и сами да ги експлоатираме. *Това*, генерале, е губеща стратегия.

Ланиан издигна ширококрилия кораб и го насочи обратно към главната база. За днес бяха гледали достатъчно демонстрации.

— Най-малкото, бихме могли да използваме кризата, за да призовем за пълно преброяване на скитниците — каза генералът. Гласът му показваше, че внимателно е обмислил предложението си. — Под претекст, че им предлагаме да защитаваме небесните им мини, можем да ги извадим наяве. Тези данни може да се окажат извънредно полезни.

Базил отказа, поне за момента.

— Тяхната говорителка Окая е хитра старица. Веднага ще усети измамата. Извънземните са основната ни грижа и не искам да правя нищо, което може да изложи на опасност редовното ни снабдяване с екти. — Той сви устни. — Обаче... ще наложи ценови рестрикции, за да усетят и скитниците последиците от войната в кредитните си сметки.

76.

ДЖЕС ТАМБЛИН

В Рандеву беше свикана извънредна среща на клановете. Представителите на скитническите семейства вдигаха такава врява, че дори Ихи Окая, която имаше десетилетен опит като говорителка, едва успяваше да въдвори ред.

Главите на различните родове седяха на определените си пейки в препълнената заседателна зала, блъскаха се, приказваха, викаха. Климатичната инсталация работеше двойно, за да поддържа въздуха чист и годен за дишане, въпреки необикновено големия брой хора. Хранителните, въздушните и водните запаси в скитническия сборен пункт едва достигаха. Но говорителката Окая бе решила, че въпросът е жизненоважен за оцеляването им.

Джес Тамблин мълчаливо седеше на пейката си и следеше заседанието, макар че беше потънал в размисъл. Сега той бе официалният глава на клана Тамблин, поне човекът, който беше най-подходящ да представлява вододобивната промишленост, макар че четиримата му чичовци правеха всичко възможно, за да поддържат равнището на производство. Той си бе обещал да не проявява слабост, да направи всичко, каквото се очаква от него.

Сила му даваше присъствието на красивата Ческа Перони, която седеше до старата говорителка. Тя изглеждаше студено официална като статуя, ала Джес познаваше огньовете в нея, страстите и силата, които младата жена сега насочваше към закрилата и ръководството на скитническия народ. И Джес нямаше да допусне личните му чувства да изложат на опасност бъдещето на клановете. В момента нито той, нито Ческа можеха да си позволят и най-малкото разсейване.

— Не решаваме нищо, като само си крещим — със сух, но силен глас каза от средата на залата Ихи Окая.

— Не решаваме нищо и като седим тук и си *приказваме!* — извика в отговор Дел Келъм. Неговата космическа корабостроителница в пръстените на Оскивъл бе сравнително близо до мрачен газов гигант,

който Келъм смяташе за застрашен от извънземните. — Божичко, скитниците не са създадени покорно да приемат участието си. — Представители на други кланове затропаха с ботуши по металния под.

Ихи Окая ги остави да изпуснат парата.

— Не, разбира се. Но погрешните действия може да се окажат по-опасни от бездействието. Ще следваме Пътеводната звезда, но първо трябва да определим курса си. Засега нямаме сведения за нашите врагове, нито за причината да ни атакуват. В момента сме като кораб без навигатор, който с пълна скорост се носи през астероиден пояс.

Ческа стана — тъмните ѝ очи блестяха — и каза на Дел Келъм:

— Да затворите корабостроителницата си ли възнамерявате? Нима предлагате да изтеглим всички небесни мини от всички газови гиганти, само за да сме в пълна безопасност? Кога скитниците са били в пълна безопасност?

Келъм сви юмруци.

— Всъщност не знам какво да правим, по дяволите — дори не знам какво да предложа. Но вече изгубихме четири небесни мини — последната само преди няколко дни при Велир! Загинаха хиляда души, може би повече. — Гърдите му тежко се надигаха, докато се мъчеше да овладее мъката си. Джес знаеше, че Келъм години наред е ухажвал Шарийн Пастернак, шеф на неотдавна унищожената фабрика при Велир.

— Да, моят внук Бернд беше една от жертвите при Ерфано — студено каза говорителката. — Точно като твоята Шарийн при Велир, Дел Келъм. Не се опитвай да ме убедиш, че плащаме висока цена.

Джес следеше дискусията. Всички на клановата среща изпитваха също толкова ужас и тревога, колкото и той. Всички искаха да се предприемат директни и ефикасни действия... ала никой не знаеше какво да правят.

— Безопасността е едно, съвсем друго е безразсъдството — каза Крим Тайлар, амбициозен русокос мъж, който управляваше старата илдирийска небесна мина при газовия гигант Пторо. — Навярно трябва да обявим временен мораториум върху ектиппроизводството, да изтеглим небесните си мини от облаците докато... докато не се намери изход.

— Безумие! — изрева Ден Перони, бащата на Ческа. Той имаше малък търговско-товарен флот от скитнически кораби. — Търговията с екти е душата на скитническата цивилизация. Да не искате да продаваме кометен прах?

— Ектите са жизненоважни за Голямата гъска, както и за Илдирийската империя — отбеляза Ческа. — Тази криза далеч не засяга само скитническия бизнес. — Тя сякаш се замисли, присви очи и се обърна към Ихи Окая. — Има ли възможност ЗВС да нанесе силен удар в наша защита? Гъската не обича много скитниците, но ако ги заплашим, че ще прекратим ектипроизводството, те ще разберат, че трябва да защитават източника си на космическо гориво.

Говорителката сви набръчканите си устни. Всички замълчаха, за да чуят отговора ѝ.

— Това може да ни навлече още по-сериозни проблеми. Скитниците винаги са избягвали да искат помощ от Ханзата.

— Кога изобщо сме можели да разчитаме на тяхната подкрепа? — извика някой.

— Аз например не искам да съм длъжник на Земята — изръмжа Крим Тайлар. — Те ще поискат да им се отплатим във възможно най-неподходящия момент.

— Тогава единствената възможност е да се защитим сами — твърдо заяви Ихи Окая.

— Но как, по дяволите? — Дел Келъм се понадигна на пейката си, после отново седна, леко отскачайки при слабата гравитация. — Скитниците нямат армия. Имаме нужда от силите на Ханзата, за да се бият с извънземните.

При споменаването на земните въоръжени сили Джес за стотен път се замисли за сестра си. Бе длъжен да ѝ прати съобщение за смъртта на баща им, ала Тасия си имаше свои задължения — дали ЗВС имаше по-голяма власт над нея от собствения ѝ клан? Постъпването ѝ в армията беше прибързано, но тя бе положила клетва. Не можеше просто да пренебрегне това и да избяга на Плумас. Никой от рода Тамблин не би го направил. Джес отлично го знаеше.

Не беше загрижен особено за способността на сестра си да се грижи сама за себе си. Всъщност, ако момичето влезеше в кавга с някого, Джес повече би съчувствал на него. Но копнееше Тасия да се

върне. Нейната ярка индивидуалност, остроумието ѝ и саркастичните ѝ шеги щяха да са добре дошли на Плумас.

Но въпреки че Рос, баща му — а и Тасия — вече ги нямаше, Джес трябваше да продължи да поддържа клановия бизнес. Щеше да преодолее този момент, да се справи. Онова, което му беше позволило да запази разсъдъка си — любовта му към Ческа, — трябваше да почака. За неопределен срок.

Той впери поглед в Ческа, в гладката ѝ, съвършена матова кожа, в острата ѝ брадичка, вирната с гордост и вътрешна сила. Скитниците имаха нужда от нея повече от него. Макар че сърцето му се късаше, любовта им можеше да изтърпи колкото време бе нужно, докато могат да се съберат.

Срещата на скитническите кланове се разпусна без решение, като разнесъл се облак дим. Някои глави на семейства заявиха, че ще преместят небесните си мини и ще прекратят всякаква производствена дейност, докато други възразиха, че извънземните нашественици най-вероятно щели да са способни да нанесат удар срещу фабриките дори във висока орбита, така че нямало смисъл да се изтеглят. Имаше и такива, които обещаха да преоборудват частните си промишлени структури и орбитални корабостроителници за производство на нови оръжия, ако успеят бързо да подготвят съответните планове.

След края на срещата Джес отиде при Ческа и бързо се сбогува с нея, но не успя да ѝ каже нещата, които го измъчваха. Очите им разкриваха много, ала скоро дойдоха други хора, за да разговарят с Ихси Окая. Джес се върна на кораба си и излетя.

В самотния черен вакуум по пътя за Плумас Джес имаше достатъчно време да обмисли плановете си. Беше убеден, че с познанията и въображението си може да открие начин да отговори на тайнствените агресори. Искаше да ги удари там, където най-много щеше да ги заболи.

Вече разполагаше с всички ресурси и структури на клана Тамблин. Вярно, беше помолил Тасия да се прибере у дома, но имаше много кадърни заместници, които спокойно можеха да ръководят вододобива. Запасите на Плумас щяха да стигнат за десетки години, фабриките функционираха гладко и произвеждаха вода, въздух и

вътрешносистемно гориво. Вместо да съсредоточи всички ресурси на клана си, за да ги защити, Джес щеше да нанесе удар на извънземните. Бе му хрумнало нещо.

Врагът нападнаше без предупреждение. И той щеше да направи същото — нещо като лична вендата. Тасия щеше да се гордее с него.

Теранските военни не знаеха откъде да започнат. Джес обаче седна в пилотската си кабина и отвори подробните карти, които бе съставил Рос в резултат на дългогодишни проучвания на системата на Голген.

Извънземните бяха показали, че проявяват конкретен интерес към този газов гигант. Ако търсеше достатъчно усърдно, Джес щеше да открие врага, спотаен при Голген.

И докато проучваше другите пръснати астероиди и обширния кометен облак, който образуваше ореол около слънцето на Голген, той реши да използва самата звездна система като оръжие срещу противника.

Очите му заблестяха. Рос би го похвалил за дръзкия безумен замисъл — и изобщо не би се усъмнил дали ще успее.

77.

НИРА

Въпреки че имаше невероятно много работа, Нира не можеше да се съсредоточи върху задачата си. Сагата за седемте слънца я зовеше — величествен и безкраен шедьовър на епическата поезия... но всички чудеса на Призматичния палат и Миджистра — и да, вниманието на самия престолонаследник Джора'х — я привличаха по-силно.

След прекарания следобед на илдирийския турнир Джора'х учтиво, ала настойчиво я беше поканил да вечеря с него. Тя знаеше, че посланик Отема иска от нея да прекарва часове в четене на глас на Сагата, и все пак, когато започна да се оправдава на престолонаследника, на лицето му се изписа толкова искрено разочарование, че сърцето ѝ сякаш щеше да се пръсне. Затова се съгласи.

По време на обилната и дълга вечеря разговаряха за Терок, зелените жреци и горската култура. Усмехнат, Джора'х вдигна бокал, пълен с меден зелен ликьор.

— Въпреки че той не присъства, искам да пия за моя приятел Рейналд, защото той ме заинтригува. Иначе може би никога нямаше да имам забележителната възможност да се запозная с теб, Нира.

Тя любезно се засмя — не знаеше как да отговори.

Макар че Отема не я гълчеше открито за многобройните ѝ забезжки, на другия ден Нира си обеща да прекарва поне две трети от деня в четене на глас. Взаимосвързаният разум на световните дървета поглъщаше илдирийските истории и знанията му растяха.

Ала когато решаваше, че е свършила достатъчно работа, Нира си позволяваше лукса да разглежда Призматичния палат. Научи се да разпознава свирепите наглед телохранители, които не я допускаха до забранените за нея места. Искаше ѝ се да види колкото може повече, ала не биваше да гневи мага-император.

Докато се скиташе по коридорите около залата с небесната сфера, където ги беше приел великият владетел, тя влезе в няколко

кристални тунела. Те водеха покрай помещения с многофасетни стени, инкрустирани със скъпоценни камъни, зад които се очертаваха силуети на бюрократи и архивни служители.

Нира притисна лице към едно стъкло с цвят на гранат и се опита да види детайлите, но различи само странни фигури и усърдни работници. Някои, изглежда, имаха необикновени тела, различаващи се по ръст и мускулатура от познатите ѝ раси. Но гранатът замъгляваше очертанията и тя не успя да разбере нищо повече.

В коридорите цареше пълна тишина. Магът-император беше прекратил аудиенциите и се бе оттеглил в съзерцателната си стая. Небесната сфера оставаше отворена за поклонници и гости, ала самия владетел го нямаше. Нира притисна лице към едно пурпурно стъкло... и внезапно чу стъпки.

От стаята излезе висок мъж, очевидно от благородническата раса като Джора'х. Той гневно се вторачи в нея. Приличаше на престолонаследника и Нира забеляза семейно сходство, ала този човек изглеждаше по-суров. Лицето му беше строго, косата му бе по-къса и по-остра, сякаш наежена от недоволство.

— Какво правиш? — попита я той. — Шпионираш ли?

— Не, само... гледам. Казвам се Нира. Аз съм от Терок.

— Тя се засрами и се почувства глупаво, защото със зелената си кожа и човешки черти не можеше да мине за друга.

— Ти си... губернатор, нали? Син на мага-император?

— Какво правиш тук? — пак попита той. — Аз съм губернаторът на Добро. Трябва ли да съобщя за поведението ти на баща си?

— Не исках да направя нищо лошо. Престолонаследникът Джора'х ми каза, че мога да разглеждам, където искам.

Губернаторът на Добро се намръщи.

— Значи нашата Сага за седемте слънца ти е омръзнала и търсиш други начини да ангажираш ума си, така ли?

— Нищо подобно! — Нира се засрами и се обърка. Не разбираше какво лошо е направила и защо илдириецът ѝ е толкова ядосан. Тя погледна дебелото гранатово стъкло. — Не видях нищо. Ако достъпът е забранен, веднага ще се върна в стаята си.

— Може би така ще е най-добре — сухо отвърна губернаторът на Добро.

— Аз... не исках да направя нищо лошо — повтори Нира.

Той присви очи и мълчаливо се вторачи в нея, като че ли я подлагаше на дисекция.

— Малцина искат.

Момичето се зачуди какво означава това.

Тъкмо се канеше да се обърне, когато губернаторът попита сърдито:

— Вярно ли е, че вие, зелените жреци, сте телепати? Че можете да пращате мисли чрез дърветата и мигновено да разменяте информация и знания?

— Д-да, можем — заекна Нира. — Световната гора е огромна и побира много мисли. Зелените жреци имат достъп до всичките. Щом се слеем с гората, щом „приемем зеленината“, имаме достъп до телевръзка.

— Тази способност генетична ли е? — попита губернаторът на Добро и пристъпи към нея. — Как е възможно?

— Не е... точно генетична — отвърна Нира. — Макар че някои терокци са по-подходящи за призиванието, желанието и способностите невинаги са достатъчни. Всъщност избира самата гора. Мнозина от нашия народ още от малки знаят, че са предопределени да се свържат със световната гора. Ние общуваме с дърветата и им служим.

Губернаторът я наблюдаваше и я преценяваше. После рече:

— Това е всичко. Можеш да си вървиш.

Объркана и притеснена, Нира тръгна по коридора.

После спря и се обърна. Губернаторът на Добро крачеше в противоположната посока. Спря след един портал и наежените телохранители го пуснаха в личните покои на баща му, магавимператор.

78.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР

Вратата на личната съзерцателна стая се затвори зад губернатора на Добро и прозрачните увеличителни стени се замъглиха и станаха млечнобели. Сега никой не можеше да вижда през тях. Никой не можеше да предположи какво възнамеряват да обсъждат.

Губернаторът официално се поклони пред огромния какавиден трон на мага-император.

— Дойдох да докладвам, както заповядахте, татко.

Дебелият владетел се надигна и седна. На ведрото му лице се изписа зловещо нетърпение.

— Донесе ли ми най-интересните образци от експериментите си?

— Да, господарю — потвърди губернаторът. Той беше втори син на мага-император. — Ще ги намерите за крайно удивителни. Очевидно далновидната мъдрост на баща ви е съзряла възможност за илдирийската раса.

Магът-император натисна няколко бутона с дебелите си пръсти и платформата, на която бе полегнал, го изправи нагоре. Стените ѝ се затвориха и я направиха компактна и аеродинамична. Отстрани се появиха дръжки.

— Искам да видя тези образци със собствените си очи.

Повикаха прислужниците и те побързаха да влязат.

Дребните илдирийци започнаха да се препират за правото да хванат дръжките на паланкина. Включиха се левитатори и издигнаха грамадния трон от пода. Владетелят поглади змиевидната си плитка и посочи с топчестата си дясна ръка.

— Следвайте сина ми. Губернаторът на Добро ще ви покаже пътя.

Самоуверено усмихнат, губернаторът излезе през отсрещната сводеста врата и поведе процесията по полегатите рампи. Знаеше, че магът-император ще го възнагради за цялата тежка и неприятна работа,

която трябваше да върши на ужасния Добро. Крайните резултати от тези експерименти щяха да оправдаят усилията.

Въпреки нетърпението си губернаторът наложи бавен ход и продължи да води прислужниците, които носеха какавидения трон, все надолу по широките коридори. Десетки илдирийци — главно от расовите типове на стражите и поддържащия персонал — благоговейно зяпаха необичайния си посетител под ярката светлина, после се покланяха и бързаха да се дръпнат от пътя му. Губернаторът се качи на гравитационна платформа, която ги спусна няколко етажа надолу в добре осветените катакомби под цитаделата. Навсякъде светеха лампи.

Накрая стигнаха до врата, пазена от четирима воители с чудовищен вид. Телохранителите се отдръпнаха и пушнаха прислужниците да внесат паланкина. Магът-император нетърпеливо се оглеждаше.

Влязоха в галерия със стъклените стаи. В прозрачните клетки имаше странни хуманоидни същества с различно телосложение, необикновени комбинации от фигури и мускулатури, някои внушителни, други ужасни, трети смешни.

— Сам виждате, татко, че нашата хибридизационна програма даде разнообразни резултати, както трябваше и да се очаква. Събираме данните и после се опитваме да възпроизведем хибридният расов тип, който според нас притежава желаните особености.

Магът-император заповяда на прислужниците да приближат паланкина му към стъклените клетки и внимателно заразглежда създанията. Повечето се свиваха от страх от грамадния владетел, ала Сайрок'х виждаше в тях единствено образци, а не живи същества. Месестото му лице не изразяваше никакво състрадание.

Някои хибриди бяха покрити с люспи, други имаха гъста козина. Неколцина бяха мускулести, три бяха с изключително яки ръце и бедра. Костите на две от създанията сякаш бяха натрошени и те се свиваха в отсрещните ъгли на прозрачните си клетки: изродени образци, които едва бяха оцелели, генетични кръстоски, които изобщо не бяха предвидени. Всички хибридни същества имаха известна прилика с основните илдирийски раси, ала проявяваха и някакво поразително необикновено качество, нещо чуждоземно, което нямаше нищо общо с илдирийските гени.

На тлъстото лице на мага-император бе изписана смесица от отвращение и оптимизъм. Той се обърна към втория си син.

— Никога не съм виждал такива хибриди. Новите типове имат значителен потенциал за нашите цели.

Губернаторът на Добро енергично кимна.

— Опитваме се да определим колко силна трябва да е човешката порода. Експерименталните ни популации все още са прекалено малки и времето... минали са по-малко от два века, достатъчно само за няколко поколения.

— Разбира се, сине. Когато моят баща ми възложи тази, тайна задача и по-късно, когато в началото на управлението си аз я предадох на теб, всички знаехме, че това ще е дългосрочна програма с жизненоважни последици за империята.

— Понякога най-силно е третото или дори четвъртото поколение — продължи губернаторът на Добро. — Нашите хибридни плувци и архитекти са най-добрите ни резултати.

— Чудесно. — Магът-император махна с ръка и прислужниците го отнесоха в средата на залата. — На първо място обаче имай предвид, че трябва да усъвършенстваме илдирийските *умствени и комуникационни* способности. Сега повече отвсякога ни е нужен успех.

— Проучвам нови възможности, татко — отвърна губернаторът. — Макар че може да отнеме още няколко поколения, поне няколко десетилетия.

Магът-император видимо се обезпокои и дебелилото му лице се сбръчка гневно.

— Може да нямаме толкова много време. Страховете ни се оправдават. Опасността се завърна и Илдирийската империя трябва да се приготви за отбрана. Не бива да свършим като кликисите.

Смаян, губернаторът на Добро дълбоко си пое дъх.

— Сигурен ли сте, татко? След всички легенди, след безброй векове...

— Няма съмнение. Лично видях доказателствата. Хидрогите пак се появиха. Даже моят тизм не е достатъчно силен, за да постигне онова, което трябва да направим. Бях се надявал, че някоя кръстоска ще притежава тези особености. Няма по-важен приоритет, няма по-сериозна задача. Трябва да планираме и да успеем преди още някой да разбере характера на опасността. — Той толкова силно стисна

топчестия си юмрук, че по дланта му потече кръв. — Трябва ни поне един хибрид!

Губернаторът на Добро призова цялата си сила и решителност.

— Тогава трябва да направя едно рисковано предложение. Има нова информация, татко. Може би и вие сте я видели? Току-що срещнах една от човешките посланички, зелена жрица от Терок — млада и очевидно годна за разплод женска. Биологичната ѝ връзка със световните дървета предполага някои... извънредно интересни генетични възможности.

Магът-император даде знак да изнесат какавидения му трон в коридора. Прислужниците го забутаха назад.

— Да, наистина — отвърна той. — И аз мислих за това. Може би ще се наложи да я използваме, да я пречупим — и да си вземем каквото ни трябва.

79.

АДАР КОРИ'НХ

Кохортата илдирийски бойни лайнери най-после напусна мрачния свят Добро. Адар Кори'нх с облекчение се зае със следващата военна задача. Нито за миг не го оставяше чувството на безпокойство, когато посещаваше тази система, макар че действаше по заповед на мага-император. Онова, което продължаваше да прави на планетата губернаторът, му се струваше ужасно. Дори човеците не заслужаваха такова отношение.

Чрез всевиждащото око на тизма маг-император Сайрок'х разбираше много повече от повечето добре обучени адари. Владетелят бе повече от всеки друг илдириец, беше сборът на тяхната раса, нейният връх. Неговите действия, мисли и решения диктуваха цялата история на Илдирийската империя. Кори'нх не можеше да оспори решението, но това не го караше да оправдава по-мрачните необходимости. Магът-император знаеше какво е най-добре за всички илдирийци, въпреки че някои трябваше да платят ужасна цена.

Не беше работа на адар Кори'нх да разбира всичко.

Той тихо изруга и се отпусна на заоблената седалка в командния център на водещия боен лайнер. Въпреки че магът-император знаеше какво е най-добре, въпреки че резултатът по някакъв загадъчен начин служеше на илдирийската раса, Кори'нх не вярваше, че зловещите експерименти на Добро могат да се смятат за геройски дела. Те никога нямаше да попаднат в Сагата за седемте слънца.

— Взимаме курс към системата на Хирилка, адаре — събщи навигаторът, командир на септа, взет от по-малката му бойна част, за да пилотира челния кораб. Навигаторът и целият екипаж на мостика също изглеждаха облекчени, че напускат Добро.

В Хирилка, която се намираше в периферията на Хоризонтния куп, щяха да изпълнят едно от по-традиционните задължения на слънчевия флот. Цялата му кохорта от отлични бойни кораби щеше да участва в зрелищен небесен парад и да покаже усвоените умения.

Жизнерадостният губернатор на Хирилка обожаваше такива спектакли и обичаше да дава пиршества и банкети в чест на илдирийските успехи.

В последно време магът-император насърчаваше провеждането на повече грандиозни демонстрации, дори бе заповядал адар Кори'нх лично да командва следващия парад в чест на рождения ден на владетеля. След толкова много години безукорна служба на адара му бяха омръзнали тези детински прояви на ненужна храброст. Искаше да направи нещо по-важно, по-съществено.

Ала след като отново видя отвратителните експерименти на Добро, той се радваше, че ще участва в далеч по-безобидно събитие.

Кохортата от бойни лайнери в идеален строй пореше космоса към Хоризонтния куп. Когато двигателите развиха космическа скорост, адарът стана и каза:

— Ще отида в каютата си да прегледам военната стратегия.

Екипажът му си знаеше задълженията и не очакваше никакви проблеми. Всъщност никога не бе имало никакви проблеми. Слънчевият флот беше великолепен, най-добрият, създаван в Спиралния ръкав... и все пак от много поколения не се бяха сражавали с истински враг. Адарът така и не разбираше защо в продължение на хилядолетия маговете-императори поддържат такава огромна военна сила, след като не ги заплашва външна опасност.

Но магът-император знаеше много неща, разбираше повече за галактиката и живата история на тяхната раса.

Кори'нх седна в каютата си и се задълбочи в Сагата, личен екземпляр от някои важни моменти, който винаги носеше на борда на флагманския си кораб. Многократно се беше изкушавал да назначи флотски паметител, историк, който да развлича войниците с геройски истории в свободното им време. Ала подозираше, че е единственият с такива конкретни и маниакални интереси във военната история.

Илдирийската раса представляваше общ организъм, съставен от милиарди хора, които бяха свързани чрез паяжинните нишки на тизма. Илдирийците нямаха външни врагове, нямаха вътрешни борби, не бяха водили сериозни граждански войни. Освен една трагична история, която Кори'нх препрочете, като усили светещите панели в каютата си, за да имитира седемте слънца на Илдира.

Един любим губернатор получил сериозно нараняване на главата, но след като се възстановил, не можел да се свързва с тизма. Не усещал връзката със своя мага-император, не можел да получава инструкции. Бил сам, изоставен... откъснат.

И започнал да мечтае за независимост. Повел нещастната си планета в гражданска война срещу мага-император и се опитал да се отдели от Илдирийската империя, за да започне собствена история. Отцепникът губернатор убедил народа си, че все още получава напътствията на тизма и поданиците му наивно го последвали. Но мечтата му за независимост донесла само кръвопролитие и смърт. Накрая безумният син на мага-император бил убит и неговият заблуден народ бил върнат в лоното на неопетнения тизм. Ужасната гражданска война оставила дълбоки психологически рани в илдирийската душа. Паметителите векове наред пеели балади за това трагично събитие.

Изпълнен с мрачно униние след препрочитането на тъжната легенда, Кори'нх остави документите от Сагата настрана. После отвори чекмеджетата си и извади тежките медали и орденски ленти, които беше получил през кариерата си. Взе парцалчета и паста и започна да лъска метала и скъпоценните камъни.

За свое разочарование, адарът бе получил повечето от лъскавите награди за традиционна служба: командване на зрелищни маневри и военни паради, успешно провеждане на спасителни операции като тази на Крена или изпълнение на трудни строителни проекти.

Илдирийците никога не се бяха сблъскали със силен враг за епични конфликти. Макар че бяха смущаващи, човеците очевидно бяха прекалено дезорганизирани, за да представляват истинска опасност. Кликиците бяха изчезнали преди незапомнени времена, а другите форми на живот в Спиралния ръкав бяха прекалено примитивни, за да пътуват в космоса.

Искаше му се някой ден да се прослави. Молеше се преди да умре да постигне нещо съществено и велико, което да му гарантира включване в епичната история на неговия народ. През цялата си кариера беше чакал достоен противник.

Засега обаче единственото му задължение бе да демонстрира уменията на слънчевия флот, за да позабавлява губернатора на Хирилка.

Дебелият губернатор на Хирилка се изправи и заръкопляска под гордия поглед на адар Кори'нх. Тор'х, първородният благороден син на престолонаследника, който седеше на удобното си кресло на трибуната, очевидно също се забавляваше. Въпреки че не бе много по-млад от брат си кул Зан'нх, благородният син изглеждаше много по-недорасъл и разглезен. Оставаше му повече от век, докато дойдеше моментът да седне на какавидения трон в Призматичния палат, и той безгрижно се възползваше от свободата си.

Най-близките звезди сияеха като пъстри скъпоценни камъни, посипани по небесния свод, достатъчно ярки, за да се виждат и през деня. Нощем великолепието на Хоризонтния куп изпълваше мрака на Хирилка като фойерверки и обливаше и най-дълбоката нощ с достатъчно светлина, за да успокои мразеците сенките илдирийци.

Около високите сгради растяха дървета, покрити с пъстри цветя, от които се носеше сладко ухание. Безупречно облечени куртизанки обграждаха креслото на губернатора и той с обожание ги зяпаше. Тор'х пък не можеше да откъсне поглед от небесния парад.

Два големи бойни лайнера висяха над главния град.

— Заповядай им пак да изпълнят последната част! — с грейнали от момчешко въодушевление очи каза Тор'х.

Губернаторът на Хирилка разчупи парче сладкиш на две и пъкна хапките в устите на двете най-близо стоящи жени.

— Наистина, адаре, тези лупинги бяха невероятни. Може ли да ги видим пак?

— Както желаш, господарю. — Адарът заговори по комуникатора на китката си.

Бързите интерорбитални съдове описаха широки дъги и се понесоха обратно към главния град на Хирилка. Зад себе си теглеха многокилометрови вимпели от огледален метал, които искряха в небето като електрически бичове. Корабите прелетяха толкова ниско и бързо, че развълнуваха пъстрите полета с огромни цъфтящи ниалии и накараха сините им цветове да се разлюлеят. Подвижните мъжки екземпляри на насекоморастенията се откъснаха от някои стъбла и панически излетяха.

Губернаторът на Хирилка и младият Тор'х заръкопляскаха.

Губернаторът беше трети син на мага-император. Патрицианското му лице имаше известна прилика с това на брат му Джора'х, но младият колониален управител беше по-дебел от своя най-голям брат и топчестото му лице повече напомняше на неговия богоподобен владетел. Преди пристигането на кохортата губернаторът вече бе обявил деня за празничен в целия град, от Голямата цитадела чак до нивите. Искаше да посрещне войниците от слънчевия флот, да им предложи музика, пиршества и опитни куртизанки.

— Твоите екипажи проявяват невероятно умение, адар Кори'нх — каза младият Тор'х. — И пилотите, и артилеристите. Те са направо истински въздушни акробати!

— Нямаат никаква друга работа, освен да се упражняват — отвърна Кори'нх. Изпитваше странно разочарование. — Един от най-добрите ми пилоти е твоят брат кул Зан'нх.

Бързите съдове отново изреваха над тях и дългите вимпели запращаха. Тълпата нададе вик. Някои се изкатериха по дебелите лиани, за да виждат по-добре. Корабите обърнаха и за последен път минаха покрай трибуните.

Дългото празненство на Хирилка се оказа по-мъчително от истинска битка, поне както си я представяше Кори'нх. След първия час вече му омръзна, ала той положи всички усилия да се преструва, че се забавлява. Младият Тор'х и чичо му, изглежда, намираха всичко за забавно.

Празникът продължи на слабата светлина под бриляntenите луни от недалечния куп. Широки напоителни канали пресичаха полетата с нииалии, многобройните светещи медузи във водата излъчваха сребристо сияние. Младият Тор'х изглеждаше изтощен и умислен, но не искаше да напусне тържеството. Той погълна голямо количество стимулант, извлечан от семенници на нииалия, един от наркотичните експорти на Хирилка.

Смеховете, пиршеството и музиката не доставяха удоволствие на Кори'нх. Той не си избра куртизанка, въпреки че губернаторът многократно му предложи личните си любимки. Накрая синът на мага-император се засмя и прати всички куртизанки в своята парна баня, като им обеща да компенсира липсата на интерес от страна на адара.

Когато празникът започна да утихва, Кори'нх любезно предложи на губернатора да се оттегли при жените си, после се качи на малка

совалка и се върна на пустия си флагмански кораб.

Прекара няколко часа в каютата си, но този път не чете Сагата за седемте слънца, а се вгълби в човешката военна история. През последното десетилетие Кори'нх се бе пристрастил към всички войни и бедствия, които си бяха причинявали едни на други теранците. Отчаяните стратегии на човешките генерали — духовни колеги на Кори'нх — надхвърляха и най-развинтените фантазии на илдирийските военни.

Постоянно се удивляваше, че една-единствена раса, прикована само на една планета, е била разтърсвана от такива невероятни борби, от такива ужасни битки. Само за няколко века човеците бяха водили повече войни, отколкото илдирийците през цялата писана история на империята. Въпреки че не завиждаше на Земята за нейните кръвопролития, той оставаше запленил от „мисловните експерименти“, които можеше да води, като анализираше действията на Наполеон, Хитлер и Ханибал.

Докато чакаше тържеството на Хирилка да свърши, му хрумна нещо и реши да свика съвещание на висшите офицери веднага щом слънчевият флот напусне Хоризонтния куп.

После нареди на навигатора да спре кохортата в космическата пустош далеч от звезди и планети — и от нежелано наблюдение.

Смутени, куловете, които командваха седемте манипули, както и талът на цялата кохорта се отзоваха на заповедта и дойдоха на борда на флагманския лайнер. Под ослепителната светлина на лампите Кори'нх невъзмутимо ги огледа.

Повечето командири на манипули мълчаливо седяха и чакаха заповед, но тал Аро'нх, командирът на всички триста четиридесет и три кораба, бе изненадан от неочакваната промяна на плана.

— Но, адар Кори'нх, ние имаме програма. След две седмици трябва да проведем нова демонстрация на Камин. Губернаторът е издигнал чисто нова арена за тържеството по случай нашето пристигане. Събрани са доброволци от седем раси, за да ушийт знамена и да представят балет...

— Благодаря, тал Аро'нх — рязко го прекъсна Кори'нх. — Ще се посъветвам с теб, ако някога се затрудня да определя приоритетите на

слънчевия флот.

Консервативният стар тал млъкна засрамено.

Адарът се втренчи в офицерите, за да се увери, че е привлякъл пълното им внимание. Чрез тизма магът-император разбираше общите цели на Кори'нх и ги одобряваше. Командващият усещаше, че всевиждащият владетел знае за действията му и наблюдава придвижването на флота като благосклонно божество.

Това бе импулсивно, знаеше го, но и съзнаваше, че е важно, и беше любопитен да види как ще се представи слънчевият флот. И в същото време се страхуваше от онова, което можеше да се случи.

— Получих няколко земни военни стратегически игри, компютърни симулации, създадени от хората главно за забавление. — Той раздаде инфокарти, които съдържаха симулациите, преформатирани съобразно командните системи на бойния им лайнер. — Прочете ги за един ден и после ви предизвиквам да играете срещу мен.

Събралите се кулове се смаяха. Тал Аро'нх изглеждаше объркан и разтревожен.

— Но, адаре, какво значение имат човешките... развлечения за нашите задължения в слънчевия флот?

Кори'нх кисело изгледа стареца.

— Огромно значение, тал Аро'нх. Ами ако някой ден магът-император обяви война на хората? Не е ли по-добре предварително да се запознаем с тяхната стратегия?

— Война с хората ли? — зашепнаха куловете.

— Невъзможно, адаре! — гневно избухна тал Аро'нх. — Магът-император никога няма да поиска такова нещо.

Гласът на Кори'нх прозвуча заплашително и хладно като голо острие.

— Значи вече си въобразяваш, че знаеш мислите на магът-император, така ли? Може би разбираш защо и как нашият владетел взима решенията, които засягат цялата империя? К'лар бекх! Искаш ли да ти отрежа тестисите, за да видим дали ненадейно няма да получиш достъп до тизма?

Тал Аро'нх незабавно отстъпи.

— В никакъв случай, адаре. — Той припряно взе инфокартата. — Ще прочим тези симулации и ще изиграем твоите... космически игри

тук, насаме, без смущение.

Кори'нх вече беше опитал игрите и бе провел симулациите в каютата си. Повечето сценарии бяха прости и наивни, с детински ясна цел, обикновено завладяване на свят. Но адарът настоя и куловете се пръснаха по бойните кораби.

След два дни Кори'нх влезе в директен космически бой със своите офицери — без досадно репетирани маневри, без план, който предварително да е известен на всеки.

Офицерите му се провалиха толкова тотално, че дори тал Аро'нх се засрами.

80.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

ВСИЧКИ новобранци имаха заповед да се съберат в лекционната зала на марсианската база за поредния извънреден доклад за обстановката. Тасия и Роб Бриндъл заедно отидоха в студено, ярко осветено помещение, построено в покрития с купол кратер. Стомахът ѝ се бе свил и тя все повече се опасяваше от причината за това събиране.

— Случило се е нещо лошо — каза тя.

Роб я погледна с големите си меденокафяви очи и каза:

— Напоследък постоянно ни съобщават лоши новини.

Другите новобранци също бяха неспокойни и напрегнати. През последния месец тренираха с различни типове нападателни машини, бомбардираха далечните червени пустини и обстрелваха гигантски мишени, нарисувани върху високите километър и половина стени на каньоните.

Вече лейтенант, бързо повишена поради огромното разширяване на армията, Тасия се отличаваше в индивидуалните операции, нещо пилотираше кораба си, интуитивно схващаше различните механични системи, защото като скитничка, се бе научила на гъвкавост.

Поради внезапната мобилизация срещу тайнствените извънземни, земните въоръжени сили реквизираха всевъзможни кораби и сега флотът се състоеше от хиляди модифицирани типове съдове. Мнозина от обърканите новобранци се оплакваха от липсата на стандарт, ала Тасия забелязваше разликите и възможностите на корабите и наблюдаваше преимуществата им в различни ситуации.

Измъчваха я единствено строевите наземни учения, когато ги пращаха на глупави маршове и отрепетирани пехотни маневри, напомнящи ѝ за първобитни народни танци. Тасия не се справяше добре, когато я принуждаваха да действа като безмозъчен член на група. След една такава задача Роб Бриндъл се беше пошегувал: „С

това отношение и с твоята независимост, Тамблин, или ще те изправят пред военен съд, или ще стигнеш до генералски чин“.

Когато всички новобранци насядаха в куполната лекционна зала, светлините отслабнаха. През купола се виждаше само космическата нощ и ярките точки на Фобос и Деймос, които се гонеха по небето.

Прожекторен лъч освети подиума и в центъра му застана свръзката на ЗВС адмирал Стромом. Стомахът на Тасия се сви още по-болезнено. Адмиралът нямаше да се обърне към тях, ако въпросът не беше сериозен. Новобранците утихнаха, напрежението в кратерната аудитория се усили.

Адмиралът започна без предисловие.

— Получихме нови образи на нашите извънземни врагове. Висшите ми тактически съветници проучват всеки фрагмент от тези сигнали, но искам всички да ги видите. За да разберете срещу какво сме изправени.

— Ако тези извънземни изобъщо се покажат, ще ги сритаме в задниците — измърмори един от войниците до Тасия. Забележката му предизвика грубо хилене сред другарите му.

— Научихме, че през последния месец са били унищожени още три скитнически небесни мини. Общо пет. Получихме тези записи от последните минути на една такава фабрика при газовия гигант Велир.

Войниците в пълно мълчание впериха очи в изображението, което се появи в центъра на лекционната зала. Без да обръщат внимание на ветровете и бурите, над облаците на Велир се издигнаха бодливи кристални сфери и се нахвърлиха срещу небесната мина.

Гласът на Стромом отекна в залата.

— Капитанът на небесната мина — между другото жена — наредила незабавна евакуация и много разузнавателни кораби се опитали да избягат — излишно поясни адмиралът. — Тя изхвърлила товара си от екти, но нападателите не проявили никакъв интерес към него.

Пред погледите на новобранците освободеният трюм с космическо гориво се запремята във въздуха и потъна в океана от пъстри газове.

— Скитниците неколкократно предложили да се предадат, но извънземните не отговорили. Просто... атакували.

Шарийн Пастернак — спомни си Тасия името на жената. Шефката на Велирската небесна мина от време на време се бе срещала с Рос. Сега и двамата бяха жертви на новите врагове.

Стромо отново замълча. Жилищният купол се откачи от небесната мина. Тасия знаеше, че това действие трябва да е било последното средство на Пастернак, решение, каквото нямаше да вземе никой скитнически капитан, ако не беше убеден, че е изгубена всяка надежда.

— Внимавайте. Дори след като капитанът се опитал да евакуира екипажа си, извънземните атакували небесната мина. Съзнателно и жестоко.

Хищните кристални сфери взривиха жилищния модул... и без да бързат, се върнаха, за да доунищожат фабриката, като оставиха разкъсаните парчета да се премятат в облаците.

Всички бяха загинали. Тасия мъчително преглътна и овладя гнева и нетърпението си да направи нещо. Не можеше да виси на Марс със скръстени ръце.

— Няколко скитнически разузнавателни кораба останали във въздуха цяла седмица в опит да се спасят в горните атмосферни пластове на Велир — каза Стромо. — Те са записали образите, които току-що видяхте, но не са имали достатъчно животоподдържащи ресурси, нито възможности за космически полет. Когато накрая пристигнали спасителни групи, нямало нито един оцелял.

Роб Бриндъл погледна Тасия. Знаеше колко я боли. Стисна ръката ѝ, ала младата жена като че ли не усети. Пръстите ѝ бяха леденостудени.

Записът свърши.

— Това е всичко — обяви Стромо. — Необработена информация, без никакви заключения. Експертите ни в момента проучват записите и когато получим нови сведения, ще ви ги съобщим.

Светлината на подиума отслабна и адмиралът каза:

— Свободни сте.

Докато се връщаха в казармата, Тасия мълчеше. Роб Бриндъл вървеше до нея и я подкрепяше с безмълвното си присъствие. Тя се надяваше, че Роб разбира колко много му е благодарна. Той вече знаеше, че не бива да се опитва да я ободри и изобщо да завързва разговор.

Когато влязоха в общата стая до съблекалнята и спалните помещения, Патрик Фицпатрик подчертано изгледа Тасия, обърна се към другарите си и каза високо:

— А бе поне са убили обикновени *скитници*. — И се изхили на грубото си остроумие. — Другия път обаче може да са истински хора.

Тасия настръхна. Роб застана пред нея и се озъби на младежа.

— Ей, вакуумен мозък, май си пропуснал лекцията, когато ни казаха кой е истинският враг.

— Уф, я млъквай, Бриндъл — отвърна Фицпатрик, ядосан, че младият чернокож войник застава на нейна страна срещу него.

Роб поклати глава.

— Твоята глупост е по-опасна и от извънземните.

С преувеличено търпение и твърда като стомана усмивка, Тасия докосна Роб по рамото.

— Благодаря, Бриндъл. Много мило, че ме закриля такъв храбър рицар, но и аз си имам броня — при това адски здрава. — Тя го заобиколи и се приближи до саркастичния новобранец. — Имаш две възможности, клиб: или се извини, или отиваш в лазарета.

Фицпатрик само й се изсмя. Следователно избираше лазарета.

Тасия използва слабата марсианска гравитация и се хвърли срещу него с цялата си тежест, като едновременно замахна с двата си юмрука и го удари по брадичката и темето. Блъсна го в металната стена, изрита го по гърдите и чу, че няколко от ребрата му изпукват. Младата скитничка отхвърча от него и отскочи от тавана. Без да губи нито миг, съсредоточи цялата си енергия в коленете, лактите, стъпалата и юмруците си.

Новобранецът безуспешно се опита да се защити — сякаш наоколо му винаги беше имало други, които да го закрилят. Тасия заби юмрук в носа му и от ноздрите му рукна кръв. Алената течност като че ли окончателно лиши Фицпатрик от смелост.

Сякаш Тасия бе матадор, размахал червена пелерина, приятелите му се включиха в боя и я нападнаха в гръб. Някой я удари по тила. Тя се обърна срещу новите си противници.

Така в края на краищата се наложи в мелето да се включи и Роб Бриндъл.

Накрая Тасия и Фицпатрик се озоваха в лазарета със синини, контузии, рани и няколко спукани кости. По ирония на съдбата за

момичето се погрижи собственото му компи — бяха му качили програма за оказване на първа помощ, за да е по-полезно в базата.

Двамата новобранци получиха дисциплинарни наказания — което не означаваше нищо за нея, но измъчената физиономия на лицето на разглезания Фицпатрик показваше, че той повече се страхува от богатите си родители, отколкото от отражението на случая върху военната му кариера.

Освободиха Тасия от лазарета цели два дни преди Патрик Фицпатрик III. Двамата ѝ братя щяха да се гордеят с нея.

81. БЕНЕТО

Тъй като Гарванов пристан се намираше много далеч от гъсто заселените ханзейски колонии, обиколният път на Бенето му отне повече от месец. Това време даде възможност на стария Талбун да уреди всички въпроси в живота си.

Бенето носеше саксия с малка фиданка, за да остане свързан със световната гора по време на дългото пътуване. Докато стигне в новия си дом, смени три кораба — пътнически, търговски и накрая изследователски.

Кацна в Колониалния град, заобиколен от товарни контейнери, клетки с шумни неспокойни животни, провизии, оборудване и специални подаръци от Терок. Доволен и усмихнат, Бенето слезе от кораба и вдиша странния въздух; усети мириса на дивия свят, на който теранското земеделие едва прохождаше.

Гарванов пристан беше млада, геологически спокойна планета с общо взето мек климат и минимална местна растителност. Дори моретата бяха плитки, а най-високите земни образувания бяха хълмисти равнини.

Замаян от ярката слънчева светлина, без гъстия горски листак, Бенето поглъщаше подробностите и усещаше лъчите по голата си зелена кожа. От информацията, която бе научил чрез телевръзка, знаеше, че тук от време на време бушуват свирепи бури и в откритите равнини духат ураганни ветрове. Влезе в предадените от Талбун спомени и преживя една от тези стихии, видя я през очите на местната световна горичка.

С оглед на климатичните условия, сградите в Колониалния град бяха ниски и аеродинамични. Житните култури можеха да устоят на силните бури — жилавите стръкове отново се изправяха, когато небето се проясняваше и слънцето се показваше.

Бенето не съжаляваше, че е тук. Дори малкото дръвче, което носеше, изглежда, се радваше, че е стигнало в новия си дом.

Талбун излезе да го посрещне. Бе покрит със стотици татуировки, показващи забележителните му житейски постижения. На Бенето му се стори, че цял живот го е познавал. Старецът го прегърна с мършавите си ръце.

— Благодаря ти, че дойде, Бенето. И дърветата ти благодарят. — Той докосна новата фиданка от Терок, сякаш я поздравяваше.

Младежът се усмихна.

— Заселниците на Гарванов пристан не искат да останат без зелен жрец. Разглезил си ги.

Талбун се засмя. Дори венците му бяха тъмнозелени.

— Колонистите не използват услугите ми чак толкова много, но достъпът до телевръзка и мигновени новини дава на колонията им известно положение в Ханзата.

— А, положение значи. Аз съм вторият син на терокските владетели. Смяташ ли, че това няма да им дойде много?

Талбун отведе младия си другар от малкия космодрум на колонията — павирано свободно пространство, използвано като битпазар и място за събирания, когато не се очакваха кораби.

— Скоро ще свикнат и тогава ще ти се прииска да се върнеш в хубавия си град в гъбения риф. Защо ти е да си монах, когато можеш да си живееш царски? — Старецът се шегуваше, ала тази възможност, изглежда, наистина го разтревожи. — Поверявам ги на твоите грижи, Бенето.

— Не се безпокой. Посветил съм се на дърветата. Искам да живея тук, да чета на световната гора, да помогна за процъфтяването на горичката. Не ме е страх да си изцапам ръцете, ако се наложи да помагам на заселниците. Просто искам да служа на голяма цел.

Талбун известно време повървя в замислено мълчание, после го погледна с искрена усмивка на тъмното си лице.

— Знам, Бенето. Всичко, което научих за теб от световните дървета, ми показва, че моята горичка и колонистите са в сигурни ръце. — Той ускори ход. — Да побързаме преди кметът и хилядите заселници да поискат да те посрещнат, да се запознаят с теб и да започнат да ти разправят за мен.

— По-късно ще има много време за това — отвърна Бенето. — След дългото космическо пътуване предпочитам да видя дърветата, които си посадил.

Старият жрец с пружинираща походка го поведе надалеч от построените в концентрични кръгове ниски сгради. Поеха по тясна пътека към плитка долина, в която растеше разширяващата се горичка. Бенето усети дърветата още преди да ги наближат, все едно се срещаше със стар приятел.

— Когато пристигнали колонистите, Гарванов пристан бил готов за култивиране — каза Талбун. — Проучванията на Ханзата показали, че в северните ширини има богати залежи на полезни изкопаеми и няма местни гори, които да пречат на експлоатирането им. Голяма част от сушата представлявала гола скала.

— Видях някаква местна растителност от въздуха — отбеляза Бенето.

— Това е мъх, даже не е трева. Най-големите местни растения са папратите, които стигат най-много до рамото ми. — Той се заизкачва по склона, без дори да се задъха. — За съжаление, нашите тревопасни животни отначало не можели да ядат местната растителност. Накрая колонистите опитали с генетично изменени кози. Те могат да смилат местните мъхове и тревисти стръкове, стига фермерите да им дават допълнително храна.

Бенето се подсмихна.

— Значи е вярно, че козите ядат всичко.

— Горедолу — отвърна Талбун. — А и хората могат да ядат кози. Години наред козите давали единственото прясно месо и мляко на планетата. Тези продукти били истински деликатес, като имаш предвид, че колонистите се хранели главно с консерви, купувани от минаващи оттук търговци. Трябвало да разчитат на редовните доставки.

От билото на хълма можеха да видят обработваемите площи.

— Отначало структурата на местната почва не била подходяща даже за най-издръжливите земни растения, докато инвеститорите не вложили част от капитала си за торове. Това било за страхотен майтап в Ханзата — големият торен конвой за Гарванов пристан, — но кораб след кораб покрили нашите равнини. Така заселниците стабилизирали химическия състав на почвата и още през следващия сезон преминали към отглеждане на пшеница, овес и ечемик. — Талбун въздъхна. — Ще ми се дърветата да бяха тук, за да документират всичко това. В

равнините били засети индустриални количества семена с нисколетящи самолети.

Старият жрец тъжно поведе Бенето надолу по полегатия склон към зовящата ги горичка.

— Аз дойдох тук на третата година, а на заселниците им трябваша пет, за да култивират Гарванов пристан. Сега сме почти независими и изкарваме скромна печалба, въпреки че нямаме много за износ. Северните рудници осигуряват достатъчно минерали и метали за строежите ни. Кметът Хенди превърна Колониалния град в процъфтяващо селище, както сам видя.

Минаха покрай ниска постройка, която жрецът нарече свой дом.

— Жените от Колониалния град ми готвят и настояват да чистят дома ми. Това е важно за тях. Никога не ми позволяват да забравя колко много уважават и ценят зелените жреци. — Той уморено се усмихна и продължи към шепнещите клонки на световната горичка. — Всъщност обаче почти не стоя на закрито. Предпочитам да спя и да се моля сред моите приятели дърветата.

Навлязоха в горичката и Бенето мигновено усети благожелателността около себе си, дремещия безкраен разум на световната гора. Знаеше, че и той ще си почива тук, където горичката можеше да му говори. Дърветата щяха да шепнат в сънищата му и той щеше да им отвърща.

Талбун докосна люспестата кора на най-близкото дърво и десетилетията на лицето му сякаш се стопиха.

— Всеки ден идвам тук и разказвам на дърветата новините, които съм научил. На Гарванов пристан не се случват много неща, но те като че ли се радват, когато просто разсъждавам по философски въпроси.

— Дърветата обичат да поглъщат всякаква информация, независимо от темата. — Бенето застана до стареца. Чувстваше се така, сякаш се бе завърнал у дома. Тези световни дървета бяха много по-млади от древната гора, която покриваше Терок, ала въпреки това бяха абсолютно същите.

Очевидно облекчен, Талбун погледна младия си другар — като че ли мечтаеше за мига, когато най-сетне ще може да си почине.

— Гарванов пристан не е рай, Бенето, но е планета, която жилавият пионерски дух може да превърне в дом. Надявам се да ти

хареса.

Двамата издълбаха дупка в меката пръст и посадиха новата фиданка от Терок. Когато се изправи, Бенето затвори очи и протегна ръка, за да докосне дърветата. И едновременно отговори на стареца и на самата гора:

— Това място е *точно* такова, каквото се надявах, Талбун.

82.

ПРЕСТОЛОНАСЛЕДНИКЪТ ДЖОРА'Х

Обвързан от културни задължения, престолонаследникът Джора'х водеше безкрайна върволица от любовници-молителки в личните си покои. Някои от жените бяха екзотични, други — безплътни и красиви, трети — странни и яки. Те представляваха различните типове на илдирийската раса.

Джора'х проучваше дългия списък от перспективни партньорки, но не можеше да прогони от ума си мислите за очарователната Нира Кали. Беше прочел имената на молителките от собствената си раса и бе разгледал образите на красавиците. Неговите помощници щяха да обсъдят данните на предишните избрани от него любовници, така че да не изглежда, че има предпочитани расови типове. Джора'х трябваше да е справедлив към народа си.

Ала повече от всичко друго желаше Нира. Зеленокожата съблазнителна жена от Терок изпълваше мислите му. Никоя от жените в каталога не можеше да се сравнява с нейното невинно, темпераментно очарование.

Накрая престолонаследникът избра наслуки — певица, която дойде при него чуруликаща и развълнувана. Големите ѝ тъмни очи бяха ококорени, усмивката и гладкото ѝ тяло копнееха да му доставят наслада. Казваше се Ари'т — съобщи му името си, като го изпя с музикални ноти, вместо да произнесе по-познатите звуци.

Веселият смях на Джора'х бе груб гърлен звук в сравнение с мелодията, която се лееше като мед от устата на Ари'т. Топазените му очи заблестяха като звезди, когато одобрително погледна стройната певица.

— Поднасям ти своята най-дълбока благодарност, че ме избра, престолонаследнико — каза Ари'т и свърши изречението с нова мелодия. — Надявам се да ме харесаш като партньорка.

Джора'х копнееше да забрави фантазиите си за Нира. Отпусна се на мекия си стол и се възхити на красивото тяло на певицата.

— Ти си прекрасна, Ари'т.

Тя го погледна, изпълнена с благоговение и нервност, замаяна от невероятния си късмет. Джорах притвори очи. Без да направи справка със списъка, не си спомняше дали някога е избирал представителка на певческата раса.

Гърдите на Ари'т бяха широки, ребрата ѝ изпъкваха, за да поберат могъщите ѝ дробове. Гърлото ѝ бе уголемено, за да вмести симфонията от деликатни гласни струни. Тя имаше най-прелестния глас, който престолонаследникът беше чувал. Навярно притежаваше способността да разплаче публиката, да я разсмее или да я накара да се влюби.

— Първо ми попей, Ари'т. — Гласът му предрезгавя: изпитваше известно опасение от онова, което певицата може би щеше да е в състояние да направи.

— За мен е чест, престолонаследнико. — И от устата ѝ рукна вихрена река от музика, мелодии и звуци, които не се нуждаеха от думи или стихове, а само от пъстрия кристал на самия звук. Джорах седеше като хипнотизиран.

Десетилетия наред, откакто бе станал пълнолетен, помощниците му поддържаха списък от жени, подали молба да станат негови любовници. Той усърдно беше изпълнявал дълга си, грижливо бе избирал и беше смесвал благородната си кръв с по-нисши раси. Бе имал за партньорки плувкини и люспести. Беше лягал с жени от най-нехуманоидни типове. Всички раси притежаваха достойни за възхищение особености и Джора'х бе намирал красота и сила във всяка от тях, макар че други благородници може би щяха да откриват само грозота.

Престолонаследникът проявяваше доброта и уважение към всяка своя партньорка, въпреки че никога не бе очаквал да се влюби. Дори когато лягаше с партньорки, които намираше за непривлекателни, Джора'х внимаваше да не се почувстват унизени или неподходящи.

Особено добре си спомняше една висока, свирепа наглед женска от воинската раса, която беше оплодил предишната година. Маг-император Сайрок'х бе направил всичко възможно, за да внуши на най-големия си син, че всеки илдирийски расов тип има своята уникална роля в Империята и че е дълг на Джора'х да почита всички. Освен това престолонаследникът беше имал достатъчно разкошни и

екзотични любовници, за да компенсират евентуалните неприятности, които бе изтърпял. Всъщност Джора'х си спомняше, че с женската от воинската раса бе правил най-изтощителния и атлетичен секс в живота си.

Песента на Ари'т го носеше сред мислите и спомените му и той забрави къде се намира. Мелодията на певицата постепенно се промени, стана по-богата, невероятно еротична. Джора'х усети, че е непоносимо възбуден, точно каквото беше намерението на певицата.

Тя му заговори с музиката си, съблазни го с гласа си. Задъхан, Джора'х се приближи към нея. Дълбокият гърлен напев на Ари'т продължи да звучи, докато той жадно я целуваше, прокараваше устните си по лицето и дългата ѝ стройна шия. Златната му коса пращеше и се мяташе като електрическа буря около главата му.

Странно, въпреки че се любиха страстно, мислите на Джора'х отново се отклониха, въображението му се насочи към красивата и скромна Нира... която толкова много се различаваше от всички илдирийки.

83.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Като председател, той нямаше нито миг покой.

Като се имаха предвид огромните територии и сложната структура на Теранския ханзейски съюз, Базил Венцеслас очакваше и приемаше постоянна върволица от кризи и извънредни ситуации. Трябваше да взема решения и да се справя с катаклизми. В миговете на триумф крал Фредерик обираше аплодисментите и похвалите, ала винаги, когато някой план се объркаше, удара поемаха безликите и анонимни бюрократи. Така или иначе, Базил оставаше на сигурно място зад кулисите.

Опустошителните и необясними извънземни атаки, наред с огромното разширяване на армията, вече от месеци поглъщаха вниманието му и го отклоняваха от по-маловажните задължения. Сега със закъснение той провери напредъка на новия принц Питър. Трябваше да се грижи всички нишки от килима да остават здраво навързани.

Седнал на удобен стол в една тайна ниша в подземията на Двореца на шепота, Базил пиеше горещо кафе с кардамон от изящна порцеланова чашка и наблюдаваше по секретните камери обучението на младия Реймънд Агуера. В стая без прозорци с няколко стола, пейки, прожекционни екрани и маси учителското компи ОХ продължаваше урока си, макар че принцът изглеждаше отегчен.

— Когато илдирийците върнаха офицерите от „Пири“ и мен на Земята, радостта и обществената реакция бяха невероятни — тъкмо казваше роботът. — След сто четирийсет и пет години хората на Земята смятаха, че заселническите кораби завинаги са изчезнали, но когато се появи илдирийският слънчев флот — първата извънземна цивилизация, с която се срещаше човечеството, — обществеността не знаеше как да реагира.

Докато разказваше историческите си файлове, старото компи крачеше назад-напред.

— Илдирийските офицери носеха ослепителни униформи и развяваха вимпелите си по нашите небеса. Оваците бяха оглушителни! — Гласът на ОХ наистина звучеше носталгично. — Като главно компи на борда на „Пири“, аз можех да показвам записите на преживяванията си и да копирам файловете си на други компита, за да разпространяват новината. Теранският ханзейски съюз незабавно прехвърли моите услуги на най-високо корпоративно равнище. Тогава на престола беше крал Бен, но той почина скоро след това. Аз обучих младия принц Джордж, точно както обучавам теб. Ханзата ми предостави лични покои, нещо като офис, което беше нещо нечувано за компи... — Мислите на ОХ запрескачаха от тема на тема, както правеше понякога, когато разказваше спомените си.

Реймънд почука с пръсти по гладката повърхност на масата и тежко въздъхна.

— ОХ, ако личната ти база данни е толкова задръстена с носталгия, защо просто не изтриеш някои стари спомени, за да направиш място?

Слисано, учителското компи за миг смутено замълча.

— Защото онова време беше историческо. Трябва да пазя спомените си, принц Питър, защото преподавам, като използвам примери от собствения си живот и дело.

— Ако искаш да се уча с примери, защо ти или председателят Венцеслас не ми позволите да се срещна с крал Фредерик? — раздразнено попита Реймънд. — Нали някой ден ще заема неговото място?

Загледан в екрана, Базил прехапа устни. „Не възнамерявам скоро да организирам тази среща, принце.“ Не и докато не подготвеше това събитие според собствените си желания, за да е сигурен, че всички ще са доволни от положението.

Междувременно Базил беше поръчал на група официални биографи, които работеха със системи за промяна на образи, да съставят пълна „видео история“ на младия принц: благословия от архиепископа на единството, множество снимки на Питър с баща му крал Фредерик, мили спомени от ужасно липсващата му майка, умряла много отдавна. Щеше да се получи добре, щяха да са покрити всички изисквания за кралско възпитание.

В нишата влезе господин Пелидор и прекъсна наблюдението му. Председателят скри въздишката си. Ценеше всеки миг спокойствие, колкото и да бе кратък.

Експедиторът носеше документи и електронен доклад. Не изглеждаше самодоволен, а по-скоро удовлетворен. Изчака Базил да го повика, после нарочно заговори тихо и поверително, като поглеждаше към екрана, въпреки че принцът не можеше да чуе нищо в звукоизолираната си учебна стая.

— Господин председателю, вече са уредени всички въпроси около семейството на младежа. — Пелидор му подаде докладите си.

Базил ги остави на ниската масичка пред себе си.

Вярваше на Пелидор — експедиторът никога не го беше лъгал.

— Включително Естебан Агуера ли? — След заселването си в новата колония бащата на Реймънд беше променил името си и доброволно се бе помохамеданчил. — Трудно ли го открихте?

Господин Пелидор поклати глава.

— Хората ми току-що се върнаха от Рамах. Много спокойна планета, така ми казаха. Не съобщиха за особени проблеми.

Базил отпи глътка кафе и се наслади на острия кардамонов вкус.

— Добре.

На екрана видя, че Питър спори с учителското компи. Намръщи се и даде знак на Пелидор да запази тишина, после усили звука, за да чуе разговора. Залогът беше огромен и председателят възнамеряваше извънредно внимателно да наблюдава този принц, за да е сигурен, че никое отклонение няма да стигне прекалено далеч.

Питър беше единствената им надежда да осигурят добре подготвен, послушен наследник.

След преместването си в Двореца на шепота Реймънд Агуера бързо се беше окопитил. Въпреки че все още скърбеше за трагичната загуба на майка си и братята си, случилото се с него сигурно му се струваше истинско чудо. Ала подобно на внезапно разглезен юноша, напоследък бе започнал да проявява признаци на непокорство и съпротива, сякаш дълбоко в подсъзнанието си вече разбираше какво го очаква.

Базил освободи господин Пелидор и отново се обърна към екраните. ОХ показваше някакъв текст на компютърното писалище и прожектираше на стената факсимиле от оригиналния документ.

— Това е Хартата на Теранския ханзейски съюз, принц Питър. Трябва да се запознаеш с всички поправки и клаузи.

— Вече съм я учил в училище — небрежно отвърна Реймънд.

— Да, но трябва да я научиш *в душата си*, да разбереш думите и концепциите, да й дадеш важно място в мислите си. Този документ е основата на твоето управление като крал.

— Ще ме подложиш ли на тест? — Момчето намръщено погледна думите на екрана.

— Не, но от време на време може да ти се налага да използваш съответните цитати.

Реймънд се изправи и нетърпеливо започна да се разхожда из учебната стая, но не откри нищо, което да привлече интереса му.

— Нали каза, че никога няма да излизам пред публика без предварително да са ми приготвили реч?

— Вярно е — призна ОХ. — Всичките ти публични прояви ще следват стриктен сценарий.

— Тогава можете да включите в този „стриктен сценарий“ всички цитати, които държите да използвам. — Той грубо изключи екрана. — Искам да се занимавам с нещо друго.

Базил раздразнено се намръщи, после се примири. Спомни си провала с предишния кандидат, принц Адам. Преди пет години онзи младеж му се бе струвал идеален, беше издържал всички тестове. Изпълнителният съвет на Ханзата единодушно го бе избрал, но по време на обучението си неблагодарникът се беше озлобил, дори бе заплашил, че ще разкрие Базил и задкулиските машинации на Ханзата — като че ли на някого му пукаше! Невероятно глупаво.

Председателят беше провел извънредно заседание на ханзейския съвет и членовете неохотно бяха решили, че принц Адам не може да бъде спасен. Неговото непокорство можеше да рикошира срещу тях във всеки момент от управлението му. Не можеха да си го позволят. Затова Базил се бе погрижил младежът тайно да бъде елиминиран. Принц Адам така и не се появи пред публика, за него нито веднъж не споменаха по новините.

Той изобщо не беше съществувал.

Докато наблюдаваше безуспешните опити на ОХ да привлече вниманието на новия си ученик, Базил се измъчваше от неувереност.

Ако се проваляха с „принц Питър“, Ханзата нямаше да има време да започне отначало.

Допи кафето си и си каза да не се безпокои прекалено много, въпреки че Реймънд Агуера проявяваше вироглавието си пред очите му. Обикновената сприхавост лесно можеше да се следи и овладява. И преди се бе случвало и председателят трябваше да го очаква.

— Трябва да престана да съм такъв оптимист по отношение на човешката природа — каза си той.

Кандидат-принцовете винаги смятаха, че могат да наложат волята си и сами да са си господари... но никога не успяваха.

84.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Втората вълна на бурята бушуваше из каньоните на Рейндик Ко, ала Маргарет беше толкова удивена от новооткрития кликиски град, че не чуваше абсолютно нищо.

Вятър и проливен дъжд брулеха скалите. По дъното на каньона ревеше нова река, събаряше камъни и помиташе оставените от предишната купчини тиня.

Изоставените руини бяха сухи и сигурно защитени. И поразителни.

ДД насочваше осветителен панел в мрачните тунели. Навлизаха все по-надълбоко между странно отекващите сгради. На лицата на Луис и Аркас грееха момчешки усмивки. Маргарет се радваше също като тях. Градът приличаше на гробница, тиха и спокойна.

Археоложката докосна гладките стени и усети пласт прах, оставен от безброй векове. Боеше се, че може да повреди тези крехки артефакти дори само с дъха си, ала кликиските сгради бяха построени, за да издържат хилядолетия. Затворен в скалите на каньона, този град бе останал непокътнат от натрапници, стихии и времето. И ги очакваше.

— Подобна архитектура открихме на Ларо — каза Луис. — Виж стените, арките.

— Да, но тези постройки са много по-добре запазени. — Маргарет тържествуващо погледна Аркас. — Всъщност това са най-добре запазените кликиски руини в Спиралния ръкав.

Зеленият жрец изглеждаше горд от участието си в откритието — и приятно изненадан от похвалата на Маргарет.

— Ще ми се Сирикс, Илкот и Декик да бяха тук, за да ги видят — каза ДД. — Такива детайли можеха да събудят спомените им. Мислите ли, че е възможно да са оцелели? Древните кликиски работи са незаменими.

— Естествено, възможно е, ДД — с принуден оптимизъм отвърна Луис. — Не унивай.

Археолозите часове наред разглеждаха лабиринта от сгради и помещения. Кликиските строители бяха прокарали гладкостенните си тунели дълбоко в платото, но външната страна на това извънземно селище бе била затворена със стена... сякаш нарочно скрита от чужди погледи.

— Дали кликисците не са се страхували от нещо? — замислено рече Маргарет. — Дали тези външни стени не са имали защитна функция?

— Така и не успяхме да разберем защо е изчезнала кликиската раса — по-скоро на зеления жрец, отколкото на Маргарет, каза Луис.

— Знаем ли как са изглеждали? — попита Аркас.

Археологът поклати глава.

— Не. Даже на Корибус, където открихме кликиския факел и където очевидно са се водили бойни действия, не намерихме нито един извънземен труп.

— А писанията и йероглифите по стените не съдържат рисунки на кликисци — прибави Маргарет.

— Може би ще открием тук, Луис — каза вечният оптимист ДД. — Ще ви помогна в търсенето.

Луис беше публикувал кратка монография в едно престижно ксеноархеологическо списание, в която предполагаше — не напълно сериозно, — че отсъствието на кликиски трупове може би свидетелства за практикуване на ритуален канибализъм, с други думи, че представителите на изчезналата раса са изяждали мъртвите си. За доказателство изтъкваше факта, че няма гробища, гробници и никакви други следи от кликиски погребални обреди. Хипотезата му бе посрещната със скептицизъм и споровете около нея не бяха продължили дълго, макар че поради авторитета му в тази област, никой не беше посмял да обяви Луис за побъркан.

Навътре каменните коридори се разширяваха и водеха към нещо като свързващ възел в скалния град. ДД вървеше пръв със светлината. Влязоха в поредното помещение. Въздухът вибрираше от странна жужаща тишина, сякаш каменните стени поглъщаха ехото.

Както в повечето кликиски помещения, всички гладки повърхности бяха покрити с шарки, букви, йероглифи и математически

символи — сякаш насекомовидната раса се беше чувствала длъжна да прави публично достойние мисли и исторически събития. Странно, макар че очевидно бяха космическа раса с колонии на много планети, кликисците никога не бяха рисували по стените изображения на космически кораби или други превозни средства.

В единия ъгъл на помещението имаше сандъци с машини, които хвърляха сенки с остри като бръснач очертания. Когато ДД освети стаята, Маргарет видя, че голяма част от главната стена е напълно гола — трапецовиден участък, напомнящ на празно платно, оброчен с гъсто изписани символи. Голото пространство рязко се открояваше на фона на знаците и пиктограмите по всички други гладки повърхности.

— Хм, изглежда, че тук кликисците не са свършили — каза Луис. — Но защо са избегнали точно тази част? Може би заради някаква особеност на камъка?

Маргарет поклати глава.

— Не, старче. Изглежда идеално трапецовидна. Нарочно са я оставили гола, като че ли им е трябвала за нещо. И преди сме виждали такова нещо в други руини.

— Да, сега си спомням. Но така и не успяхме да разберем причината, скъпа.

Аркас приклепна и разгледа плоския трапец, чиято основа беше дълга три метра.

— Прилича ми на широк прозорец... или врата.

Маргарет не можеше да спори с това впечатление, защото изпитваше същото странно чувство.

— Но закъде? Зад нея няма нищо, освен камък. — Заинтригувана и любопитна, тя се приближи да проучи символите около Лхлия участък. Няколкото други „каменни прозорци“, които бяха откривали, бяха били заобиколени от развалини или самите те бяха разрушени. Този тук бе непокътнат.

Но предназначението му си оставаше неясно.

Възкликанието на ДД я откъсна от мислите ѝ.

— Извинявай! Открих нещо важно! — Той стоеше до сандъците с машини и осветяваше с панела си пролуките между кубичните модули.

Маргарет видя неподвижна фигура — гладка прашна коруба с няколко извити крака и обло тяло с мътно покритие, което придаваше

на грамадата вид на гигантски смачкан бръмбар. Смътно приличаше на кликиските роботи, но бе по-естествена, по-гладка.

Тя смаяно си пое дъх и се олюля от вълнение.

— Наистина ли е... Луис, това наистина ли е...

Мъжът ѝ се втурна нататък, после триумфално се засмя. Маргарет знаеше точно какво трябва да е това нещо още преди той да се обърне към нея. На покритото му с бръчки лице сияеше широка усмивка.

— Първият! — радостно извика Луис. — Браво, ДД!

Маргарет се наведе да разгледа мумифицирания кликиски труп. Внимаваше да не докосва извънземния, защото вековете можеха да са го направили изключително крехък.

— Тялото е толкова древно, че ще се превърне в прах, ако се опитаме да го преместим.

Луис посочи една дълга пукнатина по гърба на корубата.

— Изглежда, е бил смазан. Удар отзад... а може и част от тавана да се е срутила отгоре му.

— Тогава къде са късовете? — Маргарет продължи да оглежда всеки детайл. Кликиският извънземен имаше бегла прилика с грамадните черни роботи, ала не повече, отколкото приблизително хуманоидната фигура на ДД напомняше деликатните контури на човешко тяло.

Непредпазлив, както винаги, Луис докосна с пръст извития преден крайник на съществото и част от сиво-кафявата телесна броня се разсипа на прах.

— Е, значи няма да можем да направим аутопсия, скъпа — каза той. — Най-добре да заснежем този образец по всички възможни начини.

Маргарет се съгласи.

— Ще можем да анализираме някои биологични останки. Възможно е дори да са оцелели непокътнати клетки.

— Сърцето ѝ се разтуптя от вълнение. В момента всичко ѝ се струваше възможно.

— Какъв е този звук? — Аркас се огледа.

Маргарет чу движение във външната част на тунелите: тежки стъпки, като че ли се приближаваше нещо огромно. Внезапно осъзна,

че са съвсем сами и изолирани в този изоставен призрачен град. Нямаха оръжие, бяха напълно беззащитни.

Можеше ли нещо да е оцеляло след толкова време?

В пустините на Рейндик Ко живееха само няколко вида дребни гуцери и паякообразни. Нямаше следи от големи хищници. Бурята навън бе утихнала и това правеше звуците още по-ясни. Гърлото на Маргарет пресъхна.

Безстрашният ДД прекоси помещението и протегна напред осветителния панел. После зарадвано каза:

— Това е Сирикс... всъщност са и трите кликиски робота. Върнаха се!

Тежките черни машини един по един излязоха от каменния тунел. Маргарет смаяно ги зяпна, защото беше видяла бушуващите вълни на пороя да ги отнасят. По екзоскелетите им бяха полепнали буци кал. Един от алените оптични сензори на Илкот бе разбит и проблясваше като мътен гранат. Черните им коруби изглеждаха очукани и мръсни, но иначе не бяха пострадали.

— Ние сме... невредими — каза Сирикс. Трите робота спряха в помещението и започнаха да се оглеждат, сякаш записваха всичко, каквото виждаха.

— Е, впечатлен съм от издръжливостта ви — бодро рече Луис. — Елате да видите какво открихме. Мумифициран кликиски труп, първият, който виждаме! — Той беше развълнуван като малко момче, което иска да покаже новата си находка на другарчетата си.

Все още неспокойна, Маргарет погледна трите грамадни бръмбаровидни машини. Спомняше си колко трудно се бяха покатерили по скалите тримата човеци — въпреки въжетата и автоматичните пикели на ДД. При това преди свлачището.

— Как успяхте да се качите тук, Сирикс? Мислех, че не можете да се катерите по скалата.

— Успяхме — каза роботът.

После се обърна да проучи кликиското тяло. Другите два робота се втрениха в непокътнатия трапецовиден каменен прозорец, сякаш търсеха изтритите вериги на паметта си.

85. ОТЕМА

Увлечена в задачата си, старата терокска посланичка рядко напускаше кристалната си стая в Призматичния палат. Сагата за седемте слънца я пренасяше по-надалеч от всякакво туристическо пътешествие. Отема имаше всичко, каквото ѝ трябваше, освен време. Епосът беше прекалено дълъг, за да го прочете през оставащите години от живота си.

Фотосинтезиращата ѝ кожа поглъщаше обливащата я филтрирана светлина. На масата имаше две саксии с фиданки, високи около метър и двадесет, които отлично вирееха в благоприятната среда.

Старицата чете на глас, докато пресъхналото ѝ гърло не я принуди да спре. Тя се пресегна за каната със студена вода, която постоянно държеше до себе си, отпи голяма глътка и се отпусна назад, за да си отдъхне за миг.

Отначало, след като прехвърли посланическата си работа на амбициозната Сарейн, Отема се колебаеше дали да приеме новата задача и да замине на Илдира, тъй като не беше сигурна какви промени и отстъпки ще направи терокската принцеса. Тревожеше се, че всичките ѝ усилия може да отидат на вятъра.

Щом пристигна на Илдира обаче и видя истинския потенциал на Сагата за седемте слънца, Отема разбра, че може повече да допринесе за цялостното благосъстояние и познание на световната гора, отколкото с участието си в политическите машинации на някаква преходна група земни ръководители.

От време на време Желязната лейди се разочароваше от Нира, която прекарваше също толкова време с престолонаследника Джора'х, колкото и в четене на Сагата. Момичето всеки ден ходеше на илдирийски турнири, посещаваше музеи или гледаше небесни паради. Но пък помощничката ѝ бе млада и лесно се впечатляваше от нови неща. И все пак Нира възприемаше илдирийската култура много по-цялостно от старата зелена жрица и винаги споделяше впечатленията

си с фиданките. Така световната гора също увеличаваше познанията си.

Неспособна да забрави посланическите си функции, Отема все още се тревожеше за политическото бъдеще на Терок и разпространението на зелените жреци из Ханзата. Когато след безброй часове се умореше да чете на глас, старицата си почиваше, докосваше дръвчетата и влизаше в телевръзка, за да научи новините от гората.

Опитваше се да следи дейността на Сарейн като посланичка в Ханзата, договорите, които предлагаше младата жена, документите, които подписваше. До този момент не беше извършила сериозни промени... но това не успокояваше Отема. Принцесата спокойно можеше да осъществява кроежите си при закрити врати, далеч от мрежата на зелените жреци.

О, колко много можеше да навреди тя!

Отема бе разкрила тревогите си чрез световната гора и другите жреци щяха да останат нащрек, особено онези, които се намираха на Земята. Но разумът на световната гора изглеждаше потънал в свои грижи — нещо много по-страшно от обикновената теранска политика, нещо, което все още не разбираше нито един зелен жрец.

Тя и много други нейни другари се бяха опитвали да научат повече за тази загадка, но засега от дърветата нямаше нито едно предупреждение, намек или пророчество. И прочетеното от Сагата за седемте слънца още повече бе заинтригувало — и развълнувало — световната гора.

Отема избра нова част от документа и започна да чете нова история от илдирийския епос на слушащите дървета.

В стаята на Нира също имаше две саксии с фиданки, а останалите дръвчета нежно бяха засадени в обвитите в лиани стени на небесната сфера, огромния терариум, който висеше над приемната зала на мага-император.

Тя чу пред вратата стъпки, но не пожела да обърне внимание на госта си, преди да довърши легендата за глухия певец, чиято музика била толкова мъчително въздействаща, че можела да накара сърцата на слушателите му да спират, макар че самият той не чувал мелодиите си. За съжаление, тогавашният маг-император бил принуден да заповяда да екзекутират певеца, след като неговата способност да предизвиква

меланхолия довела до смъртта на двама благородници, поразени от скръб.

Отема с въздишка остави документа, обърна се и видя паметителя Вао'сх. Историкът стоеше на прага, натоварен със свитъци и книги.

— Съмнявам се, че си готова за още части от Сагата, посланик Отема, но избрах тези особено интересни истории. Ще ти харесат.

— И световните дървета ще ги харесат... О, само да имах повече време.

Вао'сх се засмя толкова дружелюбно, че стопли сърцето на старицата.

— Имам същия проблем, тъй като съм роден историк. За паметителя най-трагичната смърт е да умре млад, защото не може да прочете целия епос и затова умира неудовлетворен.

— За щастие световната гора може да поема информация чрез успоредна обработка — отвърна Отема. — Целта на *моя* живот не е да прочета Сагата отначало докрай, а просто да се погрижа световната гора да получи целия епос.

Вао'сх остави документите до другите на масата.

— В това отношение мисля, че паметителите могат да ти помогнат. Ти ми каза, че големи групи зелени жреци и послушници дават информация на терокската световна гора. Тогава защо да не постигнем същата цел тук с други читатели и други части от Сагата?

Лицето на Отема грейна.

— Какво предлагаш?

— Магът-император ми нареди да ти помагам по всякакъв начин. От негово име мога да назнача други паметители, певци, дори придворни да четат откъси от Сагата на другите фиданки, които донесохте. Ако съм разбрал вярно, за директно въвеждане на информация не е нужен зелен жрец. Не може ли да разпределим времеемкия труд на много смени?

Зарадвана, Отема затаи дъх. Беше мислила как да разпределя задачите между зелените жреци на Терок, но изобщо не ѝ бе хрумнало, че илдирийците спокойно могат да участват в диктовката. Четецът не трябваше да е в телевръзка — в края на краищата терокските послушници също не бяха приели зеленината.

— Това е чудесна идея, паметителю Вао'сх. И значително ще ускори четенето на Сагата.

С обнадеждена въздишка, Отема погледна купчината свитъци и документи, които беше донесъл Вао'сх. Плъзна очи по символите и с изненада забеляза, че се споменава за тайнствените кликиски работи. В търсене на по-подробна информация за загадъчната раса бе прочела друг дълъг откъс от епоса, ала цивилизацията на насекомите бе изчезнала преди началото на илдирийската писана история.

Старицата бързо се обърна. Вао'сх още не се бе отдалечил много по коридора и тя го повика.

— Имам един въпрос, паметителю. Разбирам, че съм прочела съвсем малка част от вашата Сага, но почти не съм попадала на сведения за кликиските работи. Илдирийците не бяха ли открили първите в миньорски шахти на някаква луна? Видях няколко робота тук в Миджистра и знам, че из цялата Илдирийска империя има още.

— Кликиски работи са посещавали и Ханзейския съюз — отвърна Вао'сх и изразителните му лицеви лобове се обагриха в различни оттенъци. Отема още не можеше да разчита всички извънземни кожни сигнали.

— Така е, но Илдирийската империя е много по-древна. Имате ли още истории за тях? Защо почти няма данни за кликиската раса? Някога тяхната цивилизация е била могъща, също като вашата. Кликисците преди образуването на Илдирийската империя ли са изчезнали?

Вао'сх се озадачи и се замисли как най-добре да отговори на въпроса ѝ. По неохотата му Отема разбра, че историкът не е разсъждавал над този фундаментален проблем.

— Кликисците и техните работи са част от друга история — накрая каза паметителят. — История, която си е тяхна. Навярно не са играли роля в нашата и във вашата история. — Той заотстъпва. Лобовете му преливаха в необикновени цветове. — А може тази част от историята още да не е написана.

86.

НИРА

Гледката от кристалните балкони на Призматичния палат беше поразителна. Престолонаследникът Джора'х заведе Нира на една наблюдателна тераса до течащите нагоре водопади, за да остане насаме с прелестната теранка.

— Това е едно от любимите ми места — каза илдириецът.

На Нира ѝ трябваше известно време, за да се опомни от изумлението си.

— Тук е... великолепно. — Джора'х я докосна по ръката, после я стисна. Тя не се отдръпна.

От терасата на Призматичния палат се виждаше далечният хоризонт на Миджистра. На фона на небето се очертаваха сложни стъклени сгради, чиято форма напомняше вълни в езеро. Високите дворцови кули бяха заобиколени от сферичните куполи на министерствата. Наблюдателната тераса бе наклонена под ъгъл и носещите колони бяха извити навътре, така че, застанали върху прозрачната повърхност без очевидна опора под краката си, Нира и Джора'х сякаш се носеха в пространството.

Пръстените стъпала, изсечени в хълма на цитаделата, водеха нагоре към полусферичните платформи и куполи, носещи Палата. Седем основни струи, всички издигащи се по идеално прави канали, се сливаха точно по средата.

— Архитектите на Призматичния палат са искали да покажат, че всички неща, дори природните закони, текат към всевиждащия и всемогъщ маг-император — поясни престолонаследникът и топло ѝ се усмихна. — За нещастие, аз отхвърлям тази идея — защото всичките ми мисли текат към *теб*, Нира.

Момичето смутено се засмя и също стисна ръката му. Застаналите при арката зад тях свирепи наглед телохранители, изглежда, не забелязваха какво правят.

— Толкова е високо... от гледката дъхът ми секва.

Напомня ми за Терок, когато се катерех по върхарите на дърветата.

— Рейналд ми описа вашия свят и съм сигурен, че е много красив. — Топазените очи на Джора'х заблестяха, докато рисуваше картините във въображението си. — Някой ден ще отида на Терок. Може би заедно с теб.

— И с цяла свита от прислужници, телохранители и помощници — усмихна се тя. — Ще е трудно да останем на спокойствие, щом напуснем Миджистра.

— Илдирийците не обичат да са сами.

Двамата стояха един до друг, въпреки че наблюдателната тераса бе голяма. Нира болезнено усещаше присъствието на Джора'х и не искаше да се отдръпне.

Долу се виждаха мъничките фигурки на хора. Безкраен поток илдирийци се изкачваха по хълма, върху който се издигаше Призматичният палат.

— Поклонници, които искат да видят великия маг-император — забелязал интереса ѝ, поясни престолонаследникът.

Групи от различни раси се изкачваха нагоре и спираха на предписаните места по пътя. Минаваха по мостове, обикаляха хълма и ритуално се измиваха в седемте потока, докато се изкачваха към входния купол.

— Всички граждани на Империята имат достъп до Палата. Баща ми държи залата си за аудиенция постоянно отворена. Всеки, който е дошъл на поклонение, може да наблюдава величественото му лице, прожектирано под небесната сфера.

— Не го ли е страх от покушения или насилие?

Джора'х я погледна изненадано.

— Чрез тизма магът-император ще разбере веднага, ако някой дори само си го помисли. Баща ми ще се справи с проблема много преди атентаторът да влезе в Призматичния палат. Ние илдирийците сме различни от вас, Нира. Трябва да го разбереш.

Постояха мълчаливо на високата тераса, загледани в групите поклонници, които благоговейно се приближаваха към целта си.

— Може би не сме чак толкова различни — накрая наруши тишината Нира и нарочно още повече се доближи до него. —

Всъщност, Джора'х, ние с теб може би си приличаме... в много отношения.

Когато отидоха в личните покои на престолонаследника, Нира се зачуди дали обаятелният мъж е използвал някакви телепатични способности, за да я съблазни. Ала съзнаваше силата на външните мисли поради връзката си със световните дървета. И в този момент не усещаше да върши нещо против волята си... нещо, което да не е абсолютно *редно*. Беше ѝ за пръв път, но не се страхуваше.

Кожата ѝ поглъщаше топлата светлина в стаята и всяко негово докосване я изпълваше с енергия. Докато прегръщаше престолонаследника, тя жадуваше за него и Джора'х ѝ отвърщаше със същото. Бавно и омаяно двамата се съблякоха един друг.

— Намирам те за невероятно интересна и интригуваща, Нира — прошепна той и дъхът му стопли ухото ѝ.

Тя изпитваше съвсем същото към него.

Бе се опасявала, че той може да е сдържан или преситен, след като е имал толкова много партньорки, ала докато се любеше с него, усещаше, че привлича цялото внимание и страст на престолонаследника.

87.

АДАР КОРИ'НХ

Адарът беше научил този стар трик от човешките военни стратегически игри. Поведо две кохорти бойни кораби към покрайнините на системата на Кронха 3, в която бяха две от седемте слънца в илдирийското небе.

Системата на Кронха 3 бе рядко населена — имаше две обитаеми, но маловажни планети. Основното ѝ значение се дължеше на изключително стария ектипроизводствен град, който се носеше в облаците на газовия гигант, една от малкото останали небесни мини, все още управлявани от илдирийци, а не от човешки скитници.

Адар Корк'нх смяташе, че мястото е подходящо за военни космически маневри.

Той раздели двете кохорти на противникови групи. По човешка традиция Кори'нх ги обозначи като „червен“ и „син“ отбор. Земните стратегии бяха разработили този процес през векове на бойни симулации и според адара учението щеше да е интересно — нещо повече от обикновена игра.

Тал Аро'нх, професионалист от старата школа, командваше синята кохорта. Талът задоволително изпълняваше всичките си задължения, но въпреки това той най-много безпокоеше Кори'нх. Находчивостта, изглежда, бе чужда концепция за стария командир, който вечно се оплакваше, че си „губели времето“ с глупави упражнения.

Тал Лори'нх командваше червения отбор. Адарът не го смяташе за по-добър командир, но Лори'нх проявяваше здравомислието да прави колкото може по-малко и оставяше своите кулове, командирите на манипули, да си изпълняват задълженията. И тъй като тал Лори'нх си избираше талантиливи подчинени, в края на краищата обикновено се справяше отлично.

Кори'нх седеше в командния център на малка наблюдателна платформа, откъдето можеше да наблюдава битката между двата

отбора. Включи късообхватния трансканал й каза на двамата талове:

— Аро'нх, Лори'нх, можете да започвате.

Тал Лори'нх лаконично потвърди командата, докато Аро'нх отпрати едно последно официално възражение:

— Адаре, за пореден път трябва да помоля да се откажеш от този разкол. Слънчевият флот е единен организъм, който действа заедно в изпълнение на поставените ни от мага-император заповеди. Манипула никога не се е сражавала срещу манипула, освен в онази ужасна отдавнашна гражданска война. Тези учения може само да нарушат военната дисциплина и да доведат до смут, да накарат нашите воители да приемат за враг собствените си сънародници...

Кори'нх не изпитваше съчувствие към консервативния стар офицер.

— Тал Аро'нх, намирам за по-опасен разкол да слушам как публично оспорваш заповедта ми. Аз съм твой адар, благословен от мага-император. Подчини се, иначе ще те освободя от командирския ти пост.

— Слушам — отвърна талът и изключи канала.

Кори'нх се отпусна назад, за да проследи придвижването на корабите. Командирите на двете кохорти нямаха право да обсъждат избора си на стратегия. Целта на учението беше единият отбор да завладее и окупира един астероид, малка планета, която орбитираще под голям ъгъл около двете слънца на Кронха 3.

Тал Аро'нх не изненада адара, като поведе всички съдове от кохортата си в идеален стандартен строй, формирование от вписани сфери, познато на всички любители на илдирийски небесни паради и военни спектакли. Бойните лайнери обкръжиха външния периметър, като ескортите и катерите бяха разположени на концентрични кръгове в първичната окръжност. Аро'нх придвижи корабите си групово по права линия към целта.

Рояк стражеви кораби патрулираше около вписаните сфери, като орбитираще в тесни пръстени около главните бойни лайнери. Тази позиция трябваше да е отбранителна, но докато орбитираща в противоположни посоки, мълниеносните лъчи представляваха зрелищна гледка — целяща да спечели аплодисментите на далечната публика, а не да демонстрира военно умение.

Тал Лори'нх поведе своя червен отбор в по-хаотичен строй. Седемте манипули на неговата кохорта се разделиха на групи от по четиридесет и девет кораба и всяка манипула се понесе напред в синхронни, но индивидуални рояци. За критичния наблюдател подходът на червения отбор не притежаваше такъв финес и артистичност. После седемте отделни манипули, всяка от по седем септи бойни лайнери, се разпръсна и безразборно полетя към целта.

Една по една шест от седемте манипули на Лори'нх се вклиниха в сложното концентрично формирование на синия отбор и предизвикаха вълни на хаос в грижливо строените съдове на тал Аро'нх. Тромавият боен ред започна да се разпада, но по заповед на стария тал капитаните на всеки кораб от синята кохорта заеха първоначалните си позиции. Гигантското сферично формирование неумолимо напредваше към целта, без да обръща внимание на опасностите, с които можеше да го застраши червеният отбор.

Докато шест манипули от червената кохорта смущаваха тромавата, ала красива група на синия отбор, седмата манипула на Лори'нх бързо летеше към астероида.

Това беше съвсем проста тактика, при това очевидна, поне в ретроспекция. Когато бавното сферично формирование на Аро'нх се реорганизира и започна да се разгръща, като отвори външния ред бойни кораби, за да позволи на централната редица от съдове да излезе напред, седмата манипула на червения отбор вече бе стигнала до астероида. Тя разгърна всичките си катери и спусна окупационни сили от облечени в скафандри илдирийски пехотинци, които забиха емблемата на кохортата си и активираха победния си сигнал.

Другите шест манипули от червения отбор престанаха да объркват противника и отстъпиха, за да обкръжат астероида и да попречат на кохортата на Аро'нх да се приближи към целта. Пълен разгром.

Преди синият отбор да успее да спусне дори само един транспортен кораб, адар Кори'нх даде сигнал на двамата командири и обяви края на учението, като определи червения отбор за безспорен победител.

Когато се яви при адар Кори'нх в командния център на наблюдателната платформа, тал Аро'нх изглеждаше особено стар, истинска вкаменелост. Застана изпънат като бастун — с безупречна парадна униформа; гърдите му бяха покрити с отличия и медали.

Беше победен. Напълно.

Кариерата на Аро'нх бе образец за традиционна служба в слънчевия флот. Адар Кори'нх вече не смяташе това за достатъчно. Старият тал чакаше мълчаливо, ала намръщаното му лице ясно изразяваше възмущението му.

Командирите на манипули на противниковите отбори чакаха във външните каюти. Кори'нх погледна двамата талове, които стояха пред него, и остави мълчанието да натези във въздуха. Изражението му показваше разочарование и от двамата.

— Е, господа? Вашата оценка за учението? — накрая попита той.

Както обикновено, Лори'нх зачака някой друг да вземе думата. Аро'нх обаче вирна брадичка и изсумтя:

— Адаре, трябва да възразя срещу тактиката, използвана от червения отбор. Никой военен наръчник на слънчевия флот не препоръчва такива процедури. Никъде в Сагата за седемте слънца не се споменава за командир, който е използвал такава тактика. Никога досега! Намирам безочливото използване на... на хаос от страна на тал Лори'нх за достойно за презрение. Ние сме командири на кохорти в илдирийския слънчев флот. Нашите войници не са стадо животни, за да се блъскат едни в други.

Кори'нх го остави да даде отдушник на гнева си, после с тих, но унищожителен глас отвърна:

— И все пак червеният отбор успя да ви победи.

— Невалидна победа, адаре...

Кори'нх удари с юмрук по масата и се изправи. Очите му пламнаха.

— Няма невалидни победи! — Гласът му смая и двамата талове. — Защо държиш слънчевият флот да прилага стари, предсказуеми методи за *всякакви* обстоятелства? Ами ако се сблъскаме с противник, който не разбира нашите правила и още по-малко ги уважава? Тогава какво?

— Ние не действаме така, адаре — изръмжа Аро'нх. — Илдирийците имат традиция на честта. Ако позволиш да продължи

тази нецивилизована лудост, ще се стигне до упадък на всичко, което е направило слънчевия флот горд и непобедим.

Разгневен, че не може да разчупи закостенялото въображение на стария командир, Кори'нх заяви:

— Илдирийската империя няма да остане непобедима, ако продължаваме да не проявяваме гъвкавост. Врагове съществуват, въпреки че досега сме били слепи за тях.

Той погледна консервативния тал и го съжали. Аро'нх никога не беше предполагал, че от него ще искат нещо, за което е нужна находчивост. Той бе изпълнявал всички правила и не знаеше какво да прави, без да се опира на рутината и традицията.

— Тал Лори'нх — обърна се Кори'нх към другия командир, — обясни ми какво те накара да измислиш такава необикновена тактика.

— Ти постави ясна задача на червения отбор, адаре — отвърна по-младият тал. — Ние просто изчислихме най-подходящия начин да постигнем целта. Тъй като това не беше публичен спектакъл и други илдирийци не наблюдаваха методите ни, реших, че трябва да завладеем астероида... а не да устройваме зрелище.

Аро'нх свъси вежди.

— Синият отбор не „устройваше зрелище“...

— Да ти пусна ли записа, тал Аро'нх? — прекъсна го Кори'нх. — Какъв беше смисълът от концентричното формиране, орбитиращите стражеви кораби, разгръщането на външния ред, ако не за зрелище? Каква беше целта на всичко това, след като нямаше публика? Най-малкото изборът ти на стандартен боен строй беше грешен. Ситуацията на първо място изискваше бързина.

— Адаре, може би трябва да ти покажа нашия военен наръчник...

— Стига! — отвратен изсумтя Кори'нх. — Тал Лори'нх, ти ли измисли маневрите си? Ако е така, поздравявам те.

Макар и смутен, Лори'нх имаше достатъчно доблест да не приеме незаслужени поздравления.

— Не съвсем, адаре. Разбрах мъдростта още щом чух плана... но идеята беше на кул Зан'нх, сина на престолонаследника. Зан'нх предложи да разделя кохортата на отделни манипули, всяка с различна цел.

Адар Кори'нх доволно въздъхна. Бе виждал Зан'нх да извършва светкавични и находчиви неща, дори когато беше командвал обикновена септа, и не се изненадваше, че най-големият син на престолонаследника е допринесъл за победата на червения отбор.

— Повикай го — заповяда Кори'нх. — Веднага.

Пратиха съобщение до външните каюти, където чакаха командирите на манипули. Скоро ясноокият Зан'нх влезе и отдаде чест на адара и на другите двама старши офицери.

— Кул Зан'нх. — Кори'нх склочи пръсти пред гърдите си в официален поздрав към младия мъж. — Като командващ слънчевия флот имам право да те повиша за образцова служба и забележително въображение при извоюване на победа по време на днешното ни учение.

Таловете се смаяха. Зан'нх съвсем наскоро бе повишен в чин кул, а пътищата на кариерата му се определяха от традиционния протокол.

— Като се има предвид растящата опасност в Спиралния ръкав, слънчевият флот има нужда от интелигентни и изобретателни офицери като теб. Получаващ чин тал.

Аро'нх не успя да се сдържи.

— Това е абсолютно неправилно, адаре! Има установени практики...

Кори'нх продължи, без да обръща внимание на стареца:

— Зан'нх, ти ще замениш тал Аро'нх, който от днес е понижен в чин кул. Неговите неуместни командирски решения според мен ще изложат кохортата му на опасност в реална бойна обстановка.

Старият тал ахна, потресен така, сякаш основите на целия му живот са се сринали под краката му.

— Пред... предпочитам да се уволня, адаре. Моят чин е...

— Молбата ти се отхвърля. Намираме се в потенциална военна криза. Нямам намерение да се лиша от един от опитните си офицери, но по-ниският чин е по-подходящ за консервативното ти мислене. Винаги отлично си изпълнявал заповедите.

Аро'нх едва стоеше на крака, като че ли единствено униформата го държеше изправен.

— Ще подам официално възражение, адаре.

— Възражението ти ще бъде отхвърлено. Имам благословията на мага-император, както и неговата заповед да превърна слънчевия флот

в много по-боеспособна сила. — Очите на опозорения командир пламтяха, ала Кори'нх не отстъпи. — Ти си служил добре през цялата си кариера, Аро'нх, но си престанал да се учиш. Забравил си да се приспособяваш и това ще е сериозна опасност за нашата Империя в случай на сблъсък с външен враг. Магът-император ми нареди да повиша състоянието на бойната ни готовност.

Синът на престолонаследника стоеше мирно, удивен от обрата на събитията. Адар Кори'нх се радваше, че младият мъж не се надува и не е прекалено доволен от повишението.

— Тал Зан'нх, вече командваш цяла кохорта. Под твое ръководство е синият отбор с триста четирийсет и три кораба. Поздравявам те, младежо.

Аро'нх изглеждаше съкрушен и през последните няколко минути сякаш бе остарял с цял век. Тал Лори'нх също бе изненадан и може би малко уплашен от перспективата за ново учение. Знаеше, че следващия път ще трябва да се изправи срещу Зан'нх, вместо находчивият млад офицер да е най-големият му ресурс.

— Съберете всички кораби — уморено каза Кори'нх. — Искам колкото може по-скоро да съобщя за повишението на тал Зан'нх и да продължим с победните церемонии. Може би на миньорите от Кронха Три ще им е приятно да гледат нашето зрелище.

88.

ГЕНЕРАЛ КЪРТ ЛАНИАН

Първият нов боен кораб от усъвършенствания клас „дреднаут“ на ЗВС искреше на космическия док, заобиколен от празнични светлини и сензори. Исполинският съд очакваше официалното си пускане в действие.

Проектантите и строителните инженери се гордееха с работата си. Скоро щяха да бъдат завършени още дванадесет от огромните кораби, крайгълни камъни на новия флот, готов за бой с извънземните от ядрата на газовите гиганти.

Генерал Кърт Ланиан и офицерът за свръзка от квадрант 1 адмирал Строммо — който щеше да е капитан на новия кораб по време на първия му полет — бяха пристигнали за церемонията с почетна стража от двадесет ремори и неколцина грижливо подбрани представители на медиите.

Що се отнасяше до Ланиан, целият този спектакъл пречеше на ефикасното водене на военните операции, ала председателят Венцеслас не беше съгласен с него.

— Такива неща отнемат малко време, но предизвикват огромно въодушевление сред обществеността и осигуряват междупланетна подкрепа, генерале — бе заявил Венцеслас. — Това е инвестиция в дългосрочните ви военни възможности. Ако сега успеете да накарате публиката да се влюби във вас, по-късно няма да имате проблеми с оправдаването на действията си — каквито и да са те.

И така, за да освети разширения флот на ЗВС, самият крал Фредерик се отправи към астероидната корабостроителница, където щеше да кръсти и да пусне първия дреднаут. „Голиат“.

Въпреки че името звучеше свирепо и могъщо, генерал Ланиан не беше съвсем сигурен, че вещае добро. В края на краищата всички знаеха, че библейският исполин е бил победен от много по-дребния и подценяван Давид.

Заобиколен от свита придворни, съветници, политици и кралски гвардейци, кралят пристигна при „Голиат“.

— Великолепно — каза Фредерик. После тръгна по блестящите метални коридори към мостика. Статусните лампички и тактическите пултове ярко светеха.

Ланиан се беше погрижил екипажът да лъсне всички подове и панели и по дебелите илюминатори да няма нито прашина. Лекомислено перчене, след като времето и човешката сила трябваше да се използват за военни учения или стрелби с новите язерни оръжейни системи.

Крал Фредерик одобрително кимна.

— Наистина, генерал Ланиан, корабът е забележителен.

Придружаващите го журналисти показаха на зрителите колко е внушителен „Голиат“.

През последните няколко месеца разширеният флот се бе оформил и включваше дванадесет нови дреднаута, всеки с допълнени оръжия: деветдесет средно големи крайцера тип „манта“, двеста тридесет и четири нови оръжейни платформи тип „буреносен облак“ и хиляди ремори — всички построени в космическите корабостроителници и разпратени в нови ескадри из десетте тактически квадранта. Бяха готови за пълномащабно разгръщане веднага щом се покажат жестоките извънземни.

Никой не се съмняваше, че коварният враг ще удари отново.

Освен новите кораби Ланиан бе надзиравал преоборудването на хиляди частни съдове, реквизирани и модифицирани за нуждите на земните въоръжени сили: куриери, снабдителни и разузнавателни кораби. Като командващ подновената космическа армия, Ланиан си вършеше работата, при това добре.

Адмирал Строммо се наведе над един тактически пулт и активира язерните оръдия. Със сдържан, добре отработен глас той внимателно и оптимистично разясни оръжейните системи на краля, който изглеждаше заинтригуван.

— Новият ни флот далеч превъзхожда антиките, които все още са на въоръжение в илдирийския слънчев флот. Нашите кораби са мощни от всичко, правено досега.

— Определено се надявам да е така, адмирале — отвърна крал Фредерик. — Ние не сме провокирали странните извънземни, но искам

колкото може по-бързо и чисто да приключим с този конфликт. Може би сега ще преговарят с нас.

— Всички го желаем, ваше величество — напрегнато усмихнат, каза генерал Ланиан. За съжаление, никой нямаше ни най-малка представа какво да правят отгук нататък. ЗВС дори не можеха да открият дълбокоядрените извънземни. Много небесни мини и сонди бяха обикаляли горните слоеве на облачните обвивки, ала кога някой бе проучвал бурните и негостоприемни дълбини на газов гигант?

Борбата със странния противник, сблъсъкът с диамантените бойни кълба или преследването им в плътните атмосфери напълно се различаваше от всеки вид военни действия, които Ланиан някога беше разглеждал в симулациите си. Предишните му планове щяха да са ефикасни — но само в конфликт с Илдирийската империя или някоя разбунтувала се ханзейска колония.

Дълбокоядрените извънземни обаче бяха нещо съвсем друго.

Тази война нямаше да се основава на пехотни и наземни войски. Нямаше да се спечели със завладяване и окупиране на територии, навярно нямаше да помогнат дори преговори. Ако врагът наистина обитаваше дълбините на газовите гиганти, където под въздействие на налягането водородът се превръщаше в метал, какви териториални противоречия можеха да имат двете страни? Какво можеха да искат извънземните?

Ланиан инстинктивно усещаше, че това ще е война на пълно унищожение с използване на тежки оръжия — може би дори второпришествени бомби — както и на огромни, непобедими бойни кораби. Отделните войници щяха да са безполезни, пехотинците и индивидуалното оръжие нямаше да имат никакво приложение. Флотът на ЗВС се нуждаеше от опитни навигатори, пилоти и артилеристи за интегралните оръжейни системи и тежките бойни кораби.

Крал Фредерик обяви края на обиколката. Базил Венцеслас сигурно го беше инструктирал да приключи посещението си в рамките на не повече от час. Екипажът на дреднаута си имаше други задължения.

— Господа, ние сме извънредно доволни и впечатлени — каза Фредерик. — Намирам „Голиат“ за напълно задоволителен и готов за отпътуване. Този дреднаут ще е флагмански кораб на нашите страховити нови земни въоръжени сили. — Усмихна се и набръчканото

му лице възвърна част от някогашния си младежки чар. — Вярвам, че някой ден ще ми направите честта да ме вземете на кратка обиколка на слънчевата система, нали?

— Може да се уреди, ваше величество — отвърна Ланиан, после си спомни за изявлението, което му бе възложил да направи Базил. — Бих искал да се възползвам от тази възможност и да изразя признателността си към всички граждани на Теранския ханзейски съюз. Тяхната подкрепа, техните жертви и твърдата им вяра ще спомогнат за постигането на пълна и категорична победа. Ние хората сме силна раса. Плюем на бедите и винаги триумфираме.

Крал Фредерик се усмихна.

— Добре казано, генерале. Ще издам кралски указ, новият разширен флот да потегли с нужната бързина. Щом разгромим онези страхливи извънземни, които нанасят удари без предупреждение, можем да се върнем към нормалния си благоденстващ начин на живот в ханзейските колонии.

Кралската свита заръкопляска. Представителите на медиите показваха сцената на зрителите си.

Сърцето на генерал Ланиан се изпълни с въодушевление и увереност; ала все пак той знаеше, че всъщност ще е много по-трудно, отколкото предполагаше речта му. Погледна към отсрещния край на мостика и срещна очите на Стромо. Двамата разбираха всичко и имаха едни и същи опасения.

Новият терански боен флот далеч превъзхождаше предишния. Корабите бяха по-многобройни, оръжията им бяха по-унищожителни. Ала и двамата не знаеха почти нищо за възможностите и мотивите на врага.

Ланиан се боеше, че цялото това аплодиране и ликуване е просто свирукане край гробище.

89.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Сърцето, на Джес все още се разкъсваше от леден гняв, но след като вече беше решил какви действия да предприеме, свободата му даваше шеметно чувство на облекчение. Никога през живота си не бе виждал Пътеводната звезда толкова ясно — знаеше точно накъде да поеме.

Нямаше намерение да осведоми скитническия съвет какво прави — нито говорителката Ихси Окая, нито дори Ческа Перони. Беше видял кавгите, паниката и нерешителността на неотдавнашната среща на клановете в Рандеву. Само щяха да размътят водата.

Не, това щеше да е личното му възмездие, за добро или лошо. Чичовците му на Плумас бяха одобрили решението му — сприхавият Кейлъб Тамблин дори бе настоял да дойде с него, — но Джес ясно даде да се разбере, че той трябва да командва. Това беше неговият клан, негово задължение... негово отмъщение. И после нямаше да има кого да обвинява — освен себе си.

Придружен от група избрани верни работници от вододобивната фабрика на Плумас, Джес взе няколко промишлени кораба, натоварени с всички необходими ресурси и оборудване. Тези доброволци бяха познавали Рос, бяха работили при Брам Тамблин и щяха да изпълнят всяка заповед на Джес. Щом чичо му Кейлъб научеше какво трябва да направи и съобщеше на работните групи, никаква сила във вселената нямаше да е способна да им попречи да му помогнат.

Разнородните кораби се срещнаха в периферията на системата на Голген, в леденото було на Куйперовия астероиден пояс високо над еклиптиката. Оттам можеха да наблюдават ярката светлина на газовия гигант.

Някъде дълбоко в лимоненожълтите облаци се таяха коварните извънземни.

На Джес му се стори, че усеща брат си там долу, заедно с призраците на всички, които бяха убити на борда на Синята небесна

мина. Дали фабриката с нещо бе обидила извънземните? Или врагът просто смяташе скитниците за жалки насекоми, които трябва да бъдат смачкани?

До този момент скитниците знаеха за пет унищожени небесни мини край отдалечени един от друг газови гиганти. Атаките бяха непровокирани и безмилостни... и досега бяха останали ненаказани.

Много обезпокоени скитнически кланове вече бяха изтеглили независимите си небесни мини от други газови гиганти, бяха ги издигнали над атмосферата и сега те бездействаха в орбита. Ектипроизводството беше намаляло до съвсем малка част от стойностите преди атаката срещу Синята небесна мина. Теранският ханзейски съюз все още не усещаше дефицита, ала Джес бе убеден, че председателят Венцеслас и крал Фредерик вече са наясно с предстоящия недостиг на космическо гориво. Тази криза бързо трябваше да се преодолее.

Той отвори комуникационния канал в малкия си кораб. Всички доброволци го слушаха от собствените си съдове.

— Моят брат загина там долу. Също и представители на много от вашите кланове. В името на Пътеводната звезда, сега зависи от нас да направим нещо.

Той си пое дъх. Не беше репетирал речта си.

— Скитниците не са агресивен народ. Ние нямаме внушителна военна сила или оръжия за масово унищожение. Но не позволяваме да си играят с нас. Ние ще окажем съпротива на врага и ще отмъстим за загиналите си роднини. Никой от нас не може да избяга от тази задача. Аз определено нямам такова намерение.

По радиостанцията се разнесоха клетви и тихи одобрителни възгласи, яростна решителност, която задушаваше тлеещия страх.

— За щастие, вселената ни дава собствените си оръжия — каза Джес. — И ние ще ги използваме.

Системата бе заобиколена от кометни фрагменти, исполински ледени кълба, които щяха да бъдат превърнати в бомби. На Плумас Джес вече беше анализирал картата на Куйперовия пояс, бе проектирал милиони кометни орбити и беше симулирал резултатите от пертурбациите. Бе открил над хиляда кълба, всяко от които щеше да предизвика невероятни опустошения на Голген.

Джес имаше интуиция за небесна механика и орбитални маневри. Винаги особено се беше отличавал в навигацията и скитническите „звездни игри“, беше гледал на съзвездията от различна перспектива и бе поставял наблюдателя на обективна карта на Спиралния ръкав. Като по-млад обичаше да разглежда картите, често заедно с Тасия, и да си представя различни места, които никога не беше посещавал, екзотични светове или галактически явления, които не можеха цялостно да се възприемат чрез миниатюрните изображения на екраните.

Сега скърцаше със зъби и се взираше в небесната картография на Голген със съвсем друга цел. Тежките и неумолими пътища, установени от небесната механика, често отнемаха векове и той бе елиминирал повечето алтернативи, като бе избрал само онези комети, които можеха да се спуснат в стръмна хиперболична орбита, огромни гюлета с достатъчно кинетична енергия, за да нанесат удар, равностоен на хиляди атомни бойни глави.

Неговите плумаски десантчици — работници от вододобивната фабрика и ледени инженери — носеха автоматични реактивни дюзи, които щяха да откъснат и запратят парчета от кометната маса в противоположната посока. Този постоянен откат щеше да продължи много седмици и постепенно щеше да промени орбитата на кометата и да я насочи към газовия гигант.

— Всички знаете целите си. Да започнем да изтикваме тези големи ледени бомби и да ги хвърлим срещу Голген. — Джес сниши глас. — Извънземните не знаят каква беля са си навлекли.

Скитническите кораби се пръснаха, за да пресекат пътищата на премятащите се в космоса айсберги. Работниците разбираха минималните толеранси и точността, които се изискваха. В края на краищата те бяха работили при взискателния Брам Тамблин. Всеки скитник, който я караше през просото и проявяваше небрежност, скоро плащаше с живота си — и често с кръвта на много невинни.

Джес пак провери товара си и насочи кораба към избраната цел — голяма комета, вече движеща се към вътрешните части на системата. Напусна периферията на Куйперовия пояс в близост до еклиптиката.

Младият мъж носеше подплатени работни дрехи, удобен гащеризон с десетки джобове, закопчалки и колани за инструменти.

Отгоре се бе увил във везан плащ, старо семейно съкровище, ушито от майка му, преди да загине в ледената цепнатина на Плумас. Върху него бяха избродирани шарки и имената на Рос, Джес и Тасия на фона на скитническата верига. Сърцето му се сви при мисълта как се беше пръснал задружният му клан, как бе оредяло семейството му. Ала положението щеше да се промени.

Отделните групи стигнаха на снежните си топки, прикрепиха корабите си към тях и слязоха на повърхността, за да инсталират оборудването. През целия ден предаваха съобщения и осведомяваха Джес за напредъка си. С измамно предпазливи движения други членове на екипа му бяха изстреляли рояк комети като сачми към газовия гигант. Сега бе нужно само време и небесна механика. Бомбардировката щеше да продължи години, удар след удар.

— Това ще им докара киселини — каза по комуникатора чичо му Кейлъб.

Но Джес бе намислил по-непосредствен удар, който можеше да види скоро, докато все още кипеше от гняв. Заради Рос.

Приблужи кораба си към кометата, която се спускаше по бавната си орбита към слънцето. Ледената планина бе минала достатъчно близо, за да бъде отклонена от гравитацията на Голген и орбитата ѝ се беше насочила навътре. Слънчевата радиация бе изпарила рядка мъгла от повърхността ѝ — разпокъсана грива, която впоследствие щеше да се превърне в опашка.

Джес картографира топографията на кометата, за да анализира структурата ѝ, проучи с помощта на скенери вътрешните ѝ включения и коригира изчисленията си. Ако всичко минеше добре, тази комета щеше да достигне целта си след месец.

Той избра подходящо място и закачи кораба си за ледения къс. Горивните му резервоари и трюмът му бяха пълни с екти, достатъчно, за да си осигури продължително ускорение с огромна сила. Ревът отекна в безмълвния вакуум и Джес мрачно се напрегна, когато корабът завибрира от усилието. Две седмици щяха да са достатъчни, за да запрати кометата като чук в сърцето на планетата.

След ден един от плумаските кораби щеше да го вземе.

Двигателите тласкаха гигантската ледена планина. Джес имаше много време за мислене. Не се разкайваше за нищо. Не можеше да промени действията си. Просто трябваше да го направи.

Не го беше грижа какво ще си кажат Голямата гъска и ЗВС. Несъмнено дори някои скитници може би щяха да се вбесят от провокацията му, но повечето щяха да одобрят това, че наистина е направил нещо. Нямаше представа дали Ческа ще се разочарова от него, или ще му се възхищава. Така или иначе, щеше да остане твърд. Знаеше задълженията си. Не че дипломацията бе била ефикасна. Врагът не беше осъществил никакъв контакт.

Той погледна през илюминатора и видя гигантската планета под себе си, вече много по-близо — ярка точка, като светеща мишена.

Преди да облече скафандъра, за да се приготви за прехвърлянето на другия кораб, Джес свали везания плащ, който носеше името му, наред с тези на Рос и Тасия, и внимателно го остави върху капитанската седалка.

Не се обърна, нито съжали за стореното.

Оставил кораба си, прикрепен към кометата, с пламтящи космически двигатели, които влагаха неумолимата си сила във вектор, обратен на обичайното гравитационно притегляне, Джес се качи при Кейлъб, който беше дошъл да го вземе. Присъединиха се към останалите скитнически съдове, готови за напускане на системата.

Младият мъж погледна ледените планини, които вече бяха започнали спускането си. Когато се увери, че всяка от кометните бомби е поела нужния курс, се отпусна назад на меката седалка и даде заповед на хората си да потеглят.

Жребият беше хвърлен.

90.

БРАНСЪН РОБЪРТС

На каква работа бе попаднал само! За свой ужас, Брансън Робъртс пилотираше единствения човешки кораб в затънтена система, при това на място, където навярно се криеха коварните извънземни. Но имаше заповед. Още по-лошо, не беше имал избор. Генерал Ланиан се бе погрижил за това.

Поне ЗВС му бяха върнали кораба, „Сляпа вяра“, и му беше приятно отново да седи на стария си пулт. В пилотската кабина имаше чувството, че си е у дома — ако не се брояха всички усъвършенствани системи, по-мощните двигатели и тежката броня, инсталирани от военните.

И все пак, когато се спусна в системата на Дасра, за да лови извънземни торбалани, Робъртс се радваше, че е сам. Двамата със „Сляпа вяра“ бяха преживели много неща заедно.

Преди месец дълбокоядрените извънземни се бяха появили от облаците на Дасра и бяха унищожили скитническа ектиппроизвеждаща фабрика, петата жертва на тайнствените същества. Атаката при Дасра не се бе различавала от предишните: огромни кристални кълба бяха нападнали без предупреждение, без милост, без да приемат обявената капитулация. Извънземните бяха унищожили небесната мина въпреки излъчените молби, без да оставят оцелели.

Така дълбокоядрените извънземни бяха доказали, че живеят в тази система, и Брансън Робъртс имаше заповед да ги намери. Още колко газози гиганта обитаваха враговете? Всички ли бяха опасни зони?

Той се замисли за Рлинда Кет, за нейното пищно тяло и за широката ѝ душа. Тя винаги го наричаше свой любим бивш съпруг, а той я наричаше своя любима бивша жена, въпреки че се беше женил само веднъж. Робъртс се бе оказал среден съпруг, ала отличен пилот, затова Рлинда го беше задържала в малкия си търговски флот. Той бе печелил добре със „Сляпа вяра“, достатъчно, за да е доволен и да се

преструва, че води живот на плейбой, така че Рлинда да не съжалява за самотата му.

Но успехите на флотилията приключиха с появата на тези извънземни. Рлинда изгуби „Големите надежди“ заради пиратите на Ранд Соренгаард, а сега ЗВС реквизираха още три нейни кораба. За да запази пилотския си билет и кораба си, самият Брансън Робъртс бе принуден да изпълнява задачи, възложени му от генерал Ланиан.

Генералът му прати призовка да отиде в щаба на ЗВС на Марс. В личния си кабинет — при закрити врати и под откритото масленозелено небе — Ланиан му направи предложение. Когато Робъртс влезе в кабинета, генералът остана на бюрото си, затрупано с доклади и множество екрани, показващи безкрайни придвижвания на войски и бойни учения.

Само след няколко думи Робъртс разбра, че командващият вече се е запознал с досието му, проучил е пилотската му кариера и знае за него повече, отколкото е нужно.

Щеше да му направи предложение, което Брансън нямаше да може да отхвърли. Нямаше никакво съмнение.

— Досието ви предполага, че сте смел пилот, капитан Робъртс. Вече забелязах колко добре се справяте, когато хората ми ви използват за примамка и заловиха престъпника Ранд Соренгаард. Освен това виждам, че сте изпълнявали опасни курсове, контрабандни доставки и рисковани полети.

Робъртс усети, че по врата му се стича ледена пот.

— Уверявам ви, господин генерал, никога не съм бил осъждан, нито дори обвиняван в нещо незаконно! Можете да проверите...

Ланиан му даде знак да седне.

— Да оставим това, капитане. Нямам време за такива глупости.

Робъртс седна, сплете пръсти в скута си и мълчаливо зачака.

— Ще бъда ясен, капитане. Възнамерявам да се възползвам от вашите способности. По-лесно е да прибегна до човек с вашите умения, вместо да пресявам всички ентузиазирани дръвници, за да намеря някой кадет със съвсем малка част от вашия опит. Научих, че новата заповед на крал Фредерик ви е принудила да предадете частния си кораб на въоръжените сили и че в момента сте без работа.

— Аз... разбирам нуждите на Ханзата. Както казва кралят, всички трябва да направим неприятни саможертви. — Робъртс мрачно

се усмихна, после сви рамене. — Ханзата ми даде достатъчно обезщетение, за да посрещна разходите си за месец-два.

Ланиан впери в него твърдите си интелигентни очи, после на лицето му се изписа многозначителна усмивка.

— Басирам се обаче, че ви е омръзнало.

Въпреки че бе търговски товарен кораб, „Сляпа вяра“ имаше аеродинамичен корпус и бързи двигатели. ЗВС го бяха модернизирани и му бяха придали по-голяма маневреност. Робъртс не беше съвсем сигурен, че промените ще го защитят от директна атака на извънземните, но поне се чувстваше по-уверен.

Вече бе посетил Велир и Ерфано, известни скривалища на дълбокоядрените същества. Беше влязъл в системите и бе хвърлил в мрачните облаци товар от автоматични сонди и предаватели. Устройствата изчезваха от поглед и излъчваха информация на „Сляпа вяра“. Предавателите отправяха към извънземните настояване да прекратят непровокираната си агресия и да влязат в преговори.

Съобщенията оставаха без отговор, а сондите бяха унищожавани.

Без да намалява скоростта, Брансън Робъртс насочи „Сляпа вяра“ към Дасра и се приближи откъм северния полюс на планетата. Зеленикавият газов гигант бе опасан от тънки коварни пръстени, напомнящи на искряща купчина стари грамофонни плочи, които обикаляха около екуатора.

Тъй като трябваше да се движи бързо, Робъртс не мина през пръстените, а се плъзна в пролуката между тях и планетата. Според заповедите на генерал Ланиан трябваше да остане тук достатъчно време, за да събере пратените от сондите данни. Но не и сам да си търси белята.

Робъртс се плъзна над буреносните системи, отвори капаците на товарния отсек и изсипа сондите, предавателите и сензорите. Докато падаха, предавателите излъчиха съобщенията си на всички честоти. Сондите се разположиха на различна височина и започнаха да пращат електронните си данни до кораба.

Той събираше всеки сигнал и записваше всички данни в корабните системи. Щеше да занесе разузнавателните сведения в щаба

на ЗВС и лично да ги предаде на генерала и неговите аналитици. Може би дори щеше да поиска повишение на заплатата.

Мина над екватора на Дасра и продължи над безмълвните облаци в южното полукълбо на газовия гигант. Както и преди, щом сондите стигнеха на определена дълбочина, излъчването внезапно прекъсваше, започваха смущения и после се възцаряваше тишина. Всички устройства биваха унищожавани много по-рано, отколкото екологичните условия можеха да повредят издръжливите им компоненти.

Очевидно причината бяха дълбокоядрените извънземни.

Газовите планети често се срещаха в Спиралния ръкав и ги проучваха много сондъори като него. Доколкото можеше да се съди по унищожените сонди, дълбокоядрените извънземни бяха удивително широко разпространени. ЗВС, както и населението на Ханзата, започваха да разбират колко многоброен е противникът им, колко огромна е тази досега неизвестна империя. Враговете сякаш бяха навсякъде.

Когато прекъсна излъчването и на последната сонда, Брансън Робъртс се приготви за достойно, ала бързо оттегляне, както и в предишните си две обиколки. Този път обаче дълбоко в жълтеникавите облаци се появиха мигащи светлини. Движението, изглежда, следваше траекторията на „Сляпа вяра“.

Робъртс наблюдаваше облаци и приближаващите се светлини и в стомаха му сякаш се образуваше ледник. Приличаха на буреносен фронт, издигащ се към горните пластове на атмосферата. Пращяха мълнии, вихреше се вятърен въртоп, като че ли се готвеше да се отвори и да изхвърли нещо огромно.

Когато светлините от облаци станаха по-ярки и по-зловещи, Робъртс се наведе над пулта и задейства всички инсталирани от военните модификации.

— Време е да се махам оттук.

Включи турбокомпресорите на космическия двигател, стрелна се от пръстените на Дасра и с максимална скорост напусна системата.

91.

АДАР КОРИ'НХ

Тъй като напрежението сред човеците растеше и загадката на страшните извънземни продължаваше да не е разгадана, адар Кори'нх държеше една манипула в района на Кронха 3. Магът-император му бе дал ясна заповед да разположи церемониален защитен флот при древния илдирийски ектиппроизвеждащ град, така че за парадни цели Кори'нх остана с четиридесет и деветте кораба на неотдавна понижения кул Аро'нх. Със самото си присъствие бойните съдове щяха да успокоят неоснователните стракове на облачните миньори.

Командвани от тал Зан'нх и тал Лори'нх, останалите кораби продължиха към Илдира, готови да реагират на всяка истинска опасност.

Кронха 3 беше най-близкият газов гигант до Илдира, голяма планета, достатъчно ярка, за да се вижда с телескоп дори във вечния ден на Миджистра. Преди векове илдирийците бяха построили там първата си фабрика за космическо гориво. Греблата и реакторите работеха от десетки столетия и произвеждаха водородния алотроп, макар че през последните години количествата бяха символични.

Човешките скитници бяха поели по-голямата част от ектиппроизвеждащия бизнес и продаваха космическо гориво на Илдирийската империя и Теранския ханзейски съюз. Маг-император Сайрок'х и неговият предшественик обаче бяха задържали мината при Кронха 3 под илдирийски контрол, за да демонстрират, че *могат* да произвеждат екти, ако пожелаят.

Сега магът-император се опасяваше, че раздрънканият стар облачен комбайн при Кронха 3 може би е в опасност. Това щеше да е формална акция, развяване на знамена и демонстрация на мощта на слънчевия флот. Операцията щеше да е по всички правила, без никакви нововъведения — тъкмо задача за кул Аро'нх. Може би старият офицер щеше да види, че въпреки срама си все още е ценен командир от слънчевия флот.

Тъй като вятърничавите скитници намаляваха ектипроизводството и износа си, магът-император бе заповядал небесната мина при Кронха 3 да работи с пълен капацитет. Империята се нуждаеше от постоянен приток на космическо гориво. Едва сега започваше да става ясно слабото звено в тяхната икономика: до каква степен зависят от скитниците, за да се снабдяват с необходимия ресурс.

Много отдавна, когато илдирийците бяха позволили на прокудените човешки кланове да поемат управлението на старите ектипроизвеждащи фабрики, скитниците бяха взели дългосрочни заеми, за да построят нови небесни мини. Предусетил икономическата промяна, обезпокоеният маг-император неотдавна беше предупредил скитниците да не пресрочват заемите си. Човешките номади изненадващо бяха продължили да изплащат очакваните вноски, прибъгвайки до неподозирани парични резерви. Никой не знаеше как скитниците са придобили такова течно богатство, нито колко време могат да продължават редовно да изплащат дълга си.

Засега доставките на екти за Илдирийската империя бяха съкратени с тридесет процента и дори магът-император не можеше да направи нищо. Чрез тизма адар Кори'нх усещаше страданието на владетеля си. Остарелият облачен комбайн при Кронха 3 не беше в състояние да компенсира намалението, въпреки че работниците полагаха всички усилия.

Строени от кул Аро'нх в тържествено клиновидно формиране, четиридесет и деветте кораба бяха обкръжили системата на Кронха 3. Щяха да впечатлят и илдирийските работници, и потенциалните врагове със страховитата мощ на слънчевия флот. От висока орбита над газовия гигант манипулите пратиха катери и лъчи да патрулират в небето.

Адар Кори'нх се спусна с ескорт на летящия фабричен град. Той командваше целия флот и негов дълг бе да се показва пред хората и да ги успокоява.

Старата колония при Кронха 3 имаше място в илдирийския фолклор и се споменава хиляди пъти в Сагата за седемте слънца. Огромната фабрика летеше високо над гъстите пари и облачните слоеве. Във всички посоки стърчаха гигантски структури, дестилационни и реакторни камери. Промислените й системи бяха

остарели и неефикасни, но производството на водородния алотроп не спираше.

Ектифабриката побираше достатъчно обитатели, за да представлява истинска отломъчна колония. Макар и изолирани от родната си планета, илдирийците бяха достатъчно много, за да не се чувстват откъснати. И поради близостта на Илдира, миньорите от Кронха 3 често получаваха домашен отпуск — веднага щом пристигнеха заместници, които да продължат работата им.

И все пак, когато видя мащабите на фабриката и самия брой работници, нужен за поддържане на критичната гъстота на население за тизма, Кори'нх разбра защо скитниците са много по-ефикасни, като се имаше предвид способността им да живеят и работят в усамотение.

След като адарът слезе, на доковите платформи кацнаха още пет катера. Работниците и техните семейства посрещнаха военните с великолепен прием. Кори'нх виждаше, че те също се страхуват от невидимите чуждопланетяни, таящи се в облаците под мината, макар че през многото векове, откакто работеха тук, никога не бяха виждали нито следа от опасност. Слънчевият флот им вдъхна спокойствието, от което се нуждаеха.

Не бе изтекъл и един ден от пристигането на флота, когато започна атаката.

Ослепително ярките светлини се появиха без предупреждение в облаците под гигантския промишлен град. Вечно бдителните патрулни лъчи на Кори'нх почти мигновено забелязаха промяната и обявиха бойна тревога. След като бе получил засечените от земните въоръжени сили образи от Ансиър и от унищожената небесна мина при Велир, адарът знаеше как започват такива нападения. Войниците му достатъчно се бяха упражнявали и реагираха с нужната бързина.

Въпреки това не бяха достатъчно подготвени.

Кори'нх повика бригада ескортни кораби, които да кацнат на грамадния фабричен комплекс и да евакуират целия личен състав. В индустриалния град завиха сирени и илдирийците се втурнаха към определените си пунктове и се подредиха на опашки пред изходите.

Адарът остави един септар да ръководи евакуацията и се качи на първия катер.

— Трябва да се върна при флота си — каза той. Безпокоеше го липсата на находчивост на кул Аро'нх в кризисни ситуации. Трябваше лично да поеме командването на манипулата.

Когато катерът се издигна над последните атмосферни пластове и навлезе в космическия мрак, той погледна надолу и видя първото от страшните диамантени бойни кълба да изплува от дълбините на Кронха 3. Начупени електрически дъги пращяха по тъпите шипове, стърчащи през корпуса му. На палубата се разнесоха викове, пилотите на катера задействаха аварийните дюзи. Няколко секунди Кори'нх можеше само ужасено да зяпа, после се хвърли към комуникационния пулт.

Кул Аро'нх вече отправяше гневни заплахи към приближаващите се дълбокоядрени извънземни.

— Не посягайте на нашата фабрика, иначе ви заплашват тежки последици.

Адар Кори'нх знаеше, че тези предупреждения са безполезни. До този момент чуждопланетяните бяха отказвали да установят контакт. Този път обаче дълбокоядреният враг си имаше работа с нещо повече от безпомощна скитническа небесна мина. Срещу тях бе добре въоръженият илдирийски слънчев флот.

— Върни ме на водещия боен лайнер — извика Кори'нх на пилота и той обърна към огромния флагмански кораб на слънчевия флот.

Докато командирът на манипулата повтаряше строгите си заплахи, зловецата кристална сфера продължаваше да изплува от облаците и сините ѝ мълнии се готвеха за атака. Кори'нх се свърза с водещия лайнер.

— Не си губи времето, кул Аро'нх. Тези чуждопланетяни вече достатъчно пъти доказваха агресивните си намерения. — Той дълбоко си пое дъх. — Открий огън!

Докато ескортите продължаваха да се спускат към летящия град, за да евакуират колкото може повече от обитателите му, от облаците се появи второ бойно кълбо и се понесе към небесната мина. Дълбоко долу адарът видя трето фосфоресциращо петно. Още колко имаше?

— Както наредиш, адаре — каза кул Аро'нх и даде заповед на първите редици лайнери. Те изстреляха заряд кинетични ракети, които с огнени експлозии уллучиха диамантения корпус — но оставиха само

едва забележими петна. Аро'нх изстреля високоенергийни режещи лъчи, копия от оранжеви пламъци, които опърлиха ивици по кристалния корпус. Един от лайнерите се насочи за близка атака.

В отговор от шиповете на двете чуждопланетни бойни кълба запращяха сини мълнии. С взрив на чиста енергия дълбокоядрените чуждопланетяни напълно изпариха най-близкия боен лайнер. Другите кораби се разлюляха.

Всички илдирийски войници ахнаха. Адар Кори'нх не можеше да повярва на очите си, не можеше да повярва на абсолютната лекота, с която враговете бяха унищожили един от най-мощните кораби в илдирийския слънчев флот! Кул Аро'нх извика на останалите си лайнери да се прегрупират.

От небесната мина при Кронха 3 започнаха да се издигат ескортни кораби, натоварени с бежанци, докато в същото време продължаваха да кацат други транспортни съдове. Работниците в миньорския град бяха изпаднали в паника. Кори'нх чуваше виковете им за помощ по комуникационните канали, ала не можеше да ги евакуира по-бързо. Доковите отсеци на манипулата вече бяха изпълнени до крайност.

Започнаха да отлитат малки частни кораби, туристически яхти и снабдителни съдове, предназначени за редовни полети до главната илдирийска система. Но те нямаше да са достатъчни, за да отведат в безопасност всички жители на многолюдната отломъчна колония.

От облаците изплува и третото диамантено бойно кълбо и трите грамадни сфери увиснаха високо над бурите на Кронха 3. После откриха огън по облачния град. Първият изстрел взриви един реакторен купол и изпари един от жилищните модули, в резултат на което загинаха стотици илдирийци. Пламъците бързо се разпространиха из фабриката.

Адарът усети мъчителна болка в гърдите си, мъка чрез тизма за всички загинали.

— Закарай ме на флагманския кораб!

— Почти стигнахме, адаре.

От орбита кул Аро'нх прати пет бойни лайнера срещу най-близката сфера. Капитаните използваша всички оръжия от арсенала си: високоенергийни лъчи, кинетични ракети, дори мощни планетоцепи.

По шиповете на чуждопланетните кълба отново запращяха сини мълнии, улучиха шест от невъоръжените, натоварени с бежанци ескорти и ги превърнаха в стопени останки. После взривиха друга част от ектиппроизвеждащата фабрика. Исполинският промишлен град се разлюля в небето, вече смъртно ранен.

Когато катерът най-последно пристана във флагманския лайнер, адар Кори'нх се втурна към командния център. От своя боен кораб кул Аро нх не преустановяваше огъня, но без да нанася видими щети на диамантените сфери.

След като видяха, че противникът унищожаваше бежанските кораби, пилотите на неговите ескорти, които все още продължаваха отчаяната евакуация, помолиха да се оттеглят.

— Няма да прекратя спасителната операция — рязко заяви Кори'нх.

Двадесет ескорта, претъркани с ужасени илдирийски бежанци, пристанаха в бойните лайнери и разтовариха пътниците си. До този момент бяха спасени стотици облачни миньори, но те бяха едва една трета от населението на отломъчната колония. Вече цялата летяща фабрика беше обгърната в пламъци, жилищните ѝ сфери бяха разбити, от промишлените отсеци, кондензационните кули и дестилаторите се вдигаше дим.

Кори'нх поиска доклади от командирите в манипулата. Още пет ескорта отлетяха от обречената небесна мина. Над петдесет малки частни кораба вече бяха напуснали атмосферата на Кронха 3 и молеха лайнерите да ги приберат.

Без да обръщат внимание на яростната съпротива на илдирийския слънчев флот, трите чуждопланетни бойни кълба се приближиха към димящата фабрика и с едновременен зловещ залп от сини мълнии унищожиха целия небесен град и го превърнаха в разпръскващ се облак от останки, които се посипаха като метеори в млечнобелите мъгли на планетата.

Кори'нх повика оцелелите кораби от манипулата си.

— Съберете всички бежанци, които можете. Ескорти, незабавно се върнете на лайнерите си. — Гласът му секна. Никога не бе чел за такъв позорен разгром — през дългата и славна история на Илдирийската империя! Това поражение щеше да бъде записано в

Сагата за седемте слънца за всички следващи поколения. — Трябва да отстъпим. Трябва да се оттеглим в безопасност.

— Но, адаре! — обади се по комуникационната система кул Аро'нх. — Слънчевият флот никога не бяга. Позорът...

— К'лар бекх! Току-що спасихме колкото можехме и ги караме на бойните си лайнери. Не мога да позволя всички да загинат заради нашата ненужна храброст и гордост. На първо място сме длъжни да върнем цивилните на Илдира и да докладваме на мага-император.

Кул Аро'нх нареди шест от седемте лайнера в първата му септа да се върнат в манипулата. Ала бойният кораб на стария офицер продължи да се носи към врага.

Седнал в командния си център, адарът видя по сензорните данни, че консервативният стар кул е развил такава мощност на космическите си реактори, че да предизвика верижно претоварване. Самотният лайнер се приближаваше към трите диамантени бойни кълба, които все още висяха над тлеещите останки от небесната мина.

— Какво си намислил, кул Аро'нх? — рязко попита Кори'нх.

— Както сам ни инструктира по време на тренировъчните учения, адаре, опитвам се да приложя нетрадиционна тактика. Може би маневрата ми някой ден ще стане обичайна за отчаяни ситуации като тази.

И след тези думи старият офицер окончателно прекъсна връзката. Беше взел решение и бе видял своя път. Кори'нх можеше само безпомощно да наблюдава лайнера, чиито задни люкове сияеха във вишневочервено. След няколко секунди реакторите щяха да достигнат критичната си точка.

Всички на борда — екипажът, войниците, инженерите... Докато корабът се приближаваше към гибелта си, Кори'нх усещаше ужаса им, тяхната решителност, мрачното им одобрение. Стоеше в командния център и знаеше, че е отговорен за действията на кула. Той го бе опозорил, беше го лишил от стабилна причина за съществуване, бе го тласнал към това крайно решение.

„Само да се получи...“

Кул Аро'нх насочи кораба си към първото бойно кълбо и изстреля всичките си останали кинетични ракети и планетоцепи, като в същото време не прекъсваше безмилостната си бомбардировка с високоенергийни лъчи. Кори'нх вече виждаше нанесените щети.

Другите две сфери се издигнаха, сините мълнии по върховете на шиповете им се сливаха.

Ала преди да успеят да се стрелнат напред, корабът на Аро'нх се блъсна челно в бойното кълбо. В този момент космическите реактори достигнаха критичната си точка и в резултат над облаците на Кронха 3 за секунди се образува ново слънце.

Кори'нх усети взрива като кинжал в сърцето си. Ала след всички жертви, взети от чуждопланетния враг, смелите мъченици на борда на лайнера поне не бяха безпомощни. Кул Аро'нх беше избрал съдбата им и — ако адарът имаше думата — тяхната саможертва щеше да се увековечи в Сагата за седемте слънца.

Когато след ослепителното претоварване сензорните екрани се пренастроиха, адар Кори'нх видя, че първата чуждопланетна сфера пада в обятията на гравитацията на газовия гигант. Смъртно ранена.

Другите две диамантени кълба се люлееха, сякаш зашеметени. Изглеждаха напукани и повредени от ударната вълна, от пробивите в сферичните им корпуси изтичаха бели струи въздух. Ала чуждопланетяните бързо се възстановяваха.

Кори'нх знаеше, че останалата част от манипулата му и спасените миньори са обречени, ако не действа незабавно.

Трябваше първо да мисли за хората. Той отвори канал до оцелелите кораби от слънчевия флот и заповяда бързо и пълно оттегляне на четиридесет и седемте победени лайнера.

Адарът беше в шок. Току-що бе станал свидетел на окончателния разгром на бойния си флот — първото унижително поражение в епичната им история. Но въпреки този позорен провал и невъобразимата загуба на толкова много хора, Кори'нх изпитваше дълбоко отчаяние. Знаеше, че това вероятно е само началото.

Сега чуждопланетният враг беше обявил война и на Илдирийската империя.

92.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР

Отпуснат на какавидения си трон под небесната сфера в Призматичния палат, магът-император се грееше на фокусираната слънчева светлина, която проникваше през облите стени. Птици и пъстри насекоми пърхаха в гигантския отворен терариум, задържани вътре от обезсърчаващото поле. От огромния престол се издигаше светлинен стълб, завършващ с облак, върху който се прожектиреше холограма на благосклонното лице на Сайрок'х. Богоподобният владетел гледаше надолу към поклонниците и молителите, дошли да го видят и да изразят преклонението си.

Както и трябваше.

Чрез тизма магът-император усещаше преплетената паяжина на основните събития в Империята. Тези пръснати на огромна територия мисли и чувства бяха най-ясни, когато се канализираха от синовете му, губернаторите на илдирийските колонии, ала той долавяше и блещукащите светлинки на други важни личности: неговите военни командири, изследователи, архитекти, дори понякога влюбени двойки, чиято страст искреше с достатъчно ярко сияние, за да се забележи сред милиардите илдирийци. Като маг-император, Сайрок'х можеше да овладява тези усещания, докато се съсредоточаваше върху задълженията си в двореца.

Единствено той разбираше приоритетите, неприятните необходимости. Що се отнасяше до него, всички останали можеха да остават в неведение. Илдирийската раса му служеше винаги, каквито и решения да взимаше. Той беше центърът на Империята и всички жизнени линии започваха от него.

Докато размишляваше, към него се приближи делегация от петима люспести със сведени глави и превити гърбове. Те имаха ъгловати лица и дълги муцуни и се движеха с гъвкава бързина, която им придаваше вид на влечуги. Люспестите бяха илдирийска раса, която работеше в екваториалните зони и поддържаше редиците от

блестящи слънчеви батерии под вечно светлите небеса. Те строяха вятърни генератори в тесни каньони, които канализираха ветровете. Някои люспести работеха в мини и каменоломни и добиваха ценни суровини от назъбените скали.

Магът-император се понадигна на какавидения си трон и поздрави делегацията. Водачът им, облечен в мазен кожен елек, почтително пристъпи напред. Дишането му бе хрипливо поради високата влажност на въздуха.

— Господарю', носим ти дар, нашето най-голямо откритие в скалните каменоломни — дрезгаво каза той. — Нашата раса ти поднася този подарък от благодарност за твоята мъдрост и бащински грижи.

Когато неколцина яки работници отвориха вратите в дъното на приемната зала и помъкнаха огромен тежък камък, дебелият владетел заинтригувано се наведе напред. Колкото и да бяха силни, изглежда, едва се справяха с товара.

Магът-император се зачуди дали люспестите не са намерили голям метеорит, заровен в пясъците, но когато работниците завъртяха скалата, Сайрок'х видя, че тя всъщност е естествена каменна купа, инкрустирана с красиви кристали, обагрени във воднисти аметистови и аквамаринови ивици.

— Най-голямата друза, която някога сме откривали, господарю — каза представителят на люспестите. — По-висока от най-едрия воин, несравнимо съкровище. Поднасяме ти го като символ на твоето величие.

Благородниците, бюрократите и придворните сановници заахкаха и възбудено зашепнаха. Дори магът-император се усмихна.

— Никога не съм виждал толкова удивително творение на природата.

Той вдигна пълната си ръка с доволно, ала скромно изражение. Сега бе моментът да прояви своето великодушие, своето бащинско благоволение.

— Аз изпълнявам задълженията си също като вас, като всички мои илдирийци. Магът-император няма по-голяма заслуга за благоденствието на Империята от най-нископоставения слуга, от която и да е раса. — Владетелят кимна на представителя на люспестите. —

Оценявам вашия дар, но вашата вяжност е много по-ценна за мен от всякакво съкровище.

Всички люспести се поклониха до пода, сякаш поразени от тази реакция.

— Но всъщност дори аз не заслужавам такъв несравним дар — продължи магът-император. — Повелявам ви да изложите това невероятно творение на природата в своите екваториални зони в чест на вашите необикновени умения. Нека сиянието му под нашите седем слънца да напомня на всички ни за усилията ви в името на Илдирийската империя.

Без да се изправят, люспестите заотстъпваха. Магът-император усещаше топлотата в сърцата им, благоговейната им почит, и знаеше, че е взел правилно решение. Сега тяхната вяжност бе още по-искрена и неговата власт беше затвърдена.

Преди да успее да каже още нещо обаче, той се разтърси от ужасяваща вълна на болка и отчаяние и започна да се гърчи на какавидения си трон, пронизван от мълнии, носещи се по връзките му с тизма. Нададе мъчителен вик и се олюля. Грамадното му тяло трепереше.

Личният му телохранител се втурна към него, изтеглил смъртоносните си кристални катани, готов да се бие с всякакъв враг. Брон'н свирепо изгледа делегацията на люспестите, сякаш те някак си бяха отровили мага-император. Съществата простенаха от внезапен страх.

Магът-император продължаваше да се гърчи. Дребните му прислужници с писъци се разбягаха. Илдирийците, които бяха близо до владетеля, също трепереаха и долавяха мощното ехо на мъката му благодарение на слабата връзка на тизма. Той се изгуби в себе си, пропадна в пъстрия килим на живота на други хора из своята Империя, привлечен като пеперуда към горещия пламък на трагедията, разиграла се при Кронха 3.

Чрез психическата връзка Сайрок'х преживя ужаса и болката, поразителното и непровокирано унищожение, гибелта на отломъчната колония. Усети опустошаването на ектипроизвеждащата фабрика от хидрогите, а после и втората вълна на смърт, когато кул Аро'нх поведе хората на борда на бойния си лайнер в самоубийствена атака, за да унищожи едно от чуждопланетните бойни кълба. Магът-император

преживя гибелта на войниците и екипажа, на всички работници, които не бяха евакуирани от небесния град.

Усети разгрома на илдирийския слънчев флот.

И когато дойде на себе си, заобиколен от смаяна тишина, страх и смут в тронната зала, магът-император остана ням. Беше ужасен от онова, което бяха извършили хидрогите. Искаше му се да вие от мъка, гняв и безпомощност.

Той бе разчел признаците и знаеше за опасността от легендарния враг, ала беше приел повторната поява на странните чуждопланетяни за възможност. Ако се насочваше както трябва, хидрогската агресия можеше да се използва за възраждане на креещия златен век на неговата Империя. Но експериментите на Добро все още не бяха завършени и магът-император се съмняваше, че плановете му изобщо ще се реализират.

О, каква мъка цареше в душата му!

С атаката си на Кронха 3 хидрогите го бяха улучили право в сърцето и сега той се боеше, че тази война ще доведе до унищожението не само на теранските парвенюта... но и на Илдирийската империя.

93. РЕЙМЪНД АГУЕРА

ОХ наливаше в главата на Реймънд невероятно много информация и на младежа му се струваше, че черепът му ще се пръсне. И краят не се виждаше. Имаше страшно много за учене и запаметяване. При това обучението му като че ли още повече се ускоряваше.

Тъй като беше подложен на безкрайно досадни уроци и преговори, чудесата на Двореца на шепота започнаха да бледнеят и Реймънд ставаше все по-неспокоен. От месеци не бе излизал навън, за да подиша чист въздух или да потича по улиците. Въпреки че Дворецът беше огромен, пълен с интересни стаи и забавления, той с копнеж си спомняше за дните, когато можеше незабелязано да се промъква в тълпите, събрали се да слушат кралските речи. Обичаше да отмъква лакомства от уличните търговци или да са прибира вкъщи с букет цветя за майка си.

Сърцето го болеше при мисълта за нея, не само заради скръбта, с която беше свикнал, но и защото разбираше, че уроците на ОХ, забавните играчки, игри и вкусна храна го карат да забрави семейството си. Майка му и братята му бяха умрели в ужасния пожар и последвалата експлозия и Реймънд не искаше нищо да го разсейва от тази трагедия. А председателят като че ли още отначало бе имал такова намерение.

Неотдавна се беше държал сприхаво, бе отказал да изпълнява задачите, които му възлагаха учителското компи и Базил, без друга причина, освен за да прояви непокорство. Ала ОХ и председателят ясно му бяха дали да разбере, че удоволствията и бъдещето му изцяло зависят от благоволението на Ханзата. Какво щеше да му струва?

— Ти си интелигентен младеж, Питър — бе го сгълчал Базил. — Поведението ти ме разочарова, инатиш се като дете.

Реймънд седеше срещу председателя. Спомняше си как се бяха инатили братчетата му. Рита Агуера винаги се справяше с тях. Искаше

му се майка му да е при него.

— Помисли какъв щеше да е животът ти, ако не се бяхме намесили в деня на трагедията. Такива награди не идват даром. — Наведен напред, с разнежено лице, Базил му говореше с бащински глас. — Не искаме от теб кой знае колко много. Може би понякога негодуваш, че ти се казва какво да правиш, но трябва да проумееш, че никой в Ханзата — нито работник, нито художник, нито дори аз като председател — не е свободен да върши каквото си иска. Трябва да правиш отстъпки, за да жънеш облаги. — Венцеслас се поизправи на стола си като бизнесмен, който слага край на делова среща. — Сега разбираш ли?

Реймънд кимна — все още негодуваше, все още беше объркан, ала разбираше, че ще трябва да възприеме друг подход. Налагаше се да играе по свирката на председателя.

Същата сутрин ОХ се зарадва, когато Реймънд поиска известно време да работи самостоятелно — да проучи бази данните в Двореца на шепота.

— Обещавам да не влизам в забранени зони — каза младежът. — Просто съм любопитен за другите планети в Ханзата. Има толкова много колонии на безброй светове. Навярно когато стана крал, ще мога да ги посетя.

Дребното учителско компи кимна одобрително.

— Дори като крал ще ти трябват много години, за да посетиш всичките шейсет и девет ханзейски колониални свята.

— Тогава може ли поне да прегледам бази данните? — без да се мъчи да скрие интереса си, попита Реймънд.

— Това ще е извънредно полезно за теб, принц Питър. Тъй като ти предстои да станеш крал, за теб са забранени съвсем малко файлове.

Бремето на отговорността тежко се стовари върху плещите на Реймънд. Не беше сигурен, че иска да знае държавните тайни, които можеше да открие.

Затова прекарваше времето си с любезно интерактивните компютърни системи в изучаване на географски файлове за множество светове, някои богати и екзотични, други пусти места, за които никога не бе чувал: Палисада, Буунов брод, Котопакси.

Случайно се натъкна на файлове за ислямския свят Рамах. Поколеба се, после се сети защо името му звучи познато. Много отдавна баща му беше избягал там от жена си и семейството си и не бяха чули за него никога повече.

Любопитен да провери докъде се простират границите на свободата му, Реймънд отвори подробните данни за населението на Рамах. На цялата планета не откри данни за човек на име Естебан Агуера. Сравнително малобройното население на Рамах съблюдаваше традиционен ислямски начин на живот и светът не се намираше на челните места в списъците от забележителни ханзейски колонии. Когато разбра, че почти всички имена са от арабски произход, той се зачуди дали баща му не си е сменил името. В такъв случай нямаше начин да го открие.

След като обмисли този въпрос обаче, си спомни датата, на която баща му беше напуснал дома си, след като цяла нощ се бяха карали с майка му. Бе съвсем лесно да открие кой кораб с колонисти е заминал за Рамах точно тогава.

След това намери списъка с пътниците и заселническия номер, даден на Естебан Агуера, и това му позволи най-после да намери баща си. Оказа се, че се е помохамеданчил и е сменил името си на Абдул Мохамед Ахмани.

Зарадван от находчивостта си, младежът се върна в архива на населението на Рамах и откри къде живее баща му. Намръщи се, когато прочете, че Абдул Мохамед Ахмани се е оженил пак и има още две деца.

Много по-неприятно обаче беше откритието, че баща му е умрял съвсем наскоро. Реймънд се вторачи в екрана и изпита странно смущение. Опита се да си спомни баща си. Никога не се бе интересувал особено от него, ала сега беше стигнал до задънена улица. Естебан бил убит в улично сбиване, очевидно от крадци, които така и не били заловени. Следствието беше приключено.

Изведнъж Реймънд осъзна, че датата на смъртта на баща му е само няколко дни след пожара в блока, отнел живота на майка му и братята му, и тежко се отпусна назад. По гърба му се стичаше ледена пот. Съвпадение? Може би. Но ужасно голямо.

Обзет от слабост, няколко минути той остана неподвижен. Най-после се върна към база данните и се зае да открие отговор на

въпросите, които още отначало се беше страхувал да зададе.

Отвори записите на новините, после писмените репортажи и накрая следствените доклади за трагичната експлозия, отнела живота на много хора. Доколкото знаеше, незаконно съхраняваното разрежено космическо гориво било скрито в подземия под невинно изглеждащ жилищен блок. Контейнерите били пропукани, изтичали летливи газове. Експлозията изкъртила основите на блока и обгърнала всички етажи в пламъци и отровни пари.

Отделните следствени доклади обаче разкриваха някои странни подробности за самоличността на собственика на блока, човек с предполагаеми връзки с черния пазар, и произхода на източеното крадено гориво.

Един от ранените пожарникари твърдеше, че вратите между шестнадесетия и седемнадесетия етаж били заключени и никой не успял да избяга, дори онези, които можели да се спасят след първата експлозия. Дори намекваше, че аварийните изходи нарочно били запоеани. Странно, следователите изобщо не го бяха разпитвали. Според архива след възстановяването си пожарникарят бил преместен в малко управление на планетата Релекер.

Когато сравни свидетелските показания и съобщенията от различни източници, Реймънд откри още несъответствия. Присъствието на собственото му име сред жертвите не го изненада. Базил Венцеслас го беше предупредил, че ще скрият изчезването му, за да не допуснат някой да заподозре скромния произход на „принц Питър“. Той мъчително преглътна, когато прочете имената на майка си и тримата си братя, написани със ситен шрифт сред останалите многобройни жертви.

Сърцето му обаче се вледени, когато се натъкна на нещо важно. Според точните данни за времето на въвеждане неговото име и имената на майка му и братята му бяха вписани в списъка на жертвите *първи* — преди да угасят пожара, преди да идентифицират труповете и преди да започне следствието. Той сравни данните за времето от доклада с хронометърните данни от видеозаписите на пожара и новинарските репортажи. Не можеше да има никакво съмнение.

Те бяха знаели. Ханзата беше документирала смъртта им *предварително*.

Ужасен, Реймънд изтри всички следи от проверките си с надеждата, че надзирателите му не са си направили труда да го наблюдават.

Целият свят се промени, също както в деня на пожара. Сега със сигурност знаеше, че всички от семейството му, включително избягалият му баща, са били убити, само за да се инсценира неговата смърт. Залозите бяха високи.

Председателят Венцеслас и Теранският ханзейски съюз бяха готови да платят всяка цена, за да направят така, че Реймънд Агуера напълно да изчезне и да се появи като принц Питър, тяхна доброволна марионетка.

Разярен и отвратен, Реймънд се закле да не допусне да му промият мозъка. Каквото и да му говореха неговите учители, каквото и да му обясняваше ОХ, колкото и Базил Венцеслас да се опитваше да се държи бащински с него, момчето си обеща да запази независимостта си, макар и външно да се преструва на отстъпчив. В душата си щеше да отказва да играе ролята, която насила му бяха определили.

Ала трябваше много да внимава.

94.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

След като прекара петдесет и осем часа затворена в пилотската кабина, Тасия Тамблин реши, че най-бързите изстребителни ЗВС са почти също толкова ефикасни и маневрени, колкото стандартните скитнически кораби. Можеше да свикне с това.

Машиностроенето на ЗВС, изглежда, изискваше две стъпки там, където имаше нужда само от една, но щом спря да се оплаква от досадните тренировки и се съсредоточи върху *ученето*, Тасия престана да очаква аеродинамичен финес и свикна с грубата сила. Въпреки всичко беше най-добрият пилот.

Нейната ремора се издигаше и спускаше, докато тя местеше пръсти, настройваше дюзите, регулираше височината. Лъскавият кораб се носеше между астероидите в един от Троянските пунктове между Юпитер и Марс, Рефлексите ѝ бяха поразителни. Тасия си играеше на скоростна гоненица в астероидния пояс.

— Забавно е, Бриндъл.

Отговорът му се разнесе по радиостанцията в кабината.

— Имаш психически проблеми, Тамблин.

Ръцете ѝ бяха сковани, краката ѝ започваха да изтръпват след четирите часа напрегната акробатика. Повечето други новобранци от ЗВС бяха отпаднали от играта, ала Тасия продължаваше да провира кораба си между препятствията. Сержантите щяха да я гълчат, че се е перчила, но зад строгите си физиономии щяха да се усмихват с неохотна възхита. Никой не беше очаквал тази млада скитничка да се справя толкова добре.

Но пък никой от тях не познаваше решителността на семейство Тамблин.

Роб Бриндъл упорито я следваше. Повтаряше всеки неин ход, гонеше димната следа на кораба ѝ сред навигационните препятствия.

— Ей, да нямаш намерение да оставиш стъпките си на всяка от тези скали? Трябва вече да се прибирате.

— Обърни, когато поискаш, Бриндъл. И се прибери в базата навреме, за да ми сготвиш вкусна вечеря.

— А ако не изостана от теб, и двамата ли ще ядем консерви? — попита той. — Божичко, какъв чудесен избор предлагаш.

Тя полетя право към един разярен наглед куп скали, като рояк разлютени оси, готвещи се да ужилят кораба ѝ.

— Внимавай, Тамблин!

— Не се бой от някакво си дребно препятствие — отвърна Тасия и задейства оръжията си. — Някой вечно се опитва да ти препречи пътя.

Тя стреля с модифицираните си язери, високоенергиен лазерен лъч в плътна магнитна обвивка. Удвоената сила на лъча можеше да унищожи повечето твърди материи. Младата жена си проправи път през космическите скали, като ги превърна в прах, и дръзко продължи напред.

— Това ще напрати предното ти стъкло, Бриндъл.

Вече се беше тренирала с най-различни модели военни кораби, от мудни някогашни танкери и бързи ремори до средно тежки крайцери тип „манта“ и мощни оръжейни платформи тип „буреносен облак“. Бе приела всяко предизвикателство и продължаваше да търси истинска битка.

Много други новобранци бяха пъшкали от източителните учения. Десетина бяха отпаднали и позорно се бяха уволнили. Ала до този момент за Тасия не беше имало нищо невъзможно. Благодарение на годините, прекарани в усъвършенстване на уменията си, тя бе свикнала с ежедневните изпитания и дори беше разочарована, че прехвалените ЗВС не налагат по-високи стандарти.

Скитничката бе отличничка на своя випуск, резултатите ѝ бяха почти идеални. Пречеше ѝ само досадният военен протокол.

Роб Бриндъл ѝ помагаше да преодолява тези проблеми и Тасия флиртуваше с него толкова, колкото да го накара да изгуби съня си (както и понякога самата тя). Занимаваше я идеята за любовна връзка с Бриндъл, въпреки че по-рано изобщо не ѝ беше хрумвало да смята сина на двама земни военни за потенциален партньор. Като дъщеря на глава на клан, Тасия винаги се бе готвила за изгоден брачен съюз с друго важно скитническо семейство, също като Джес и Рос.

При мисълта за братята си тя стисна зъби със стоманена решителност. Като малка ги беше героизирала и боготворила. Те я бяха закриляли, без да ѝ пречат да се развива като личност. Бяха я оставяли да води собствените си битки и я бяха спасявали чак когато се беше налагало. Обикновено не се бе налагало.

Когато двамата с Роб вечеряха заедно, Тасия често разказваше за братята си и за строгия си стар баща. Искаше ѝ се да се бяха разделили при по-нормални обстоятелства. Ала знаеше, че е направила правилен избор, че е последвала своята Пътеводна звезда.

Като се имаха предвид несръчните изпълнения на клибовете, Тасия се чудеше дали не е единствената надежда на Земята да победи дълбокоядрените извънземни. След смъртта на баща ѝ и Рос тя искаше да накара клана си да се гордее с нея. Беше останал единствено Джес.

Реши, че ѝ е писнало от това глупаво упражнение, и отново включи комуникационния канал.

— Приключвам с играта на криеница, Бриндъл. Заболя ме задникът от тази седалка. Да се връщаме.

Младата скитничка обърна ремората и плътно следвана от Бриндъл, полетя към базата на ЗВС, убедена, че са постигнали най-добри резултати в учението.

Слезе в хангара и изпъшка от болката в скования си гръб и крака. Искаше ѝ се да може да инсталира собствената си пилотска седалка от совалката на клана Тамблин, с която беше пристигнала на Земята. Или да уговори Бриндъл да я масажира. Всъщност нямаше да се наложи дълго да го убеждава.

Ухилен, Роб скочи от кораба си и се приближи до нея.

— Кой те научи да пилотираш така, без да се самоубиеш, Тамблин?

— Някои хора имат вродени способности, Бриндъл... а други никога няма да се научат, колкото и да се упражняват.

Сержантите ги поздравиха за резултата. Мнозина от новобранците неохотно се възхищаваха от успехите ѝ, докато други продължаваха да се отнасят с презрение към нея. Бриндъл я придружи до столовата, макар че на Тасия ѝ се искаше първо да използва водната си дажба и душа.

— Тези учения са адски дълги — въздъхна той.

— Нали знаеш, това няма вечно да е игра. — Погледът ѝ стана суров. — Генерал Ланиан ни подготвя за масирана атака. Можеш да ми вярваш. При това ще е скоро.

Тази перспектива като че ли смути Роб.

— ЗВС все още събират разузнавателни сведения. Няма да влезем в бой с извънземните, преди да имаме шанс да ги победим.

Тасия почеса рошавата си коса и отново се замисли за Рос, Синята небесна мина и безмилостното унищожаване на огромната фабрика. После изсумтя:

— Колкото по-скоро, толкова по-добре.

95.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

В тихата пустинна нощ на Рейндик Ко Луис Коликос и зеленият жрец Аркас играеха на карти, като използваша ДД за трети играч. Маргарет седеше сама в палатката си и слушаше металическата мелодия на музикалната кутия, която ѝ беше подарил синът ѝ.

Часове наред бе проучвала кликиските йероглифи от новооткрития град. Макар че в първия изоставен метрополис се бяха натъкнали на много чудеса, този изолиран район предлагаше повече възможности, повече тайни и повече податки.

Трапецовидният „каменен прозорец“ я интригуваше най-много. Не бе успяла да преведе знаците от отделните плочки, обрамчващи празния скален участък. Символите не бяха свързани с математическите термини и думите, които вече беше разчала.

Музикалната кутия довърши мелодията си. Маргарет по навик се пресегна да я пренавие, но се отказа. Вместо това се заслуша в мрака навън. Чу Луис да се смее. Аркас тракаше с жетони, а механичният глас на ДД повтаряше резултата.

Маргарет беше раздразнена от неуспеха си да разчете йероглифите, но не искаше да се включи в глупавите игри, които съпругът ѝ толкова обичаше. Тя допи изстиналия си чай, изправи се и се протегна. После излезе от палатката в звездната нощ.

Вечерта бе топла и неподвижна, въздухът — прозрачно одеяло. Когато навлезе в сенките, тя рязко спря, забелязала пред себе си зловещ силует. Приличаше на дупка в нощта, фигура, която мътно отразяваше звездите. Чу плавни движения, тракане на нещо твърдо, прещракване на разчленени стави... после внезапно проблеснаха алени оптични сензори, които засияха като очи на дявол.

— Не се плаши, Маргарет Коликос. Пазех енергията си и правех оценка на базата си данни — каза роботът.

— Точно като мен — с нервен смях отвърна тя. — Кой си ти?

— Сирикс.

Потънаха в мълчание. Маргарет не бе сигурна, че иска да е сама в мрака с бръмбароподобната машина. Въпреки че Сирикс не беше приказлив, тя реши да се възползва от възможността.

— Имаш ли представа, някакво предположение за онези символи около трапецовидния „каменен прозорец“, който открихме в новите руини?

— Всичките ми спомени са били изтрети по време на трагедията, в която е загинала расата на моите създатели, Маргарет Коликос.

— Да, да, и преди си ми го казвал — отвърна тя. — Но очевидно си запазил някаква подпрограма с умения, иначе нямаше да можеш да функционираш и да общуваш. Убедена съм, че си качил всички резюмета на откритията ни при други разкопки, просто за да запълниш белите петна в паметта си.

— Остават много големи бели петна, Маргарет Коликос.

Археоложката се намръщи и си обеща да не въздиша прекалено явно, макар да се съмняваше, че Сирикс може да разтълкува човешката реакция.

— Чудя се дали шарките по плочките не са указатели за място, като координати на карта. Възможно е цялата мрежа около каменната стена да е като... телефонен указател.

— Не те разбирам — каза Сирикс, ала Маргарет, кой знае защо, беше сигурна, че я е разбрал. Очертан на фона на слабата звездна светлина, черният робот си оставаше непреклонен и не разкриваше никаква информация.

— Струва ми се, че избягваш отговорите — накрая рече тя. — Не си много услужлив.

— Казвам ти каквото мога, Маргарет Коликос. Ние с другарите ми вече от няколко века подробно обмисляме и обсъждаме тази загадка. Не мога да ти дам никакви отговори.

— Извинявай... извинявай, че се усъмних в теб, Сирикс. Не се обиждай, моля те.

— Ние не се обиждаме — отвърна кликиският робот. — Въпреки че нямаме ясни спомени, знам, че всички кликиски работи някога са били част от огромна цивилизация, която сега е напълно изчезнала. Създателите ни са били изтребени, също както е била изличена нашата памет.

— Като че ли всичко систематично е било унищожено — прибави Маргарет.

— Може би тъкмо това е обяснението — потвърди Сирикс.

Смутена и разочарована, че не е постигнала никакъв напредък, тя му пожела лека нощ и се запъти към светлината, струяща от другата палатка. Макар че обичаше да е сама, за да може да се съсредоточава, в момента имаше нужда от компанията на мъжа си.

Влезе в палатката и видя, че Луис е започнал нова игра на карти с Аркас и ДД. Лицето на съпруга ѝ грейна.

— Влизай, скъпа. Поиграй с нас. Ще раздам и на теб.

Преди Маргарет да успее да отговори, той прибави купчинка карти на празното място до масата. Археоложката се настани и набързо обобщи разговора със Сирикс, после се обърна към дружелюбното компи.

— ДД, ти си разговарял с роботите. Научи ли от тях нещо, което ние не знаем?

— Абсолютно нищо, Маргарет. Направих всичко възможно да им обясня как функционират компитата и че не сме проектирани като тях. Но не успях да науча нищо за самата кликиска раса.

— Той се е опитал, скъпа — каза Луис.

Настроението на ДД се промени — той видимо потъна в скръб.

— Тъжно е, че е изгубен целият им живот, всичките им записани преживявания. Можем само да гадаем на какви поразителни чудеса са били свидетели кликиските роботи. Колко жалко.

Маргарет вдигна картите си и проучи ръката, въпреки че още не знаеше на какво играят. После каза:

— Полагаме всички усилия да разгадаем всичко това, ДД.

96.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Магът-император на Илдирийската империя и председателят на Теранския ханзейски съюз Базил Венцеслас бяха двамата най-могъщи мъже в Спиралния ръкав, ала никога не се бяха срещали лично. Беше крайно време.

Базил се качи на дипломатически кораб и се отправи към Илдира, за да вземе нещата в собствените си ръце. Моментът не бе подходящ за посланици и дипломация. Обстоятелствата изискваха незабавно и откровено обсъждане на кризата с извънземните.

Опустошителните атаки срещу скитнически фабрики драстично бяха намалили ектипроизводството. Много небесни мини бяха затворени и изоставени. И кой можеше да обвинява скитниците? Сега, след унищожаването на илдирийския ектипроизводствен комплекс при Кронха 3, Базил беше сигурен, че магът-император ще се съгласи да обедини силите си със ЗВС срещу общия противник. Надяваше се илдирийският владетел да разбира, че като председател на Ханзата, той може да взима всички необходими решения от страна на човечеството.

В началото на кариерата си бе следвал думите на баща си: „Учи се от грешките, Базил — за предпочитане от чуждите“. Използвайки илдирийския космически двигател, за да разпространява колонии и да увеличава икономическото могъщество на Ханзата, човешката цивилизация най-после се беше развила достатъчно, за да постигне истинския си потенциал.

Докато корабът му се спускаше към Миджистра и хората му пращаха молба за незабавна аудиенция при мага-император, Базил допря върховете на пръстите си и дълбоко си пое дъх, замислен за възможните начини да проведе обсъждането. Те бяха много, както и неизвестните фактори.

Преди да замине за Илдира Базил се бе срещнал с генерал Ланиан, за да получи последна информация за готовността на

обновените земни въоръжени сили и да изслуша предложението му за това как най-добре да използват слънчевия флот. Намръщен, генералът отвори разузнавателните образи на дисплеите си.

— Имам известни съмнения относно военната ефикасност на илдирийския слънчев флот, господин председателю. Не съм сигурен в способността им да реагират адекватно в реална бойна обстановка.

Без да спори, Базил погледна снимките на огромните бойни лайнери.

— Според съобщенията от Кронха Три илдирийските лайнери успешно са унищожили поне една, а може би и няколко вражески сфери.

Ланиан прехапа устни.

— Било е случайност. Самоубийствена мисия, която е струвала цял илдирийски боен кораб. Това не е обичайна практика за слънчевия флот.

— Какво имате предвид, генерале?

— Те са само гръм без мълнии, господин председателю. Минало е толкова много време, откакто са се сблъскали с истински враг — ако някога изобщо се е случвало, — че са затънали в рутина и няма никакъв шанс това положение да се промени.

Базил обмисли думите му.

— Значи препоръчвате да отменя пътуването си до Миджистра, така ли? Изобщо да не си губя времето в опити да склуча съюз с тях?

Ланиан изключи дисплеите.

— О, ще се радвам на илдирийска подкрепа, не ме разбирайте погрешно — ако не за друго, поне можем да използваме чудесните им кораби за пушечно месо. — Той почука с пръсти по масата. — Но не се заблуждавайте. Слънчевият флот се състои от пауни. А в момента ние имаме нужда от ястреби.

Когато се изправеше лице в лице с извънземния владетел обаче, Базил Венцеслас щеше да внимава да запази тази информация за себе си.

Той се приготви в личната си каюта, провери дали официалният му костюм е безупречно чист, идеално вчеса стоманеносивата си коса, грижливо изтърка поддържаните си ръце. Погледна се в огледалото и с радост видя, че сивите му очи не са кръвясали, макар че от много нощи

не спеше добре. Външният вид имаше огромно значение дори в срещи между двама ръководители като тази.

Когато видя извънземния метрополис, сърцето му се разтуптя. Въпреки отличната си осведоменост той смяташе илдирийците за пълна загадка. Преди да напусне Земята беше получил подробен доклад от своя социокултурен шпионин на изоставената колония Крена. Дейвлин Лотце бе пратен там, за да пресее останките от поразеното от епидемия селище, ала, макар да беше специалист, бе намерил само отделни фрагменти. Нямаше нито едно откритие от голямо икономическо или военно значение.

Пустият град беше дал мъглява представа за ежедневието на илдирийското общество, за начина, по който живееха някои расови типове, за проектирането и строежа на сградите им, за старомодните методи на обществено земеделие, които прилагаха. За съжаление, антропологът не бе успял да открие слабости или недостатъци, които Ханзата да използва срещу илдирийците.

А сега трябваше да работят заедно.

Когато видя шеметните сфери и кули на Призматичния палат, ослепителни под светлината на седемте слънца, председателят разбра защо някои илдирийци се шегуват, че името на Двореца на шепота е подходящо, тъй като било само шепот в сравнение с цитаделата на техния маг-император.

Щом теранската делегация влезе в Палата, ги посрещна униформен илдирийски офицер. Базил го позна: Кори'нх, адар на слънчевия флот, който беше присъствал на експеримента с кликиския факел при Ансиър.

— Радвам се, че човек с твоето положение е дошъл да ни поздрави, адар Кори'нх — каза председателят. — Имаме да обсъдим важни неща с вашия маг-император и за мен ще е чест, ако присъстваш и ти. Имаме сериозни военни проблеми.

Кори'нх сведе глава.

— Съгласен съм, председателю Венцеслас. За съжаление, неотдавна лично се сблъсках с врага.

Базил се ококори. Не знаеше нищо за това.

— Присъствал си на атаката при Кронха 3, така ли?

— Да, председателю. И... останах жив. За разлика от много други.

— Трябва да обсъдим как земните въоръжени сили и вашият слънчев флот заедно да ни защитят от тези ужасни извънземни.

— Ако атаката продължи — отвърна Кори'нх.

Базил дълбоко си пое дъх.

— Знаеш не по-зле от мен, адаре, че атаките ще продължат.

Илдириеът ги отведе в стая със стени от цветно стъкло, които блестяха като скъпоценни камъни. Дребни прислужници внесоха левитиращия какавиден трон, сякаш беше паланкин. Председателят погледна напомнящия на ларва маг-император — дебел мъж, който според всички сведения не бе ставал от трона си, откакто преди деветдесет години го бяха подложили на ритуална кастрация.

След официалното представяне Базил склочи длани пред себе си и каза:

— Маг-император Сайрок'х, извинявам се, че не познавам общоприетите обичаи на вашата култура. Какво е обръщението към владетел от вашия ранг?

Пълното лице на мага-император приличаше на бебешко, напълно неразгадаемо — привидно мило и в същото време някак заплашително.

— Според нашата традиция молителите прекарват много дни в пречистване и правят ритуално изкачване около хълма на цитаделата, като се мият в благословените канали. Ето как моят народ идва да иска аудиенция при мен.

Очите му се присвиха между мазните гънки.

— Но ние нямаме много време, председателю Венцеслас. Очаквах само да ме поздравиш с нужната почитателност, както и стори. По-добре да не се опитваме да имитираме културите си.

— Благодаря ви за тази отстъпка — каза Базил. Дали илдирийският владетел наистина очакваше председателят на Ханзейския съюз да се отнася с него като с бог? — Искам срещата ни да се проведе при най-благоприятни обстоятелства. — Реши да действа бързо и да говори без заобикалки. При закрити врати в частни срещи като тази могъщите мъже не понасяха цветисти увъртания. — Илдирийската империя и Теранският ханзейски съюз са изправени пред общ враг и е време да обсъдим начините на съдействие и взаимопомощ.

Магът-император го погледна внимателно и каза:

— Слушам те, председателю.

— Цивилизациите ни са големи и могъщи — започна Венцеслас.
— Макар че сме стигнали до успеха по различни пътища, ние продължаваме да градим върху съществуващото си величие.

Магът-император скептично изглежда човешкия си колега. Изглеждаше раздразнен.

— Илдирийците вече са достигнали своя културен връх и той ни задоволява. Нямаме желание да се катерим в празно небе.

Извънземният владетел очевидно изпитваше председателя.

— Как иначе ще достигнем звездите, ако не продължим да се изкачваме?

Базил от десетилетия изучаваше Илдирийската империя, беше анализирал потенциалните недостатъци на извънземните и бе сигурен, че човешката раса може да ги надмине. Докато теранците продължаваха да се стремят напред, илдирийците предпочитаха да гледат назад и да лежат върху някогашните си успехи. Докато Ханзата се разширяваше и създаваше все нови колонии, Илдирийската империя беше започнала да се смалва. Непокорните скитници например бяха узурпирали илдирийската ектиппроизвеждаща индустрия, при това с пълната благословия на извънземните. Председателят си помисли, че магът-император е глупак да допуска такава слабост. Ала в момента двете раси се нуждаеха една от друга.

Дебелият владетел се размърда на какавидения трон, като че ли се понадигна и уголеми ръста си, което му придаде по-заплашителен вид.

— Преди да обмисля евентуален съюз, трябва да поговоря с теб съвсем ясно, председателю. За свое изумление установих, че илдирийският народ противно на волята си е бил въввлечен в този конфликт. Чуждопланетният противник не прави разлика между човеци и илдирийци. Възмущава ме фактът, че вие неволно ни въвлякохте във война, в която ние не искаме да участваме.

Изненадан, Базил два пъти си пое дъх, за да се успокои и да не реагира прибързано.

— Извинете ме, но никой не знае защо тези извънземни са започнали агресията си. Те нападнаха скитнически небесни мини, наша научноизследователска станция, а сега и вашия летящ град при Кронха Три. Изглежда нелогично. Нашите небесни мини

функционират вече доста повече от век. Илдирийските фабрики за екти работят много по-отдавна. Защо врагът е избрал да удари *сега*, при това без предупреждение?

Магът-император видимо се разгневи. Дългогодишният опит си личеше в погледа му. Базил го наблюдаваше от отсрещната страна на пропаст, по-голяма от век. Илдирийският владетел смаяно се втренчи в него, после явно разбра, че озадачението на председателя не е престорено.

— К'лар бекх! Как може да не знаеш? Вие човеците сте виновни за всичко това. Вие! Вие убихте милиони хидроги! — Дългата му плитка зашиба трона до него. — Кажете ми, председателю Венцеслас, нима това не е достатъчен повод за война?

97.

КРАЛ ФРЕДЕРИК

Осеяно с шипове бойно кълбо, голямо колкото малък астероид, се стрелна в слънчевата система и влезе в земна орбита в същия момент, в който реагираха далечните сензори за ранно предупреждение. Преди ЗВС да успее да прегрупира войските си, от гигантската диамантена сфера се появи второ, много по-малко кълбо с диаметър четири метра, напомнящо капка роса и се насочи право към столицата на Ханзата.

Кристалната сфера се завъртя като неексплодирала бойна глава над облените в слънце кули на Двореца на шепота. Докато армията се суетеше, топката се спусна надолу, прекоси Кралския канал и увисна пред огромните сводести портали на Двореца.

Завибрираха думи, кънтящи от мътната вътрешност на малката сфера. Макар и не човешки, гласът беше напълно разбираем.

— Говоря от името на хи дрогите. Нося съобщение за краля на скалните обитатели. — От мънички дупки в съда засъска пара.

Кралските гвардейци отчаяно тичаха наоколо с извадени оръжия. Изглеждаха смехотворно безпомощни. Наземните бойни части заеха позиции, но никой не искаше да открие огън срещу малката диамантена топка. Високо в небето чакаше гигантският извънземен кораб-майка, безмълвен и заплашителен.

Когато никой не понечи да отвори портите на Двореца на шепота, извънземният глас изкънтя отново:

— Аз съм хидрогски пратеник. Настоявам да разговарям с вашия крал.

В тронната зала старият крал Фредерик се гърчеше в мъчителен смут. Какво трябваше да направи? Базил Венцеслас го нямаше. Председателят беше заминал на Илдир, за да се срещне с маг-император, и го бе оставил да седи на престола си и да поддържа илюзията за стабилно управление.

— Прегледах ангажиментите ти, Фредерик — преди да замине беше казал Венцеслас. — Няма нищо, което да изисква незабавно внимание, а ако някой настои да вземеш решение, протакай. Прати ми съобщение. Няма да отсъствам повече от седмица.

Кой можеше да предположи, че след толкова много молби за преговори дълбокоядрените извънземни ще изберат точно този момент, за да се появят лично?

— Доведете ми зелен жрец — заповяда крал Фредерик. За съжаление, на Илдира едва ли имаше много зелени жреци, с които да установи връзка, ако изобщо имаше, разбира се. Кралят трябваше да се надява, че съобщението му ще стигне до получателя си, че някой в двореца на мага-император може да използва телевръзка.

Също толкова ужасени, придворните съветници се притискаха към трона и разчитаха на въображаемата сила на краля, надяваха се, че Фредерик ще овладее положението.

Затворената сфера на пратеника нетърпеливо висеше пред залостените порти. Тънки, зловеци струи продължаваха със съскане да излизат от отворите ѝ, придавайки ѝ вид на свиреп дракон.

— Кажете му, че обмисляме искането му — опита се да протака Фредерик и прати съобщението. Отчаяно имаше нужда от някой, на когото да може да разчита. — И намерете старото ми учителско компи ОХ. Може би ще успее да използвам неговата информация.

Извънземният пратеник напомняше на крал Фредерик за водолазен звънец. Когато си спомни, че тези... как се бяха нарекли, *хидроги* ли?... живеят при невероятно налягане дълбоко в газовите гиганти, той разбра, че кристалната сфера трябва да е екокамера. Всеки извънземен пратеник трябваше да се изолира така, за да оцелее в земната атмосфера. Дори не можеше да си представи вътрешното налягане на кълбото.

— Този малък контейнер може да е пълен с оръжия, ваше величество — каза един от кралските гвардейци.

— Възможно е. — Крал Фредерик дълбоко си пое дъх. — Видяхме, че големите бойни кълба могат да унищожават цели луни. Ако искаха, извънземните направо щяха да нападнат Земята. Техният пратеник обаче е решил да почука на вратата ни. Мисля... мисля, че трябва да го изслушаме.

— Въпреки това не им вярвам, ваше величество — обади се друг съветник. Монархът все им забравяше имената, тъй като хората често се меняха.

Стомахът му се свиваше и Фредерик неспокойно шаваше на големия си трон. Базил точно сега го нямаше да му шепне в ухото. Трябваше сам да изиграе тази игра. След десетилетен опит с дуднене на дипломатически любезности днес трябваше да е истински крал. Той се приготви, поизправи се и вдигна дясната си ръка.

— Добре. Заповядвам ви да пуснете извънземния пратеник в тронната ми зала.

Кралските гвардейци и придворните съветници замърмориха неодобрително, но старият крал ги изгледа гневно.

— Трябва да го изслушам. Може би иска да предложи мир! Месеци наред ги умоляваме да установят контакт с нас. Многократно настояваме за преговори и досега извънземните запазиха мълчание. Как да откажа среща на този пратеник просто защото не е дошъл в удобно за мен време? — Той сви искрящия си от пръстени юмрук и удари по страничната облегалка на трона. — Не! Ако се надяваме да сложим край на този конфликт, трябва да разговарям с това същество. — Фредерик вирна брадичка. — Нека извънземните обяснят поведението си.

Отключиха сводестите външни врати, които припряно бяха барикадирани след появата на пратеника, и кралските гвардейци отвориха крилата достатъчно широко, за да пропуснат сферичната екокамера на извънземния представител.

Кралят призова на помощ цялото си достойнство и погледна странния, идеално кръгъл контейнер. Камерата съдържаше млечнобяла пара, навярно силно концентрирани газове под налягане, които хидрогът можеше да диша. От водолазния звънец шумно просъска струя пара и сепна кралските гвардейци.

От един заден коридор влезе придворен зелен жрец — препъваше се под тежестта на саксията с фиданка, прекалено голяма, за да бъде пренасяна. Фредерик със закъснение разбра, че е било глупаво да не държат няколко световни дървета в тронната зала, макар Базил да се бе опасявал, че терокците ще ги използват, за да подслушват какво става в двореца.

— Свързахте ли се с председателя? — прошепна той. Не можеше да откъсне очи от страховитата сфера, която се плъзгаше към него с някакъв левитационен механизъм.

— Още не — отвърна зеленият жрец и остави тежката саксия на стъпалото до орнаментирания трон. После приклепна до дръвчето и обви с длани люспестата кора. — Други зелени жреци във вашите свързочни помещения се опитват да го открият. Разговаряха с нашите другари в Миджистра. Но оттам е по-трудно да открият председателя, тъй като той има лична среща с мага-император.

— Продължавайте да го търсите — каза кралят. Опитваше се да изглежда силен и благороден и не искаше да показва до каква степен зависи от Базил.

Хидрогският пратеник се приближи и контейнерът му се извиси пред трона, огромен и зловещ. Неколцина придворни повикаха музиканти и им наредиха да свирят с фанфари, сякаш дълбокоядреният извънземен можеше да се зарадва на такова посрещане. Служителите от протокола дотичаха с пъстри знамена и флагове — може би предполагаша, че техните символи и вимпели ще са познати на всеки извънземен вид. Крал Фредерик реши, че са смешни.

Като вибрираше от енергия, прозрачната сфера спря, огромна дори в сравнение с исполинския трон. Мрачните облаци вътре кипяха като жив опал.

Крал Фредерик оприличи кълбото на детско снежно преспапие и едва се сдържа да не се закикоти. Трябваше да изглежда смел и решителен. Щеше да накара Базил да се гордее с него, като покаже, че след толкова години в Двореца на шепота се е научил на истинска дипломация.

В обзетата си от ужас душа Фредерик знаеше, че това е най-важната среща от дългото му царуване. Той се изправи, не от уважение към хидрогския пратеник, а за да не изглежда прекалено дребен и нищожен пред висящата във въздуха кристална сфера.

Монархът мълчаливо зачака, но извънземният не казваше нищо. Накрая, като се мъчеше да поддържа някакво подобие на контрол над ситуацията, Фредерик реши да заговори пръв. Докато зелените жреци се опитваха да се свържат с Базил, кралят щеше да проточва срещата, да не взема прибързани решения — и най-вече, нямаше да прави нищо, което можеше да провокира извънземните. Гигантското

хидрогско бойно кълбо в орбита несъмнено държеше оръжията си в готовност и всеки момент можеше да унищожи всички градове на Земята.

— Аз съм Фредерик, крал на Теранския ханзейски съюз.

— Той се изпъчи и заговори с гордост, макар да се съмняваше, че хидрогите имат представа от човешки изражения.

— Аз представлявам всички човеци в Спиралния ръкав, на Земята, на нашите колониални светове, на космически станции и небесни мини, каквито вие разрушихте.

Фредерик зачака, убеден, че думите му ще предизвикат някаква реакция.

Накрая в средата на газовете в сферата се появи тъмна сянка. Мъглите се разкъсаха, сякаш се втвърдяваха в живачен силует, който се превърна в искряща хуманоидна фигура — идеално оформен човек, чак до миглите, косата и униформата с много джобове. Носеше широка пелерина с везани кланови символи.

И все пак пратеникът беше изграден от течен кристал, който приличаше на гъст живак. Съществото се приближи до прозрачната обла стена на екокамерата. Зловещото течно лице се раздвижи, устните оформиха думи.

— Нося съобщение от хидрогите за теб, Фредерик, кралю на скалните обитатели.

— Облечен е като скитник — ахна един от поразените служители от протокола. Някои кралски гвардейци и прислужници от двореца се бяха събрали в тронната зала и гневно си шепнеха — чудеха се какво може да означава това.

Дълбокоядрените извънземни не можеха просто да са избрали хуманоидна форма. Детайлите бяха прекалено много, очертанията бяха прекалено точни. Бяха копирали конкретен човек. Тъй като хидрогите бяха унищожили поне пет скитнически небесни мини, може да имитираха образа на някоя своя жертва.

Крал Фредерик се успокои. Знаеше какъв е залогът.

— Хидроги ли се наричате? — Той се опита да не позволи на гласа си да трепери. — Не знаем нищо за вашата цивилизация. Изобщо не подозирахме за вашето съществуване. Това незнание води до грешки.

„Винаги внимавай! Подбирай си думите. Не бъди конкретен. Не обвинявай никого.“ Знаеше принципите на дипломацията, но тези методи бяха създадени за човеци. Кой можеше да каже как ще ги приеме един течнокристален извънземен от някой газов гигант?

Учителското компи ОХ влезе в тронната зала и търпеливо застана до зеления жрец и саксията с фиданката. Роботът наблюдаваше всички подробности, ала запази мълчание — чакаше кралят да поиска съвета му.

— Хидрогската цивилизация съществува по-дълго от всички селища на скални обитатели — отвърна извънземният пратеник. Лицето му се движеше мудро, като припой, който се разтапя и отново се втвърдява. — В нашата империя има подвижни диамантени градове. Нашият народ се мести от планета на планета през транспортали и съвсем рядко пътува в космоса. — Хидрогът замълча.

Крал Фредерик зададе очаквания въпрос:

— Какво е „транспортал“? Не познаваме вашата техника.

— Врати между измеренията, които позволяват мигновено прехвърляне от свят на свят. Въпреки че нашите бойни кълба и някои наши градове могат да пътуват в космоса, ние не смятаме този метод за придвижване между различни точки за ефикасен.

Фредерик се опита да осмисли чутото. До него зеленият жрец тихо дуднеше на дървото, говореше чрез телевръзка като стенограф, повтарящ всичко, каквото вижда и чува. Неговите другари в другия край на Спиралния ръкав щяха да предадат новините.

Тези дълбокоядрени извънземни, тези хидроги имаха цяла тайна цивилизация, която обхващаше поне също толкова огромна територия, колкото Ханзата и Илдирийската империя. Ала тъй като живееха дълбоко в „необитаеми“ газови гиганти и пътуваха през портали между измеренията, а не през открития космос, никой не беше подозирал за съществуването им. Дълбините на неведението му го удивляваха.

Фредерик реши, че е време да настои за по-важни сведения.

— Щом сте колонизирали и обитавате толкова много газови гиганти, какво значение имат за вас нашите скални светове? Какво искате от нас?

Извънземният пратеник се раздвижи в контейнера си.

— Не искаме нищо от вас.

Кралят не обърна внимание на надигналия се около него шепот.

— Тогава защо ни атакувате? Защо хидрогите провокират война с човеците и илдирийците? Заради вашата агресия вече загинаха хиляди невинни хора.

— Хидрогите не са започнали войната — възрази пратеникът. — Хилядолетия наред цареше пълен мир. Незначителните чуждопланетни създания не ни интересуваха. Нямахме общи потребности със скалните обитатели, нямахме застъпващи се териториални интереси.

Кралят толкова се ядоса, че му се искаше да изкрещи. Тогава *защо!* Усещаше върху плещите си бремето на смъртта на всички онези хора, дори на скитниците и илдирийците, на всички жертви, убити от хидрогите.

Лицето на извънземния пратеник се променяше, сякаш повтаряше последователност от образи, записани при наблюдението на ужаса и смъртта на човешкия модел, използван за основа на вида му.

— В отвратителна проява на опустошителност вие възпламенихте един от най-прекрасните ни светове. Унищожихте гъсто населена планета. Стоотици градове и десетки милиони хидроги загинаха, когато превърнахте нашия свят в звезда. Малцина от нас успяха да избягат.

Течнокристалният пратеник се притисна още по-плътно до дебелия стена на екокамерата.

— *Ти*, кралю на всички скални обитатели, ни обяви война.

98.

ОТЕМА

Отема седеше на писалището си в Призматичния палат и се наслаждаваше на полуспящото присъствие на взаимосвързаната световна гора. Стискаше с възлестата си ръка гъвкавия ствол на посадената в саксия фиданка и четеше красивите стихове на Сагата за седемте слънца.

Разказваше страшната история за ужасен пожар, който обхванал иглолистните гори на Комптор. Компторският губернатор, най-младият и любим син на тогавашния маг-император, се оказал в капан във вилата си. Когато пожарът обградил сградата, младият губернатор събрал семейството си да погледа ярките пламъци. Казал на децата си, че никога не бива да се боят от светлината, че яркият блясък му напомнял за седемте слънца, които огряват Илдира. После чрез тизма се свързал с баща си и в последните ужасяващи мигове казал на мага-император колко много обича и почита богоподобния владетел. Сетне тизмът прекъснал.

Легендата бе трогнала Отема и тя четеше стих след стих на световната гора, която изпитваше вроден страх от огън. Разумните взаимосвързани дървета пазеха страшни полускрити спомени за друг древен пожар, обхванал много светове. Старицата се опита да види историята, ала дърветата не поискаха да я споделят с нея.

Неочакваният вик, който се разнесе по директната телевръзка, сепна Отема и я изтръгна от молитвения ѝ унес. Призивът беше пратен от неин другар в Двореца на шепота.

Обзета от опасения, старата посланичка бързо схвана положението: пристигането на хидрогския пратеник на Земята, настояването му да разговаря с крал Фредерик и неотложната нужда на краля да се свърже с председателя Венцеслас, който бе дошъл в Миджистра. От престоя си на Земята Отема отлично знаеше, че остаряващият монарх не взима самостоятелни решения и че дори не

може законно да говори от името на Ханзата, ако председателят не му е дал разрешение.

Тя потвърди приемането на съобщението, взе саксията с фиданката и забърза навън, доколкото ѝ позволяваха уморените ѝ крака. По пътя се сблъска с Нира, която тъкмо излизаше от стаята си, ококорена и уплашена. Докато беше чела Сагата на световната гора, младата ѝ помощница бе чула съобщението, също като и всички зелени жреци из Спиралния ръкав. Новината за пристигането на хидрогите на Земята се беше разпространила навсякъде, където имаше световни дървета.

— Ела с мен, Нира — каза старицата. — Може да ми потрѣбваш, за да повикаш престолонаследника, ако се наложи да прекъснем срещата между мага-император и председателя.

Двете жрици се втурнаха към тронната зала с небесната сфера, ала там завариха само неколцина работници и придворни. Отема безцеремонно заговори първия, когото видя:

— Къде е магът-император?

— Той не бива да бъде смущаван — заяви бюрократът и се извърна.

Отема стисна искрящата му раирана дреха в желязна хватка.

— Имам спешно съобщение за председателя Венцеслас от Теранския ханзейски съюз. Магът-император също ще иска да чуе новината.

Разтревожен и смутен, придворният се поколеба. Очите му се изцъклиха — може би магът-император усещаше нещо чрез тизма.

— Насам — каза накрая илдириецът.

Двете жени го последваха с тежката саксия. Отема докосваше люспестия ствол, готова да приема още новини, ако има такива. Другарят ѝ в Двореца на шепота описваше всяко събитие, думите му мигновено стигаха до нея. Във въображението си тя виждаше кристалната екосфера на хидрогския пратеник да влиза в тронната зала на крал Фредерик.

Двете с Нира се втурнаха в заседателната зала. Базил Венцеслас прекъсна изречението си по средата, обърна се и се намръщи, когато видя набръчканото, покрито с татуировки лице на Отема.

— Имам съобщение за председателя Венцеслас и за мага-император — каза високо Отема и влезе без покана. Нира остави

саксията на една малка масичка, като премести настрани някаква гладка ониксова статуетка.

Отема и председателят се познаваха отдавна. Като терокска посланичка на Земята, тя беше противодействала на Базил, който не можеше да я понася, наричаше я старомодна и излишно консервативна, твърдеше, че пречела на прогреса и търговията, които щели да облагодетелстват цялото човечество. Старицата подозираше, че е направил всичко възможно да осигури отзоваването ѝ и назначаването на много по-сговорчивата Сарейн.

— Тези събития се развиват в момента. — Старицата набързо обобщи пристигането на бойното кълбо на Земята и появата на екокамерата с хидрогския пратеник.

Отначало ядосан, а после удивен, Базил Венцеслас я изслуша. Полегнал на какавидения трон, магът-император също бе насочил цялото си внимание към нея. Адар Кори'нх местеше очи от своя владетел към зелената жрица и попиваше нужната информация.

— Крал Фредерик не може сам да се справи с тази ситуация — каза Базил. — Той никога не е правил такова нещо. — Председателят делово погледна Отема. — Кралят се нуждае от моето напътствие. Можете ли да му предавате инструкциите ми? Там има ли зелен жрец?

— До трона му има жрец и фиданка.

Базил стисна юмруци толкова силно, че ноктите му оставиха следи по дланите му.

— Добре. Кажете му, че...

Отема вдигна ръка.

— Извънземният пратеник говори. — Тя се заслуша в ехото на повторените думи по горската телевръзка. Казва, че хидрогите вече нямамо да търпят нарушенията на опасните скални обитатели — така ни нарича.

— Какво значи това? — попита председателят.

Старицата повтори думите на хидрогския пратеник:

— Той казва: „Повече няма да търпим паразити на нашите светове“.

— Внимавай да не я оплескаш, Фредерик — измърмори Базил. — Кралят отговорил ли е?

— Мисля, че е също толкова удивен, колкото и вие — отвърна Отема.

— Кажете му да протака — настойчиво рече председателят. — Да не се съгласява с нищо.

Тя повтори думите му по телевръзката, после се обърна към Базил:

— Господин председателю, не вярвам хидрогите да искат някакви отстъпки от нас. Пратеникът просто предава ултиматум.

Базил се ужаси.

— Няма да ни позволяват да се доближаваме до газови гиганти, така ли? Абсурд! Това значи край на небесните мини, на ектите...

— Господарю, без екти за нашите космически двигатели Илдирийската империя ще рухне — каза адар Кори'нх на мага-император.

— И Ханзата също ще се разпадне — прибави Базил. — Хидрогите ще ни уморят от глад. Трилиони хора ще останат изолирани и ще загинат. Не можем да се съгласим. — Той насочи показалец към Отема. — Предайте го на крал Фредерик. Трябва да го каже на извънземния посланик. — Председателят сниши глас. — По дяволите, ще ми се да бях там!

След като предаде съобщението, зелената жрица забеляза искрения страх, изписал се на лицето на Базил. Нито илдирийците, нито човеците можеха да се съгласят с ограничението, току-що наложено от дълбокоядрените извънземни. Прекратяването на ектипроизводството щеше да сложи край на космическите полети в галактиката.

Отема дословно повтори ново съобщение от хидрогския пратеник. Гласът ѝ беше сух — тя не можеше да повярва на думите си.

— Обявяваме всички газови планети за забранени зони. Всички фабрики, експлоатиращи водородните запаси в нашите облаци, са забранени и трябва да бъдат изтеглени, иначе ще ги унищожим.

Старицата затвори очи и се опита да не обръща внимание на всеобщото ахване. Сякаш правеше великодушна отстъпка, хидрогският пратеник прибави:

— Ще позволим кратко, но достатъчно време за изтегляне на всички небесни мини. След това всеки паразит, който открием в нашите облаци, ще бъде унищожаван.

99.

КРАЛ ФРЕДЕРИК

Изнервеният крал седеше на трона си, вледенен и съкрушен. Погледна към зеления жрец, който предаде няколко думи, ала те не го успокоиха.

Установяването на връзка с Базил му беше донесло само моментно облекчение, тъй като глупаво си бе въобразявал, че председателят мигновено ще реши как да реагира, че ще му каже как да овладее положението. Но хидрогският пратеник беше поставил ужасяващия си ултиматум и Фредерик все още не знаеше какво да каже. Не можеше да повярва на ушите си.

Течнокристалният извънземен висеше в камерата си пред краля. След като бе предало посланието си, съществото мълчеше.

Крал Фредерик се уплаши, че кристалното кълбо ще се оттегли и извънземният представител няма да преговаря.

— Почакайте! — побърза да каже монархът. — Това е... безпрецедентно. И излишно! Реагирате емоционално!

Идеално изваяното лице промени човешкото си изражение в нелепа имитация на ужасен вик. Дълбокоядрените извънземни несъмнено не разбираха човешките мимики.

— Вие унищожихте един от нашите светове. Между нас не може да има мир.

— Но вашите газови планети съдържат жизненоважна суровина, която е необходима на нашата цивилизация. — Крал Фредерик се молеше гласът му да не секне от страх. — Доколкото ми е известно, нашите небесни мини не са нанесли щети на вашите светове, нито са навредили на екосистемите и климата ви. Ние трябва да обработваме огромни количества водород, за да получаваме достатъчно екти за космическите си двигатели.

— Искането ви се отхвърля — отвърна от камерата си хидрогският пратеник. — Изтеглете всички паразити от облаците ни,

иначе ще ги унищожим. — От малък отвор в кристалния корпус изсъска нова струя пара.

Кралят бързо погледна към древното си учителско компи ОХ с надеждата да намери в него опора и увереност. Когато бяха започнали да го подготвят за следващ велик крал, младият Фредерик беше прекарал месеци с ОХ, учейки се от огромния запас от мъдрост и опит на компито. За съжаление, сега монархът се съмняваше, че дори мъдрият ОХ може да му осигури дипломатическа подкрепа срещу този невероятно странен извънземен.

— Изслушайте ме, моля ви. — Кралят стана от трона си и слезе на следващото стъпало на подиума, за да се приближи към сферата на пратеника. Стискаше скиптъра си като бастун. — Позволете ми от името на целия ни народ и на всички правителства на ханзейските светове да изразя нашето най-искрено съжаление и да ви поднеса дълбокото ни извинение. — „Ето, това звучи добре.“

— Трябва да разберете, че е допусната ужасна грешка. Нашият експеримент с кликиския факел при Ансиър не беше атака срещу вашия народ. Ние изобщо не подозирахме за съществуването на вашата скрита империя. Давам ви кралската си дума, че никога няма да повторим този експеримент. Не е възможно да не сме в състояние да изплатим някакви репарации. — Гласът му звучеше умолително и той стоеше изпънат, като се мъчеше да си придаде твърдост.

— Скалните обитатели нямат нищо, което да искат хидрогите — заяви пратеникът. — Не можете да ни изплатите репарации.

Кралят се отчая още повече. Опита се да изглежда добронамерен, да използва чувствата, които може би изпитваха тези извънземни.

— Вие не разбирате какви щети ще ни нанесе такова ембарго. Без космическо гориво търговията в Ханзейския съюз ще спре и нашите колониални светове ще загинат от глад. Помислете за страданията! Трябва да има основа за преговори. Моля ви, нека намерим някакъв компромис.

Под сребристото лице на мъртвия скитник извънземният представител впери поглед право пред себе си.

— Не съм пратен тук да преговарям, а само да предам своето послание. Записано ли е изявлението ми, така че всички да могат да чуят моите думи?

Крал Фредерик погледна през рамо към ОХ, който трябваше да е записал всеки миг от срещата. От срещнатата страна на трона зеленият жрец предаде обобщението си до Базил Венцеслас и мага-император на Илдира. Журналистите от местните медии излъчваха събитията на живо и качваха сигналите в информационните мрежи за по-нататъшно разпространение по търговските космически кораби из Спиралния ръкав.

Фредерик разбираше, че е победен.

— Пратенико, вашите думи вече са чути от милиони. Съобщението за тази среща ще бъде разпространено на другите светове от Теранския ханзейски съюз и Илдирийската империя.

— Тогава задачата ми е изпълнена. — Хидрогът потъна обратно в сгъстяващите се опалови облаци. Живачната му хуманоидна фигура отново се втечни и се разпръсна.

Един от кралските гвардейци вдигна слушалката на приемника си до ухото си, изслуша някакво съобщение и бързо се приближи до трона.

— Ваше величество! Голямото бойно кълбо току-що е напуснало орбитата на Земята.

Фредерик не можеше да повярва на ушите си.

— Тогава как ще се върне на кораба-майка пратеникът?

Зеленият жрец внезапно вдигна глава като попарен и откъсна поглед от високото си дръвче.

— Ваше величество, председателят Венцеслас изразява крайна загриженост. Той ви съветва да сте максимално предпазлив.

ОХ заговори и думите му се застъпиха с тези на жреца.

— Пратеникът не очаква да се завърне.

Кралят заотстъпва от екосферата и се спъна в последното стъпало пред трона си. Облите стени на кълбото бяха непрозрачни и течнокристалната фигура на хидрогския пратеник вече не се виждаше.

— Евакуирайте тронната зала! — нареди Фредерик. — Отведете всички в безопасност! Искам...

По външната обвивка на камерата се появиха тънки пукнатини, които пращяха и бързо се разширяваха...

Хидрогският пратеник пръсна бронираните шевове на кристалната си сфера и освободи атмосфера, достатъчно плътна, за да превърне водороден газ в метал, да преобразува въглерод в диамант.

Внезапното пълно освобождаване на невероятното налягане прати ударна вълна през тронната зала.

Разкошното помещение беше унищожено, прекрасните витражи бяха разбити, нещастните присъстващи бяха погубени. Експлозията смаза трона и отхвърли учителското компи ОХ към каменната стена.

Взривната вълна превърна стария крал Фредерик — човека, който четиридесет и осем години бе управлявал Теранския ханзейски съюз — в обезкостена каша. И завинаги промени хода на историята.

100.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

След седмици работа в скалния кликиски град Маргарет и Луис Коликос най-после направиха голямото си откритие.

ДД усърдно прокара осветление в тунелите, свърза осветителните системи и инсталира малък генератор, за да осигури топлина и свеж въздух.

След първоначалното археологическо вълнение Аркас често оставаше в лагера, за да се грижи за фиданките си. Зеленият жрец часове наред описваше кликиските открития на световната гора и на всеки, който можеше да черпи от нейните знания.

Трите кликиски робота често изчезваха, без да съобщят къде отиват. Една ранна утрин Луис забеляза едва различими промени в първия древен комплекс — отпечатъци от гъсенична верига и разместени инструменти. Реши, че роботите са идвали при изоставените сгради в търсене на податки и в опит да си припомнят миналото.

— И аз щях да постъпя така, ако имах пълна амнезия, скъпа — каза той. — Когато проучваш някой древен град, не знаеш каква дреболия може да ти донесе просветление. Може вече да са по-близо до възвръщането на паметта си.

Маргарет се съгласи, макар че беше притеснена.

— Ще ми се да не го правеха толкова потайно. Ние определено не крием нищо от тях.

Тя записваше копия на снимките и докладите им. Беше педант по отношение на подробностите и пазеше файловете в палатката си и имаше втори екземпляр в призрачния град. Ужасното наводнение в каньона показваше, че дори привидно сигурното място може да бъде сполетяно от катастрофа.

Докато си играеше с непонятната машинария в помещението с каменния прозорец, Луис най-после измисли как да свали външната кутия на странния геометричен генератор.

— Еврика! — извика той. — Ако мога да цитирам друг прочут учен.

Маргарет побърза да види какво е открил. Мъжът ѝ се взираше в чистите части на извънземния уред и разглеждаше връзките между отделните подсистеми.

— Разбирам как действа! Това... трябва да е енергиен източник, обаче е откачен от веригата. Все едно системата е поставена в режим на готовност. — Той прокараше пръсти по металните и полимерните компоненти, проверяваше връзки, даваше воля на интуицията си.

В захвърлената кутия Маргарет забеляза подробна диаграма с кликиски символи, показваща конкретни връзки на частите на извънземната машина. За нейно удивление знаците съответстваха на онези по плочките около трапецовидния каменен прозорец. Връзките потъваха в самата гола каменна стена, странни органични проводници, поставени като феромонови следи от насекоми и покрити с пластове скала.

— Това са... *координати!* Това е карта или може би по-точно каталог, указател.

Мъжът ѝ откъсна вниманието си от машината.

— Да, като пулсарните координати в плановете на кликиския факел.

Чул развълнуваните им викове, ДД влезе в помещението.

— Това е великолепно заключение, Маргарет — каза компито. — Можеш да го използваш като основа за екстраполиране на други теории за кликисците.

— Абсолютно, ДД! Вече имаме за какво да се заловим. — Луис толкова силно прегърна Маргарет, че я засрами, дори след толкова много години брак, въпреки че нямаше кой да ги види. — Това е най-голямото откритие след кликиския труп.

— Може би още по-голямо — отвърна Маргарет. — Спомни си, че сме откривали подобни каменни прозорци във всички други кликиски обекти, които сме проучвали, но много от тях бяха повредени. Никога не сме били толкова близо до истината за системата и техниката. Убедена съм, че ще успееш да разгадаеш всичко това.

— Опитвал ли си да включиш енергийния източник, Луис? — попита ДД.

Предшествани от звук на тътреци се крака, черните кликиски роботи влязоха в помещението. Оптичните им сензори любопитно проблясваха. ДД въодушевено се обърна към тях.

— Сирикс, Илкот, Декик! Трябва да видите какво е открил Луис.

Трите брѳмбароподобни машини се приближиха до отворения генератор и разгледаха диаграмата. Маргарет се взираше в координатните символи, отпечатани върху частите на устройството, и откриваше идентични йероглифи върху малките плочки около трапецовидния прозорец... като селекторни бутони.

— Е, мисля, че енергийната система все още е непокътната. — Луис приклепна и забърника машината. — Би трябвало да се справя без проблем.

— Възможно ли е този каменен прозорец да е част от извънземна транспортна система? Всяка плочка, изглежда, обозначава място — може би местоназначение?

Луис скептично погледна жена си.

— А колегите твърдят, че *моите* идеи били странни. Смяташ ли, че кликисците са можели да минават през плътни скални стени?

Маргарет се обърна към Сирикс.

— Ти как мислиш?

— Не мога да ти дам никаква информация, Маргарет Коликос.

Луис го погледна и се усмихна.

— Вие тримата трябва да сте развълнувани! Най-последно има напълно реална възможност да научим какво се е случило с расата на вашите създатели и защо всичките ви спомени са били изтрети.

— Не надценявай откритието ни — предупреди го Маргарет. — Това не е втори Розетски камък. — Но ако им дадеше ключ за неизвестна кликиска транспортна система, можеше да им осигури цялата нужна информация.

Луис коленичи на твърдия каменен под и се вторачи в лабиринта от механични части пред себе си.

— А, ясно ми е какво да направя, но енергийният източник е ръждясал. Ще трябва да го запаля с някое от нашите устройства в лагера. — Той погледна Маргарет. — Може да отнеме няколко часа, скъпа.

— В такъв случай може ли да ви обърна внимание, че слънцето залезе и вече с един час закъсняваме за вечеря? — намеси се ДД. —

Може би е по-добре да прекъснем за днес и да продължим на свежа глава утре сутрин.

— Не обичам да спирам, когато съм толкова близо... — рече Луис.

Маргарет кисело му се намръщи.

— Винаги си прекалено голям оптимист, старче. Човек никога не е толкова „близо“, колкото си мисли.

Стигнаха при палатките след дълъг и уморителен път в сгъстяващия се мрак. Аркас седеше сам до водната помпа и панелните складове, заобиколен от светлинни панели. Изглеждаше зашеметен.

Маргарет веднага усети, че се е случило нещо страшно.

— Какво има?

Зеленият жрец погледна дланите си, после вдигна очи към нея.

— Когато се свързах с дърветата... видях събитията на Земята.

Луис се приближи до него.

— Е, казвай, Аркас! Изглеждаш така, като че ли си видял призрак.

— Дълбокоядрените извънземни обявиха война на цялото човечество и казаха, че било заради кликиския факел! — задавено отвърна той. — Превръщайки Ансиър в слънце, ние сме убили милиони от техния народ.

— Но факелът беше... просто експеримент — заекна Луис. — Искахме само да затоплим онези луни, за да основем нови колонии.

Маргарет обаче веднага разбра.

— Извънземните *живеят* в газовите гиганти, старче. Ние сме изгорили родния им свят.

Луис се свлече на колене до Аркас.

— Не знаехме! Откъде можехме да знаем? Извънземните никога не са се показвали.

— Сега се показаха — задъхано рече зеленият жрец. — И после... и после имаше експлозия. Пратеникът уби стария крал Фредерик и още петдесет и трима в тронната зала.

— Това наистина е ужасна новина — ахна ДД.

Трите кликиски робота не казаха нищо.

101.

ДЖЕС ТАМБЛИН

Джес се завърна при Голген сам, за да наблюдава резултатите от личната си вендета. Не очакваше да изпита самодоволство или радост, а просто удовлетворение. Чувство за успех. Триумф. Избавление?

Във вододобивната фабрика на клана си Джес грижливо поддържаше карта с програмирани точки, показващи траекторията на всяка от падащите комети, чиито стабилни орбити бе променил с помощта на своите скитнически инженери. Небесните ракети се носеха към газовия гигант и младежът знаеше, че Голген скоро ще се превърне в нещо много повече от гроб на брат му.

Брам Тамблин добре беше обучил майсторите на Плумас. Помпите, които изпомпваха вода през ледената обвивка до каптажите на повърхността, функционираха толкова ефикасно, че Джес почти нямаше работа. Старият му баща лично бе надзиравал работниците и зорко беше следил всяка дейност. Джес предпочиташе да се довери на хората си и да ги остави да си вършат работата, докато той планира отмъщението си.

Обезпокоените скитници бяха провели още три срещи на клановете. Джес бе присъствал на всичките, без да участва в дискусиите; знаеше, че неговите комети напредват към целта си. По време на неизбежните надвиквания беше седял в дъното и бе наблюдавал опитите на старата говорителка да ръководи клановете.

Той поне *правеше* нещо.

Докато другите глави на семейства обсъждаха политиката и извънредните мерки, Джес наблюдаваше Ческа, жадно я изпиваше с поглед, следеше всяко нейно движение, блясъка на тъмните ѝ очи. „Някой ден, Ческа. Някой ден ще бъдем заедно. Ще дочакаме нашето време... но сега тези месеци без теб сякаш продължават вечно.“

Сега малкият му кораб се носеше достатъчно близо до Голген, за да наблюдава бурите по кипящото лице на газовия гигант. Спомняше си предишните си идвания тук, когато двамата с Рос заедно бяха

гледали облаците. Тогава брат му бе смятал, че най-голямата опасност, която го заплашва, е да не изплати поредната вноска от дълга си. Ала извънземните убийци бяха унищожили облачния комбайн, който не беше навредил на никого.

И сега щяха да се разкайват за това.

Джес с мрачна решителност наблюдаваше първата огромна комета, която летеше надолу, попаднала в лапите на гравитационното притегляне на Голген. Заобиколена от сивкавобял ореол от изпаряващи се газове, кометата изглеждаше безшумна и неподвижна на фона на звездите, но младият мъж знаеше, че се носи с невероятна скорост, че е вече изстрелян куршум. Нищо не можеше да го спре. Според неговите изчисления ударът щеше да е след няколко часа.

„Началото.“

Променената траектория и гравитационното въздействие бяха напукали гигантската топка от лед и скала. Големи колкото планини късове очертаваха редица от замръзнали гюлета, всяко с достатъчно сила и инерция, за да нанесе удар, равносилен на хиляда атомни бомби.

Джес се приготви да наблюдава атаката.

Първият фрагмент удари като космически чук и потъна в облаците на Голген. Ударът образува бавно, титанично вълнение по повърхността на атмосферата, огнени ударни вълни, които продължиха да се разпространяват, докато ледената ракета се спускаше в най-дълбоките пластове.

Джес се надяваше, че ударът ще е смъртоносен и ще донесе окончателна гибел на извънземните агресори. Стисна устни и увеличи образа.

Когато науче, че е извършил тази безразсъдна атака, за да отмъсти за брат си, хората щяха да се ужасят. Действията му несъмнено щяха да разпалят войната между човеците и извънземните от газовите гиганти. Джес обаче бе убеден, че въпреки гнева на скитниците или порицанието на Ханзата, всички тайно ще са доволни от този ненадеен удар срещу враговете.

Остана край Голген три дни и проследи падането на кометните фрагменти. Гъстите пастелни облаци се превърнаха във въртоп от огнени петна и придадоха на планетата вид на гниещ плод.

Огромният наранен газов гигант продължаваше да се върти и лицето му се обръщаше към прииждащите комети, разкривайки все нови уязвими части.

Джес със стиснати зъби отново отвори орбиталните си диаграми и видя, че втората гигантска комета ще удари Голген след месец. Кометите и астероидите щяха да продължат безпощадно да бомбардират извънземната твърдина през следващите две години и не само той — никой не можеше да ги спре.

102.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Когато се завърна в Рандеву, неспособен да скрие гордата предизвикателност в очите си, Джес Тамблин съобщи на Ческа какво е направил. Въпреки че никой не можеше да е сигурен какви щети нанася на голгенските дълбокоядрени извънземни всяка експлозия, той беше убеден, че е наранил врага — при това тежко.

Бяха сами в личния кабинет на Ческа в астероидния куп. След кратко колебание тя го прегърна — кратко, но топло. Джес неохотно отвърна на прегръдката; опасяваше се да даде воля на чувствата си.

Тя също трябваше да остави емоциите си за бъдещето. Скитниците бяха във война, прехраната им беше застрашена, клановете бяха в смут. Не бе време за тръпнещи сърца и романтични мечти. И двамата знаеха, че засега трябва да останат разделени. Ческа отпусна глава на рамото му, после припряно се върна на бюрото си и тежко въздъхна.

— Извършил си нещо смело, но ужасно, Джес. Можем само да се надяваме, че ще е за добро.

Трябваше незабавно да съобщи на Ихи Окая. Двете с говорителката щяха да определят официалната реакция на скитниците, защото заради прибързаните действия на Джес трябваше да свикат поредната среща на клановете.

Кометната бомбардировка щеше да прати ясно послание и на Теранския ханзейски съюз. В миналото властите на Ханзата бяха подценявали скитниците, бяха налагали своеволни нови такси и ги бяха смятали за дезорганизирана измет без никакво значение. Но Джес Тамблин беше демонстрирал какъв Армагедон може да предизвикат дори само неколцина скитници.

Преди Джес да си замине или Ческа да има възможност да потърси Ихи Окая, един търговец им съобщи нова ужасна вест — той многократно бе гледал репортажа, който носеше, ала все още не можеше да повярва на случилото се.

Ческа и Джес изгледаха излъчените записи от Двореца на шепота. Когато хидрогският пратеник се появи в прозрачната зала и човечеството за пръв път видя загадъчните дълбокоядрени извънземни, Ческа ахна, а Джес изпъшка:

— Това е Рос! Те са отвлекли брат ми!

Ческа смаяно се взираше в течното живачно лице на човека, за когото беше обещала да се омъжи.

— Копирали са го. Рос беше една от първите им жертви. Хидрогите сигурно използват образа му, за да общуват с нас.

Джес се строполи на един от стенните хамаци, сякаш слабата гравитация внезапно бе станала непоносима, и опря глава на грубата стена.

— Не донесоха ли достатъчно мъки на семейството ми? Какво сме направили на тези същества?

След като чула ултиматума на пратеника, Джес и Ческа се спогледаха разгневени. А експлозията и убийството на стария крал Фредерик направо ги потресоха. Ческа бе смаяна. Въпреки че скитниците не бяха подписали Хартата за Ханзата и не смятаха Фредерик за свой монарх, действията на хидрогския пратеник надхвърляха всякакви граници.

Устните на Джес бяха пребледнели.

— Значи всичко това е в отговор на някакъв експеримент на Ханзата, така ли? Скитниците нямат нищо общо с възпламеняването на Ансиър!

— Илдирийците също. — Мислите на Ческа препусаха, анализираха възможностите. — Тези... хидроги не разбират нашата социална организация и политиката ни. Явно дори не правят разлика между човеци и илдирийци.

Джес въздъхна.

— А може разликата да не ги интересува.

Потресеният търговец отиде да съобщи и на други.

Ческа го упъти къде да открие говорителката Окая, тъй като старицата трябваше да научи новината преди мълвата и ужасните слухове да стигнат до нея.

Уморена и съкрушена, Ческа не искаше нищо друго, освен да избяга с Джес някъде, където да са заедно и да не мислят за

галактически войни и извънземни врагове. Ала това нямаше да се случи скоро. Тя нежно постави ръка на рамото му.

— Върви си вкъщи, Джес. Тук не можеш да направиш нищо.

Той я погледна така, сякаш водеше тежка вътрешна борба.

— Човек винаги може да направи нещо, винаги има някакъв начин да се съпротивлява, да оцелее. Нима скитниците не го правят откакто съществуват?

И преди да си тръгне я притисна в дълга, топла, отчаяна прегръдка.

— Да, клановете ни се нуждаят от нас, всеки по свой начин — каза Ческа. — Скитниците трябва да се подготвят. Знаеш, че ще става все по-лошо.

Той кимна и се навъси.

— Да, това е едно от малкото неща, които със сигурност знам.

Откри Ихи Окая в забавачката с нулева гравитация на един от най-външните астероиди от комплекса Рандеву. Говорителката беше научила новината и вече знаеше за кометната бомбардировка срещу Голген, но не бе реагирала. Дългогодишното ѝ участие в скитническата политика я беше научило да не прибързва.

„Един миг за размисъл често спестява хиляди извинения, Ческа“ — веднъж бе казала старицата. Поради огромните разстояния между пръснатите ханзейски колонии и отсъстващите от картите скитнически селища, никакви действия не оказваха мигновено въздействие. Понякога изминаваха години, докато се проявят резултатите.

Ихи Окая се носеше близо до стената, свила крехките си старчески крака в поза лотос. Бе пъхнала тънката си китка в клуп на ремък, който я задържаше за стената. Тук в забавачката тя обичаше да гледа как децата на скитниците играят и се смеят, докато усвояват двигателни умения при нулева гравитация. Ярко боядисаните стени на стаята бяха тапицирани и малчуганите можеха да отскачат от тях.

Снабдено с контейнер въздух под налягане, който използваше за маневриране, компито УР, модел „гувернантка“, зорко наблюдаваше подопечните си от средата на помещението. УР имаше програми за оказване на първа помощ, обучение и много повече търпение,

отколкото който и да било човек. С майчинската си психика, компито можеше да се грижи едновременно за много скитнически деца.

Когато Ческа влезе, гувернантката я позна преди Ихи Окая да излезе от дълбокия си унес.

— Ческа Перони, много отдавна не си идвала да ме посетиш. Добре ли се държиш — както съм те учила?

Ческа се усмихна.

— Не съм забравила нито едно от нещата, на които ме научи, УР.

— Така те искам. — Гувернантката хукна да разтърве две момчета, които се боричкаха прекалено грубо. УР беше отгледала няколко поколения скитнически деца и макар да бе строга и педантична, можеше да вдъхва привързаност и обич.

Старата говорителка продължаваше да се взира в лудуващите деца. Ческа се придвижи по скобите на стената и се настани до нея.

— Може да изглежда странно, но въпреки целия хаос и врява в забавачката, идвам тук, за да размишлявам на спокойствие — каза Ихи Окая.

Ческа погледна безгрижните момченца и момиченца.

— Напълно ви разбирам, говорител Окая. Къде по-ясно се вижда, че все още има хора, които не се измъчват от грижи и се наслаждават на живота? Хора, които си представят, че цялото бъдеще пред тях е розово?

Старицата се обърна към протежето си.

— Добре съм те научила, Ческа. Де да можеше всички да са толкова умни.

Замълчаха. Накрая Ческа повече не бе в състояние да сдържа въпросите си.

— Чухте ли новината? За хидрогския пратеник и за... Джес и Голген?

Ихи Окая кимна.

— Ние не сме виновни за случилото се. Фредерик не беше наш крал. Кликиският факел не беше наша идея. Но сега, поради безразсъдството на Джес Тамблин, ние също сме замесени в конфликта — и вече не сме невинни странични наблюдатели.

Изражението на Ческа стана по-строго.

— Още отначало бяхме замесени, говорител Окая, когато хидрогите нападнаха Синята небесна мина. Когато убиха Рос. Когато

погубиха вашия внук Бернд и още много други. А сега извънземните поставят ултиматум да прекратим ектиппроизводството, основата на нашата икономика! Кометите на Джес нямат нищо общо с това.

Старицата се съгласи с нея.

— Вярно е. И всички ще пострадаме... не само най-близките ни като твоя Рос и моя скъп Бернд. Дори най-далечните ханзейски колониални светове ще усетят удара, тъй като ембаргото върху ектите ще сложи край на междузвездните полети. Но както обикновено, ние, скитниците, ще пострадаме повече от всички.

103. БЕНЕТО

В малкото им, но удобно жилище Бенето внимателно наблюдаваше зеления жрец Талбун — дълбоката умора, която го беше обзела, тъмните хлътнали очи, излъчващата се от смарагдовата му кожа старост. И все пак днес изражението му бе весело и нетърпеливо, искрящо от младежка възбуда, каквато Бенето за пръв път виждаше от пристигането си на Гарванов пристан преди два месеца.

— Показах ти всичко, което трябва да знаеш тук, Бенето — каза Талбун. — Вече разговаря с кмета, запозна се с всички, видя работата си. С помощта на световната гора вече си напълно подготвен.

Бенето стисна ръката на стария зелен жрец.

— Тук се чувствам като у дома си, Талбун. Скоро ще заобичам Гарванов пристан също като теб. — Той мъчително преглътна, тъй като не искаше да помрачава момента. — Готов си. Виждам. Аз също.

Всички заселници от Колониалния град бяха приветствали Бенето, бяха го приели без никакви резерви. Кметът Хенди, работниците, търговците и техните семейства изразиха признателността си към младия жрец за неговата готовност да се засели при тях. Бяха се опасявали, че никой няма да замести Талбун, въпреки многократните му уверения, че няма да ги оставят без телевръзка.

Кметът Хенди бе обявил този следобед за празник и беше дал пищен банкет с техните най-здравословни, макар и не особено вкусни храни: козя яхния, козе сирене, бял хляб. Децата бяха тичали из прашните улици на Колониалния град, селяните бяха дошли от нивите си, облечени с чисти дрехи. Заселниците със смях си бяха припомняли за добротата на Талбун, който бе пращал честитки за рождени дни и поздравителни стихове до роднини на далечни ханзейски светове.

Бенето бе слушал забавните им разкази за това как веднъж Талбун се свил сред фиданките си по време на силна буря, само за да

предаде на световната гора човешките впечатления от местното лошо време. После неловко се бяха сбогували със стария зелен жрец.

Когато мракът започна да се сгъстява, ветровете се бяха усилили, брулейки житните ниви и аеродинамичните къщи в Колониалния град.

— Изглежда, приближава буря — каза Бенето, докато приближаваха къщата.

Талбун се усмихна.

— Не много силна буря. Само колкото вятърът да накара дърветата да заговорят.

Сега, навън, Бенето чуваше клоните на световните дървета да се търкат един в друг като шепнещи, смеещи се гласове. Талбун се втренчи в мрака.

— Дай да те прегърна, преди да тръгнеш — тихо каза Бенето.

Старецът го хвана с жилестите си ръце. Бенето му благодари, че е споделил с него знанията си, че му е показал всичко, което му е нужно.

— Ти си добър ученик, Бенето. Вече знаеше всичко, на което можех да те науча. Аз само ти помогнах да ускориш процеса. Не изпитвам угризения, че те оставям тук. Моят народ и дърветата ми са в добри ръце.

С пламнал от ведра увереност поглед, Талбун се обърна и се отдалечи от къщата. Движеше се със странно пружинираща походка и бързаше към тъмната горичка от световни дървета, които преди много години бе посадил. Пред очите на Бенето старецът се освободи от леките си одежди и ги пусна на земята, после продължи гол и бос в мрака.

Талбун се наслаждаваше на вятъра, който галеше кожата му, на пръстта под стъпалата си и на меките стръкове трева. Навлезе в горичката — сам, но не самотен, тъй като световната гора го обгръщаше.

Фиданките бяха пораснали бързо и се бяха разпространили, за да се превърнат в здрава опора на тази далечна планета. Жрецът вървеше между шепнещите стволоче, докосваше с пръсти меката им люспеста кора. Поздрави всяко дърво поотделно, дори новата фиданка, която

Бенето беше донесъл от Терок, макар че всички бяха свързани — част от един и същ безкраен разум.

После се върна в центъра на горичката и легна върху меката почва. Отпусна се по гръб и опря костеливите си рамене на най-близкия дънер. Вдигна поглед нагоре и видя звездното небе, премрежено от люлеещи се клони, които сякаш му ръкопляскаха... или го викаха.

През кожата си Талбун установи телевръзка и започна молитва към дърветата. Затвори очи, прати мислите си дълбоко в корените и оттам в цялата световна гора.

Като призова последните си мисли, старецът доброволно умря и предаде духа си. Докато се издигаше, бе подхванат от приветствените клонки на полуразумните златни дървета.

По-късно през нощта вятърът се усили, но бурята отмина само с кратък дъжд. На другата сутрин, когато излезе от дома на Талбун — вече неговия дом, — Бенето видя синьо небе и ярко слънце. Поглъщайки фотоните, зелената му кожа леко изтръпна. Той пи вода, после навлезе в горичката от световни дървета, за да изпълни последното си задължение към стария зелен жрец.

Откри го да лежи спокойно на утринна сянка под най-високото световно дърво. Усмихна се, когато видя блаженото изражение на пълно доволство, изписало се на татуираното лице.

Не използва лопата, за да не повреди напомнящите нервна система корени на световните дървета. Нямаше нужда от други инструменти, освен от голите си мазолести длани, за да изкопае плитък гроб в меката пръст между две достатъчно отдалечени едно от друго дървета. Отне му по-малко от час. Вдигна трупа на стареца, като че ли тежеше не повече от наръч дърва, и го положи в почвата плътно до корените. После зарови Талбун и го затрупа с пръстта, за която от толкова много години беше копнял.

Младият мъж каза безмълвна молитва и самите дървета зашептяха. Всички зелени жреци с достъп до световната гора можеха да присъстват на това погребение.

Бенето свърши и се върна в дома си да се измие. По-късно щеше да отиде в Колониалния град и да съобщи новината на заселниците.

Знаеше, че ще се натъжат, защото Талбун им бе бил скъп приятел, ала Бенето щеше да положи всички усилия, за да ги утеши и да тръгне по неговите стъпки.

По традиция един час след погребението Бенето се върна при гроба и внимателно избра световно дърво, което се издигаше високо и право към небето, и отрязва тънка гъвкава клонка. От нея потече лъскав сок. Бенето нежно я занесе при пресния гроб, изрови дупка и посади новата фиданка в чест на стария зелен жрец.

Беше заровил трупа на стареца там, за да могат молекулите на Талбун да се слоят със световната гора. Докато копаяше, Бенето видя, че тялото му е изчезнало. Старият Талбун вече бе погълнат от пръстта, беше се въплътил в мрежата на процъфтяващата световна гора.

Младият мъж с горчива усмивка посади фиданката. Когато свърши, се изправи и се огледа.

И си обеща да посади още много фиданки на Гарванов пристан, за да спомогне за разпространението на световната гора във вселената.

104.

НИРА

От ден на ден Нира все по-често бе в настроение за пеене. Макар че старата Отема изглеждаше разочарована от бавния ѝ напредък в четенето на Сагата, пълното щастие на момичето не позволяваше дори на Желязната лейди да я гълчи. А и паметителят Вао'сх беше предложил група всеотдайни четци да помогнат за изпълнението на проекта. Отема бе доволна.

Връзката на Нира с престолонаследника Джора'х продължаваше вече месеци — крайно необичайно за него, и двамата го знаеха. Той беше вълнуващ и страстен, нежен и интелигентен. Нищо чудно, че се беше оказал отличен любовник. Сякаш единствената му цел бе да ѝ достави удоволствие и младата жена му отвърщаше по същия начин.

Въпреки че вече беше с нея много по-дълго, отколкото с която и да било от другите му грижливо подбирани любовници, Джора'х винаги се връщаше за нейните целувки. Престолонаследникът изглеждаше по-запленен от зеленокожата терокска жрица, отколкото от най-екзотичните илдирийки. За него Нира бе невинна и мила. Макар да се отнасяше с уважение към благородния му ранг, тя не се вцепеняваше от почит към най-големия син на богоподобния маг-император. Това караше Джора'х да се чувства безкрайно по-свободно.

Но въпреки че много пъти се бяха любили и че бе наясно с доказаната оплодителна способност на престолонаследника, Нира се смая, когато разбра, че е бременна.

Беше подозирала седмици наред, ала не можеше да повярва на чудото. Това предполагаше невероятна съвместимост между генетиката на двете раси. Накрая обаче, след като пропусна цикъла си и забеляза промените в тялото си — неочаквано гадене, досадна умора дори под ярката илдирийска слънчева светлина, известно наддаване на тегло — вече не можеше да се самозаблуждава.

Спомняше си как лежеше върху пъстри възглавници до Джора'х в един затворен атриум, който гледаше към течащите нагоре водопади.

Бяха свършили да се любят, но продължаваха да се държат за ръце с неугасваща страст и да се целуват, преминавайки към друга фаза от секса. Тя го попита за илдирийските расови типове и за връзките между тях.

— О, Нира, илдирийският геном е изключително... невзискателен. — Престононаследникът се усмихна. — Нашият вид е адаптивен, възприема всяка особеност, която може да се окаже полезна, намира общи сегменти ДНК и ги съединява, за да се получи по-сполучлив хибрид. Ние вземаме най-доброто от всеки расов тип.

— Между човешките раси има известни външни разлики, но генетично всички са еднакви — каза Нира.

Джора'х се засмя и я целуна.

— Дори аз виждам, че не всички човеци са еднакви, Нира. Особено ти.

Сега, когато бе сама, тя докосна гладката кожа на плоския си корем. Още нищо не личеше, разбира се, но когато затвори очи, Нира се опита да си представи, че бебето расте в нея — нов живот. Отчасти неин, отчасти на Джора'х. Зачуди се кога ще усети мърдането му.

— Какво ще си? Син или дъщеря? — прошепна младата жена. Замисли се за смесената генетика на една зелена жрица и сина на маг-император. Възможностите изглеждаха безгранични и тя се усмихна, впечатлена от потенциала на това дете.

Когато станеше маг-император, Джора'х щеше да получи пълен достъп до тизма — телепатия, съвсем различна от връзката на Нира със световната гора. Чрез тизма магът-император се намираше на върха на разпръснат разум и усещаше всичките поданици на своята империя. Тогавя тя завинаги щеше да изгуби своя любим. Джора'х щеше да се превърне в нещо друго, нещо, което едновременно щеше да е повече и по-малко, отколкото бе сега.

— С нетърпение ли чакаш този ден? — беше го попитала Нира.

— Този ден ще настъпи, независимо от моя възторг или моята боязън. Аз съм престононаследник. Предопределен съм за маг-император. Тизмът ще е моето платно, върху което ще продължа шедьовъра на Илдирийската империя. Ще знам всичко и народът ще се отнася към мен като към бог. — Той пак я целуна. — Нямам възможност за избор.

Нира изпита страх и притисна голия престолонаследник към себе си. Усещаше топлата му кожа, изпъкналите му мускули, приятно горещия полъх на дъха му, милващ лицето ѝ. Златните му плитчици пращяха като живо електричество.

— Но преди това трябва... ще трябва да...

Той допря пръсти до устните ѝ.

— Никой мъж не копнее да го подложат на ритуална кастрация, но мен ме подготвят за това от дете. Засега работата ми е да разпространявам рода си сред различните илдирийски раси. По-късно работата ми ще е да ръководя мрежата на тизма, за да съм сърцето и ума на Илдирийската империя. — Престолонаследникът погали гладките ѝ рамене. — Но това ще се случи най-рано след половин век. Не се тревожи, Нира. Нима самата мимолетност не прави любовта ни още по-сладка?

Можеше ли да не се съгласи?

Удивена, но невероятно щастлива от това, че носи детето му, Нира копнееше да се срещне с Джора'х. Трябваше да поговори с него. Ала той бе извънредно зает. След хидрогската атака в системата на Кронха 3 и ултиматума на чуждопланетния пратеник за преустановяване на ектиппроизводството, магът-император държеше сина си до себе си. Тези ужасни обстоятелства бяха принудили престолонаследника — и всички губернатори, както и адар Кори'нх и другите командири от слънчевия флот — да обмислят положението.

Нира знаеше, че не е време за любов, и се успокояваше с мисълта за своята тайна. С нетърпение очакваше момента, когато щеше да може да я разкрие на Джора'х. Някой ден, когато задълженията му на наследник на великата империя прекалено му натеееха, тя щеше да му каже, да му предложи светлина в мрака. Беше сигурна, че той ще сметне това за истинско чудо.

Не искаше да се довери на строгата Отема и пазеше тайната си от нея и четеше Сагата на фиданките. Чудеше се дали ще си заслужи място в епоса, като роди първото дете на илдириец и човек. Нейното бебе, хибрид с такъв невероятен потенциал, някой ден можеше да извърши велики дела.

Скоро щеше да се наложи да каже на Отема за детето, ако старицата вече не знаеше от световната гора. Засега Нира оправдаваше любовта си към престолонаследника, мислеше за чувствата си към

него и ги изричаше на глас, когато бе сама — споделяше всичко и с безкритичните фиданки, разбира се.

И вечно любопитната световната гора поглъщаше информацията с благосклонен интерес.

105.

МАГЪТ-ИМПЕРАТОР

Когато ВИДИМО развълнуваният председател Венцеслас се втурна да се бори с последиците от катастрофата на Земята, магът-император разбра, че е време да изпълни собствените си планове. В крайна сметка нямаше значение колко души щяха да пострадат, защото залогът бе самата Империя. Повече не можеше да отлага.

Като средоточие на цяла раса, магът-император не изпитваше угризения за взимането на необходимите решения, колкото и неприятни да бяха те. Някой ден синът му Джора'х също щеше да разбере — след смъртта на мага-император. Престолонаследникът нямаше друг избор и не подозираше нищо.

Престолонаследникът и голямата му свита стояха под ярката слънчева светлина на покрива на Призматичния палат, облечени в пътни дрехи — комбинация от традиционни илдирийски шарки и шалове от терокска коприна.

Магът-император бе наредил да изнесат какавидения трон на платформата, за да се сбогува с най-големия си син. Отстраняването на Джора'х бе важната първа крачка преди владетелят да може да издаде по-неприятните си заповеди.

— Надявам се да научиш много от това дипломатическо пътуване, сине — с ведро усмивка каза той. Престолонаследникът изглеждаше спокоен и лесно можеше да го манипулира.

Тънките златни плитки на Джора'х образуваха ореол около главата му. Той кимна.

— Ще ми е приятно да видя Терок със собствените си очи, татко. И с нетърпение очаквам пак да се срещна с принц Рейналд. Мисля, че той е приятел на нашата Империя.

Магът-император кимна с престорено задоволство, макар че много добре съзнаваше отчаяно растящата опасност от древните хидрогски врагове.

— Да, трябва да поддържаме съюзите си.

Джора'х погледна зеленокожата Нира, която чакаше при зрителите зад кордона — Брон'н и другите телохранители държаха всички на сигурно разстояние.

— И все пак, татко... убеден ли сте, че нямате нужда от моите съвети и помощ тук? Ами ако хидрогите нападнат друга илдирийска фабрика?

Магът-император приближи какавидения си трон към сина си.

— Джора'х, поради приятелството ти с Рейналд никой не може да общува с терокците като теб. В момента това е най-важното ти задължение към Илдирийската империя.

Престолонаследникът се поклони, доволен, че му се възлага такава отговорност.

— Както повелите, господарю. Вие виждате и знаете всичко.

Той махна с ръка на зрителите и погледна и зелената жрица. Джора'х поведе свитата си към транспортния кораб, който щеше да ги откара на Терок. Известно време щяха да имат работа на горската планета. Ако се наложеше, верните слуги на мага-император щяха да скрият следите и да измислят съответните оправдания и алибита. Джора'х никога не биваше да научи.

Бе се тревожил, че синът му ще помоли Нира да го придружи в това пътуване — което щеше да принуди владетеля да му откаже под един или друг претекст. Но старата зелена жрица беше изпреварила молбата на престолонаследника с думите, че работата им със Сагата за седемте слънца не напредва толкова бързо и ефикасно, колкото трябвало. Преди Нира да успее да помоли Отема да и позволи да замине с Джора'х, старицата ясно й беше дала да разбере, че трябва да остане в Миджистра и да си изпълнява задълженията.

„Идеално — помисли си магът-император. — Младата жена е моя.“

Престолонаследникът излетя в ослепителното небе. Неспокойната плитка на мага-император потръпваше, докато той наблюдаваше зеленокожата жрица и обмисляше как най-добре да я използва... и колко време ще издържи тя при най-тежките обстоятелства.

Охраняван от Брон'н И още четирима мускулести часови, магът-император седеше изправен на трона си, подреждаше и преценяваше цялата информация, която получаваше чрез тизма. Наблюдаваше гражданите на обширната си империя, търсеше податки и реакции за кипящите събития, за сгъстяващия се мрак на хидрогската заплаха. Само като разбираше цялата си раса, можеше да взима нужните мерки.

Джора'х беше негов първороден син, предопределен да стане следващия маг-император, и някой ден той щеше да разбере. Ако научеше какво е сполетяло двете зелени жрици, шокът щеше да е изключително мъчителен, по-драматична промяна в живота от очакващата го ритуална кастрация. Но след време щеше да разбере какво и защо се е случило... и как да го преживее.

Магът-император взе няколко от гъсто изписаните ръкописни документи: грижливо редактирани строфи от Сагата за седемте слънца. Тези мрачни стихове, непознати дори на най-великите паметители, бяха тайна история, смятана от някогашните магове-императори за прекалено ужасна, за да бъде слушана от илдирийския народ.

Когато паметителят Диос'х ги беше открил и бе дошъл при него, магът-император трябваше да го убие, за да запази тайната, особено в тези страшни времена. Лесно бе прикрил изчезването на паметителя — бе казал, че го е пратил в далечна отломъчна колония. Никой илдириец нямаше да се усъмни в думите му.

Сега препрочиташе стих след стих древните документи, за да опресни спомена си за хидрогите. *Древният враг.*

От перспективата на деветдесетгодишно управление, магът-император разбираше много повече от безумните човеци. Беше наясно колко невероятна ще е тази война — сблъсък, който можеше да разтърси космоса. Само да можеше и Джора'х да го проумее.

Искаше му се най-големият му син да схване последиците и взаимовръзките в дългосрочните планове, но престолонаследникът си оставаше прекалено наивен и оптимистично настроен. Все още не бе готов да управлява империята. Ръцете му бяха прекалено чисти — засега.

Магът-император търсеше в забравените строфи начин да обърне ситуацията в полза на Илдира. Тази нова ескалираща война срещу хидрогите най-малкото обещавахе да обхване милиони стихове във

вечно растящата Сага за седемте слънца. И ако борбата се водеше правилно, магът-император можеше да върне златната ера на своята заляняла империя.

Единствената му надежда беше да сключи някакъв съюз с чуждопланетния враг. Щеше да му се наложи да направи нужните жертви. Ала дори най-елементарните преговори с хидрогите нямаше да са възможни, ако експериментите на Добро най-после не донесяха резултати. Магът-император се сещаше само за един начин да установи *пряка* връзка с тези дълбокоядрени същества.

Осъществяването на целия план можеше да отнеме десетина-двадесет години. Магът-император трябваше да изиграе ходовете си правилно. Ако успееше, хидрогите щяха да го изслушат. Но, о, колко смърт и страдания щеше да изтърпи през това време народът му!

Брон'н и прекъсна мислите на мага-император — сведе животинската си глава и каза:

— Господарю, пристигна губернаторът на Добро.

— Добре. Стой тук, Брон'н. Имам важна задача и за теб.

Магът-император остави тайните документи настрана и дългата му плитка възбудено започна да се мята.

— На всички ни предстои много работа.

106.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Тронната зала на Двореца на шепота беше в развалини. Стените бяха срутени, прозорците бяха разбити, носещите греди бяха паднали от взрива. Поне не бе избухнал пожар.

Базил Венцеслас стоеше онемял сред опустошенията, стиснал зъби. Ръцете му трепереха от гняв и смайване.

Заобиколен от смръщени кралски гвардейци, Базил инспектира участъците, в които строителните инженери бяха подпрели носещите стени и бяха гарантирали безопасността на оцелелите крила от Двореца. След атаката тронната зала бе обявена за забранена зона до завръщането на председателя от Илдира. Никой друг не беше допуснат да види унищожението — и нямаше да бъде.

Базил се обърна към Франц Пелидор, който мълчеше и ненатрапчиво чакаше председателят да вземе решение.

— Какво е мнението ви, господин Пелидор? Вие наблюдавате обществената реакция през последните няколко дни. Контролирахте ли репортажите?

Русокосият мъж се изненада.

— Как да контролираме репортажите, господин председателю? Срещата с хидрогския пратеник беше излъчена изцяло. Да не искате да кажете, че е трябвало да се опитам да цензурирам информацията пост фактум? Много е опасно.

— Не, не, било е много късно. Но трябва да канализираме обществената реакция. Да насърчим хората да мислят както искаме ние.

— Носят се какви ли не слухове — каза Пелидор. — Населението все още е в състояние на пълно смайване. Някои са разярени, други са ужасени от перспективата за хидрогско нашествие. Какво искаме да мислят? Повечето граждани още не са схванали дългосрочните трудности, които може да ни сполетят, ако ектиппроизводството спре за неопределено време.

— Ще се снабдяваме с екти — почти изръмжа Базил. — Трябва да се възползваме от обществения гняв, да сплотим нашите граждани и да подготвим незабавен отговор. Ако сключим съюз с илдирийците, обединената ни мощ определено ще е достатъчна, за да окажем съпротива на тези извънземни.

Председателят си спомни срещата си с мага-император и се намръщи. По време на целия обратен полет до Земята го бе измъчвала една мисъл. Събитията бяха толкова ужасяващи, че беше забравил точните думи на мага-император, преди да се появи зелената жрица Отема. Ала сега си ги спомни.

Макар да твърдеше, че не знае нищо за тайнствения враг, магът-император бе нарекъл дълбокоядрените извънземни „хидроги“ — преди пратеникът да пристигне в Двореца на шепота. Откъде знаеше това илдирийският владетел? Какво криеше от Ханзата?

Базил прескочи няколко парчета натрошен мрамор, които до неотдавна бяха били колона. По пода бяха пръснати остри като кинжали фрагменти от сребристи огледала и витражи, все едно бяха прекаатурили сандъка със съкровището на някой пират. Той се обърна към Пелидор.

— Ами трупът на Фредерик? В какво състояние е?

Пелидор се намръщи.

— Неузнаваем е, господин председателю. Взривната вълна не е оставила почти нищо, освен петно на стената... и после стената се е срутила.

Базил тъжно кимна.

— Тогава намерете подходящ труп. С малко грим и протези. Народът изобщо няма да забележи разликата. Трябва бързо да устроим пищно кралско погребение. Крал Фредерик трябва да изглежда спокоен и блажен. По него да няма нито драскотина.

— Слушам, господин председателю — отвърна Пелидор. — Ще се погрижа за всичко.

Базил отново огледа разрушената тронна зала и кървавите петна по лъскавите стени. През дупките в стените на най-красивото помещение в Двореца на шепота навяваше вятър. За пръв път от десетки години Базил усети, че в очите му парят сълзи. Порой от гневни мисли ги пропъди.

С тромава походка, по която можеше да се прецени сериозността на нанесените му повреди, в тронната зала влезе ОХ. Венцеслас погледна дребното старо компи, извитата му ръка и огънатата скоба на левия му крак. Отраженията по сребърната повърхност издаваха монтираните нови части. На много места по корпуса му имаше драскотини и вдлъбнатини.

— Ще представя свидетелските си показания, когато пожелаете, председателю Венцеслас — каза андроидът. — Въпреки че само аз оцелях от експлозията, не мога да дам почти никаква друга информация, освен вече излъчените записи.

Базил прехапа устни.

— Имаш много по-важна задача, ОХ. Разполагаме със съвсем малко време. Принц Питър трябва колкото може по-скоро да бъде представен на обществеността. Нямаме друг избор.

ОХ не се изненада, макар че реакцията му изразяваше известно съмнение.

— Подготовката му не е приключила, господин председателю.

— Ще трябва да се примирим с това. Ханзата отчаяно се нуждае от приемственост и принцът ще осигури необходимата увереност. Поради младостта му отначало хората ще са склонни да му прощават грешките. — Той се обърна и гвардейците застанаха мирно, готови да реагират в момента, в който Базил им даде заповеди.

— Искам тронната зала *незабавно* да се разчисти и възстанови. Не жалете средства. Докарайте всички материали, които ви трябва, но не разпространявайте образи от щетите. Не искам обществеността да ги вижда. Никога. Следващия път, когато покажем тронната зала, тя ще изглежда като нова — всъщност по-внушителна от всякога. Крал Фредерик е мъртъв, но не можем да позволим на никого да узнае колко тежък удар са ни нанесли хидрогите. Общественият шок ще причини още повече щети.

Пелидор зарея поглед в пространството — обмисляше как най-дискретно да събере работни групи от архитекти и строители.

— Веднага след погребението ще устроим величествена коронация на крал Питър — продължи Базил. — И искам искрено празненство. Нали знаете: „Да живее новият крал!“ — Той закричи пред учителското компи. — Ела, ОХ. С теб трябва да напишем първата

публична реч, която ще произнесе принц Питър. Мисля, че знам точно какво ще каже.

Когато Питър излезе на парадния балкон на Двореца на шепота. Базил го наблюдаваше с целия критичен скептицизъм на режисьор на скъпи представления.

Прическата и дрехите на принц Питър бяха безупречни, позата и поведението му бяха достойни за възхищение. Председателят почти не забелязваше следи от някогашното гаменче Реймънд Агуера. Питър приличаше на крал Фредерик като млад. Вярно, през последните месеци много от старите снимки и холограми бяха фино обработени, за да подчертаят приликата между двамата.

Публиката с изненада научи за съществуването на младия принц, защото семейният живот на крал Фредерик бе пазен в строга тайна. Но в такива мъчителни времена народът нито се смая, нито протестира, а изпита облекчение, че короната на Ханзата ще бъде предадена на нов владетел, както и съчувствие към младежа за загубата на уважавания му „баща“. Хората помнеха стария Фредерик като мил и великодушен и царуването му — като съвсем спокойно. Сега имаха нужда от посилен монарх.

В началото на многократно репетираната си реч принц Питър вдигна ръце, както го бяха инструктирали. Тълпата на площада одобрително изрева.

— Обръщам се към моя народ на Земята и към всичките си поданици в ханзейските колонии. Позволете ми да се представя. — Той наперено се усмихна. — В бъдеще сигурно често ще се виждаме.

Базил се намръщи на небрежното импровизирано подмятане. Речта не беше написана така, но хората се засмяха — искрено се засмяха, — което бе окуражаващо и носеше огромно облекчение след шока и скръбта. Макар Базил да се подразни, че младежът нарушава сценария, може би инстинктът му не го лъжеше. Сърдечният и любим владетел можеше по-успешно да сплоти народа от някой съсухрен идол.

— Баща ми е мъртъв и аз трябва да стана ваш нов крал много порано, отколкото се надявах. Архиепископът ме съветваше в това трудно време, даваше ми благословията на единството, и сега съм готов.

Обещавам ви, че винаги ще служа с всичките си способности... ако вие ми обещаете да сторите същото за благо на цялото човечество.

Тълпата заплодира и Базил кимна. „Тези времена изискват силен и решителен владетел. И не е излишно да е и обаятелен.“

Датата за коронацията вече бе насрочена, както и за погребението на стария крал Фредерик. Тези зрелища щяха да отвлекат вниманието на хората от страха им, че хидрогите ще ударят пак.

— Като първо задължение към вас, трябва да дам заповед на генерал Кърт Ланиан, командващия нашите земни въоръжени сили — продължи Питър и силният му глас отекна над осветения с факли площад. — Хидрогите извършиха недопустим акт на агресия, не само като убиха моя баща и ваш крал, но и като заплашиха да осакатят Теранския ханзейски съюз. Ние не можем да търпим това! — Той вдигна юмрук и хората одобрително изреваха. — Трябва да се опълчим на враговете. Те много грешат, ако си мислят, че човешката раса ще се уплаши от непровокираната опасност. Хидрогите не могат да ни лишат от космическото гориво, необходимо на нашата цивилизация!

Базил с удивление слушаше виковете и овациите на хората. Принц Питър беше спечелил тълпата.

— Затова заповядвам на нашия модернизиран флот да започне цялостна военна атака. Облачните комбайни на Ханзата ще продължат работа под охраната на ЗВС и ще събират колкото екти ни трябва! Нашата основна цел ще е Юпитер в собствената ни система. Хидрогите нямат право да ни отказват собствените ни ресурси.

Макар и съкрушен от мъка, народът беше въодушевен и очевидно готов на всякакви саможертви.

— Пред лицето на хидрогските заплахи цялото човечество трябва да прояви смелост. Ние никога не сме мислили злото на тези извънземни — но те със сигурност сами ще си го потърсят, ако по какъвто и да било начин се опитат да ни се бъркат. — Питър повиши глас и запрати думите си в приливната вълна на реакцията на тълпата. — Заповядвам корабите да излетят незабавно!

Базил бе доволен от речта. Питър беше променил няколко думи, навярно просто като малък жест на съпротива. Този принц, изглежда, бе прекалено самостоятелен, ала този проблем можеше да се преодолее.

107.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

Както във ВСИЧКИ ликуващи нови флоти, отправящи се на бой във всички войни от човешката история, настроението в земните въоръжени сили беше оптимистично и патриотично. Дори онези кадети, които доскоро бяха тормозили Тасия, сега дружески я потупаха по рамото, събраха си снаряжението и затичаха към определените си кораби. От дни не се бяха подигравали със скитническия ѝ произход.

След като беше чакала толкова дълго, Тасия скоро щеше да получи възможност да се сражава срещу извънземните копелета. Хидрогският пратеник, който бе убил крал Фредерик, беше имал наглостта да се представи в образа на Рос. Тя искаше да ги унищожи заради това — освен заради всичко останало.

Бяха получили непотвърдени сведения за мащабен кометен удар срещу газовия гигант Голген, мястото на първата хидрогска атака. Въпреки че никой не можеше да е сигурен какви щети нанася на врага небесната бомбардировка, самата ѝ дързост възпламеняваше въображението на теранските войници. Те дори се радваха, че обикновен скитник е могъл да извърши такова нещо. И естествено бе логично, че „професионалистите“ от ЗВС могат да нанесат още по-големи щети.

В душата си Тасия знаеше, че зад кометния удар стои Джес. Той нарочно беше избрал Голген, за да отмъсти за унищожаването на Синята небесна мина. „Сега е мой ред, бате“ — каза си тя.

Увлечена от ентузиазма и собствените си планове, младата жена прегърна Роб Бриндъл, след което съвсем го сащиса с гореща целувка и избяга преди ухиленият ѝ приятел да успее да реагира.

Със снаряжението и униформата си, както и с няколкото скитнически вещи, които бе успяла да напъха в джобовете на гащеризона си, Тасия се затича към доковия отсек, където совалките пренасяха екипажите на очакващите ги бойни кораби. Адмирал Стромо, командващ бойната група на квадрант 1, щеше да е капитан на

великолепно бронирания „Голиат“, първия от новите модернизирани дреднаути. „Голиат“ вече беше завършил пробния си полет и се представяше отлично. Беше готов за бой.

Когато видя флота от грамадни кораби, масираната огнева мощ, която щеше да бъде пратена към Юпитер, Тасия изпита същата увереност и оптимизъм като всички други новобранци. Но знаеше и че нещата могат да се променят само за миг. След като бяха проучили разузнавателните данни за хидрогската атака срещу илдирийския слънчев флот при Кронха 3, всички бяха наясно, че извънземните бойни кълба ще са труден противник.

Поради отличните ѝ резултати я бяха повишили в платформен командир — платком — и ѝ бяха поверили командването на оръжейна платформа тип „буреносен облак“. Такова бързо издигане беше възможно единствено заради рязкото разширяване на флота, но тя знаеше, че си го е заслужила. Роб Бриндъл, който бе демонстрирал ефикасно партньорство с нея, беше назначен за неин първи заместник и му бе поверено командването на ескадрилите от ремори, които щяха да понесат тежестта на космическия бой в случай, че се появят хидрогите.

Когато всички войници се качиха на корабите и ескадрилите ремори заеха позиции за незабавно изстрелване, адмирал Стромом излъчи по общия канал на експедиционния флот:

— Това е първата ни пряка атака срещу врага, по-важна от всяка операция, изпълнявана от ЗВС. Предстои ни не просто локален конфликт с бунтовна колония или наказателен удар срещу неколцина непокорни скитнически пирати, плячкосващи невинни колонисти...

На мостика на своя буреносен облак Тасия изсумтя — адмиралът намекуваше за Ранд Соренгаард.

— Божичко, много ви благодаря, господин адмирал — измърмори тя, но достатъчно тихо, за да не я чуе никой. С тези презрителни думи Стромом току-що бе разколебал командирските ѝ способности.

— Тази атака ще има пряко отражение върху бъдещето на Теранския ханзейски съюз и на цялото човечество — продължи адмиралът.

Екипажът на мостика грубо заподсвирква.

— Да вървим да сритаме някой хидрогски задник!

— Има само един начин да се справиш с побойника — изритай го в ташаците! — Тасия позна гласа на Патрик Фицпатрик, който се бе проявявал като побойник, докато тя не му беше показала грешката в поведението му. Той не бе повишен и го бяха назначили в екипажа на нейния буреносен облак.

Искаше ѝ се да приключат с речите и да потеглят, но Строммо продължаваше да дудне:

— Това няма да е директен офанзивен удар, тъй като не знаем местонахождението на противника. Трябва обаче да се противопоставим на хидрогския ултиматум. Ще вземем със сила ектите, от които се нуждаем.

Флотът най-после напусна корабостроителниците в астероидния пояс и се понесе към огромното кълбо на Юпитер, обгърнато в раирани облаци — сиви, кафяви и жълти ивици опасваха планетата с мощни урагани. Дали хидрогите винаги се бяха крили там през хилядолетната човешка история, още преди Галилей за пръв път да погледне през примитивния си телескоп?

Бяха задействани четири масивни ханзейски ектикомбайна, сглобени от различни части в астероидната корабостроителница. Гигантските фабрики се движеха със собствени енергийни източници, а бойната група на ЗВС ги ескортираше.

На мостика на буреносния облак Тасия не успя да се сдържи и се усмихна на първобитните ханзейски небесни мини. Ектипроизводствените системи на скитниците бяха много по-сложни, аеродинамични и ефикасни. Въпреки че тези нескопосно построени фабрики можеха да изпълняват предназначението си, тя разбираше защо нейният народ е запазил пазарната си ниша.

Но без закрилата на ЗВС скитниците бяха лишени от препитанието си. Като се имаше предвид неефикасността на земните ектикомбайни, Ханзата може би все някога щеше да сключи договор със скитниците и да осигури военна охрана на небесните им мини. Ала зависимостта от теранците смущаваше Тасия — щеше да се наложи принудително партньорство с Голямата гъска, каквото скитниците бяха избягвали през цялото си съществуване.

Пътуването беше кратко. Дреднаутът „Голиат“, три крайцера тип „манта“ и група „буреносни облаци“ придружиха ектикомбайните до атмосферата на Юпитер. Тасия бе впечатлена от красотата на неговите

сякаш нарисувани с пръсти облачни ивици, но беше виждала много други планети — нали бе стояла на наблюдателната палуба на Синята небесна мина заедно с Рос.

Сега копнееше за бой, мечтаеше да отмъсти на хидрогите. Ако дълбокоядрените извънземни посмееха да се покажат, тя се надяваше да даде първия изстрел.

Мощно ура отекна на мостика, когато ектикомбайните се плъзнаха по облаците и започнаха да всмукват огромни количества водород, за да го обработят с ектиреакторите си.

Бавните машини щяха да останат при газовия гигант няколко седмици, за да произведат достатъчно от редкия алотроп. Но със самото им въвеждане в употреба ЗВС бяха спечелили психологическа победа за човечеството. Бяха доказали, че ще взимат космическото гориво въпреки извънземните заплахи. Бяха приели блъфа на хидрогите. Бяха се опълчили на врага и го предизвикваха.

Бойците на Тасия се шегуваха, обзалагаха се — изглеждаха ентусиазирани, отколкото преди да излетят. Мантите гордо изпълняваха военни маневри така, че другите кораби да могат да ги виждат. Роб Бриндъл стоеше зад нея, макар и не прекалено близо, защото тя бе платком. Но срещна погледа ѝ с меденокафявите си очи.

— Имам чувството, че дразним зло куче, пъчим се и се смеем... докато каишката му не се скъса — тихо каза той.

— Понякога говориш прекалено образно, Бриндъл.

Но отлично разбираше какво иска да ѝ каже. Само се чудеше още колко време ще трябва да чакат.

108.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Една диаграма на функция в кликиската машина даде на Маргарет ключа, който търсеше. Като се основаваше на новото си предположение, че плочките със символи около трапецовидния прозорец са координати на планетите на изчезналата раса, тя обходи съседните помещения и прегледа най-ясните записи — свидетелства за отчаяни съобщения, набързо надраскани по стените.

Докато Луис бърникаше самата машина и ДД поставяше още светлини около каменния прозорец, археоложката съсредоточено проучваше символите, нахвърляше подозренията си и превеждаше текстовете. Когато срещнеше неразгадаеми пиктограми, просто ги прескачаше. Всеки новопреведен откъс ѝ помагаше да вникне в потрудните части и Маргарет се връщаше, за да ги допреведе.

Откриването на значението на всеки откъс беше като сваляне на люспи от глава лук — даваше нови отговори и в същото време разкриваше нови загадки, запълваше празнотите в кликиската история и показваше още колко много бели петна остават. Накрая Маргарет обобщи заключенията си.

Два от черните роботи влязоха в помещението с каменния прозорец, за да видят докъде са стигнали археолозите. В съседната стая Маргарет включи музикалната кутия, която ѝ бе подарил Антон, тъй като металическата ѝ мелодия помагаше на подсъзнанието ѝ и насърчаваше очите ѝ да блуждаят по символите. Всъщност в начина, по който кликиските хронисти бяха оставили записите си, изглежда, имаше ритъм, лингвистичен „такт“, какъвто човешкият език не притежаваше.

Сирикс и Декик влязоха в помещението на напомнящите си на човешки пръсти крака и заоглеждаха стените с оптичните си сензори. Острата мелодия като че ли ги смущаваше. Черните роботи останаха неподвижни, докато пружината на музикалната кутия не се разви и звуците не спряха.

ДД се обърна към тях.

— Днес имаме добра новина за вас — постигнахме голям напредък. Ще споделиш ли превода си, Маргарет?

Тя прокара показалец по йероглифите.

— Все още свързвам отделните части, но вече върви много по-бързо. Всеки откъс, който разбирам, ми помага да разкрия нещо друго. Ето, тук се говори за голяма война, невероятен пожар, който обхванал галактиката. Това навярно е довело до изчезването им. И по-рано го подозирахме, особено след като видяхме Корибус, но това е първият кликиски писмен паметник, който документира събитието.

Маргарет посочи широк участък от стената.

— Този откъс засега е неразбираем, въпреки че няколко думи, които успях да разпозная, ме карат да подозирам, че се говори за враговете на кликисците. И вижте, ето тук и тук. — Тя се приближи и показа няколко пиктограми в гъсто изписани групи знаци. — Мисля, че тук се споменава за кликиските работи.

Сирикс и Декик започнаха да мигат с оптичните си сензори и да бръмчат. Маргарет сложи ръце на кръста си и се усмихна.

— Върви толкова добре, че няма да се учудя, ако свърша с тази стена още днес. Скоро ще получим отговорите.

— Отговорите може да променят много неща — отвърна Сирикс.

Прекъсна ги развълнуваният вик на Луис от съседното помещение. Маргарет и ДД побързаха да отидат при него. Двата черни робота ги последваха. Археологът стоеше до древната машина, която вибрираше и бръмчеше. Каменият прозорец изглеждаше някак различен, сякаш от плътна скала се бе преобразил в мека глина.

— Задействах енергийния източник! — тържествуващо заяви Луис. Маргарет пристъпи към него и го целуна по бузата. — Все още не работи както трябва, но вече мога да направя определено предположение за предназначението на този и на всички подобни каменни прозорци.

— Е, старче? Транспортна система ли е? — попита тя.

— Тези трапецовидни каменни прозорци са... портални стени. Кликиската математика и инженерство са поразителни. Като използвах онова, което вече знаем от факела, успях да пресметна и да запълня неизвестните в някои уравнения. — Той постави ръка върху бръмчащата машина, а с другата посочи мамещия черен трапецоид. —

Тези портални стени са съвсем друг тип космическо пътуване. Според уравненията тази машина преобразува променливата величина на разстоянието в нула. Те променят отправната рамка, като застъпват координатите на различни местоназначения.

Маргарет го зяпна смаяно.

— Искаш да кажеш, че са можели да пътуват през тези портални стени от град на град, без изобщо да се качват на космически кораб?

— А също без екти и без да губят време. — Луис се обърна към кликиските работи. — Нали така? Спомняте ли си вече нещо?

— Твоето предположение изглежда логично — отвърна Сирикс. — За съжаление, не можем да го потвърдим или отхвърлим със сигурност.

— Ако си прав, това обяснява защо не са оставили никакви символи за космически кораби, макар че очевидно са пътували между планетите. — Маргарет вдигна пръст. — И да не си си помислил да изпитваш някой от тези портали! Тази машина не е работила от хиляди години. Може да си гений, обаче още не знаеш как действа.

— Да, скъпа.

Двата черни робота рязко завъртяха елипсовидните си тела и се затътриха към изхода на помещението.

— Къде отивате? — попита ДД.

— Трябва да съобщим на Илкот за това откритие — отвърна Декик.

— Е, ако си спомните нещо, елате да ни го кажете — извика след тях Луис.

Кликиските работи изчезнаха и оставиха Маргарет и Луис сами с ДД. Археоложката се обърна към компито.

— Когато роботите разговарят помежду си на своя електронен език, ти разбираш ли ги?

— Не всичко, Маргарет, но доста голяма част.

— И? За какво си приказваха преди малко?

— Сирикс и Декик, изглежда, се развълнуваха от твоите преводи и заключения.

Тя се намръщи.

— Под развълнувани „доволни“ ли имаш предвид? Или по-скоро... обезпокоени?

— Тези нюанси са ми непонятни — отвърна ДД. — Много съжалявам, Маргарет.

Луис не бе изгубил въодушевлението си и бодрото си настроение. Прегърна жена си през раменете и я притисна към себе си.

— Още пазим онази стара бутилка шампанско, която донесохме, нали, скъпа? Довечера ще имаме много поводи за празнуване.

Маргарет се усмихна.

— Абсолютно си прав, старче — ако успея да довърша превода на тази част от стената. Мисля, че кликисците са ни приготвили още доста изненади.

— Невероятно! — Гласът ѝ беше прегракнал от вълнение. След като часове наред се бе взирала в знаците, със схванати от дългото клечане мускули, Маргарет не вярваше на очите си.

— Сигурен съм, че е невероятно, Маргарет — весело каза ДД.

Тя усърдно беше превела всички части от набързо надрасканите съобщения. Но сега, вгълбена в мислите си, Маргарет не изпитваше желание да сподели тайната си.

По навик прибра второто копие на превода в една ниша, после взе оригиналната инфокарта и забърза към помещението, където Луис продължаваше да бърника машината.

Лицето ѝ бе пребледняло и очите ѝ бяха ококорени от смайване — но той беше прекалено съсредоточен в собственото си вълнуващо откритие, за да го забележи.

— Е, скъпа, мисля, че вече всичко е ясно. Сравних плана на тази машина с другите портални стени, които открихме на Ларо, Пим и Корибус. Ако се разровим в база данните, ще открием поне по една портална стена във всеки кликиски град. Но тази тук е различна.

Той опря длан в схванатия си кръст, приближи се до стената и посочи координатните плочки до горния ляв ъгъл на трапецоида.

— Както и в другите случаи, някои координатни плочки са унищожени, сякаш някой ги е разбил, преди да замине. Каквото и да се е случило с кликисците, който и да ги е прогонил или изтребил... така и не е довършил работата си на Рейндък Ко.

— Било е война, Луис — каза Маргарет. — Невероятно опустошителна война между титанични сили. Кликиската раса е била

могъща империя, и все пак е била нищожен участник в невъобразимия конфликт. Роботите им също са участвали по някакъв начин, макар че подробностите не са ясни.

Луис се смая.

— Каква война? Срещу кого са воювали кликисците?

Тя дълбоко си пое дъх.

— Срещу *хидрогите*, Луис. Срещу дълбокоядрените извънземни. Сегашната атака не им е за пръв път.

Съпругът ѝ ахна.

— Това е невероятно, Маргарет. Първо порталната стена, а сега и тази древна война между кликисците и хидрогите — даже кликиският факел не може да се сравнява с такова откритие! — Той я прегърна. — Трябва веднага да пратим новината. Всички трябва да научат!

Маргарет хвана мъжа си за раменете и го стисна достатъчно силно, за да изтрие усмивката от лицето му.

— Не разбираш ли, Луис? Хидрогите *напълно са унищожили* кликисците. Изтребили са ги до крак. — Тя го погледна напрегнато, но съпругът ѝ като че ли все още не проумяваше. — А сега са започнали война срещу хората!

Маргарет огледа околните тунели. Кликиските идеограми по стените им бяха по-разхвърляни и трудни за разчитане, сякаш някой ги беше надраскал набързо.

— ДД, иди да прокараш осветление в дълбоките коридори. Мисля, че вече мога да разчета и последните записи.

— Трябва да се върнем при Аркас — каза Луис. — Той може да предаде подробностите до всеки в Ханзата.

— С удоволствие ще поработя тук, докато вие се върнете в лагера, Маргарет и Луис — предложи ДД.

Двамата ксеноархеолози оставиха компито и се спуснаха по скелето до дъното на каньона. По-късно щяха да напишат подробен доклад, но поради новите сведения за хидрогската заплаха искаха незабавно да пратят обобщение на откритието си по зеления жрець.

След залез-слънце от пустинния зной не беше останала нито следа. Вятърът свиреше над голата пустош и носеше студ. Когато стигнаха в лагера, над палатките и навесите се бе спуснал мрак.

Маргарет не видя никъде Аркас. Механичната водна помпа бръмчеше в тишината. Пред палатката на Маргарет и Луис се включи

автоматична лампа, друга слабо светеше в палатката на Аркас, но сянката на зеления жрец не се мяркаше вътре.

— Аркас! — извика Луис. — Имаме новина за теб, приятелю. Трябва веднага да пратим съобщение по телевръзката.

Ала не получи отговор. Лагерът си остана безмълвен. Нищо не помръдваше. Обезпокоена, Маргарет се огледа.

Както винаги, Луис запази оптимизма си.

— Сигурно е при дърветата си. Да вървим, така ще можем да пратим съобщението по-бързо.

Стигнаха при горичката и Маргарет се закова на място — видя всичко още преди мъжът ѝ да включи фенерчето и да потвърди опасенията ѝ.

Всички световни дървета бяха унищожени.

Някои от фиданките бяха изкоренени, други отрязани, трети прекършени. От стъблата все още капеше сок — като златиста кръв.

— Какво... — ахна Луис.

— Аркас! — прошепна Маргарет.

И се затича към лагера, към палатката на зеления жрец. Луис я последва.

На пода на палатката лежеше Аркас — мъртъв. Зеленокожото му тяло бе смазано и разкъсано. Покриваха го стотици рани, сякаш убиецът не бе знаел коя рана причинява смърт и беше искал да се подсигури.

Луис излезе от палатката и повърна. Маргарет му помогна да се изправи.

Бяха съвсем сами и напълно беззащитни.

109.

НИРА

Магът-император нанесе жестокия си удар, след като Нира заспа. Тя нямаше никаква възможност да се защити.

През периодите за почивка в ярко осветения Призматичен палат, под вечно ослепителното сияние на седемте слънца, Нира беше свикнала да си слага тъмна маска. Това ѝ позволяваше да спи, докато зелената ѝ кожа продължаваше да смъди от постоянното подхранване на слънчевите лъчи.

Бе уморена, но доволна. След заминаването на престолонаследника Джора'х на дипломатическа визита на Терок тя имаше много време за размисъл. С напредването на бременността усещаше промените в тялото си. Щом Джора'х се върнеше, щеше да му съобщи радостната новина. Въпреки че той вече имаше множество синове и дъщери, това дете щеше да се различава от всички други и тя се надяваше, че любимият ѝ ще е доволен. Двамата можеха да изберат най-доброто бъдеще за своето хибридно бебе — дете, което определено щеше да притежава забележителен потенциал.

Нира не очакваше дългосрочна връзка с престолонаследника като човешките бракове — това не беше възможно. Но вече бе видяла привързаността на Джора'х към другите му деца, доброто му отношение към мимолетните му любовници. И знаеше, че тяхната връзка е наистина особена.

След заминаването на красивия принц обаче младата жена се съсредоточи върху четенето на Сагата за седемте слънца. Днес двете с Отема бяха чели строфа след строфа, наслаждавайки се на вълшебните илдирийски легенди. В края на деня старицата се усмихна на своята помощница, похвали я за добре свършената работа и я прати да си легне...

Седем мускулести телохранители безшумно се вмъкнаха в стаята на Нира и я събудиха от дълбокия ѝ сън.

— Хванете я — каза нечий груб глас, докато момичето се мъчеше да се разсъни. Стиснаха я яки ръце и тя се блъсна в дебела телесна броня, усети бодливи косми и животинска миризма. Несръчно смъкна тъмната си маска и запремигва от ослепителната светлина. Видя грубото лице на Брон'н и другите телохранители, които беше виждала около мага-император.

— Какво е станало? — попита тя.

— Хванете я — повтори Брон'н и огромните телохранители я вдигнаха на крака. Държаха пулсиращи катани с бели върхове и многофасетни ръбове.

Нира се замята в ръцете им.

— Какво съм направила? — Тя посегна към близката фиданка.

— Не ѝ давайте да я пипа! — изсумтя Брон'н.

Телохранителите грубо я дръпнаха настрани. Пръстите ѝ едва докоснаха емайлираната саксия. Тя се разклати, но не падна на пода.

— Магът-император ни заповяда да действаме безшумно и ефикасно — каза Брон'н.

Нира запищя. Брон'н я зашлеви по бузата и тя се строполи на пода. После телохранителите я измъкнаха в коридора.

— Гледайте да не пострада — нареди Брон'н. — Магът-император има нужда от нея.

За свой ужас, Нира видя, че друга група телохранители са влезли в стаята на Отема, за да пленят и нея. Старата зелена жрица стоеше изправена и гледаше гневно, но не се противеше, тъй като виждаше, че няма смисъл.

— Възразявам срещу действията ви — викна тя на Брон'н. — Ако сме обвинени в някакво престъпление, назовете го. Ако ни вика магът-император, ще дойдем доброволно.

— Изпълнявам заповедите на мага-император — изръмжа той.

Отема погледна Нира, после отново Брон'н.

— Ако ни сторите зло, ще има ужасни дипломатически последиствия. Ние сме официални представителки на Терок, поканени тук от престолонаследника и собствения ви маг-император. Настоявам...

Брон'н измъкна назъбен нож от опушено сиво стъкло.

— Ти отдавна не ставаш за разплод, дъртофелнице, и затова не ни трябваш.

И преди Нира да успее да извика, приличащият на звяр телохранител замахна с камата и я заби дълбоко в сърцето на Отема. После извади стъкленото острие и старицата се свлече на пода. Другите илдирийци пронизаха с копията си вече мъртвата посланичка.

Дотичаха петима прислужници и се заеха да почистят коридора, както им беше заповядал магът-император.

Нира безпомощно ридаше. Коленете ѝ се подгънаха и пред очите ѝ заплуваха черни петна. Не можеше да повярва на случилото се, молеше се да е някакъв страшен кошмар.

Илдирийците извиха ръцете ѝ зад гърба, завързаха ги, запушиха ѝ устата и я повлякоха по лъкатушните коридори дълбоко в Призматичния палат.

Хвърлиха я в задушавачо гореща стая с дебели заоблени стени от кървавочервено стъкло. Тук сенките бяха по-тъмни, лампите бяха намалени, въздухът беше прекалено гъст. Брон'н застана на прага зад нея. Нира се свлече на колене.

Влезе някакъв мъж, стисна я за брадичката и вдигна голата ѝ глава към себе си. Губернаторът на Добро. Погледна я с мътни очи, сякаш не виждаше в нея нищо живо или разумно, а само образец за колекция. Подуши я с разширени ноздри, после я пусна и отстъпи назад с жестока, но одобрителна усмивка.

— Идеален материал — каза синът на мага-император. — Здрава и силна. *Подушвам* възможностите в гените ѝ. Заведете я на кораба ми и се погрижете всички улики да изчезнат преди престолонаследникът да се завърне от Терок.

Брон'н отдаде чест. Нира не можеше да събере сила, за да се съпротивлява. Губернаторът на Добро отново я стрелна с блестящите си очи и каза:

— Потенциалът, който ще ни дадеш, е единствената надежда на Илдирийската империя да оцелее от войната с хидрогите.

110.

ЧЕСКА ПЕРОНИ

Въпреки всички ужасни новини, които скитниците бяха получили през последните месеци, съобщението на Ихи Окая все пак успя да удиви клановите.

Старата говорителка изчака в заседателната зала да се възцари тишина. Стоеше зад катедрата на подиума в средата на помещението. Лампите я осветяваха и привличаха вниманието на присъстващите.

Ихи Окая упражни правото си на вето, сложи край на споровете и дискусиите и зачака клановите да я изслушат.

— Бъдещето ще изисква изключителна сила и далновидност — повече, отколкото са ми останали. — Твърдят й глас спря стъписаните викове и протестиращите крясъци. — Ръководих ви в продължение на много градивни години, но сега правилата се промениха. Моите предсказуеми методи вече не са подходящи. Ние скитниците трябва да се променим, за да се справим с хидрогите. И затова, за благо на скитническото общество и на самата човешка раса, нямам друг избор, освен да подам оставка от поста си на говорителка на всички скитнически кланове.

Тя замълча и изчака малко. Всички се развикаха.

По време на задълбочаващата се криза говорителката бе изглеждала единствената крепост на стабилност за скитниците. Ихи Окая дълги години безпристрастно беше представлявала клановите и бе решавала споровете им. Смятаха я за честна и разумна ръководителка — дори онези, които не бяха съгласни с решенията ѝ.

След като бяха поставили своя ултиматум и бяха убили крал Фредерик, извънземните бяха изпълнили заплахата си да наказват всички нарушители. Уплашени, повечето скитници бяха изтеглили небесните си мини от газовите планети, ала някои се бяха забавили. След седмица хидрогските бойни кълба унищожиха още петнадесет фабрики за екти. Бяха оцелели по-малко от сто бежанци, които

донесоха ужасни разкази и образи. Врагът действаше абсолютно безпощадно.

— Имаме нужда от нов, по-силен говорител — продължи Ихи Окая. — С повече въображение и енергия от мен.

Седнала в ложата си до подиума, Ческа Перони едва се сдържаше да не заплаче. Тя знаеше за плановете на старицата и беше спорила с нея, но Ихи Окая бе непреклонна.

— Този конфликт може да продължи много време, Ческа — беше казала тя. — Нещата може да се усложнят... и да станат много грозни. Извинявай за изпитанието, на което ще те подложат. Но в душата си усещам, че може да не доживея до края на тази война. По-добре още отначало да я започнем с нова говорителка, отколкото по-късно да задълбочаваме хаоса.

— Но аз не съм готова. Знаеш още колко много неща имам да уча.

— По-важно е, че си *способна* да се учиш. — Старицата постави възлестия си пръст пред устните на Ческа, за да я накара да замълчи. — Това е най-важната тайна, на която ще те науча: никой никога не е готов. Не може да си по-неподготвена, отколкото бях аз, когато поех тази роля. И не се справих много зле. — Тя тихо се засмя. — Ти си способна, Ческа, и не си правиш илюзии, че си непогрешима. Честно казано, това са всички изисквания, от които се нуждаеш. Просто следвай Пътеводната си звезда.

След като направи съобщението си, Ихи Окая сложи край на обсъжданията. През живота си бе водила прекалено много дискусии. Слезе от подиума и даде знак на Ческа да заеме нейното място — и сега, и през идните години.

Младата жена спря до подиума. Чувстваше се нематериална при слабата гравитация — но сърцето ѝ тежеше. Раменете ѝ се приведоха под тежестта на огромното бреме, което трябваше да понесе. „Просто следвай Пътеводната си звезда.“ Прищя ѝ се да се засмее. Скитниците обичаха да вярват, че бъдещето им е предопределено, само ако виждаха верния курс. Ала тя вече много пъти се беше отклонявала от него.

Погледна публиката, откри местата, запазени за клана Тамблин, и видя, че Джес я наблюдава напрегнато.

Друг път, друг курс щеше да ги събере заедно — сега тя не виждаше как може да изпълни мечтата си. Все още. На устните му плъзна усмивка, която ѝ даде сила.

Кометната бомбардировка срещу Голген наистина бе предизвикала оваците на скитническото общество. След като бяха отговорили на удара, макар и безуспешно, те не се чувстваха толкова безпомощни. Орбиталните специалисти вече картографираха Куйперовите пояси в други слънчеви системи, за да продължат безшумната гравитационна война срещу други газови гиганти, при които бяха нападнати скитнически небесни мини. За съжаление, можеха да избират от прекалено много гробища.

Ческа многократно беше репетирала речта си, ала сега думите ѝ се сториха плоски и безжизнени. Как можеше да ръководи всички тези хора от толкова много различни кланове? Как можеше да ги вдъхновява да вършат необходимото, да правят непосилните жертви, които щяха да помогнат на скитническото общество да оцелее?

— Не исках толкова скоро да стана ваша говорителка — тихо каза тя. После гласът ѝ стана горчив, почти рязък. — Нито съм *искала* хидрогите да убият годеника ми и да унищожат неговата небесна мина при Голген. Не съм *искала* извънземните врагове да ни въвлекат във война, която не сме започнали ние. Не съм *искала* да бъде прекратено нашето ектиппроизводство.

Вперила очи в публиката, Ческа замълча за миг.

— За съжаление, невинаги става каквото искаме ние. Така че сега съм тук като вашата нова говорителка. Всички скитници са свързани в тази ужасна криза. — Тя протегна ръце. — Е, какво ще правим?

Никой не посмя да предложи нещо, въпреки че скитническите кланове никога не се бяха срамували да изказват мнението си.

— На скитниците никога не им е било лесно — продължи Ческа. — Стремглаво сме се нахвърляли на проблемите и сме оцелявали. Можем да се приспособяваме. Да прилагаме находчивост. И да оставаме такива, каквито сме.

Тя бе научена да е твърда и непоколебима, а също грижовна и внимателна ръководителка. Щеше да посвети душата и ума си на тази работа.

— Възнамерявам да преведа обществото ни през тази криза и не омаловажавам хидрогската заплаха. Тази война или ще унищожи цялата човешка цивилизация... или най-после ще даде независимост на скитниците.

Думите ѝ предизвикаха шепот сред публиката и тя остави събралите се представители да изразят мнението си, взаимно да укрепят увереността си.

— Е, какво ще правим, щом повече не можем да добиваме екти от газовите гиганти? На това се основава цялата ни икономика. Трябва ли просто да се предадем пред неизбежността и може би в края на краищата да влезем в Голямата гъска? — Тя поклати глава. — Не можем да си позволим да станем още по-зависими от Ханзата, след като повече от век полагаме усилия да се откъснем от задущаващите връзки със Земята.

— Тогава как ще оцелеем? — извика някой от публиката. — Без екти ние...

Ческа го прекъсна с рязко вдигане на ръка.

— Откога скитниците имат само една възможност? Газовите гиганти са просто най-удобните резервоари на водород. Но това е най-разпространеният елемент в галактиката. Трябва да обмислим възможностите и да започнем да получаваме екти по други начини.

Тя се усмихна на един мъж, седнал на първия ред.

— Повиках Кото Окая, един от нашите най-велики изобретатели, който строеше нова скитническа колония в горещината и лавата на Исперос. Помолих го да приложи находчивостта си към този нов проблем. Може да се окаже по-трудно да събираме екти другаде в Спиралния ръкав... но това ще ни спре ли?

Насили да се засмее.

— Едва ли! Ние сме *скитници*. Да използваме въображението си, творчеството си и да се справим с това предизвикателство. Да последваме Пътеводната си звезда. Можем да станем още по-силни, ако работим усилено и докажем истинските си възможности. Винаги ни е бивало в дългосрочните планове, нали?

Вдигна ръце и погледна представителите на народа си.

— Трябва да участват всичките ни изобретатели, конструктори и инженери. Нямаме време за губене. — Облекчена, но замаяна, тя

отстъпи крачка назад от катедрата и повиши глас. — Ще открием нови начини!

111.

ТАСИЯ ТАМБЛИН

„Голиат“ се намираше в стационарна орбита. Буреносният облак на платком Тасия Тамблин се носеше плътно до ханзейските мини в пъстрото небе на Юпитер. Огромните фабрики изхвърляха отработени газове високо в редкия въздух.

Ден след ден ескортите на ЗВС поддържаха пълна бойна готовност. Дреднаутът се извисяваше в края на орбитата, крайцерите тип „манта“ летяха високо над небесните мини. Прожекторите на реморите пронизваха облачните пластове, а буреносните облаци се плъзгаха над тях и наблюдаваха Юпитер за евентуални аномалии. Облачните патрули се завръщаха на базовите си кораби на едночасови интервали и докладваха, че няма нищо необичайно. Напрежението не отслабваше, макар че мнозина започваха да се съмняват, че в ядрото на Юпитер живеят хи дроги.

Тасия обаче не си позволяваше да се отпусне. Облачните комбайни приличаха на рибарски кораби, плаващи в морето, докато хидрогите бяха чудовища, притаили се на дъното на най-дълбоките океански падини. Адмирал Строммо продължаваше да вдига хората си на учебни тревоги и да провежда стрелкови упражнения. Всички бяха готови.

Роб Бриндъл, който командваше разузнавателните ремори на буреносния облак, се обнадеждаваше все повече. Стоеше до Тасия и се взираше в тромавите ектифабрики, които приличаха на дебели говеда, пасящи в буреносните системи.

— Две възможности, Тамблин. Или тук не живеят хидроги и можем да продължим да произвеждаме екти, колкото ни душа иска, или... — Той се обърна и хвърли поглед към екипажа на мостика. — Или нашият флот е уплашил извънземните.

Тасия не предложи третото обяснение, което ѝ хрумна: че хидрогите просто още не са се показали. Не искаше да разколебава

увереността му, защото знаеше, че самодоволната смелост отчасти е реакция на продължаващото прекалено отдавна безпокойство.

— Надявам се да си прав, Бриндъл.

След три часа обаче зазвъняха първите аларми.

Една ескадрила ремори се завърна и докладва, че са засекли светлини в дълбините и бързо движещи се метеорологични смущения.

От борда на „Голиат“ адмирал Стромо, без да губи време, обяви тревога. Теранските небесни миньори от облачните комбайни бяха инструктирани да се приготвят за незабавна евакуация, ако получат заповед. Тасия незабавно прати всички екипажи на ремори да заемат местата си.

Роб Бриндъл я стисна за ръката.

— Време е за купон! — И без да се сбогува, се затича към хангара на буреносния облак, за да поеме командването на ескадрилите си.

Дълбоко под тях небето на Юпитер се разтвори и от него изплуваха единадесет хидрогски бойни кораба. Страховитите бодливи кълба се издигнаха над облаците с блясъка на диамантените си корпуси, който засенчи великолепието дори на гордия ескортен флот на адмирал Стромо.

— Идват! — изгубил обичайната си арогантност, извика Патрик Фицпатрик.

Екипажът се развика и засипа проклетия. Тасия изсумтя:

— Всички да се съсредоточат! Запазете хленченето за вкъщи, когато ще можете да се оплачете на майките си! — Посочи към бойните постове. — Всеки да заеме оръжейния си пулт! Задействайте всички язери. Включете оръдията и заредете кинетичните ракети.

— Ще оставим ли извънземните първи да стрелят, госпожице платком? — попита един от мъжете.

— В никакъв случай. Всички сме виждали какво правят. — Тя изскърца със зъби. Поне щеше да има възможност да отмъсти за брат си.

Но адмирал Стромо прати до целия флот сигнал, който отмени нейните заповеди.

— Манти, буреносни облаци и ремори — задръжете огъня! — Той превключи на широковъннов канал. — Внимание, хидроги! Искам открит диалог с вашия командир.

— Сякаш има някаква полза — измърмори Тасия. — Те вече взривиха крал Фредерик. Не искат да приказват — искат да ни избият.

Стромо изчака малко, но не получи отговор.

— Нашата мисия е мирна, целта ни е само да осигурим жизненоважни ресурси за Теранския ханзейски съюз. Ние експлоатираме собствената си слънчева система. Не искаме злото на никой хидрог. Но няма да допуснем да ни се отказват ресурсите, от които се нуждаем за оцеляването си.

Бодливите бойни кълба се издигнаха още по-високо и се насочиха към първия ханзейски ектикомбайн. При приближаването им изпадналите в паника облачни миньори изстреляха спасителните си капсули, които се понесоха нагоре като спори от гъба. Без да отговорят на „Голиат“, дълбокоядрените извънземни задействаха пращящите си сини мълнии, които се стрелнаха към евакуираната фабрика и взривиха ектиреакторите и горивните резервоари. Експлозията задейства верижна реакция и разкъса модулите.

— Това е то! — презрително извика Тасия и нареди на артилеристите си, без да чака заповеди от стъписания адмирал Стромо: — Всички язери, прицелете се в това проклето бойно кълбо.

Хидрогите продължиха атаката си срещу първия облачен комбайн. Друго бойно кълбо стреля срещу земните кораби. Едни командири от ЗВС искаха заповеди, други мълчаха. Адмирал Стромо също мълчеше.

Тасия посочи екрана.

— Всички на една и съща мишена. Прицелете се точно под оня шип ей там. *Огън!*

С гневни викове и заплашително сумтене екипажът на мостика на буреносния облак стреля с лазерите, обгърнати в обвивка от високоенергийни частици. Язерните лъчи улучиха първото кристално кълбо, одраскаха го и го опърлиха.

— Сега кинетичните ракети! Стреляйте с оръдията — пълен залп. Целете се в същата точка, която току-що улучихме с язерите.

Електромагнитните релси на долната палуба запращяха и изстреляха ракети, направени от свръхплътен обеднен уран. Те се забиха в диамантения корпус, всяка с кинетична енергия на малка ядрена бойна глава.

Другите буреносни облаци се поколебаха по-малко от миг след като Тасия беше открила огън. Стромо продължаваше да мълчи, вцепенен и онемял. Съставена почти изцяло от новобранци, които никога не бяха участвали в битки, и нервни командири, ескортната група на ЗВС отговори на удара на хидрогите. Мантите се хвърлиха в мелето. Ескадрилите ремори се стрелнаха от доковете си като ято огромни куршуми. Всички изстребители се включиха в боя, като обстрелваха вражеските бойни кълба с по-слабите си, но по-точни оръжия.

Стромо най-после запелтечи заповеди по комуникационния канал на ЗВС и се опита да овладее ситуацията. След миг обаче разбра безплодността на усилията си и промени решението си.

— До всички кораби, до всички командири. Стреляйте както намерите за добре! Да смажем тези копелета!

Огромният „Голиат“ се спусна в мъглите на пожара и пригответи най-тежките оръжия на флота. С десет пъти по-мощни оръжейни системи и по-солидна броня от мантите и буреносните облаци, дреднаутът бързо демонстрира новите си възможности.

Екипажите на другите три ханзейски облачни комбайна изстреляха спасителните си капсули без заповед от адмирала. Тасия ни най-малко не ги обвиняваше, но тоталният обстрел, който разкъсваше облаците на Юпитер, представляваше опасност за евакуиращите се работници. Тя отвори канала си.

— Лейтенант Бриндъл, кажи на реморите си да се замъкнат при капсулите. Спасете колкото може повече. Съберете всички.

Бриндъл се поколеба само за миг.

— Цялата ми ескадрила ли? Не трябва ли да запазим няколко ремори за...

— Лейтенант, ако не спасим миньорите, не може да става и дума за победа, нали?

— Не, госпожице платком.

Като се опитваше да овладее раздражението си, тя прибави:

— Щом събереш евакуационните капсули, можеш да се върнеш и да нанесеш колкото искаш щети — ако сражението продължи дотогава.

— Слушам.

Първото бойно кълбо, което бяха обстреляли, бе претърпяло видими повреди. Язерните изстрели и кинетичните ракети, изглежда,

го бяха забавили. Но другите десет хидрогски бойни кораба се приближиха и откриха огън по теранския ескортен флот. Една от мантите пропадна в облаците, без да изстреля нито залп.

Вражеските мълнии обгърнаха два буреносни облака, пробиха бронираните им корпуси и убиха стотици войници. Други удари изпариха цели ята ремори като в ядрена пещ. Малките кораби нямаха достатъчно дебели брони и маневреността им не им позволяваше да избегнат хидрогското оръжие. Тасия се молеше Бриндъл да не е бил сред първите жертви.

Адмирал Строммо включи „Голиат“ в боя — стреляше с язери и кинетични ракети и използваше всичките си ремори. Дреднаутът приличаше на ужасен ураган. Ала диамантените сфери също съсредоточиха атаката си срещу най-големия терански боен кораб.

Първите ремори на Бриндъл поеха обратно към буреносния облак, като влачеха спасените от ектикомбайните евакуационни капсули с тракторни лъчи.

— Отворете доковете — нареди Тасия. — Качете всички бежанци на борда.

Адмиралът отправяше заплахи и предупреждения към хидрогите по широковънновия канал, но Тасия вече виждаше щетите, които търпяха земните кораби. След секунди извънземните унищожиха втора оръжейна платформа и всички ремори, които спасяваха евакуационни капсули, трябваше да си потърсят ново убежище.

Тя се обърна към Патрик Фицпатрик, който седеше на свързочния пулт.

— Свържи се с реморите. Кажи им да докарат тук всички спасителни капсули, ако могат. — Фицпатрик я погледна. Не можеше да повярва, че всичко това наистина се случва. — *Веднага*, по дяволите!

Ядосан и засрамен, той се наведе над предавателя.

Бойните кълба откриха огън, улучиха един от космическите двигатели на „Голиат“ и стопиха дебелия облицовка на корпуса. На борда на дреднаута адмирал Строммо поиска да му докладват какви са щетите и нареди всички екипажи да възстановят животоподдържащите системи и да презаредят оръжията.

Хидрогите отново откриха огън и нанесоха нови повреди на „Голиат“. Беше улучена втора манта — едва успя да напусне бойната

зона.

Тасия разбра, че битката ще завърши с поражение. Никакви терански защитни средства не можеха да устоят на единадесетте хидрогски бойни къмба. Ако адмиралът не стигнеше до същото заключение, при това скоро, „Голиат“, най-големият нов боен кораб на Земята, щеше да бъде унищожен.

По комуникационните канали се носеха панически викове. Тасия се свърза с оцелелите си ремори и повика обратно всички ескадрили.

— Лейтенант Бриндъл! Докарай оцелелите! И си домъкни задника колкото може по-бързо!

Спасените евакуационни капсули продължаваха да се изливат в доковете на буреносния облак. Ако Тасия не измъкнеше кораба си скоро, всички щяха да бъдат унищожени с един залп на хидрогите. Въпреки това не можеше да изостави „Голиат“.

Тя повика всички други буреносни облаци с надеждата, че техните платкоми ще се вслушат в гласа на здравия разум.

— До всички оръжейни платформи! Трябва да се оттеглим и да защитим „Голиат“! — Превключи на друг канал. — Адмирал Стром, препоръчвам да оттеглите кораба си, докато двигателите все още работят. Ние ще прикриваме отстъплението ви.

Четири буреносни облака — изглеждаха миниатюрни в сравнение с диамантените бойни къмба — обградиха повредения дреднаут. Друга манта напусна сражението, за да се включи в отбраната на флагманския кораб.

Тасия провери оръжейните си системи и видя, че вече е изхабила три четвърти от кинетичните си ракети. От язерните ѝ импулси бяха останали едва десет процента.

— Продължавайте да стреляте! Няма смисъл да пазим нищо за черни дни.

Оцелелите оръжейни платформи и крайцери бомбардираха приближаващите се към „Голиат“ бойни къмба. Две от кристалните сфери изглеждаха мудни и повредени, ала другите девет сякаш току-що влизаха в боя. Хидрогите спокойно можеха да ги преследват чак до Земята. Все пак Тасия се надяваше, че дълбокоядрените извънземни ще изостанат веднага щом флотът на ЗВС отстъпи.

Според нея адмирал Стром не знаеше кой се е свързал с него и е издал своеволната, но разумна заповед за отстъпление, ала дреднаутът

вече излизаше в открития космос.

— Събрахме повечето спасителни капсули, госпожице платком — съобщи нейният тактически офицер: наблюдаваше екраните, за да види колко ремори са се върнали.

— Тогава се пригответе да се махнем оттук — нареди Тасия. — Лейтенант Бриндъл на борда ли е?

— Не, госпожице — отвърна офицерът. Тя изтича при свързочния пулт и отвори директен канал. — Бриндъл, къде си, по дяволите?

— Идвам! — Гласът му звучеше бодро, но задъхано. — Първо трябваше да свърша една работа.

Под тях в облаците две хидрогски бойни кълба се откъснаха, за да продължат системната си атака срещу оцелелите облачни комбайни и унищожиха дори останките.

— Добре, мътните ви взели! Разбрахме ви — изсумтя Тасия на извънземните.

„Голиат“ се отдалечаваше, заобиколен от оцелелите буреносни облаци и манти. Докато бягаха към орбитите на най-вътрешните луни, тя видя Роб Бриндъл и последните му четири ремори да се издигат от покрайнините на атмосферата и да се насочват към тях. Малките кораби бяха обединили тракторните си лъчи — теглеха голям сферичен резервоар и го отдалечаваха от хидрогския кордон.

— Бриндъл, какво правиш, по дяволите? — попита Тасия.

— Спасихме ектицистерната на един от облачните комбайни! — отвърна той. — Не можем да я оставим да отиде на вятъра, нали?

Тя прати другите ремори да му помогнат. По-късно, насаме, щеше да го укори за глупавата му постъпка. Пълният ектирезервоар съдържаше космическо гориво, което щеше да стигне на ЗВС за една седмица. Не си струваше да рискува живота на хората си за това.

Напълно разгромени, земните въоръжени сили се оттеглиха от Юпитер. Докато излизаха от орбитата на вътрешните луни, все още ускорявайки към открития космос, повредените кораби наблюдаваха огромната планета. Ръждивите облаци им изглеждаха окървавени.

Бойните кълба заплашително висяха сред небесните останки. Стромо нареди да вдигнат максимална скорост. Тасия се взираше в извънземните сфери, които все още се виждаха на далекообхватните

скенери на буреносния облак. Хидрогите чакаха, наблюдаваха, но не ги преследваха в междупланетното пространство.

Когато се върнеха на Земята, адмирал Строммо и оцелелите от ескортния му флот нямаше да бъдат посрещнати весело. Дълбокоядрените извънземни се бяха оказали много по-страшни, отколкото предполагаха дори най-песимистичните прогнози.

Разгромът при Юпитер бе смазал всички надежди за бърз и успешен край на войната.

112.

КРАЛ ПИТЪР

В деня на коронасването си Реймънд виждаше всички цветове прекалено пъстри, звуците му се струваха прекалено остри. И все пак чувствата му — от въодушевление до бунтовност — бяха приглушени и далечни.

Той разбра, че Базил Венцеслас сигурно го е упоил.

Марионетният принц оказваше странно доброволно съдействие на прислужниците, които го облякоха, увиха го в широки кадифени одежди и провесиха на шията му тежки медальони. Всички дрехи бяха обточени със златни дантели, осяяни с лъскави геми. Грижливо сресаха русата му коса, скриха всички петънца и лунички по кожата му. Още от самото начало на царуването си крал Питър трябваше да изглежда съвършен.

Под мъглявата топлота на опиатите Реймънд усещаше прилив на безпомощен гняв. Някаква безпристрастна и логична част от ума му обмисляше последиците. Сигурно му бяха сложили нещо в закуската. Председателят Венцеслас естествено искаше да има кротък и доволен принц, който да се спусне по килима и да приеме прекрасната си корона от архиотеца на единството. Всякакви признаци на съпротива щяха да провалят цялостния ефект.

Дали Ханзата вече подозираше сериозните му резерви? Дали Базил знаеше, че младият Реймънд е открил неговите престъпления и лъжи?

Щом ръководителите на Ханзата бяха готови да го упояват и манипулират дори когато не им беше дал явна причина да се съмняват в него, това не вещаеше нищо добро за бъдещето му като крал. Ала той бе научил колко зли са тези хора в деня, в който беше узнал истината за смъртта на семейството си. Ханзата бе готова да направи всичко, за да осигури успеха си.

Пред Двореца на шепота от часове течеше пищен празник. По всички куполи, колони и стълбове в дворцовия квартал бяха запалени

допълнителни факли. На всеки кръгъл час във въздуха се изстрелваха пъстри фойерверки, които избухваха във великолепни огнени букети. Всеки от тълпата, който беше дошъл да види коронасването на новия крал, получи възпоменателни монети, специално отсечени за случая.

Вече изцяло ремонтираният и лъснат ОХ цял ден бе подготвял Реймънд за церемонията. Учителското компи репетира речта със своя млад подопечен, обясни му какви почести и медали трябва да раздаде в чест на знаменателното събитие.

Макар че се беше сблизил със стария робот и бе обсъждал много интелектуални и философски проблеми с него, Реймънд не му беше признал за откритията си. Щеше да пази тайната за заговора на Ханзата дълбоко в душата си и да използва информацията, когато настъпеше моментът.

След като надлежно го облякоха и приготвиха, ОХ го придружи като малък оловен войник до подиума. Реймънд подозираше, че андроидът има ясна заповед да е негов страж и пазач, а не само приятел.

Като се опитваше да се съсредоточи през мъглата на опиата, той погледна надолу към дългата река на пурпурния килим, която течеше през вътрешния двор, сводестия портал и новата тронна зала.

Облечен в скъп официален костюм, но без пищни украшения, тъй като нямаше да го показват по новините, председателят Венцеслас го пресрещна в нишата, от която младежът щеше да започне шествието си към трона.

— Тази церемония трябва да мине съвсем гладко, Питър — каза Базил с бащинска усмивка, която нямаше никаква стойност, тъй като Реймънд знаеше как го е излъгал. — Трябва да направим коронацията достатъчно зрелищна, за да възпламеним още по-силен пожар на патриотизъм. Нашите граждани вече се сплотиха срещу хидрогите. Това положение трябва да се запази.

— Ще направя всичко възможно, председателю Венцеслас — отвърна Реймънд. Гласът му бе спокоен, което може би се дължеше и на притъпяващото въздействие на опиатите.

— Войните са най-подходящите условия за заздравяване на единството и държавната власт — продължи председателят. — Войната също е най-подходящото време за изобретателност и находчивост. Когато всичко това свърши, властта на Ханзата ще е по-

силна отвсякога. — Той потупа Реймънд по рамото. — Може би това ще е нашата утеха... стига междуременно хидрогите да не ни нанесат прекалено много щети.

В уреченото време прозвучаха фанфари. Туристическите цепелини се приближиха към двореца. В небето отново разцъфнаха фойерверки, този път по-големи отпреди.

Преди Реймънд да успее да започне шествието си обаче, дотичаха двама офицери, задъхани и зачервени. Изблъскаха кралските гвардейци настрана, втурнаха се към председателя и бързо му съобщиха новината, която носеха и която очевидно беше лоша. Председателят ги зяпна и пребледня. Попита ги нещо и офицерите отговориха, сякаш засрамени. Базил явно се стъписа.

Фанфарите достигнаха най-високите си тонове и Реймънд разбра, че трябва да започне бавния си дълъг път по пурпурния килим. Но вместо това попита:

— Какво има, председателю Венцеслас? Какво се е случило? — Базил се опита да го отпъди като досадно насекомо, но Реймънд успя да вложи в гласа си изненадваща сила въпреки притъпяващото въздействие на опиата. — Трябва да знам, щом ще ставам крал.

Председателят се обърна към него. Все още не бе дошъл на себе си достатъчно, за да контролира думите си.

— Хидрогите са атакували нашия флот при Юпитер. Унищожили са наши кораби и комбайни. Не знам колко души са загинали. — После отново погледна двамата военни куриери. — Сигурни ли сте в това?

Те енергично кимнаха.

— Абсолютно. В момента адмирал Стромо връща „Голиат“ насам, но дреднаутът е тежко повреден. Унищожени са много кораби. Нашите най-добри оръжия, най-сигурните ни отбранителни средства не са стрували нищо срещу...

Фанфарите утихнаха и навън се възцари неловка тишина. Всички очакваха принц Питър да се появи. Базил се опомни и се завъртя като кобра към Реймънд.

— Върви! Имаш работа.

Младежът се изненада.

— Дори и след това ли? Не трябва ли някак да променим реакцията си? Ами ако направя изявление...

— Не! Сега повече отвсякога трябва да ги сплотиш, да покажеш силата си. Върви, вземи короната и им дай надежда. Единствено ти, Питър, можеш да спасиш нашия народ. Те го вярват.

Замаян, Реймънд пристъпи заедно с ОХ към сводестия портал. Тълпите се смълчаха. Дебелият килим пресичаше вътрешния двор, за да могат медиите да уловят всяка бавна и внимателна крачка. Облечените в безупречни униформи кралски гвардейци стояха от двете страни на пътеката. Реймънд вирна брадичка и тръгна напред.

Коронацията мина като насън. Пътят по пурпурния килим сякаш продължи цяла вечност. Когато Питър мина под орнаментирания свод и влезе в приемната зала, се разнесоха оглушителни овации. Колкото по-напред вървеше, толкова по-видни ставаха присъстващите: корпоративни ръководители, гостуващи сановници, известни личности.

Когато най-послед стигна в тронната зала — чувстваше се сам въпреки огромния брой хора, — Реймънд се смая от великолепието ѝ.

Реконструкцията беше завършена с главоломна бързина. Не се забелязваше нито следа от опустошенията. Тронът изглеждаше същия като онзи на крал Фредерик, макар че навярно бе още по-голям и по-величествен. Имаше още повече огледала, призми и витражи. Не беше останало нито петънце, което да напомня на хората за ужасащото събитие.

Овациите се усилиха. Нищо не се бе променило. Ханзата се беше отърсила от опустошенията, нанесени от извънземния пратеник.

Реймънд се запъти към издигнатата платформа и очакващия го трон. Около него стояха най-изтъкнатите личности в Ханзата — губернаторите на десетте най-влиятелни колониални свята и пищно облеченият архиотец на единството, говорител на всички религии. Огромната му лилава пелерина и одеждите му бяха извезани с диаманти — съзвездие от шарки, включващи символите на всички разнообразни религии от земното минало — кръстове, кръгове, полумесеци, дървета, преплетени в лабиринт, който вече не означаваше абсолютно нищо. Архиотецът беше празен и символичен религиозен фигурант... с роля, подобна на онази, която щеше да играе Реймънд.

Когато младежът се изкачи на първото стъпало, първият колониален губернатор протегна короната и я подаде на съседа си, който я връчи на следващия и така нататък от ръка на ръка. Всеки от тях докосваше короната и я предаваше нагоре, с което символично показваше, че царуването на крал Питър произтича от подкрепата на всички фракции, бизнеси и религии. Накрая архиепископът се усмихна на Реймънд с блеснали очи и напевно произнесе поздравления и благословии на осем различни езика, като завърши на търговски стандартен.

Реймънд гледаше право пред себе си и се бореше със странната си вцепененост. Архиепископът се наведе напред, поклони се, после сложи край на церемонията. Макар че короната вече беше върху русата му глава, младежът не усещаше тежестта ѝ. Все още.

Толкова много пъти бе репетираше речта си, че после изобщо не си спомняше как я е казал. Коронацията мина идеално, без да се споменава за хидрогската атака при Юпитер. Тази новина щеше да се разпространи по-късно. Такава катастрофа не биваше да опетни деня, в който един принц ставаше крал.

Когато се върна при председателя Венцеслас за кратък отдых, преди да присъства на подготвените тържества и банкети, Реймънд усети, че действието на опиата отслабва. Най-последно можеше да разсъждава сам.

Председателят вече се беше овладял след новината за унищожителния разгром на ЗВС. Бе преминал етапа, в който не искаше да повярва на случилото се, и беше започнал да планира най-добрата реакция и най-подходящото овладяване на ситуацията. Реймънд реши все още да не го разпитва за това. Като крал Питър, той несъмнено щеше да стане говорител на гнева на Ханзата.

Базил се приближи до него и доволно кимна.

— Поне едно нещо днес мина добре — каза той. — Крал Питър, ти имаш потенциал да станеш добър владетел. Ще почакаме няколко години... — председателят му се усмихна, сякаш си мислеше, че му съобщава добра новина — и ще ти потърсим подходяща кралица.

113.

МАРГАРЕТ КОЛИКОС

Маргарет и Луис Коликос оставиха трупа на Аркас в палатката му и тръгнаха към своята.

Луис беше зашеметен, лицето му бе посивяло. Маргарет едва вървеше. Само трябваше да се *движи*. Трябваше да открие информация — и да прецени колко сериозно е положението им, макар да се боеше, че не иска да узнае.

Цялата документация в палатката им бе разхвърляна, масите и екраните бяха прекатурени и смачкани. Компютрите и инфодисковете бяха стопени на шлака. Стандартният им преподавател беше разбит и от него бяха останали само разкъсани жици. Електромагнитните сигнали щяха да пътуват месеци със скоростта на светлината, докато ги засекат в най-близката колония или космически кораб на Ханзата. Прекалено късно, за да ги спасят. Врагът им се беше погрижил да не им даде възможност да повикат помощ.

— Но... защо? — възкликна Луис. — Кой го е направил?

Маргарет се намръщи. Той наистина още не се бе сетил.

— Няма никакво съмнение, Луис. — Археоложката видя, че преводите ѝ на кликиските йероглифи, всичките ѝ нови открития са систематично унищожени, дори ръкописните ѝ бележки. Хвана съпруга си за ръка, усети, че Луис трепери, и го изведе навън. Палатките бяха тънки, светлината слаба, а възможностите им за защита не бяха много. — Тук сме прекалено уязвими.

Трите кликиски робота ги нямаше. Тя направи знак на Луис да замълчи и се заслуша, ала не чу нито звук.

— Трябва да се върнем в скалния град. Там можем да се защитаваме, а и ДД ни чака.

Луис понечи да я попита нещо, не толкова, за да възрази, колкото да преодолее объркването си.

— Наистина ли мислиш, че Сирикс и другите два робота...

— Предложи ми по-логична възможност, Луис, и ще я изслушам. Но сега трябва да вървим. Тук сме съвсем незащитни.

Върнаха се в тесните каньони. Маргарет бе уморена, всичко я болеше. Луис дишаше тежко и тя се безпокоеше за него.

Когато студените каменни стени ги обгърнаха в мастилени сенки, те видяха мъждукащите обнадеждаващи светлини, които ДД беше инсталирал в скалния навес. Маргарет се огледа, подуши сухия въздух и глупаво се помоли за ново наводнение, което да отнесе приближаващите се черни работи.

Трите древни машини сигурно ги следяха.

Археоложката не се съмняваше, че двамата с Луис ще са следващите им жертви. По време на припряното им бягство съпругът ѝ, изглежда, бе обмислил въпросите си, но не беше намерил задоволителни отговори.

Стигнаха при металното скеле, издигащо се по отвесните стени, и Маргарет остави Луис да се качи пръв. Стъпките му бяха тежки и тя разбираше, че е напълно изтощен, не само от умора, но и от страх.

Чул изкачването им по металното стълбище, ДД излезе под открития навес. Сребристото му тяло лъщеше на светлината. Дружелюбното компи изглеждаше въодушевено.

— А, вече се върнахте? Елате, открих нещо...

— Подай ни ръка, ДД. Виждал ли си кликските работи?

— Не, Маргарет, от следобед не са идвали. От помощта им ли имаме нужда?

Луис стигна до отвора на пещерата и се свлече на колене. Маргарет забърза след него.

— Не. Помогни ми, ДД. Трябва да съборим стълбището.

Съпругът ѝ я погледна, после кимна.

— Нека е обсада тогава.

— Защо? — попита андроидът. — Ще ни е много по-трудно да слизаме, макар че имаме въжета.

— Просто го направи, ДД! — изсумтя Маргарет.

Тримата отвинтиха гайките на металните греди и скелето с трясък се срути в тесния каньон. По стените затрополиха камъни.

Луис се вторачи надолу в скалите като древен рицар, изправен върху стена на средновековен замък, който преценява защитата на рова и се готви за обсада.

— Е, сега в безопасност ли сме, скъпа?

Маргарет поклати глава.

— Съмнявам се. — В главата ѝ се рояха безброй въпроси. Тя се притисна към Луис.

— Моля те, обясни ми какво се е случило, Маргарет — каза ДД.

— Аркас е мъртъв. — Думите ѝ прозвучаха някак нереално. — Всички световни дървета са изкоренени. Нашата документация и преподавателят ни са унищожени. Лагерът е обърнат наопаки.

— Кликиските роботи са го направили — каза Луис, сякаш за пръв път го признаваше пред себе си.

Дружелюбното компи се смая и замълча, докато компютърният му мозък обработваше новата информация.

— Значи сме захвърлени сами на Рейндйк Ко.

— Да — потвърди Маргарет.

— Открих нови сведения, които може да хвърлят светлина върху тази загадка — каза ДД. — Група йероглифи, които бяха скрити на една стена недалеч от помещението с каменния прозорец.

Внезапно заинтригувана дали това не може да помогне за спасението им, Маргарет се изправи — ако не за друго, поне за да се разсейва, да занимава ума си с нещо.

— Ще ида да хвърля едно око. — Тя погледна мъжа си. Той изглеждаше прекалено объркан, за да помръдне. — Ти остани тук и пази, Луис. Викай, ако видиш нещо.

Той мъчително преглътна, облегна се на стената и впери очи в мрака. Сирикс, Декик и Илкот несъмнено щяха да дойдат. И тъй като археолозите бяха захвърлени сами на тази призрачна планета, черните роботи нямаше защо да бързат.

ДД я отведе до една стена, от която бе изстъргал сухата смола, покриваща широк участък, изписан със символи.

— Приличаше на мазилка и скриваше йероглифите. Когато разгледах стената, открих знаците отдолу. Реших, че ще искаш да ги проучиш, Маргарет, затова предпазливо почистих горния пласт. Обърни внимание на символите, които означават „кликиски робот“.

— Браво, ДД. Някой ден от теб ще стане чудесен ксеноархеолог.

Тя проследи с показалец знаците и бързо прочете познатите думи. Вече имаше достатъчно опит и можеше да преведе общия смисъл, без да се консултира с грижливо съставените си бази данни и

речници. Нищо чудно, че някой оцелял дивен представител на кликиската раса — навярно онзи, чийто труп бяха открили — бе искал да скрие това последно свидетелство.

— Нещо важно ли е, Маргарет? — попита ДД.

Тя разбра значението на символите и сърцето ѝ се вледени.

— Да, ДД. Това може би е последната част от отговора на загадката. — Тя бързо тръгна към Луис. Трябваше да му каже какво е открила.

Докато минаваше покрай помещението с порталната стена, надзорна вътре и видя хаоса от работата им през деня. До нейните записки лежеше недояден сандвич и протеинова вафла, там бе и малката, но красива музикална кутия, която ѝ беше подарил Антон. Маргарет я вдигна и я прибра в джоба си.

Викът на Луис отекна преди тя да успее да се върне при него.

— Ето ги, Маргарет!

Инстинктът ѝ се разкъсваше между това да се противопостави на коварните черни роботи и просто да вземе съпруга си и да избягат в катакомбите. Може би щяха да успеят да намерят някакво убежище в пустия кликиски град.

Но в края на краищата изборът не беше труден. Тя отиде при Луис и застана до него.

Той уплашено се взираше в мрачния каньон. Очите му блестяха. Скелето лежеше смачкано на дъното на клисурата. По сухото речно корито се приближаваха три бръмбароподобни фигури. Оптичните им сензори светеха като зловеци светулки в сенките.

— Не виждам как могат да се покатерят тук горе — каза Луис. Маргарет обаче се съмняваше в недостъпността на пустия град. — Научи ли нещо, скъпа?

— Открих отговора на всичките ни въпроси — отвърна тя.

Старият ксеноархеолог Луис Коликос я погледна заинтригувано.

— Е, каква полза от това, ако не можем да споделим откритието с никого?

— Двамата с теб ще знаем, старче — отвърна Маргарет и го потупа по ръката.

Сирикс и другите два робота спряха и вдигнаха глави към тях.

— Маргарет и Луис Коликос, знаем, че сте горе.

— А ние знаем, че сте долу — каза Луис. — Оставете ни на мира.

— Искаме да обсъдим с вас въпроса за нашите създатели. Искаме да научим всичко, което сте открили.

— И после ще ни убиете, така ли? — предизвикателно извика Маргарет.

Трите черни робота дълго мълчаха, после забръмчаха помежду си на своя странен електронен език. Накрая Сирикс отново погледна нагоре.

— Да, после ще ви убием.

Маргарет се изненада от откровеността му.

— Е, поне са честни — рече Луис.

— Знаем всичко за първата хидрогска война — извика Маргарет и думите ѝ ясно отекнаха в смълчания каньон.

— Прочетох скрито описание на древната битка между кликисците и хидрогите, и дори илдирийците.

Съпругът ѝ я погледна смаяно. Трите робота обмисляха информацията.

— Значи знаеш, че ние участвахме в тази война — каза Сирикс.

— Знам, че сте се обърнали срещу своите създатели. — Тя погледна Луис. — Собствените им роботи са унищожили кликиската раса. Затова не е останал нито един жив представител на целия вид.

Луис погледна надолу с надеждата, че откритието ще вразуми Сирикс, Илкот и Декик. Трите черни робота стояха и чакаха в подножието на отвесната скала.

— Е, какво ще кажете за това? Защо сте го направили? — извика археологът. — Това възвърна ли ви спомените?

— Вече знаехме — с вледеняващо безизразен глас отговори Сирикс.

Дълбоко в душата си Маргарет разбираше, че кликиските роботи не могат да допуснат тази изобличаваща информация да стигне до другите цивилизации в Спиралния ръкав.

— А сега какво? — прошепна в ухото ѝ Луис. — Така ли ще висят долу, за да не ни позволят да слезем оттук?

Сякаш го бяха чули, трите кликиски робота се отдалечиха на по няколко крачки един от друг. Черните им коруби се разцепиха в

основата и отдолу се показаха криле. Машините излетяха над разбитото скеле и се издигнаха към скалния град.

114.

БАЗИЛ ВЕНЦЕСЛАС

Базил Венцеслас продължаваше да получава ужасяващи новини — като върволица от смъртни присъди.

От кабинета си на последния етаж на държавната сграда той се взираше в залязващото слънце. Очакваше всяко следващо съобщение с все по-силен страх. Четеше военни доклади, гледаше оскъдни, но смразяващи записи. Хидрогите бяха непобедими.

За пръв път през успешната си кариера — през целия си живот — Базил Венцеслас искаше да се скрие, да намери безопасно място, където да не носи отговорността за очакващите ги опасни времена. Нямахше ни най-малка представа какво да прави. А повече от всичко мразеше да се чувства безпомощен.

След разгрома на ЗВС при Юпитер дълбокоядрените извънземни извършваха последователни атаки с отмъстителна систематичност, появяваха се от десетки газози гиганти. Кристалните бойни кълба бяха унищожили всички ектиппроизвеждащи фабрики в Спиралния ръкав, от остарелите илдирийски фабрични градове до тромавите фабрики на Ханзата и останалите скитнически небесни мини, които не бяха пожелали да се евакуират.

Скитниците най-много страдаха от пълното ембарго... но те просто щяха да са първите жертви. Когато се бе разпространила вестта за безплодността на опитите за добив на екти, хидрогските атаки бяха намалели. Не беше останало кого да заплашват.

Без екти цялата търговия в Ханзата, всички отношения с Илдирийската империя щяха да секнат. Бизнесът в Спиралния ръкав щеше да замре, а и колониите постепенно щяха изгубят препитанието си.

Повечето селища зависеха от редовното снабдяване с ресурси и хранителни стоки. Пътуването между най-близките звездни системи сега щеше да отнема години, десетилетия, с максималните скорости, развивани от конвенционалните двигатели. Някоя колония не бе

самотен остров, съществуващ напълно самостоятелно. Инфраструктурата на много светове просто не им го позволяваше. Сега трябваше да се научат да живеят сами — или да загинат.

Настолните екрани на Базил показваха новокоронясания крал Питър, седнал на трона си. Младежът четеше прокламации, настояваше за разширяване на производството на оръжия, призоваваше за нови доброволци в ЗВС.

Базил не знаеше какво ще постигнат тези мерки, но никога нямаше да допусне да проличи, че Ханзата няма представа какво да прави. Хората трябваше да запазят надежда. ЗВС вече бяха реквизирали повечето запаси от екти за военни нужди, макар че някои колонисти на по-далечните ханзейски планети криеха горивото и го пазеха за очакващите ги ужасни времена.

Гражданите бяха приели крал Питър и засега той се справяше добре. Бе приятен младеж, обаятелен и строен, изключително привлекателен, с хубав, звучен глас. Но въпреки че живееше сред великолепието на Двореца на шепота, Питър не се наслаждаваше на царуването си.

Някой обикновен човек може би щеше да изпитва угризения и скръб заради онова, което Базил беше сторил с младия Реймънд Агуера. Ала някои хора не можеха да избират задълженията си — нито той, нито младият сирак. Председателят обаче не завиждаше на крал Питър за трудностите, с които щеше да се сблъска в своето управление.

Поне Сарейн беше назначена за посланичка на Терок — сродна душа, която щеше да се вслуша в рационалния довод за използването на зелени жреци във войната. Това можеше да е преимущество — макар и минимално. Тя го бе използвала, за да си осигури този пост. Чудеше се дали Сарейн пак ще пожелае да е негова любовница, след като беше спечелила така желаната от нея длъжност на Отема, след като си бе извоювала това престижно положение на Земята.

След прекратяването на снабдяването с екти за обозримото бъдеще всички космически полети трябваше строго да се ограничат. Теранският ханзейски съюз и древната Илдирийска империя бяха изолирани.

Кошмарът едва започваше.

115.

ЛУИС КОЛИКОС

Маргарет го хвана за китката и следвани от ДД, двамата се втурнаха по каменните коридори в изоставения град. Механичните криле на роботите бръмчаха като рояк гигантски скакалци.

Луис си спомни разположението на пустия град и се опита да измисли най-подходящото скривалище — помещение, в което да могат да се затворят. Мислено обходи тунелите и проходите, представи си местата, където се стесняваха.

На лицето му внезапно грейна надежда — насила, заради Маргарет.

— Помещението с каменния прозорец! Там коридорът е тесен. Може би ще успеем да намерим с какво да го барикадираме. — Съмняваше се, че могат да спрат кликиските роботи с каквато и да било преграда.

Затичаха по лабиринта от тунели и накрая стигнаха в голямата каменна стая, в която Луис беше прекарал толкова много време.

В коридора имаше чакъл и парчета смола, които ДД бе изстъргал от последните набързо надраскани йероглифи. Луис започна да трупа железни прътове и камъни, за да препречи входа, въпреки че огромните черни роботи щяха да разрушат импровизираната бариера за секунди.

Разнесе се тропот — Сирикс, Илкот и Декик идваха. Движеха се тромаво и бавно, но се приближаваха безмилостно.

— По дяволите, защо кликисците не са имали *врати* — възкликна Маргарет, после стъписано погледна отворения коридор, който водеше към стаята с каменния прозорец. Енергийният източник продължаваше да буботи, но нито Луис, нито тя знаеха как точно функционира устройството.

ДД надлежно даваше своя принос към барикадата — редеше кутии с провизии и дребни предмети от оборудването им. Луис

поклати глава на смехотворните им усилия. Дружелюбното компи се обърна към тях и попита:

— Мога ли да направя нещо друго, Луис? С удоволствие ще помогна с каквото сметнеш за нужно.

Археологът се намръщи.

— Е, едва ли имаш някаква отбранителна програма. Може ли да те превърнем в боен робот?

— Навярно, ако разполагахме с програмен модул — отвърна ДД.

— Но не съм сигурен дали ще съм ефикасен. Нали нямам вградени оръжия и броня.

— Да не споменаваме, че кликиските роботи са три пъти по-големи от теб.

— Ти не можеш да нараняваш хора, нали така, ДД? — попита Маргарет.

— Да, не мога да наранявам хора, Маргарет.

— А отгук следва, че не можеш да допуснеш да пострадат хора, нали?

— Ще направя всичко възможно да го предотвратя, Маргарет.

Луис тъжно погледна сребристото компи. Знаеше, че се налага да му даде самоубийствена заповед.

— Тогава трябва да се изправиш срещу кликиските роботи, ДД. Застани в коридора и им попречи да се доберат до нас. — Той мъчително преглътна. — Забави ги... както можеш.

ДД храбро прие заповедта и застана в средата на тесния скален проход. Луис си представи героично кученце, яростно лаещо срещу свирепи вълци.

Маргарет го хвана за ръка и го задържа.

— Трябваш ми, Луис. Имаме само няколко минути да разгадаем тази транспортна система. Това е единственият ни шанс!

— Добре. — Той забърза към машината. — Тъкмо затова избрах ксеноархеологията — исках да обикалям странни нови места. Обикновено обаче имах някаква представа къде отивам.

Енергийният източник работеше с пълна мощност, свързан с все още функциониращите извънземни системи. Машините вибрираха. Вградените вериги в скалните стени отвеждаха необходимата енергия до плоския трапецоид.

Маргарет бързо отиде при координатните плочки и разгледа символите.

— Ако обозначават координатите на кликиските светове, навярно ще можем да отидем на Ларо или Корибус. Оставили ли сме там някакво оборудване, преподаватели или провизии?

Луис сви рамене.

— Ти си организираната в семейството, скъпа. Аз никога не мисля за такива подробности.

Чуха приближаването на кликиските роботи по коридора. Луис се обърна и видя ДД, застанал съвсем сам, смешно малък в сравнение с трите зловещи машини.

Маргарет продължаваше да проучва символите.

— Някои от плочките на другите кликиски светове бяха унищожени, особено онези с конкретните знаци. — Тя посочи един сложен йероглиф високо над трапецоида. — Дали роботите не са се опитвали да скрият нещо, за да предотвратят пътуването до определено място?

— Е, тук са забравили да го направят — отвърна Луис. — Досега.

В тунела ДД пристъпи напред и вдигна металните си ръце. Сирикс спря, изненадан от смелостта на дружелюбното компи.

— Не мога да ви позволя да навредите на моите господари — заяви андроидът. — Моля ви, вървете си.

Илкот се хвърли напред, сграбчи дребното компи с четирите си разчленени предни крайника и го вдигна във въздуха. ДД отчаяно се съпротивляваше. В рубиновокристалното око в средата на черната глава на Илкот пламна червен огън.

Сирикс обаче го спря.

— Не повреждай компито. Той няма друг избор. Не съзнава зависимостта си.

Трите кликиски робота забръмчаха, сякаш спореха. После Илкот внимателно, но твърдо понесе ДД навън въпреки протестите и съпротивата му.

След секунди Сирикс и Декик събориха импровизираната барикада и влязоха в помещението с каменния прозорец.

Маргарет не се обърна, въпреки че бе чула борбата в коридора. Стоеше с ръце на кръста и се взираше в порталната стена, сякаш

настояваше за обяснение от нея.

— Трябва да има някакъв начин да отворим този прозорец.

Накрая се изправи на пръсти, протегна ръка и силно натисна плочката със символа, който обикновено беше унищожен на другите кликиски светове.

Порталната стена забръмча и запраця. Сивата каменна плоскост заискри.

— Луис! Стана нещо!

Двата черни робота се приближаваха, протегнали напомнящите си на клещи ръце. Луис с отвращение видя алените петна по тях. „Кръвта на Аркас.“

Той се втурна към пръснатите до стената инструменти и грабна една кирка, опряна на каменните лавици. Бяха я използвали, за да разчистват развалините. Вдигна я. Беше тежка, но точно това му трябваше. Археологът я размаха заплашително, макар да знаеше, че това оръжие е безполезно срещу мощните машини.

Маргарет гледаше пращания каменен трапецоид. Гладката повърхност избледня, внезапно заменена от отвор, през който се виждаше съвсем друго място. Нов свят.

— Луис! — извика тя.

Протегнали напред разчленените си ръце, кликиските роботи се приближаваха. Луис замахна странично с кирката, после хвърли поглед към жена си, сякаш за да запомни набръчканото ѝ лице, което я правеше за него по-привлекателна от всяка друга жена, и викна:

— Бягай!

— Няма да те оставя! — отвърна тя.

— Идвам след теб. — Удари с кирката черното тяло на Сирикс и ръцете му изтръпнаха. Инструментът остави по черната коруба само драскотина.

Кликиският робот се олюля от изненада, после протегна предния си крайник. Луис отскочи и пак вдигна кирката.

— Хайде, Луис! — извика Маргарет. После без колебание пристъпи в отвора, който само допреди секунди бе бил плосък камък. Порталната стена запраця — и Маргарет изчезна.

Въодушевен от избавлението на жена си, Луис замахна с кирката към напредващата машина. Стоманата изтрака в тъмния метал. В

следващия миг Сирикс изби кирката от ръцете му с окървавените си крайници.

Археологът се обърна и затича към трапецовидния портал, който щеше да го отведе в безопасност. На друга планета... някъде надалеч.

Ала пред погледа му каменният прозорец заискри и отново се превърна в плътна каменна стена.

Луис спря. Сърцето му се сви. На лицето му се изписа отчаяние.

— Не — изпъшка той. Не беше видял коя плочка е натиснала Маргарет, не знаеше как е задействала системата.

Сирикс и Декик вече бяха до него. Бяха видели бягството на Маргарет и нямаше да му дадат същата възможност. От скрити отвори в телата на роботите се подадоха смъртоносни оръжия, затракаха зловещи щипци.

Опрял гръб в каменната стена, Луис вдигна ръце и се опита да използва някогашния си преподавателски глас.

— Защо го правите, Сирикс? Ние не ви мислим злото. Само се опитвахме да ви помогнем. Искахме да ви дадем отговорите.

— Ние не искахме отговори — отвърна роботът.

Притиснат към студения камък, Луис не го разбра.

— Но нали казахте, че сте изгубили всичките си спомени, че не знаете какво се е случило?

— Не сме изгубили спомените си — рече Сирикс на обречения археолог. — Излъгахме.

ХРОНОЛОГИЯ

40-те г. на XX в. Илдирийците откриват кликиски работи на ледените луни на Хирилка.

2100 г. „Пири“, „Балбоа“ и „Марко Поло“ — първите заселнически кораби — потеглят от Земята.

2103 г. Потеглят „Бъртън“ и „Кайли“.

2104 г. Потегля „Амундсен“.

2106 г. Потеглят „Кларк“ и „Виши“.

2109 г. Потегля „Строганов“.

2110 г. Потегля „Ейбъл-Уекслър“.

2113 г. Потегля „Канака“, последният заселнически кораб.

2196 г. „Канака“ оставя колония в Майеровия астероиден пояс, която по-късно се превръща в Рандеву.

2221 г. Крал Бен е коронясан на Земята.

2230 г. На трона се възкачва маг-император Юра'х.

2244 г. Илдирийците идват на Земята да търсят други заселнически кораби.

2245 г. Откриват „Канака“, заселниците са отведени на Ява.

2247 г. Компито ОХ се завръща на Земята.

Тара Уен (четирнадесетгодишна) е първата, приела зеленината.

2250 г. Скитниците започват ектиппроизводство при Дайм и на други места.

2254 г. Започват експериментите на Добро.

Мадлин Робинсън съобщава за първите кликиски руини (Ларо).

Терок официално обявява независимостта си от Ханзата.

Крал Бен е отровен, коронясан е крал Джордж.

2274 г. Коронясан е крал Кристофър.

2307 г. Коронясан е крал Джак.

2323 г. Коронясан е крал Бартоломю.

2337 г. Умира маг-император Юра'х, възкачва се Сайрок'х.

2373 г. Ютеър и Лиа Терокски стават отец и майка на Терок.

2381 г. Коронясан е крал Фредерик.

- 2390 г. Маргарет и Луис Коликос сключват брак.
2397 г. Ражда се Рос Тамблин.
2400 г. Идрис и Алекса сключват брак.
2402 г. Ражда се Рейналд Терокски. Ражда се Джес Тамблин.
2403 г. Ражда се Бенето Терокски. Ютеър и Лиа Терокски се оттеглят.
2406 г. Ражда се Сарейн Терокска.
2408 г. Ражда се Нира Кали.
2411 г. Ражда се Тасия Тамблин.
2413 г. Ражда се Реймънд Агуера.
2415 г. Ражда се Естара Терокска.
2427 г. Ансиър е възпламенен с кликиски факел.

ВЕЛИКИТЕ КРАЛЕ НА ТЕРАНСКИЯ ХАНЗЕЙСКИ СЪЮЗ

2221–2250 г. Бен
2250–2274 г. Джордж
2274–2307 г. Кристофър
2307–2323 г. Джек
2323–2381 г. Бартоломю
2381–2427 г. Фредерик
2427 — Питър

ПРЕДСЕДАТЕЛИ НА ТЕРАНСКИЯ ХАНЗЕЙСКИ СЪЮЗ

Кристиан Гелър (2200–2215)
Роузана Бърк (2215–2223)
Уилям Данфорт Пейп (2223–2243)
Малкъм Станис (2243–2253)
Франсин Майер (2253–2270)
Адам Чо (2270–2291)
Бъртрам Гозуел (2291–2298)
Рейгън Чалмърс (2298–2299)
Сандра Ейбъл-Уекслър (2299–2315)
Клеър Фейзо (2315–2338)
Мигел Байрън (2338–2347)
Там Чарлз Вичински (2347–2359)
Робърт Робъртс II (2359–2367)
Кели Кърк (2367–2380)
Морийн Фицпатрик (2380–2389)
Роналд Паломар (2389–2406)
Базил Венцеслас (2406-)

СПИСЪК НА ДЕЙСТВАЩИТЕ ЛИЦА ТЕРМИНОЛОГИЧЕН РЕЧНИК

- Агуера, Естебан — избягалият баща на Реймънд Агуера, Карлос
— по-малък брат на Реймънд, деветгодишен
Агуера, Майкъл — най-малкият брат на Реймънд, шестгодишен
Агуера, Рита — майката на Реймънд
Агуера, Рори — по-малък брат на Реймънд, десетгодишен
Адам, принц — предшественик на Реймънд Агуера, отхвърлен
като кандидат
адар — най-високият военен чин в илдирийския слънчев флот
Алекса, майка — владетелка на Терок, съпруга на отец Идрис
Алтурас — илдирийски свят
„Амундсен“ — един от единадесетте заселнически кораба,
шестият излетял от Земята
Андекър, Уилям — човешки учен, специалист по роботика
Ансиър — газов гигант, експериментален обект на кликиския
факел
Ари’т — илдирийска певица, любовница на престолонаследника
Джора’х   Аркас — зелен жрец
Аро’нх — тал в илдирийския слънчев флот
архиотец — символичен глава на земната Църква на единството
Ахмани, Абдул Мохамед — име, възприето от Естебан Агуера,
след като се помохамеданчва
Байрън, Мигел — бивш председател на Теранския ханзейски
съюз, хедонист
„Балбоа“ — един от единадесетте заселнически кораба, вторият
излетял от Земята
Бартоломю — велик крал на Земята, предшественик на
Фредерик
бекх! — илдирийска ругатня, „проклятие“
Бен — първият велик крал на Теранския ханзейски съюз; голяма
луна на Ансиър

Бенето — зелен жрец, втори син на отец Идрис и майка Алекса
 БиБоб — прякор, използван от Рлинда за Брансън Робъртс
 Биот — бащата на Аркас
 Бобри'с — комична фигура в Сагата за седемте слънца
 боен лайнер — най-големият клас илдирийски бойни кораби
 бойно кълбо — хидрогски сферичен нападателен кораб
 Бриндъл, Роб — млад войник в ЗВС, другар на Тасия Тамблин
 Брон'н — телохранител на мага-император
 буреносна платформа — подвижна бойна платформа в земните
 въоръжени сили
 Буунов брод — ханзейски колониален свят
 Бър — скитнически клан
 Бърл — млад побойник на Земята
 „Бъртън“ — един от единадесетте заселнически кораба,
 четвъртият излетял от Земята
 Вао'сх — илдирийски паметител
 велик крал — марионетен владетел на Теранския ханзейски съюз
 Велир — газов гигант, експлоатиран от скитническа небесна
 мина, унищожена от хидрогите
 Венцеслас, Базил — председател на Теранския ханзейски съюз
 „Виши“ — един от единадесетте заселнически кораба
 Гарванов пристан — ханзейски колониален свят, главно
 селскостопански, добиват се и полезни изкопаеми
 Гарис — баща на Нира
 Гликс — газов гигант, експлоатиран от първата небесна мина на
 Бернд Окая
 говорител — политически ръководител на скитниците
 Гозуел, Бъртрам — един от първите председатели на Теранския
 ханзейски съюз, опитал се да принуди скитниците да подпишат
 Хартата на Ханзата
 „Големите надежди“ — един от търговските кораби на Рлинда
 Кет, пленен от пиратите на Ранд Соренгаард
 Голген — газов гигант, експлоатиран от Синята небесна мина
 „Голиат“ — първият модернизирани дреднаут от флота на ЗВС
 Гъската — скитнически презрителен прякор на Теранския
 ханзейски съюз

Голямата гъска — скитнически презрителен прякор на Теранския ханзейски съюз

губернатор — син на мага-император, владетел на илдирийски свят

гъбен риф — гигантско образуване върху световно дърво на Терок, издълбано и превърнато в жилище

данго — илдирийски плод

Дайм — син супергигант, едно от илдирийските „седем слънца“; име на първичния газов гигант, място на изоставено илдирийско ектиппроизводство

Дасра — газов гигант, вероятно обитаван от хидроги

Дворец на шепота — великолепното седалище на ханзейското правителство

ДД — компи, пратен на ксеноархеологическите разкопки на Рейндик Ко

Декик — кликиски робот на ксеноархеологическите разкопки на Рейндик Ко

Джак — четвъртият велик крал на Теранския ханзейски съюз; голяма луна на Ансиър

Джоракс — кликиски робот, често виждан на Земята

Джора'х — престолонаследник на Илдирийската империя, най-голям син на мага-император

Джордж — вторият велик крал на Теранския ханзейски съюз; голяма луна на Ансиър

Дио'сх — илдирийски паметител, оцелял от евакуацията на Крена

Добро — илдирийски колониален свят

дреднаут — клас големи бойни кораби в земните въоръжени сили

Дремен — терански колониален свят, мрачен и облачен

Дурис — тринарна звездна система, бяла и жълта звезда, около които орбитира червено джудже, три от илдирийските „седем слънца“

държавна сграда на Ханзата — пирамидална сграда до Двореца на шепота на Земята

ЕА — личният компи на Тасия Тамблин

единство — стандартизирана официална религия на Земята

„Ейбъл-Уекслър“ — един от единадесетте заселнически кораба, десетият излязъл от Земята

екти — алотроп на водорода, използван в илдирийските космически двигатели

Ерфано — газов гигант, експлоатиран от небесната мина на Бернд Окая

ескорт — средно голям кораб от илдирийския слънчев флот

Естара — втора дъщеря и четвърто дете на отец Идрис и майка Алекса

Желязната лейди — прякор на посланик Отема

звездни игри — навигационна игра, популярна при скитниците

Зан'нх — илдирийски офицер, най-голям син на престолонаследника Джора'х

ЗВС — земни въоръжени сили

зелен жрец (жрица) — слуга на световната гора, способен да използва световните дървета за установяване на мигновена връзка

земни въоръжени сили — теранската космическа армия с щаб на Марс, но с юрисдикция в целия Терански ханзейски съюз

Идрис, отец — владетел на Терок, съпруг на майка Алекса

Илдира — родната планета на Илдирийската империя под светлината на седемте слънца

Илдирийска империя — голяма извънземна империя, втората голяма цивилизация в Спиралния ръкав

илдирийски слънчев флот — космическият флот на Илдирийската империя

илдирийци — хуманоидна извънземна раса с много различни расови типове

Илкот — кликиски робот на ксеноархеологическите разкопки на Рейндик Ко

Ирека — периферен терански колониален свят

исикска котка — малка дива котка на Илдира

Исперос — гореща планета, експериментална колония на Кото Окая

„Кайли“ — един от единадесетте заселнически кораба, петият излязъл от Земята, открит от илдирийците. Колонистите от „Кайли“ били отведени на Терок

какавиден трон — трон на мага-император

Кали — фамилното име на Нира
Камин — планета в Илдирийската империя
„Канака“ — един от единадесетте заселнически кораби, последният излетял от Земята. От тези колонисти произхождат скитниците
катер — малък кораб от илдирийския слънчев флот
Келъм, Дел — скитник, товарен пилот на екти
Кет, Рлинда — търговка, капитан на „Ненаситно любопитство“
клиб — презрително обръщение
кликиси — древна насекомообразна раса, отдавна изчезнала от Спиралния ръкав; останали са само пустите ѝ градове
кликиски работи — интелигентни бръмбаровидни работи, построени от кликиската раса
кликиски факел — оръжие/механизъм, разработен от древната кликиска раса за взривяване на газови гиганти и създаване на нови слънца
Клио'с — илдирийски министър на търговията
К'лар бекх! — илдирийска ругатня, „по дяволите!“
Кларин, Елдън — скитнически изобретател
„Кларк“ — един от единадесетте заселнически кораба, седмият излетял от Земята
кли — гореща напитка от смлени семена на световно дърво
Коликос, Антон — син на Маргарет и Луис Коликос, преводач и специалист по епоси
Коликос, Луис — ксеноархеолог, съпруг на Маргарет Коликос, специалист по древни кликиски артефакти
Коликос, Маргарет — ксеноархеоложка, съпруга на Луис Коликос, специалистка по древни кликиски артефакти
Колониалния град — главното селище на Гарванов пристан
Компетентен компютризиран компаньон — интелигентен робот, наричан „компи“, разпространен в дружелюбен, учителски, гувернантски, слушателски и други модели
Комптор — илдирийски колониален свят, място на легендарен горски пожар
компи — съкратена форма от „Компетентен компютризиран компаньон“

кондорова муха — пъстро летящо насекомо на Терок, подобно на гигантска пеперуда, понякога отглеждано като домашен любимец

Конгрес на религиите — ханзейски религиозен орган, подобен на Обединените нации, състоящ се от представители на много религии

Корибус — изоставен кликиски свят, на който Маргарет и Луис Коликос откриват кликиския факел

Кори'нх, адар — командващ илдирийския слънчев флот

короплод — терокски плод

Котопакси — ханзейски колониален свят

кохорта — бойна група на илдирийския слънчев флот, състояща се от седем манипули или триста четиридесет и три кораба

кошерни червеи — гигантски безгръбначни на Терок

кракъл — терокски орех

Крена — илдирийска отломъчна колония, евакуирана поради епидемия

Кристофър — третият велик крал на Теранския ханзейски съюз; голяма луна на Ансиър

Кронха — бинарна система, две от илдирийските „седем слънца“. Състои се от две обитаеми планети и един газов гигант (Кронха 3)

кул — илдирийски военен чин, командир на манипула или четиридесет и девет кораба

Ланиан, Кърт, генерал — командващ земните въоръжени сили

Ларо — изоставен кликиски свят

Лори'нх — командир на кохорта в илдирийския слънчев флот

Лотце, Дейвлин — ханзейски екзосоциолог и шпионин на Крена

Лунната градина — парк със статуи и фигурално оформени храсти около Двореца на шепота

лъч — бърз едноместен кораб в илдирийския слънчев флот

люспи (люспести) — илдирийска раса, пустинни обитатели

маг-император — богът-император на Илдирийската империя

мазнорех — терокски орех

Майер — червено джудже, местонахождение на Рандеву

Малф — млад побойник на Земята

манипула — бойна група в илдирийския слънчев флот, състояща се от седем септи или четиридесет и девет кораба

манта — клас средно големи крайцери в ЗВС
Марата — илдирийски курортен свят с изключително дълъг денонощен цикъл
Мейлър — скитнически клан
Места, Гейбриъл — капитан на „Големите надежди“, убит от пиратите на Ранд Соренгаард
„Марко Поло“ — един от единадесетте заселнически кораби, третият излетял от Земята
Миджистра — величествената столица на Илдирийската империя
Мийна — майката на Нира
мръщник — кисел терокски плод
небесен бисер — редки металически черни камъни, откривани в ектиреакторите
небесна мина — ектипроизвеждаща фабрика в облачния пласт на газовите гиганти, обикновено управлявана от скитници
„Ненаситно любопитство“ — търговски кораб на Рлинда Кетниалия — насекоморастение на Хирилка
Нира — млада зелена жрица, която придружава Отема на Илдира
нябълка — терокски плод
огнена треска — древна илдирийска епидемична болест
Окая, Бернд — внук на Ихи Окая, шеф на небесната мина при Ерфано
Окая, Джуна — дъщеря на Бернд Окая
Окая, Ихи — изключително стара скитничка, говорителка на клановете
Окая, Кото — най-малкият син на Ихи Окая, дързък изобретател, проектирал колонията на Исперос
Окая, Марта — съпруга на Бернд Окая
Оскивъл — газов гигант е пръстени, тайна скитническа корабостроителница
Отема — стара зелена жрица, терокска посланичка на Земята, по-късно пратена на Илдира
отломъчна колония — илдирийска колония, която отговаря на минималните изисквания за брой на населението
ОХ — учителско компи, един от най-старите земни работи. Служил на борда на „Пири“

Палисада — ханзейски колониален свят
паметител — представител на илдирийската раса историци
Пастернак, Шарийн — шеф на Велирската небесна мина
Пелидор, Франц — помощник на Базил Венцеслас, „експедитор“
периново семе — терокски орех
Перони, Ден — бащата на Ческа
Перони, Франческа — скитничка, подготвяна за следваща
говорителка, сгодена за Рос Тамблин
Петров — скитнически клан
Пим — изоставен кликиски свят
„Пири“ — един от единадесетте заселнически кораба, първият
излетял от Земята
Питър, принц — наследник на стария крал Фредерик
платком — платформен командир, командир на буреносна
оръжейна платформа в ЗВС
плоскогеми — изкуствени скъпоценни камъни, редки и скъпи
плувци — илдирийска раса, водни обитатели
Плумас — замръзнала луна с подземни течни океани, център на
вододобивната промишленост на клана Тамблин
Призматичен палат — резиденция на илдирийския маг-
император
Пторо — газов гигант, експлоатиран от небесната мина на Крим
Тайлар
Пътеводната звезда — скитническа философия и религия,
пътеводна сила в личния живот
Рада — по-малка сестра на Нира
Рамах — терански колониален свят, заселен главно от
мохамедани
Рандеву — обитаем астероиден куп, таен център на
скитническото правителство
Рейналд — най-големият син на отец Идрис и майка Алекса
Рейндик Ко — изоставен кликиски свят, археологически обект,
проучен от Маргарет и Луис Коликос
Релекер — терански колониален свят, популярен курорт
ремора — малък кораб за бърза атака в земните въоръжени сили
Робинсън, Мадлин — древна планетна изследователка. Заедно с
двамата си сина открива кликиските руини и активира работи на Ларо

Робъртс, Брансън — бивш съпруг на Рлинда Кет
 Сага за седемте слънца — исторически и легендарен епос на илдирийската цивилизация
 Сайрок'х — илдирийският маг-император
 Сарейн — най-голямата дъщеря на отец Идрис и майка Алекса
 световна гора — полуразумна гора на Терок
 световно дърво — отделно дърво от полуразумната гора на Терок
 Сели — най-малката дъщеря на отец Идрис и майка Алекса
 семеплод — терокски плод
 септа — бойна група от седем кораба в илдирийския слънчев флот
 септар — командир на септа
 Серизава, Джералд, доктор — научен ръководител на експеримента с кликиския факел
 Синя небесна мина — небесна мина при Голген, управлявана от Рос Тамблин
 Сир'гх — илдирийски шампион
 Сирикс — кликиски робот на ксеноархеологическите разкопки на Рейндик Ко
 скитници — свободна конфедерация от независими човеци, главно производители на екти
 „Сляпа вяра“ — кораб на Брансън Робъртс
 солнорех — терокски орех
 Соренгаард, Ранд — скитнически отстъпник, пират
 Спиралния ръкав — частта от галактиката на Млечния път, заселена от Илдирийската империя и теранските колонии
 „Строганов“ — един от единадесетте заселнически кораба, деветият излетял от Земята
 Стромом, Лев, адмирал — адмирал от земните въоръжени сили
 „Съзвездие“ — ханзейски дипломатически кораб
 Суини, Далия — първата собственичка на ДД
 Суини, Мариана — дъщеря на Далия, втората собственичка на ДД
 Тайлар, Крим — скитник, шеф на небесна мина при Пторо
 тал — военен чин в илдирийския слънчев флот, командир на кохорта
 Талбун — стар зелен жрец на Гарванов пристан

Тамблин, Брам — стар скитник, глава на клана Тамблин, баща на Рос, Джес и Тасия

Тамблин, Джес — скитник, втори син на Брам Тамблин

Тамблин, Кейлъб — един от чичовците на Джес, брат на Брам

Тамблин, Рос — скитник, прогоненият най-голям син на Брам Тамблин и шеф на Синята небесна мина при Голген

Тамблин, Тасия — скитничка, дъщеря на Брам Тамблин

телевръзка — мигновена връзка, използвана от зелените жреци

Терански ханзейски съюз — търговско правителство на Земята и теранските колонии

Терок — джунглова планета, родина на световната гора

тизм — слаба расова телепатична връзка между мага-император и илдирийския народ

товарен ескорт — скитнически кораб, използван за пренасяне на екти от небесните мини

Тор'х — най-големият син на Джорах, предопределен да стане следващият престолонаследник

транспортал — хидрогска транспортна система

тронна зала — главната кралска приемна в Двореца на шепота

стандартен търговски език — общ език на Теранския ханзейски съюз

уайверн — голям летящ хищник на Терок

Уен, Тара — древна заселничка на Терок от заселническия кораб „Кайли“, първият човек, установил връзка със световната гора

фиданка — световно дръвче, често пренасяно в орнаментирана саксия

Фицпатрик, Патрик, III — глезен кадет от земните въоръжени сили

Фредерик, крал — марионетен владетел на Теранския ханзейски съюз

Ханза — Теранският ханзейски съюз

Хенди, Сам — кмет на Колониалния град на Гарванов пристан

хидроги — извънземна раса, обитаваща ядра на газови гиганти

Хирилка — илдирийска колония в Хоризонтния куп, на която за пръв път са открити кликиски роботи

Хоризонтен куп — голям звезден куп до Илдира

чай от пиперов цвят — скитническа напитка

червеен кошер — голямо гнездо, построено от терокски кошерни червеи, достатъчно просторно, за да се използва за човешки жилищен комплекс

чифтокруша — терокски плод, расте по двойки

шана рей — легендарни „създания на мрака“ от Сагата за седемте слънца

ЮР — скитническо компи на Рандеву, модел „гувернантка“

Юра'х — предишният маг-император, управлявал по времето на първата среща с човешките заселнически кораби

Ява — колониален свят, някога обитаван от предшественици на скитниците

явански бич — растителна болест на Ява

язер — енергийно оръжие, използвано в земните въоръжени сили

Ярод — зелен жрец, по-малък брат на майка Алекса

Издание:

Кевин Дж. Андерсън. Скрытая империя

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“, Петър Христов

ISBN 954-585-419-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.